

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YİRMİ DOKUZ BUÇUK NEDEN

DENISE GROVER SWANK

"Rose Gardner belayı mıknatıs gibi üzerine çekmekte giderek ustalaşıyor. Ona hem kızacak hem de empati kurmaktan kendinizi alamayacaksınız."

Noir Journal

"Denise Grover Swank'ten komik, samimi ve gerilim dozu yüksek bir Rose Gardner macerası daha."

Booklist

"Yirmi Dokuz Buçuk Neden'de göze çarpan özelliklerden biri de, romantizmin gerilim unsurlarıyla birleşerek akıcı bir üslupla yansıtılması."

Publishers Weekly

YIRMI DOKUZ BUÇUK NEDEN

DENISE GROVER SWANK

YİRMİ DOKUZ BUÇUK NEDEN

DENISE GROVER SWANK

Çeviren: Aşlı Güçlü

Yirmi Dokuz Buçuk Neden
Denise Grover Swank

1. Baskı: Aralık 2016
ISBN: 978-605-186-174-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Denise Grover Swank

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika no: 34191
Tel: 0212 674 85 28

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Özgün Adı	: Twenty Nine and a Half Reasons
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Aslı Güçlü
Editör	: Gamze Büyükkaya
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Düzelti	: Merve Akıncı Almaz
Kapak Tasarım	: Alla Özabat

YİRMİ DOKUZ büyük NEDEN

DENISE GROVER SWANK

Çeviren: Aşlı Güçlü

Bölüm Bir

Bir erkek arkadaşın hayatımı kolaylaştırması gerekirdi.

Buna karşın Joe'nun beyaz gömleğinin düğmelerini perişan bir halde ilikledim. Bu, benimle geçirdiği hafta sonunun ardından Little Rock'a gitmek için beşinci kez yanımdan ayrılışıydı. Her seferinde bir öncekinden daha zor oluyordu. Yanağımı göğsüne yaslayıp iç geçirdim. "Keşke gitmek zorunda olmasan."

Yanımda kalmasını daha da fazla arzu etmeme neden olacak şekilde çenemi kaldırıp beni öpmek için eğildi. "Nefret ettiğin DMV'deki işinden ayrılıp Little Rock'ta benimle yaşamalısın."

Yeniden iç geçirdim. Bu konuşmayı daha önce yapmış-tık. "Joe..."

Dudaklarının her şeyi unutmamı sağladığını bilerek beni yeniden öptü.

Yaklaşık dört kiloluk koruma köpeğim Muffy ayakları-mın dibinde sızlandı. Zamanlaması her zamanki gibi muhte-şemdi. "Seni hemen dışarı çıkaracağım Muff." Geri çekilip

saate göz attım. “Saat yedi, Little Rock’a ulaşman iki saatini alacak. Yola çıkman gerek.”

“Soruma hâlâ yanıt vermedin.”

Ellerimi göğsüne yaslayıp hınzır bir gülümsemeyle yüzüne uzun uzun baktım. “Senin gibi zeki bir dedektifin bunun bir soru olmadığını bilmesi gerekir. Öte yandan, cevabımı biliyorsun. Yalnızca bir aydır çıkıyoruz. Bunun için çok erken. Ayrıca Violet...”

“Ablan kendi ailesini kurmuş, yetişkin bir kadın. Yirmi dört yılını anneni memnun etmeye çalışarak geçirdin. Artık kendini düşünmenin zamanı geldi.”

“Annemden kalan mal mülk meselesiyle ilgilenmesi konusunda Violet’ı yalnız bırakamam. Bu ona haksızlık olur.”

“Evi satıp malvarlığını paylaştıracaksın. Bu o kadar da zor değil Rose.”

Bir adım geri çekildim. Evi satmak istemiyordum. “Bu yine de birbirimizi bir süredir tanıdığımız gerçeğini değiştirmiyor. Henüz...”

“Bir ayı henüz doldurduk,” dedi Joe iç çekerek. “Biliyorum. Ne kadar zamana ihtiyaç duyuyorsun? İki ay? Bir yıl?”

“Bilmiyorum Joe,” dedim cevabı bilmediğim için hüs-rana kapılarak.

Beni göğsüne doğru çekip boynuma sokuldu. “Özür dilerim. Seni zorlamak istememiştim. Hafta boyunca seni öyle çok özlüyorum ki hafta sonları yeterli gelmiyor.”

“Biliyorum.” Hissettiğim kafa karışıklığı yüzünden midem kasıldı. Ben de onu özlüyordum. Hem de fena halde. Peki neden onunla yaşamak için Little Rock’a gitmek iste-

miyordum? Huzur ve güven veren kalp atışlarının yumuşak ritmi kulağıma vuracak şekilde göğsüne yerleştim. İlerleyen günlerde buna ihtiyaç duyacaktım. Onsuz dört gece... Bu düşünce içimi yalnızlıkla dolduruyor olsa da Little Rock'a yerleşme fikriyle korkuya kapılıyordum.

Beş gün boyunca neyi özleyeceğimi hatırlamama neden olacak şekilde beni yeniden öptü. Geri çekilip bana o hınzır gülümsemelerinden biriyle baktığında niyetinin bu olduğunu anladım.

"Hile yapıyorsun," dedim ona aynı ifadeyle gülümseyerek.

"Elbette." Joe geri çekilip hızla başka tarafa yöneldi. "Tamam, seni arabaya atıp yanımda götürmeden önce gitsem iyi olacak." Mutfak tezgâhının üzerini karıştırmaya başladı.

"Buna adam kaçırma denir, Dedektif Simmons. Bunu herkesten daha iyi biliyor olman gerek. Ne arıyorsun?"

"Anahtarlarımı." Hurda malzeme çekmecesini açıp karıştırdı. "İşte buradalar." Anahtarları avcunun içine sıkıştırıp çekmecedan bir zarf çıkardı. "Fenton County Adliyesi. Önemli görünüyor."

Zarfı ondan aldım. "Ah, hay aksi! Tamamen unuttum. On birinde jüri görevim vardı. Bugün ayın kaçısı?"

Joe tek kaşını kaldırdı. "On biri."

Midem kasıldı. "Ah, hayır! Suzanne'e söylemedim, hiç iznim de kalmadı. Beni asla affetmeyecek."

"Suzanne seni affetmek zorunda kalacak. Kanun bu, işten izin almana gerek yok. O yüzden endişelenme. Anlayış gösterecektir."

Onun anlayış göstereceğinden emin değildim. İş arkadaşım ve ezeli düşmanım Suzanne, eski patronumuzun para sızdırmaktan tutuklanmasının ardından terfi almıştı. Suçu gün yüzüne çıkarma işine karışmış, bu yüzden bazı yaralar almıştım. Bir haftalık iznin ardından morarmış, şiş bir yüzle işe döndüğümde Suzanne, erkek arkadaş şiddeti gören kız kardeşlermişiz gibi bana son derece iyi davranmıştı. Fakat gerçekte bir baskında hırpalandığımı, Joe'nun sivil bir polis olduğunu öğrendiğinde benden yeniden nefret etmeye başlamıştı. Tesadüfen bu meseleye çekilmiş olmamın bir önemi yoktu. Suzanne için kayda değer tek şey şehirde büyük haber olmam, dikkatleri kendi üzerime çekmemdi. Kuşkusuz, on bir bin nüfuslu Arkansas, Henryetta'da pek fazla sassyasyonel olay yaşanmıyordu. Daniel Crocker meselesinden önce duyulan en büyük haber, Samantha Jo Wheaton'ın evlerinin ön bahçesinde kendisini aldatan kocasının teknesini ateşe vermesiydi.

“Sadece arayıp ona unuttuğunu söyle. Ayrıca muhtemelen adliyede işin fazla sürmeyeceğinden öğleden sonra DMV’de olacaksın. Seni neredeyse hiç özlemeyecekler.”

“Öyle, muhtemelen haklısın...” İki kişinin –annem ve Jasper’s’ın barmeni– ölümüne sebep olan suç şebekesi başkını ve evime birkaç kez zorla girilmesi haricinde Henryetta ya da Fenton County’nin suç geçmişi hiç de kabarık değildi. Kırmızı ışıktaki geçme konusunda jüriyi yargılamaya sahipler miydi?

Muffy yeniden sızlanınca Joe onun kafasını okşamak

için uzandı. “Seni anlıyorum kızım.” Elimi tutup sıkıca kavradı. “Gitmem gerek. Beni geçirecek misin?”

Kafamı eğip dar ve kısacık pijama takımına baktım. “Bana hoşça kal öpücüğü vermeni izlemesinin ardından İşgüzarlar Kulübü’nün başkanı Mildred’e hakkında konuşacağı bir şeyler verecek miyim? Evet. Seni geçireceğim.”

Muffy hemen önümüzden kapıdan dışarı fırlarken temmuz havasına adımımızı attık.

“Aşırı sıcak bir gün daha olacak,” dedi Joe. “Kayıtlara geçecek en sıcak ve kuru temmuz ayı olacağını söylüyorlar.”

“Hımmm...” Onu daha şimdiden özlemekle öyle meşguldüm ki.

Birlikte biraz daha vakit geçirerek Muffy’nin işini halletmesini bekledik. Joe yan taraftaki evi işaret etti. Eyalet polisi geniş çaplı çalıntı parça çetesini çökertebilsin diye bir araba tamircisi gibi görünerek ve Daniel Crocker’a karşı kanıt toplayarak gizli görevini sürdürürken orada yaşamıştı. “Kimin taşınacağına dair bir haber var mı?”

“Mildred önümüzdeki hafta beş çocuklu bir ailenin taşınacağını söylüyor.”

“O küçük eve mi?”

“Mildred söylüyorsa gerçek saymak gerek.”

Joe omzunu silkti. O evde yaşadığı kısa süreye rağmen Mildred’in gözünden hiçbir şeyin kaçmadığını biliyordu.

Sonunda arabasına ulaştık, sarılmak için beni kendine doğru çekti.

“Bu hafta gizli görevde değilsin, değil mi?” Gerçeği söylediğinden emin olmak için yüzüne uzun uzun baktım.

Gülümsedi. Mesleğinin beni ne kadar korkuttuğunu biliyordu. Henryetta suç şebekesi yüzünden neredeyse ölümden dönmüştü. Bunun dışında başka bir kıl payı hadisesi yaşanıp yaşanmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Bana açıklamayı reddediyordu. “Hayır, sevgilim. Bu hafta gizli görevde değilim.”

“Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için bana yalan söylemiyorsun, değil mi?”

Beni usulca öptükten sonra dudaklarıma doğru mırıldandı. “Hayır. Yemin ederim, sana hiçbir zaman yalan söylemem.”

“Güzel.” Onu göğsünden hafifçe ittim. “Hadi, seni yeniden eve sürükleyip kilit altına almadan önce git.”

Hıncır bir bakışla tek kaşını kaldırdı. “Beni bağlayacak mısın?”

Başımı salladım. “Evet dersem kalacak mısın?”

Joe kahkaha atarak arabasının kapısını açtı. “Seninle tanışmadan önce hayatım tam anlamıyla can sıkıcıydı Rose Gardner.”

“Bundan kötü bir şeymiş gibi bahsediyorsun Joe McAllister.” Kafamı salladım. “Yani Simmons. Gerçek soyadına alılabileceğimi hiç sanmıyorum. Benim için her zaman Joe McAllister olarak kalacaksın.”

Bana bakarak direksiyon başına oturdu, güzel kahverengi gözleri koyu lekelerle bezeliydi. Şantaj yapabileceğimi düşünmesi ve uzun süredir gizemini ifşa etmemesi hâlâ biraz acı vericiydi.

Kahverengi saçlarına vuran gün ışığı bakır renkli doğal

tutamları vurguluyordu. Neden onunla gitmediğimi kendime bininci kez sormadan edemedim. Şehirde bir başına yaşayan yakışıklı bir adamdı. Herhangi bir kadın onunla birlikte olmak için elini kana bulayabilirdi. Tam bir çılgındım ama aynı zamanda inatçıydım.

Elimi tutup başparmağıyla avcumun içini okşadı. “Seni bu şekilde, zor zamanları anarak ardımda bırakmak istemiyorum.”

“Özür dilerim. Bunu ben de istemiyorum.”

Koltuğunda arkasına yaslanıp beni kucağına doğru çekti.

“Joe!” diye bağırdım tiz bir şekilde.

“Hadi Mildred’e onu hafta boyunca idare edecek bir şeyler verelim.” Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi ve tartışmamızı unutmama neden olacak şekilde dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dolu dolu geçen bir otuz saniyenin ardından dudaklarıma doğru fısıldadı. “Seni eve geri götürmeden önce dursak iyi olacak. Yoksa geç kalacağım.”

Ağzımın içindeki dilini emince homurdandı. Ona işkence ettiğim için kendimi kötü hissetmeliydim, buna karşın ona bunu yapma gücüne sahip olmaktan keyif alıyordum.

“Kıyafetlerini tam olarak burada çıkarabilirim belki de.”

Sırıttım. “Buna cesaret edemezsin.”

“Sevgilim, beni bu şekilde öpmeye devam edersen sana hiçbir konuda güvence veremem.” Eli atletimin altına kayd. Kıkırdayarak kucağından kalkmaya çalıştım ama belimi saran kolu kıpırdamama engel oldu. Kahkaha attı ama gözlerinde beliren ifadeden tamamen ciddi olduğunu anladım.

İfadesini hafızama alıp hafta boyunca buna tutunmayı arzu ederek yüzüne uzun uzun baktım. Kafamın içinde beliren o bilindik karıncalanmayla –yaklaşan bir görüntünün uyarısıyla– nefesim kesildi. Çevresel görüşüm kapandı ve sonra gözlerimin önünde bir görüntü canlandı. Dünyaya Joe’nun gözlerinden bakıyordum. *Yeteneğim* fiziksel olarak yakın olduğum kişilerle ilgili geleceğe dair olası bilgiler verirdi bana her zaman. Bu kez bir ofiste, bir çalışma masasında oturuyor ve öfkeden yumruklarımı sıkıyordum. Yaşlı bir adam tam karşımda duruyordu. “Bunu kişisel algılama Joe. Henryetta’daki kuralları çiğnememiş olsaydın bu iş senin olabilirdi.”

Görüntü yitip giderken, “İşi alamayacaksın,” dedim. Zihnim tamamen açılırken inledim. Gördüğüm herhangi bir görüntüyü ağızımdan kaçırmaya son verebilmek için neler vermezdim. Her nasılsa öngörüm doğrudan boşboğazlık etmeme neden oluyordu ve başım en çok da bu sinir bozucu özellik yüzünden derde giriyordu.

Joe’nun yüzündeki gülümseme kayboldu.

“Yeni bir iş aradığını bilmiyordum Joe.”

“Bir transfer, şu an bir önemi yokmuş gibi görünüyor.”

Nereye transfer olmak istediğini sormayı düşündüm ama bana yakın bir yeri aklımdan geçirdiğini biliyordum. Daha uzak bir yerde iş arayışına girmesinin imkânı yoktu. “Gördüğüm şeylerin her zaman gerçekleşmediğini herkesten daha iyi biliyorsun. Kendimi ölü gördüm. Senin öldüğünü gördüm. İkimiz de hayattayız. Bunu değiştirdik.”

Umutlu görünüyordu. “Bunu değiştirebileceğimi gerçekten düşünüyor musun?”

Ona neden öyle söylemiştim? “Hayır, üzgünüm. Adam, Henryetta’daki kuralları çiğnediğin için işi alamayacağını söyledi.” Kuralları benim yüzümden çiğnemişti. Joe emirlere uymamış, benim Daniel Crocker’ın elinden kurtulmama yardım etmişti. Benim hayatımı kurtarmıştı. “Üzgünüm Joe.”

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hey, endişelenme. Kurallara uymamam epey işe yaradı.” Beni öptükten sonra gözlerimin içine baktı. “Tek bir şeyden bile pişman değilim, sadece sana biraz daha erken güven duya-bilirdim.”

Gözlerim dolarak gülümsedim. Onsuz bir hayatı hayal bile edemiyordum. Kucağından kalkarak arabadan çıktım.

“İyi haftalar Rose. Beni bu akşam arayıp jüri görevinden bahset.”

Bir elimi belime koyup ona takıldım. “Sen de bana günün nasıl geçtiğinden kesinlikle bahsetme. Gizli görev de geç.”

Kafasını sallayarak sırttı. “Bir bilsen... genellikle sıkıcı.”

“Sana dair hiçbir şey sıkıcı olamaz, Joe Simmons.”

Bakışlarında hınzır bir parıltıyla göz kırptı. “Merak etmeye devam et o halde.” Arabasının kapısını kapayıp uzaklaşırken bana isteksiz bir halde el salladı.

“Annenin mezarında kemikleri sızlıyor olmalı.”

Sokağın karşı tarafından gelen sese doğru döndüm. Seksen iki yaşındaki komşum Mildred, bigudileri ve tüylü

pembe sabahlığıyla, elinde teneke bir sulama kabı tutarak ön verandasında duruyordu. Dar bir atletle kısa bir şorttan oluşan bir takım giydiğim aklıma geldi. “Günaydın Bayan Mildred.”

“Günüm aydın falan olmadı, özellikle de uyanıp evinin önünde porno gösterisi çektiğinde.”

Derin bir nefes aldım. “O bir porno gösterisi değildi Bayan Mildred. Joe’ya hoşça kal diyordum.”

Başını salladı, duyamayacak kadar uzakta olmama rağmen gıdıkladığını hissettim. “Yaptığın şey zina.”

“Artık zaman değişti Bayan Mildred.”

“Zaman her daim değişir Rose Anne Gardner. Fakat İncil değişmez, yaptığın şeyi zina olarak tanımlar. Bundan daha terbiyeli yetiştirildin.”

“Bunu aklımda tutacağım. Şimdi size iyi günler.” Ona hafif bir şekilde el sallayıp içeri girmesi için Muffy’ye seslendim. Klimalı evime girer girmez yaşlı kadının sözlerinin zihnimde ağırlık yaptığını hissettim. Mildred haklıydı. Pek çok şeye inanacak şekilde yetiştirilmişim, ki bunların çoğunun asılsız olduğu ortaya çıkmıştı. Yine de hissettiğim suçluluğun ağırlığının omuzlarıma baskı yaptığını göz ardı edemiyordum.

Neden Joe’yla yaşamak için Little Rock’a taşınmak istemiyordum? Beni burada tutan şey neydi? Bilmiyordum. Tek bildiğim buna hazır olmadığımды.

Patronumu aramak için telefonu elime aldığımda midem düğümlendi. İkinci çalışta telefona cevap verdi, arayan kişinin numarasının bana ait olduğunu zaten biliyordu.

“Bu kez ne oldu Rose? Bir motosiklet çetesi mi? Yoksa Büyük Halan Tilly öldü mü?”

Yutkundum. “Jüri görevi.”

Kısa süreli bir duraksamanın ardından sesi donuk çıkıyordu. “Jüri görevi? Bugün?”

“Suzanne, özür dilerim. Tamamen unutmuşum.” Öyle sıkı kavırıyordum ki telefonun ikiye ayrılabilceğinden endişe ettim.

“On dolarına ve bir limonlu kremalı turtasına bahse girerim ki bugün jüri görevin falan yok Rose Gardner. Bana kalırsa yalnızca gösterişli sevgilinle tüm gün yatakta kalmak istiyorsun. Yanılmadığımı kanıtladığımda kışına tekme yi basacağım.”

Öncelikle, beni kovamayacağını biliyordum. Arkansas eyaleti için çalışıyordum ve hükümet işleri bu şekilde yürümüyordu. Patronumu şantajdan yakalatmamı bir kusur olarak saymadıkları düşünülürse örnek gösterilebilecek bir iş geçmişine sahiptim. Gerçi eski patronum Betty’nin buna katılmayabileceğinden de emindim.

“Öğleden sonra işe dönmeden önce adliyeden sana getirebileceğim bir belge alıp alamayacağıma bakarım. Olur mu?”

Suzanne telefonu kapatarak karşılık verdi.

Jüri görevinin işe dönmemi mümkün kılamayacak kadar uzun sürmesini diledim içten içe. Suzanne’le yüzleşmektense ormanda aç bir domuzla boğuşmayı yeğlerdim.

Duş alırken Joe’yu daha da fazla düşündüm. Haklıydı. İşimden nefret ediyordum; her zaman ödümü patlatan

Suzanne şimdi bir de Arkansas Mali ve İdari İşler Departmanı'nın #112 uydusunun geçici amiriymiş gibi tüm gücü elinde tutuyordu.

Neden yeni bir işe girmiyordum? Orada beni tutan hiçbir şey yoktu. Annem öldükten sonra öz annemin bana bir milyon doların üzerinde miras bıraktığını öğrenmiştim, bu paranın henüz bir kuruşuna bile dokunmamıştım. Az miktarda harcamayla işten ayrılmayı göze alabilir, hayatımı nasıl yaşamak istediğime karar verene dek aylarca evde kalabilirdim. Yine de bunu kesinlikle yapmayacaktım. Bundan daha gerçekçi olmak için yetiştirilmiştim.

Bazı alışkanlıklar unutulamıyordu.

Bölüm İki

Üzerimi giyinirken Muffy evi kokuttu ve dışarıda başka bir gezintiye daha yol açarak adliyeye varmak için planlamış olduğum zamanımın on dakikasını harcadı. Henryetta şehir meydanında turlayarak Fenton County Adliyesi'ne yakın boş bir park yeri aradım. Boş yer bulmam normalde birkaç dakika alırdı, özellikle de sabahları. Fakat bugün her yer doluydu. Bulduğum ilk parkmetre birkaç blok uzaktaydı. Bozuk para bulmak için cüzdanımı karıştırdığımda yalnızca on sentle banknotlar buldum. Parkmetre ise yirmi beş sentlik bozuk para kabul ediyordu.

Yalnızca bir ay önce annemin cenaze töreni için uğradığım çiçekçi dükkânının hemen önüne park etmiştim. Dükkâna girerken kapıdaki zil varlığını ortaya koydu. Kollarımdaki tüyler hafif bir biçimde ürperirken klimanın tadını çıkardım. Joe haklıydı. Aylardan temmuz olabilirdi ama normalden çok ama çok daha sıcak geçeceği belliydi. Daha şimdiden öyleydi.

Arka odadan üzerinde bir önlük olan genç bir kadın çıktı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Merhaba, arabamı şuraya park ettim.” Kaldırımın kenarında duran eski Chevy Nova’mı işaret ettim. “Görünüşe bakılırsa hiç yirmi beş sentim yok. Benim için bir dolar bozmanız mümkün olabilir mi?”

Hoşnutsuz bir ifadeyle dudaklarını büzdü. “Üzgünüm, hiç bozukluğumuz yok.”

“Ama adliyede bir jüri görevinde yer almak zorundayım ve çoktan geciktim, yardımcı olabilirsiniz...”

“Yalnızca müşterilerimizin paralarını bozuyoruz.”

Boynumdan bir ter damlasının süzüldüğünü hissedince serin havadan fayda sağlamak için saçlarımı kaldırdım. “Ama bundan yalnızca bir ay önce müşterinizdim ve annem Agnes Gardner’ın cenaze töreni için sizden alışveriş yapmıştım.” Beni hatırlamazsa annemi anımsayacağını biliyordum. Ölümü yankı uyandırmıştı. Suç silahının merdane olması bir yana, Henryetta’da her gün birileri cinayete kurban gitmiyordu.

Kadın onaylamaz bir bakışla kafasını salladı. “Siz Bayan Gardner’ın kızı değilsiniz. Cenaze töreni için çiçek siparişi vermeye gelen kızı hatırlıyorum. Kılıksız bir tipti.”

Haklıydı. Bessie Hala saçlarımı kesmeden önce çiçek siparişi vermek için bu dükkâna uğramıştım. Beni yaşlı bir kadın gibi göstermeyen tüm o yeni kıyafetleri satın almadan önce. Ve tüm hayatımı annemi mutlu etmeye çalışmak için harcadığımı anlamadan önce.

O Rose tamamen bambaşka bir kıza benziyordu.

Saçlarımı indirdim, çiçek desenli eteğimin belini sıkılarak çekiştirdim. “O bendim, yemin ederim. Yalnızca değiştim, o zamandan beri böyleyim.”

“Yalnızca müşterilerimizin paralarını bozuyoruz.”

“Tamam,” diyerek çantamdan cüzdanımı çıkardım. “Elinizde en ucuz ne var?”

“Bir dolara bir karanfil alabilirsiniz.”

Ona iki dolar uzatmamın ardından kadın bana beyaz bir karanfille bozuk para üstünü verdi.

Dönüp arka odaya yönelirken, “İyi günler,” dedi ama ses tonundan aksini düşündüğü belliydi.

Kapıyı açtım, ceza kesen bir polis memurunun parkmetrenin hemen yanında durduğunu gördüm.

“Bekleyin! Para bozduruyordum!” diyerek elimdeki bozuklukları ona doğru salladım.

Benimle yüzleşmek için dönünce ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Ceza yazan polis memuru annemin cinayetinin ardından beni kelepçelemeye kalkışan adamdı. Joe onu durdurmamış olsaydı beni kelepçeleyecekti de. “Sen...” dedi adam gözlerini kısarak ve yeniden elindeki deftere doğru eğildi. “Huylu huyundan asla vazgeçmez.”

“Yirmi beş sentim yoktu. Para bozdurmam gerekti,” diye homurdandığımda bakışları nefesimi kesti.

“Peki o zaman neden elinde bir çiçek var? Bana kalırsa, buraya yasadışı bir şekilde park edip çiçekçi dükkânına uğrayabileceğini, sonra da Henryetta şehrine kazık atarak öylece uzaklaşabileceğini düşünüyordun.”

“Hayır! Sadece para bozdurmak için yasaya karşı geldim.”

“Tabii, önce para bozdurarak yasayı çiğnemeye başlarsınız, sonra da Dollar General’ı soyan bir uyuşturucu bağımlısı olup çıkarsınız.” Gözlerinde beliren sert bir ifadeyle çenesini kaldırdı. “Kanun kanundur Bayan Gardner.” Kestiği cezayı abartılı bir hareketle defterinden koparıp kâğıdı bana uzattı. “Ayrıca dediğim gibi, huylu huyundan asla vazgeçmez.”

Kanunsuz bir biçimde Chevy Nova’nın arkasına park ettiği arabasına doğru yürürken kestiği cezaya baktım. “Ama ben bir suçlu değilim! Annemin ölümüyle ilgili masumum ve bu kez de yanlış olan hiçbir şey yapmadım.”

Arabasının açık kapısının yanında durdu ve kaldırımı işaret etti. “Parkmetre aksini söylüyor ama. İyi günler.” Arabasına bindi ve beni dikiz aynasından süzerek oradan uzaklaştı.

“Neden herkes aksini kastederek bana iyi günler dileyip duruyor?” Ayağımı yere vurunca bileğim döndü. Ayakkabımın topuğu kırılıp yana yattı. “Hay aksi!”

Adliye binasıyla aramda üç blok vardı, yarım bloğu aksayarak geride bırakmamın ardından sonunda pes ettim, ayakkabılarımı çıkarıp elime aldım. Saati kontrol etmek için cepte telefonuma baktım. 09.05.

Yarı koşup yarı tempolu bir şekilde yürüyerek taştan, eski adliye binasının heybetli basamaklarına vardığımda terden perişan haldeydim. Penceredeki yansımam, boğucu nemli hava yüzünden saçımın söndüğünü, alnımdan süzülen ter damlalarının yüzümü lekelediğini açıkça ortaya koyuyordu.

Geniş ahşap kapıları itip içeri girdikten sonra güven-

likte durdum. Güvenlik görevlisi olan yaşı geçkin adam bir elini kaldırarak beni uyardı. “Buraya ayakkabısız giremezsiniz hanımefendi.”

Kırılan topuğumu gösterdim. “Ayakkabılarım burada.”

“Ayakkabılarınızı *giymeniz* gerekiyor.” Gür kaşlarını kaldırdı.

“Onları x-ray cihazınızdan geçiremez miyim?”

Adam öne doğru eğilip gözlerini kıstı. “Burası *havaalanı* değil, hanımefendi.”

“Ama topuğum kırıldı.” Ayakkabımdan sarkan topuğu işaret ettim.

“Ayakkabısız içeri giremezsiniz.”

“Ama saat dokuzda bir jüri görevim vardı!”

“O halde başınız dertte. Görevinizi yerine getirmemezsiniz tutuklama emri çıkarırlar. Zaten çoktan geç kaldınız.”

Polis memuru Barney Fife’in* bu emri yerine getirmek için gönüllü olacağına bahse girerdim. *Huyulu huyundan asla vazgeçmez* sözleri yankılanıyordu beynimin içinde. “Tamam,” diye mırıldandım eğilip ayakkabılarımı ayağıma geçirirken, görevlinin yanından aksayarak geçtim.

“Durun! Öylece içeri giremezsiniz! Çantanızı aramamız gerekiyor.”

Abartılı bir şekilde iç çekerek çantamı ona uzattım.

Güvenlik görevlisi çantamı taşıma bandının üzerine koymadan önce beni tepeden tırnağa süzdü. “Bu tarafa geçin.” Taşıma bandının arka tarafına doğru elini salladı.

* “*The Andy Griffith Show*” isimli Amerikan televizyon programındaki kurmaca karakter. (ç. n.)

Dediğini yerine getirip adamın bandı ileri geri, sonra yeniden ileri geri hareket ettirmesini bekledim, ta ki sonunda çantamı cihazdan geçirip içindekileri incelemeye başlayana dek.

“Biraz acele ederseniz,” dedim. “Bildiğiniz gibi, jüri görevine zaten geç kaldım.”

Bakışlarını bir an için çantamdan çekip yüzüme dik dik baktı. “Güvenlik kontrolü aceleye gelmez hanımefendi. Bir şey saklamaya çalıştığınız için mi acele etmemi istiyorsunuz?”

“Hayır! Hayır! Size yemin ederim, sadece o kadar geç kaldım ki...”

Çantamı kapattı, omzuna bağlı telsizin bir düğmesine bastı. “Ernie, biraz yardıma ihtiyacım var. 10-66. Tamam.”

“Anlaşıldı. Beş dakika içinde oradayım. Tamam.” Telsiz cızırdadı.

“Hanımefendi, oturmak isterseniz...” Duvara dayalı plastik bir sandalyeyi işaret etti.

“Ne? İçeri giremeyecek miyim?”

“Hayır, üzerinizi aramam gerek; bunu cinsel taciz olarak yorumlama ihtimalinize karşı diğer bir meslektaşımın yanımda olmasına ihtiyaç duyuyorum.”

“Ne?”

“Hanımefendi, oturun yoksa adli faaliyetlerin icrasına engel olduğunuz konusunda yargıcı bilgilendirmek zorunda kalacağım.”

Öfkenin içimde büyüdüğünü hissederek sandalyeye yığılıp kaldım. Adam ayakkabılarım yüzünden bana karşı ay-

rımcılık yapıyordu. Birkaç dakika sonra uyandığımdan ve iki fincan kahve içtiğimden beri tuvalete gitmediğimi fark ettim. “Gerçekten hızlı bir şekilde tuvalete gitmemde bir sakınca var mı?”

Başımı salladı. “Evet. Tuvaletler *güvenli* bir alanda yer alıyorlar.”

Binanın girişi çok sıcaktı, serinlemeye çalışarak bacaklarımı sallamaya ve elimle yüzümü yelpazelemeye başladım boşa bir çabayla ve içeri girersem yalnızca işleri daha da karmaşık bir hale sokacağımı düşünerek. Aradan on dakika geçmişti, Ernie hâlâ ortalarda görünmüyordu. Ayağa kalktım. “Bakın, gerçekten jüri görevinde yer almam gerekiyor. Geçmeme izin verebilirsiniz...”

“Oturun.”

“Üzerimi arayabilirsiniz, size yemin ederim, aleyhinize suçlamada falan bulunmayacağım.”

“Oturun.”

İtiraz etmek üzereyken tanıdık bir ses duydum. “Tamam, tamam, tamam. İşimiz başınızı daha fazla derde sokmayacak kadar kısa sürecek.” Kısa süre önce bana ceza kesen polis memuru başparmaklarını kemerine geçirmiş, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana bakıyordu. “Şaşırdığımı söyleyemem.”

Güvenlik görevlisi beni işaret etti. “Bu hanımefendiyi tanıyor musun Ernie?” Sesi yükselmişti.

“Ah evet, uygunsuz park ettiği için ona kısa süre önce ceza kesmiştim.”

“Yalnızca para bozduruyordum,” dedim burnumdan soluyarak.

“Geçen ay da annenizin *cinayetiyle* ilgileniyordunuz,” dedi *cinayet* kelimesini dile getirirken fısıldayarak.

Güvenlik görevlisi kaşlarını kaldırıp edindiği bu yeni bilgi doğrultusunda beni inceledi.

Eli silahının kabzasındaydı.

“Masumdum! Annemi Daniel Crocker öldürdü!”

“Hanımefendi, ayağa kalkıp bacaklarınızı iki yana ayırmanız, kollarınızı bedeninize değmeyecek şekilde yukarı kaldırmanız gerekiyor.”

İtiraz etmeyi düşündüm. Bu adil değildi. Fakat zorluk çıkarırsam Memur Ernie’nin beni polis merkezine, geri dönmeye niyetimin olmadığı o yere sürüklemekten yalnızca mutluluk duyacağını biliyordum. “Hey,” dedim güvenlik görevlisi vücudumu yoklamaya başladığında. “Burası adliye binası, sen de bir polis memurusun. Burada ne arıyorsun?”

Ernie ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Robbie gut hastalığından ötürü izinli olduğundan yardıma ihtiyaç duyduğunda Ol’ Matt’e destek olmak için buraya uğruyorum. Ayrıca bu sizi ilgilendirmez.”

Bacaklarımı yoklamasının ardından güvenlik görevlisi sonunda ellerini kaldırdı. “Temiz.”

“Emin misin?” diye sordu Memur Ernie. “Sinsi bir tiptir.”

“Evet, eminim.”

Ernie iki parmağını V şeklinde kıvrıp önce kendi gözlerine sonra da benimkilere doğrulttu. “Gözüm üzerinde.”

Gözlerimi devirerek çantamı taşıma bandının üzerinden aldım, asansöre doğru aksayarak ilerledim. Gelen mektupta 226 numaralı salondan bahsediliyordu.

Ne talihsizliktir ki, asansör Ol' Matt'in sergilediği güvenlik kontrolünden bile daha yavaş hareket ediyordu. İkinci kata ulaştığımda saat dokuz buçuktu, neredeyse altıma kaçırmak üzereydim. Zaten geç kaldığım için birkaç dakikadan daha hiçbir zarar gelmeyeceğini düşündüm.

Kadınlar tuvaletinin koridorun sonunda olduğunu fark etmiştim ama o tarafa doğru ilerlediğim sırada *Temizlik nedeniyle kapalı* tabelasını gördüm. "Affedersiniz!" diye seslendim tuvaletin girişinden.

İspanyol bir kadın kapı girişinde belirip tabelayı işaret etti. "Kapalı."

"*Biliyorum* ama tuvaleti kullanmam gerekiyor," diye sızlandım.

Bıkkın bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastıran kadın başını salladı. "Olmaz, alt kattaki tuvaleti kullanın."

Kadın hızla arkasına dönüp beni görmezden gelirken inledim. Aksayarak alt kata inip başka bir tuvalet bulacak zamanım yoktu. Hemen yan kapı erkekler tuvaletine açılıyordu. Koridora göz gezdirdim. Kimse yoktu. Kafamı içeri uzattım, fısıltıdan farksız bir ses tonuyla, "Merhaba! İçeride biri var mı?" diye seslendim.

Çıt yoktu.

Bunu yapmalı mıydım? *Yapabilir* miydim? Duvara monte edilmiş o küçük pisuarlar dışında erkekler tuvaleti ka-

dınlarınkı gibi değil miydi? Bununla birlikte, ödediğim vergiyle en azından onlardan birini karşıladığımdan da emin dim. Duvara monte edilmiş porselen bir pisuar kullanmak istediğimden değil. Bir kabin de işimi fazlasıyla görürdü.

Gözlerimi yumarak parmak ucunda içeri girdim, gerçekten birilerinin olup olmadığını anlamak isteyerek gözle rimi usulca araladım. Kimse yoktu.

İşimi görmek için alelacele bir kabine girdim. İşimi hallettiğimde biri ayak sürüyerek içeri girdi, bulunduğum kabinin hemen yanındaki pisuarın önünde durdu. Aşağı bak tığımda bir çift klasik erkek ayakkabısıyla karşılaştım. Göz lerim kocaman açılarak ayağa kalktım, oradaki her kimse topuklularımı görmüş, erkekler tuvaletine bir kadının girdi ğini anlamış olmalıydı. Karşı cins gibi takılmaktan hoşlanan biri değilsem, ki bunun bir pazartesi sabahı Fenton County Adliyesi'nde yaşanması pek olası görünmüyordu. Öte yan dan, karşı cins gibi takılmakla ilgili ne kadar bilgi sahibiy dim? İlk dantelli sutyenimle külotumu bundan yalnızca bir ay kadar önce giymiştim.

Bir ceptelefonu çaldı, kabinin dışından çalmakta oldu ğunu fark etmeden önce neredeyse tuvaletin deliğine düşe cektim.

Bir şırıltı duyduğum sırada adam telefona yanıt verdi, aklımdan geçen düşünceyle yüzümü buruşturdum. Birkaç dakika sonra işini görmüş olsa da adam telefonla konuşmaya devam etti. Kendime hâkim olmaya çalışarak inledim. Bir jüri görevine katılmak zorunda olduğumu bilmiyor muydu?

“Tamam, endişelenme,” dedi adam. “Hiçbir konuda canını sıkma.”

Jüri görevine yarım saati aşkın bir süredir katılmayışım canımı yeterince sıkıyordu.

“O dava asla görülmeyecek.”

Cepte telefonumu çıkarıp sessize aldıktan sonra saati kontrol ettim. 09.34. Beni tutuklaması için peşime çoktan bir polis takmışlar mıydı?

Tam o an bir görüntünün yaklaştığını hissettim. Kabinin bir tarafına yaslanarak kendimi buna hazırladım.

Eski bir mutfakta, döküntü bir masada oturuyordum. Lavaboyla tezgâhın üzeri kirli tabaklarla doluydu. Sol elimde bir kalem tutuyordum, tam karşımda yarısı tamamlanmış çapraz bir bulmaca duruyordu.

Masanın üzerine bir kedi zıpladı, neredeyse yanan bir sigaranın bulunduğu kül tablasına çarpacaktı. Bir adamın, “Endişelenmemizi gerektirecek hiçbir şey yok,” dediğini duydum.

Bir elimle bir parça yiyecek alıp kediye uzattım. “Endişelenme, Felix. O yaka rozetinin kime ait olduğunu asla bulamayacaklar. Kaç tane yaka rozetinde bir kuş, bir ağaç ve bir köpek vardır ki?” Sigaradan bir nefes çekip dumanı dudaklarımın kenarından üfledim, ardından kalemi yeniden elime aldım. Sol elimle –bileğimden dirseğime kadar uzanan tırtıklı bir yara izi fark ettim– bulmacadaki boş kutuyu *şahin* kelimesiyle doldurdum. Kahkaha attım. “Yanımıza kâr kalacak.”

*Cinayet kastediliyor. (ç. n.)

Görüntü yitip giderken kabinde geriledim. “Yanına kâr kalacak.” Dehşete kapılarak elimi ağzıma bastırdım. Beni duymuş muydu?

Ses çıkarmamaya çalışarak öylece durdum. Adam artık telefonla konuşmuyordu. Topuğum kırık olduğu için zor da olsa önce bir ayağımı, sonra diğerini kıvrırarak çömeldim, başımı eğip etrafa bakındım ama hiçbir şey göremedim. Adam gitmişti.

Derin bir nefes vererek kabinin kapısını açtım, hızla ellerimi yıkadım. Az önce tam olarak ne görmüştüm?

Biri *gerçekten* cinayet işlemişti de bundan paçasını kurtaracak mıydı?

Gerçi *yanına kâr kalmak* genelde herkesin kullandığı yaygın bir ifadeydi. Muhtemelen hiçbir anlamı yoktu. Peki o zaman adam neden bir davadan bahsediyordu?

Jüri görevi için adıma gönderdikleri mektubu çantamdan çıkarıp tuvaletten koşturarak çıktım. Her kimse o adamın dönmesini, sırrını bildiğimi öğrenmesini istemiyordum; tabii gerçekten bir sırrı varsa. Dahası zaten geç kalmıştım, tutuklanmaktan kaçınacağımı umut ediyordum. Memur Ernie’nin başıboş bir merdane bulmaya çalışarak beni elbisesiz aramaktan zevk alacağından emindim.

Aceleyle, tuvaletten hızla çıktığımda önüme bakmamıştım. Geriye tökezledim, kırık topuğuma takılıp düşerken avazım çıktığı kadar bağırdım, ani bir kar fırtınası gibi etrafıma kâğıtlar saçılırken yere kapaklandım.

Katil beni yakalamak için dönmüştü.

Bölüm Üç

“Önüne baksana!” dedi tepemden yükselen tiz bir ses.

Koyu renk bir takım elbise, beyaz bir gömlek giymiş, sapsarı bir kravat takmış olan adamın öfkeli mavi gözleri yere saçılan kâğıtlara odaklanmıştı. Koyu kahverengi saçları kısa ama biçimliydi. Eğildiğini görünce korkudan geri geri kaçmaya çalışarak istemsizce inlemeden edemedim.

“Burası bar değil, bir adliye.”

“Ben... özür dilerim...” diye kekeledim aksi tavrına hazırlıksız yakalanarak. Yakınımda duran kâğıtlara uzandım.

“Onlara sakın dokunma!” Kâğıtlara uzanınca gömleğinin kolları bileklerini ortaya çıkaracak şekilde kıvrıldı. Yara izi yoktu ama adam, tuvaletteki adam endişesi salmadan da yeterince korkutucuydu.

Ellerimi kullanarak dizlerimin üzerinde doğruldum ve duvara tutunarak ayağa kalktım. “Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum. Çirkinleşmenize gerek yok.”

Çömelirken yüzünü buruşturdu. “Yeterince yardımcı

oldun zaten. *Teşekkür ederim.*” Öfkeli ses tonuna rağmen görgülü Güney aksanı belli oluyordu. Otuzlu yaşların başında görünüyordu ama yaklaşımı Henryetta Garden Club’daki kadınları andırıyordu. Yüklü bir mirasa sahip zengin bir Güneyli gibiydi.

“Özür dilerim. Jüri görevime geç kaldım ve...”

Küçümseyici bir şekilde burnundan soluyarak sözümü kesti. “*Tabii.* Buna neden hiç şaşırmadım acaba?”

Hissettiğim öfkenin yükü omuzlarıma baskı uyguluyordu. “Annenizin sizi bundan daha terbiyeli bir şekilde yetiştirdiği belli. Bir kadına bu şekilde davrandığınızı görse ne düşünürdü? Kendinizden utanmalısınız Bay...” Kaşlarımı kaldırarak cevap vermesini bekledim.

Çektiğim nutkun yarısında ağzı açılıp yanakları pembeleşen adam şimdi daha genç ve daha anlayışlı görünüyordu. “Deveraux.”

“Bay Deveraux.” Onaylamaz bir ifadeyle dudaklarımı büzdüm. Uygun bir şekilde eğitim almış herhangi bir Güneyli centilmen, annesinin gazabından çekinirdi; özellikle de mevzu kadınlarla kaba tavırları içerdiğinde. “Tavırlarınıza çekidüzen vermenizi öneriyorum.” Sola döndüm, koridorda ilerlerken yanlış tarafa gittiğimi fark ettim. Adımımı atarken öfkeyle duraksayıp gözlerimi yumdum. Tüm bunlar sadece bir kâbus, kötü bir rüya olmalıydı. Gerçek hayatta bu gibi şeyler yaşanmazdı.

Sadece, *benim hayatımda* yaşanıyordu.

Derin bir nefes alarak arkama döndüm, kırık topuğum-

dan dolayı sendeleyerek aksi istikametini yolunu tuttum. Çenemi kaldırıp olabildiğince ciddi bir şekilde Bay Deveraux'nun yanından geçtim.

Bay Deveraux yere saçılan kâğıtları toplayıp onları karton bir dosyaya yerleştirmeye devam ederken, neyse ki beni görmezden geldi.

Bu meseleden sıyrıldığımı düşündüğüm sırada arkamdan kibirli bir sesin yükseldiğini duydum. "Sağdan dördüncü kapı."

Ayakkabılarımın *tıkırtılı patırtılı* sesi koridorun sert zemininde yankılanıyordu ama aşağılanmama karşın yürümeyi sürdürdüm. Bir denizci gibi sallandığınızda ağırbaşlı görünmeniz zorlaşıyordu. Sonunda dördüncü kapıya ulaştım. Bay Huysuz'a güvenmeyerek doğru salona gireceğimden emin olmak adına mektuba baktım ama elim boştu.

Mektubu düşürmüştüm.

İç çekip gözlerimi yumarken, günüm bundan daha kötü geçebilir mi, diye düşünmeden edemedim.

"Bir şey mi kaybettin?"

Dudaklarımın arasından sıyrılan inlemeyi bastıramadım. Gözlerimi açıp yüzüme bir gülümseme kondurdum.

Bay Deveraux yapmacık bir biçimde gülümseyerek bana mektubu uzattı. "Bir centilmen kendinden daha zor durumda olanlara her zaman yardım eder Bayan Gardner." Başını bana doğru eğdikten sonra koridordan aşağı doğru hızla ilerlemeye başladı. "Geç kaldınız. İçeri girseniz iyi olacak," diye seslendi arkasına dönmeden.

Aralanmış dudaklarımı kapatıp kapıyı açtım.

Salon ağzına kadar doluydu, üzerinde polis üniforması olan bir adam girişte duruyordu. "... vatandaşlık göreviniz." Geri kalan yetmiş beş kadar insanla birlikte salona girişimi izledi.

İşlerin daha da kötüye gidip gidemeyeceğini düşünmekten ne zaman vazgeçecektim? "Özür dilerim, geç kaldım."

Adam onaylamaz bir ifadeyle kaşlarını çatarak bana baktı. "Jüri görevi saat tam dokuzda başladı hanımefendi."

"Ama ben..."

"Jüri görevindeyseniz buraya zamanında gelmeniz beklenir. Kendilerinden beklenen zamanda burada bulunan diğer vatandaşlara çoktan açıkladığım üzere. Şimdi oturun lütfen."

Utançtan kafamı eğdim. Arka tarafta bir yere yöneldiğim sırada bir el uzanıp bileğimden kavradı. Neredeyse yeniden çılgılık atacaktım ki nefesim kesildi. Öksürerek kafamı çevirdiğimde bir masada oturan kısa kabarık kızıl saçlı orta yaşlı kadınla göz göze geldim. "Jüri görevi mektubunuza ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Mektubu ona uzatınca kadın listeden ismimi kontrol etti, kâğıdı geri uzatırken ayakkabılarımı süzdü. Masasının çekmeceğini açtıktan sonra küçük metal bir tüp çıkarıp bana uzattı.

Japon yapıştırıcısı. En azından bir şey yoluna girecekti.

Kadın öne doğru eğildi. "Kendine oturacak bir yer bulup topuğunu yapıştırabilirsin hayatım." Göz kırptı.

"Birinin konuştuğunu mu duyuyorum?" dedi ön taraftaki adam.

Bu alaycı sözlerin üzerine gözleri kocaman açılan ka-

dın sırtıttı. Kimseden ses çıkmadığında adam konuşmasını sürdürdü.

Boş bir sandalye arayarak salonun arka tarafına göz gezdirdim. En arka sırada, yaşıtlım görünen bir kızla işçi tulumu giymiş yaşı geçkin bir adamın arasında boş bir yer buldum. Kız muhtemelen kıvrıması epey zaman almış görünen uzun kıvrıcık sarı saçlara sahipti ve makyajı biraz aşırıya kaçmıştı. Yine de sıraların arasında ona doğru yürürken bana bakıp gülümsedi.

“Bugün oldukça aksi, değil mi?” diye fısıldadı ben sandalyeye otururken.

“Sanırım...”

“Arka sıradan birinin konuştuğunu mu duyuyorum?” diye seslendi adam salonu bakışlarıyla tarayarak. Bir an için göz göze geldik. Her bir kelimesini hafızama alıyormuş gibi görünerek doğruca karşı tarafa baktım.

Adam sözlerine herkesin dikkat kesildiğinden emin olduğunda konuşmasını sürdürdü. “Ödenecek ücret *günlük* sekiz dolar. Hayır, *saati* sekiz dolar değil. Asgari ücretin altında bir rakam olduğu yönünde herhangi bir şikâyetle bulunulamaz. Bu hem sizin vatandaşlık göreviniz hem de ayrıcalığınız.” Saatine göz atıp boğazını temizledi. “Hepsi bu kadar. Oturumu Marjorie Grace’e devrediyorum.”

İsmimi listeden kontrol eden kadın salonun ön tarafına geçti. “Son dakikada Yargıç McClary’nin yerine geçtiğiniz için teşekkür ederim Mübaşir Spencer.”

Fakat Mübaşir Spencer bu sözlerin tek bir kelimesini dahi duymadı. Çoktan salonu terk etmişti.

“Yargıç McClary potansiyel jüri üyelerini yönlendirmek için genelde burada olur. Fakat kendisi şu an mahkemede olduğundan Spencer onun yerine oturumu açarak hepinizi kısaca bilgilendirmek zorunda kaldı. Bunun bir tür cesaret konuşması olması gerekiyordu ama görünüşe bakılırsa Mübaşir Spencer herkesin ödünü koparmışa benziyor.”

Salonda etrafıma bakındım. Çoğunlukla insanların enselerini görüyor olsam da birkaçının yüzünde beliren stres yüklü ifadeyi seçebiliyordum.

Marjorie Grace bu havayı değiştirmeye çalışıyordu. “Pekâlâ, Mübaşir Spencer sanıkları değil mevcut jüri üyelerini yönlendirdiğini unutmuş görünüyor.”

Salonda kahkaha sesleri yükseldi.

“Fenton County yargı sisteminde hoş karşılandığınız konusunda sizi temin ederim, ayrıca demokratik düzenimizin dünyanın en iyisi haline getirilmesi için gönüllü olarak zaman ayırdığınız için de sizlere teşekkür borçluyum. Şimdi, bizler bugün yargılanacak herhangi bir dava olup olmadığını görmek için beklerken, sizden sabırlı olmanızı rica edeceğim. Dışarıda biraz gezinebilirsiniz ama fazla uzaklaşmayın. Olup bitenler hakkında bilgilenmek için sizin dönmenize ihtiyaç duyacağız.”

Marjorie Grace masasına döndüğünde salonu bir fısıldaşma vızıltısı sardı.

Yanımda oturan kız elini uzattı. Parlak pembe renkli oje sürmüştü. “Neely Kate Rivers.”

“Selam, ben Rose. “Soyadımı kasten dile getirmeyerek onun elini sıktım.

Fark etmiş görünmüyordu. “Henryetta’nın dışında yaşıyorum ama burada, adliye binasında çalışıyorum, o yüzden Bay Aksi’nin nasıl bir tip olduğu konusunda epey bir fikre sahibim.” Neely Kate kıkırdadı.

“Burada çalışırken jüri görevine seçilebiliyor musun?”

“Ah, hayır ama işten bir sabahlığına yırtabileceğimi fark ettiğimde caymaya çalışmadım. Patronum Jimmy son günlerde her zamankinden daha da sinirli, o yüzden ücretli bir sabah izni bana iyi gelecekti. Zaten bunun bir önemi de yok. Jüri görevi için herhangi birini seçmeyecekler. Bu hafta gündemde bulunan tek dava, silahlı bir soygun ve cinayet. Sanık kesinlikle itiraf pazarlığına gidecek. Kontrol ettim.”

“Ah. Bunu yapabiliyor musun? Yani bir davayı kontrol edebiliyor musun?” Gizlice sızıışmaya çalışırken Bay Haysuz’a toslamadan önce erkekler tuvaletinde kulak misafiri olduğum telefon konuşması aklıma geldi. Gizemli adam davanın görülmeceğinden bahsetmişti.

Hızır bir biçimde gülümseyerek öne doğru eğilip fısıldadı. “İnsanların haberdar olmadığı şeyler onları üzemez.” Arkasına yaslandı. “Sen ne yapıyorsun?”

Hayal gücüm aşırı faaldi. Kaç katil elini kolunu sallaya sallaya, yaptığı yanma kâr kalarak Henryetta’da geziniyordu? Daniel Crocker hapiste olduğundan beri neyse ki böyle biri hiç olmamıştı. “Ne? Ah. Ben DMV’de çalışıyorum.”

Neely Kate minik burnunu kırıştırdı. “Ayyy.” Sonra gözleri dehşete kapılmış bir şekilde kocaman açıldı. “Ah, halim utanç verici! Gerçekten, *çok* ama *çok* özür dilerim.

Aklımdan her ne geçiyorsa anında dile getirdiğim için anem tam bir sersem olduğumu, dahili bir sansürleme sistemine ihtiyaç duyduğumu söylüyor.”

Elimi havada salladım. “Sorun değil. İşimi sevmiyorum, daha da kötüsü, yeni patronumdan hoşlanmıyorum. Başka bir işe girmeyi düşünüp dursam da ne yapmaktan hoşlanacağıma henüz karar veremedim.”

Elini koluma koydu. “Tatlım, içinde bulunduğun durumu ne kadar iyi anladığımı tahmin bile edemezsin. Alt katta Emlak Vergisi Departmanı’nda çalışıyorum, günlerimiz hiç de günlük güneşlik geçmiyor. Yani çalıştığın yer hakkında fazla endişe etme. İnsan kaynakları geçen yıl eyalet emeklilik fonunun kötü yatırımlarla kaybedildiğini açıkladığından beri adliyedeki herkese kötü davranıyorlar. İçlerinden bazıları fırtına yaklaşırken dışarı çamaşır asan aptallar gibiydi. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı ama geçen hafta her şeyin kaybedildiğine dair resmi açıklamayı yaptılar.”

Kaş çatışı yerini kocaman bir gülümseye bıraktı. “Yine de önümüzdeki ay evleniyorum. Görüyor musun?” Sol elini yüzüme doğru sallayarak elmas nişan yüzüğünü bana gösterdi. “Evlendikten sonra işten ayrılmayı umuyorum, yani emeklilik maaşını endişe etmeme gerek kalmayacak.” Elimi okşadı. “Peki ya sen? Evli misin?”

Kafamı salladım. “Ah, ben mi? Hayır.”

“Sevgilin de mi yok?”

Yüzümün yandığını hissettim. Bunu kabullenmekte hâlâ zorlanıyordum.

“Kızarıyorsun. Bu çok tatlı!”

Kırılan topuğumu yapıştırırken Neely Kate nişanlısından, annesinden, satın almayı ümit ettiği evden, kedisinden, arabasından, yolun kenarında gördüğü ölü geyikten, adliye binasına doğru arabasını sürerken kucağına düşürdüğü donuttan ve donutun talihsiz bir tuvalet kazasını andıran lekesinden bahsetti. Bir kaşını kaldırarak öne doğru eğilip fısıldadı. “Bilmem anlatabiliyor muyum?”

Bu kadar sevimli olmasaydı ondan rahatsızlık duyabilirdim ama aksine, onu inanılmaz derecede dikkat dağıtıcı bulmuştum. Gördüğüm görüntüyü unutmuş, zamanımı Joe’yla ilgili üzülererek geçirmemiştim.

“Herkes dikkatini bana verebilirse...” diye seslendi Marjorie Grace ön taraftan. “Az önce şans eseri, gündemde bir dava olduğu haberini aldım, şimdi numara çekip bir grup jüri üyesi belirleyeceğiz.”

“Ne?” diye fısıldadı Neely Kate. “Bunun olmaması gerekiyordu.” Yüzünde haylaz bir gülümsemeyle bana doğru döndü. “Şimdi işten tüm gün izin alabilirim belki.”

Herkes yerine geçer geçmez Marjorie Grace VFW’deki bingo toplarını andıran numaralarla dolu kocaman telden bir kürenin yanında durdu. Çıkan numarayı açıklayacağını, bu numara jüri görev mektuplarımızda yer alan numarayla eşleşiyorsa jüri listesinde yer alacağımızı söyledi. Fakat bu yalnızca ilk aşamaydı. Numaramız okunursa eşyalarımızı toplayıp salonun ön tarafına geçecektik.

“On dört.”

Bir kadın ayağa kalkıp ön tarafa doğru yürüdü.

“Otuz yedi. Kırk dört. Yetmiş iki.”

İnsanlar teker teker kapının yanında sıralanmaya başladılar.

“On iki.”

“Ah!” Neely Kate bir ödül kazanmış gibi neşeyle haykırdı. “Benim!” İnsanlar kahkahalara boğulurken yanımdan geçti. “Tanıştığımıza memnun oldum Rose.”

İnsanlar peş peşe ön tarafı doldururken seçilmeyeceğimden emindim ama yine de şimdiden Suzanne’le yüzleşmekten çekiniyordum.

“Yirmi dokuz.”

Yanılmadığımdan emin olmak için elimdeki kâğıda baktım. Marjorie Grace az önce benim numaramı söylemişti.

“Yirmi dokuz,” dedi yeniden.

Çantamı kapıp ayağa kalktım.

Marjorie Grace gülümsedi. “Jüri listesi oluşturuldu. Geri kalanınız davada yer almayacaksınız.”

Midemi düğümleyen korkuyla endişe hissini önemsememeye çalışarak jüri üyelerini koridora doğru takip ettim. Günümün şimdiden daha da kötüleştiğine dair kuşku dolu bir his belirmişti içimde.

Mübaşir Spencer bizi boş mahkeme salonuna yönlendirdikten sonra jüri üyelerine ait sandalyelere oturmamızı söyledi. Yerlerimize geçer geçmez üzerine anket tutturulmuş olan klipsli dosyaları dağıttı.

“Tüm soruları dürüst bir şekilde yanıtlayın. Yalan söy-

lerseniz Yargıç McClary bunu anlayıp sizi yalancı şahitlikten tutuklayacaktır.”

Birkaç kişiden fazlası panikle irkildi.

Bay Spencer sözlerini sürdürdü. “Herkes tamamladığında anketleri toplayacağız.”

Sorular yeterince kolaydı. Yaşım, mesleğim. *Şimdiye dek bir şiddet suçu kurbanı oldunuz mu? Yanıtınız evetse lütfen işaretleyin* kısmına daha fazla zaman ayırmam gerekiyordu.

Anketlerin toplanmasının ardından salona geri döndük. Neely Kate yanıma oturdu. “Seçilmem mümkün değildi. Bu davayla ilgili çok şey biliyorum, adliyede çalışmamdan bahsetmiyorum bile.”

Bir saat sonra Marjorie Grace mahkeme salonuna dönmemiz gerektiğini söyledi.

Mübaşir bizi duvarın önünde sıraya dizdi. “Açıklayacağım numaralar lütfen jüriye ait bölüme otursunlar.” Sırayı gözden geçirerek duraksadı. “Bu, jüri görevine seçilmiş olduğunuz anlamına gelmiyor; yalnızca avukatlar size daha fazla soru sormak istiyorlar.” Elinde tuttuğu klipsli dosyaya doğru kafasını eğdi. “Dört, on iki, yirmi üç, yirmi dokuz, otuz üç...”

Korkudan biraz daha fazlasını hissederek jüriye ayrılmış bölüme doğru yürürken açıklanan diğer numaralar yitip gitti. Ne sorabilirlerdi ki?

Herkes yerine geçtiğinde kapıdan giren adamlar yargıç kürsüsünün hemen karşısında yer alan masalarına yerleştiller. İçlerinden biri Bay Deveraux’ydu.

Midem düğümlendi. Bu iyiye işaret olamazdı.

“Ayağa kalkın,” dedi mübaşir. “Sayın Benjamin McClary.”

Kırçillı saçları olan orta yaşlı bir adamdı, siyah cübbe-siyle arka duvardaki bir kapıdan zorlukla geçmesine sebep olacak ölçüde şişmandı. Yargıç, kürsüsüne oturur oturmaz mübaşir herkese oturmasını işaret etti.

Yargıç ellerini önünde kenetleyerek jüri üyelerine göz gezdirdi. “Ben Yargıç McClary. Sizinle daha önce tanışamadığım için özür dilerim, ancak yerime Mübaşir Spencer’in geçeceği söylendi.” Mübaşire doğru başını salladı, ardından dikkatini yeniden jüri üyelerine verdi. “Vatandaşlık görevinizi yerine getirmek için yoğun çalışma temponuzda bize zaman ayırdığınız için hepinize teşekkürler. Çoğunuz için bunun kolay olmadığını biliyorum ama emin olun, emeğiniz gözden kaçmayacak. Pekâlâ, öncelikle yemin edeceksiniz.”

Sağ elimizi kaldırıp kısa yemini tekrar ettik.

Yalnızca potansiyel bir jüri olduğumu biliyordum ama yine de yemin etmek sinirlerimi germiştii.

“Sizlere bu davaya, aynı zamanda sanığa atanan avukatı takdim edeceğim. İçlerinden birini tanıyan varsa elini kaldırmasını, bizlere onu nereden tanıdığını açıklamasını istiyorum. Size yemin ettiğinizi anımsatmama gerek olmadığını umuyorum. Yalan söyleme ya da eksik bilgi verme yalancı şahitlik anlamına gelir; bu yüzden belli bir süre hapis yatarak cezalandırabilirsiniz.”

Birkaç potansiyel jüri üyesi kaygılı görünüyordu.

“İlk isim Fenton County bölge savcı yardımcısı olan Bay Mason Deveraux III, kendisi davacı avukatı olarak mahke-

mede yer alıyor. Aranızda Bay Deveraux'yu tanıyan ya da onunla herhangi bir sebepten muhatap olan biri var mı?"

Ne yapacağımdan emin olamayarak yerimde kıvrandım. Bu sabahtan önce onu hiç görmemiştim ama yine de onunla konuşmuştum. Bu sayılır mıydı? Yargıç McClary gerçeği söylemezsem hapis yatabileceğimi söylemişti, Suzanne'in şehrin hapishanesinde zaman geçirmem için bana izin vermeyeceğinden emindim. Dudağımı ısırarak elimi kaldırdım.

Bay Deveraux'nun gözleri neredeyse yerinden çıkacaktı.

"Evet hanımefendi," dedi Yargıç McClary. "Jüri numaranız nedir?"

"Yirmi dokuz."

"Bay Deveraux'yu nereden tanıyorsunuz?"

"Aslında resmi olarak tanışmadık."

Yargıcın gözleri karardı. "Sorun değil, ne de olsa sosyeteye takdim balosuna gitmeyeceksiniz. Bize onu nereden tanıdığınızı açıklamanız yeterli."

Kalp atışlarımı dizginlemeye çalıştım. Bu belki de o kadar da iyi bir fikir değildi. "Bu sabah karşılaştık. Parkmetre yüzünden sorun yaşayınca jüri görevine geç kaldım, sonra topuğum kırıldı ve tuvaleti kullanmak zorunda kaldığımda..." Yargıca baktım. "Geç kalmak istemedim, yemin ederim. Fakat güvenlik görevlisi Ol' Matt, Memur Ernie gelene kadar beni bırakmadı, Memur Ernie de üzerimi ararken cinsel taciz suçlamasında bulunmayayım diye Matt'i izledi, hem de böyle bir şeyi yapmayacağıma dair yemin etmeme rağmen."

Yargıcın kaşları kalktı.

“Bu yüzden Ernie’nin gelmesini beklemek zorunda kaldım ve asansör o kadar yavaştı ki ikinci kata ulaştığımda gerçekten tuvaleti kullanmam gerekti...” Erkekler tuvaletini konuya dahil etmemeye karar verdim. “Bay Deveraux’ya çarptığımda elindeki kâğıtların etrafa saçılmasına sebep oldum ve o an onunla bir etkileşim içine girdim.”

Bay Deveraux’ya göz attım, Bayan Mildred’in bahçesindeki kırmızıbiberleri andırır şekilde yüzü kızarmıştı.

“Bu mu?” diye sordu yargıç.

“Evet, efendim.”

Bakışlarıyla mahkeme salonunu tarayan adam ne diyeceğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. Boğazını temizledi. “Dürüstlüğünüze hayran kalsam da hanımefendi, bundan biraz daha anlamlı bir şey beklerdim sizden.” Salona göz gezdirdi. “Başka biri var mı?”

İki kişi elini kaldırdı. Adam Bay Deveraux’nun komşusuydu, kadınsa garsonluk yaptığı bir restoranda avukata düzenli olarak servis yapıyordu. Yargıç, bağlantılarına karşın tarafsız olup olamayacaklarını sorduğunda adam bunu yapamayacağını söyledi, yargıç onu jüri listesinden çıkardı.

Kısa süre sonra da bize William Yates’i, davalı avukatını tanıttı. Onu tanıyan birilerinin olup olmadığını sorduğunda kaşlarını kaldırarak bana baktı. Emin olmak adına Bay Yates’i inceledim. Kısa boylu, yaşlıca bir adamdı, gri kahverengi saçları seyrelemişti. Dudakları somurtkan bir ifadeyle kıvrıldı. Onu daha önce hiç görmediğim için Yargıç McClary’ye

kararlı bir biçimde hafifçe gülümsedim. Potansiyel jüri üyelerinden birkaçı elini kaldırdı. Onu tanıdıklarını söyleyip tarafsız olamayacaklarını açıkladılar. Yargıç onları da jüri listesinden çıkardı.

“Cinayet kurbanı Frank Mitchell’dı. Nalbur dükkânında gece müdürüydü. Bay Mitchell’ı tanıyan ya da tarafsız olamayacak kadar onunla etkileşim içinde olan birileri var mı?”

Kimse elini kaldırmadı.

“Davalı Bruce Wayne Decker. Bay Decker soygun ve ikinci dereceden cinayetle itham ediliyor. Archer’ın Nalbur Dükkânı’nda, dükkân kapandıktan sonra Frank Mitchell’ı öldürmekle suçlanıyor. Bay Decker’a bir bakın. Onu tanıyor musunuz ya da size tanıdık geliyor mu?”

Yirmili yaşlarda görünüyordu, kravat takıp gömlek giymiş olmasına rağmen yakası bu parçaları kullanmaya alışkın olmadığını ortaya koyuyordu. Gözlerinde vahşi bir parıltı vardı, eli titriyordu. Tüm bakışların üzerinde olduğunu fark edince elini kucağına indirdi.

Hem yargıç hem de Bay Deveraux bana bakıyordu ama endişelenmeleri gereken kişi ben değildim. Bölümdeki kırk jüri üyesi dışında neredeyse on beş kişi elini kaldırdı. Birkaçı adamı nereden tanıdıkları konusunda net değildi ama tarafsız olup olamayacakları sorulduğunda hemen hemen hepsi hayır yanıtını verdi. Yargıç onlara salondan ayrılmalarını söyledi.

Bay Deveraux’nun keyfi kaçmış görünüyordu. Potansiyel jüri üyeleri hızla azalıyordu.

Çok geçmeden Yargıç McClary birkaçımıza anket cevap-

larımıza bağılı kalarak sorular sorulacağını açıkladı. Şansıma, seçilen ilk kişi oldum.

Bay Yates ayağa kalktı. “Bayan Gardner.” Okuma gözlüğünün üzerinden bana doğru baktı. “Bir şiddet suçu kurbanı olduğunuzu belirtmişsiniz.”

Yutkundum. “Evet bayım.”

Elinde tuttuğu kâğıdı dikkatle inceledi. “Bundan yaklaşık bir ay önce yaşanan kayıp çalıntı araba parçaları ve geniş çaplı bir uyuşturucu baskınına dahil olmuşsunuz.” Bakışlarını yeniden bana çevirdi.

Başımı salladım.

“Hanımefendi, yanıtınızı duyulacak şekilde dile getirirseniz mahkeme yazmanı cevabınızı kaleme alabilir.” Yargıç kenarda oturan bir kadını işaret etti.

“Evet efendim.”

“*Bu*, bahsi geçen baskına dahil olduğunuz anlamına gelen bir *evet* mi?”

“Evet bayım.”

Bay Yates boğazını temizledi. “Detaylı olarak anlatmamışsınız. Bu baskına dahil oluşunuzu bize biraz daha ayrıntılı bir şekilde aktarabilir misiniz?”

Ona Daniel Crocker’ın vaat edilen bilgiyi edinmek için ödeme yaptığı kişi olduğumu düşündüğünü anlattım. Yan kapımda yaşayan sivil polisin bu meseleye bulaştığım fikrine nasıl vardığını da aktardım. Fakat yalancı şahitliğe girsin girmesin, pek çok şeyi dile getiremedim. Her şeyden önce başımı belaya sokan şeyin gördüğüm görüntüler olduğuna asla inanmazlardı ne de olsa.

Bay Yates masasının kenarına oturdu, kollarını kavuşturup bana dik dik baktı. “Bayan Gardner, bir şiddet suçu kurbanı edildiğiniz için tarafsızlık yeterliliğine sahip olamayacağınız konusunda endişe ediyoruz. Bu sizinle ya da karakterinizle ilgili bir mevzu değil. Bu davadan çekilmenizin sizin için en iyisi olacağını düşünüyoruz.”

Duyduklarıma inanamazken yüzümün kızardığını hissettim. “Pardon?”

Bay Yates öne doğru eğilip sözlerine açıklık getirdi. “Davadan çekilmeniz izinli olacağınız anlamına geliyor.”

Adamın aşağılayıcı tavrına daha da içerledim. “Davadan çekilmenin ne anlama geldiğini biliyorum. Kafamı karıştıran şey, neden tarafsız olamayacağımı düşündüğünüz.”

“Bunun sebebini size zaten açıkladım.”

“Görünüşe bakılırsa net olarak anlamamışım. Belki de bana yeniden anlatmanız gerekiyordu.”

Bay Deveraux’nun tüm dikkatini önündeki kâğıda verirken sırtıttığı gözümünden kaçmadı.

“Pekâlâ Bayan Gardner.” Bay Yates yerinden doğrulup bana doğru ilerledi. “Müvekkilim silahlı soygunla cinayetten suçlanıyor. Bir saldırı kurbanı olmanız, annenizin de bir cinayete kurban gitmesi nedeniyle müvekkilimi önyargısız bir biçimde değerlendirebileceğinize inanmakta zorlanıyorum. Onun suçlu bulunmasına meyilli olmayacak mısınız ya da deneyimlediğiniz sıkıntılar yüzünden en ağır cezaya mahkûm edilmesini önermeyecek misiniz?”

Tarihimdeki en berbat sabahı yaşıyor olmam gerçeğinin

kendimi tutmaya bir faydası yoktu. Bu kaba, öngörüsüz adama bir şeyler demek istiyordum. Fakat salondaki tüm gözler nasıl bir yanıt vereceğimi merak ederek bana odaklanmıştı. Aslına bakarsanız, genzine bir şey takılmış gibi görünen Bay Deveraux dışında herkesin gözü üzerimdeydi. Kendimi utandırmayı reddederek yüzüme yapmacık bir gülümseme konurdum, davalı avukatının gözünün içine baktım.

“Üzgünüm Bay Yates ama suçu kanıtlanana dek Bay Decker’in masum olduğunu sanıyordum. Siz öyle olduğunu düşünmüyor musunuz?”

Bay Deveraux öksürük krizi geçirince salondakilerin yarısı kahkahalara boğuldu.

Yargıç McClary tokmağını masaya indirdi. “Karar verildi. Sakin olun millet.” Bana doğru döndü. “Bayan Gardner,” dedi derin bir nefes alarak. “Bay Yates’in endişesine anlayış göstermeniz gerekiyor.”

“Gösteriyorum efendim ama onun da benim endişelerime anlayış göstermesi gerekiyor. Daha önce herhangi bir jüri görevinde yer almamama rağmen şüpheler giderilip suçluluğu kanıtlanana dek davalının masum olduğunu düşünüyordum. Jüri üyelerinin görevi kanıtları dinlemek, sunulan kanıtlar doğrultusunda bir karara varmak değil mi?”

“Evet, öyle...”

“Aksi ispat edilmedikçe davalının masum olduğuna inanıyorsam nasıl önyargılı davranabilirim ki?”

“O şekilde hissettiğinizden eminim Bayan Gardner,” dedi Bay Yates ağır ağır konuşarak. “Cinayet mahallinde-

ki kanıtlarla ifadeleri dinlemeye başladığınızda, yaşadığınız *talih*siz deneyimin hatıralarının yeniden yüzeye çıkması kaçınılmaz olacak, davaya odaklanmakta zorluk çekeceksiniz. Bunda utanılacak hiçbir şey yok. Kimse davadan çekilmenizle ilgili kötü bir şey düşünmeyecek.”

“Göründüğümden çok daha güçlüyümdür Bay Yates, kimseye davadan çekildiğimi falan söylemedim.”

“Bayan Gardner...”

Çenemi kaldırdım. “Davadan çekilmeyeceğim.”

Bay Yates yumruklarını sıkarak yargıca döndü. “Efendim!”

Yargıç McClary bileklerine doğru eğilip eliyle alnını ovuşturdu. “Bayan Gardner. Ne kadar güçlü olduğunuza dair kimsenin bir kuşkusunu yok, ancak kanıtlar ortaya çıktığında, davalıya karşı düşmanlık ya da korku içeren bir his besleyebilirsiniz.”

“Bir sonraki gök gürültülü fırtınada bir yıldırıma yakalanabilirim ama bu yine de gerçekleşeceği anlamına gelmez.”

Yargıç gözlerini ovuşturdu, ardından acı dolu bir ifadeyle bana baktı. “Bayan Gardner, davadan çekilme kararı almanızın herkesin yararına olacağını göremiyor musunuz?”

“Efendim, saygısızlık etmek istemem ama benden yalan söylememi istiyorsunuz.”

Hüsran dolu bir ifadeyle kaşlarını kaldıran Yargıç McClary davalı avukatına baktı. “Oturumu kaynatması yüzünden onu hapse tıkmak dışında ona hiçbir şey yaptıramam. Davadan çekilmek için yalan söylemek zorunda kalacağını düşündüğünü göz önünde bulundursak bu meseleyi daha fazla

kurcalamamız daha iyi. Onu jüride istemiyorsanız Bay Yates, onu yasaklı listenize yerleştirebilirsiniz.”

Bay Yates, yargıcın verdiği karardan ötürü hayal kırıklığına kapılmış görünüyordu. Yerine oturdu, başka bir jüri üyesine farklı bir soru sormadan önce masanın üzerinde duran kâğıtlara hafifçe vurdu. Bay Deveraux bana bakmak için kafasını eğdi, önceki küçümseyici tavrı yerini çözemediğim başka bir şeye bırakmıştı.

Sesler mırıldanmalara dönüşürken kucagımda duran ellerim titremeye başladı. Bay Yates’e karşı geldiğime inanmıyordum. Son bir buçuk ay içinde bana ne olmuştu böyle?

Avukatların sorularını sormalarının ardından mahkeme salonundan çıkıp kimlerin jüri listesinde yer alacağına karar verileceği salona geri döndük. Endişeli değildim. On altımız seçilmiştik ama on iki asıl üyeye bir yedeğin olacağı düşünülürse bu gruba dahil olmamın imkânı yoktu.

Neely Kate sorgu esnasında jüri listesinden çıkarılmıştı, o nedenle dikkatimi dağıtmak için yanımda değildi. Buna karşılık olarak Joe’yu düşündüm. Nasıl bir işe başvurduğunu merak ederek haliyle kendimi suçlu hissettim. Bana daha yakın olmak için işini değiştirmesi adil görünmüyordu, özellikle de ben onun yanına taşınmayı bile düşünmezken. Fakat bu doğru değildi. Düşünüyordum ama ne zaman düşünsem hissettiğim korku ruhumu bir boa yılanı gibi sıkıca sarıyordu.

Neyse ki akşam yemeğini Violet’ın evinde yemeye karar vermiştim. Yalnız bir geceyle yüzleşebileceğimi hiç sanmıyordum.

Bir saat sonra mübaşir ayağa kalkıp kapı girişinde durdu. “Açıklayacağım jüri üyeleri eşyalarını toplayıp beni takip etsinler. Beş, on dört, yirmi iki, yirmi dokuz, otuz üç...”

Sersemleyerek ayağa kalktım. Benim numaramı söylemişti.

“Geri kalanınız listeden çıkarıldınız.”

Kapıya doğru ilerlerken Marjorie Grace’in masasının önünde durdum. “Özür dilerim ama sanırım bir hata oldu. Mübaşir benim numaramı okudu.”

“Ah, tatlım, hata olmadı. Numaranın okunması jüri görevine seçildiğin anlamına geliyor.”

Şaşkınlıktan gözlerim kocaman açıldı ve usulca başımı salladım. “Ah hayır. Beni seçmelerine imkân yok.”

Marjorie Grace kapıdan çıkan gruba göz attı. “Acele et-sen iyi olur. İkinci kez geç kalmak istemezsin, öyle değil mi?” Sırtarak göz kırptı.

Salondan çıkan diğer jüri üyelerinin peşlerinden aceleyle gittim. Jüri görevine nasıl seçildiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama bir *şekilde* mahkeme salonundan ayrılmamı izlerken yüzündeki geniş gülümseme düşünüldüğünde bunun Bay Deveraux’yla bir ilgisi olduğunu biliyordum.

Bölüm Dört

Sağ tarafımda Clinton yönetiminden –devlet başkanı değil vali olduğu dönemi kastediyorum– beri yıkanmamış gibi kokan iriyarı bir adam, sol tarafımda eklem iltihabıyla kedi maması kokan yaşlı bir kadının arasında sıkışmış halde otururken elimle yüzümü yelpazeleme isteğine güçlkle karşı koydum. Havalandırma arızalıydı, salona boğucu bir sıcaklık hâkimdi.

Mübaşirin jüri üyelerine yemin ettirmesinin ardından yargıç bize sert bir bakış attı. “Dava incelenirken jüri üyeleri herhangi bir kanıt hakkında kimseyle konuşamazlar. İnternette araştırma yapamaz ya da suç mahallini ziyaret edemezler, davayı hiçbir suretle inceleyemezler. Kurallara uymadığınız tespit edilirse mahkemeye itaatsizlikle suçlanabilir, belli bir süreliğine tutuklu yargılanabilirsiniz.”

Hapse tıklamakla ilgili kurulan birkaç cümle daha! Jüri üyesi olmanın bu kadar tehlikeli olabileceğini hiç bilmiyordum.

Bay Deveraux jüri üyelerinin oturduğu bölümün karşısına geçip ellerini arkasında kavuşturarak ileri geri yürürken konuşmaya başladı. Alnı boncuk boncuk terlemiş, yüzü hafif kızarmıştı. Ceketini çıkarmıştı ama boğazını saran kravat sıkıydı.

Sıcaklığın verdiği yorgunluktan ve Joe'yla geçirdiğim bir diğer uykusuz geceden ötürü gözlerim kapanıyordu. Bay Deveraux'nun açık avucuna hafifçe vuran parmaklarına odaklandım.

“Böyle bir rezaleti kabul edemeyiz!” diye bağırdı.

Oturduğum sandalyede irkildim.

Bulunduğum tarafa öfkeli bir şekilde göz attıktan sonra konuşmasını sürdürdü, bize Bay Decker'ın toplum için bir tehdit oluşturduğundan bahsetti. Görevimiz sağduyulu olup Bay Decker'ın başka masum vatandaşlara zarar vermesini engellemekti.

Göz ucuyla Bay Decker'ı inceledim. Sıska ve kısa boy-luydu. Boynundaki ve yanaklarındaki güneş yanığı lekeleri, düzgün biçimde kesilmiş koyu kahverengi saçlarının benimsediği bir tarz olmadığını ortaya koyuyordu. Sandalyesinde kıpırdanırken avukatı kaşlarını çatarak ona baktı. Bay Decker durdu, etrafına bakarken bakışlarımla karşılaştı. Sivri burnu, küçük gözleri, dudaklarının seğirme şekliyle bana bir fareyi anımsattı. Bu haliyle onun herhangi birini öldürdüğünü hayal etmek zordu.

Bay Deveraux ileri geri yürümeye son verip her bir jüri üyesini teker teker süzdü. Bakışları bir süre üzerimde çakılı kaldı, sonra hemen sol tarafımdaki kedili kadına doğru kayd.

“İşiniz çok kolay. Şahitleri dinleyip mantığa uygun bir sonuca varacaksınız.” Yüzüme odaklandı.

Neden bana dik dik bakıyordu?

“Teşekkür ederim.” Masasına dönüp kâğıtlarını toplarken asistanı yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı.

Bay Yates ayağa kalkıp kravatıyla gri ceketinin yakasını düzeltti. “Jüri görevinde yer alan bayanlar baylar.” Bay Deveraux’nun paralelinde ileri geri yürümeye başladı, sanki onunla aynı noktada yürürse mikrop kapabilecekmiş gibiydi. “Eyalet suçla ilişiği görülen müvekkilimle ilgili ikinci dereceden kanıtlara sahip. Bay Decker’m sabıka kaydı elimizde, önceki tutuklanmalarıyla adli siciline bakıldığında bunların hafif suçlar olduğunu siz de göreceksiniz. Müvekkilim bir şiddet suçu geçmişine sahip değil; aslına bakarsanız, böylesi bir eylemde bulunamayacak yeterlilikte.”

Davayı sunulan kanıtlar doğrultusunda değerlendirmem gerektiğini biliyordum ama yine de davalı avukatıyla hemfikir olduğumu kabul etmek zorundaydım. Bay Decker temkinli bir şekilde masada duran elini kaldırıp tam önünde duran boş not defterine dokundu, kâğıt kesiği almaktan korkmuş gibi bir hali vardı.

Bay Yates yerine oturduğunda yargıç bize bir buçuk saatlik öğle yemeği arası verileceğini açıkladı. “Umalım da döndüğümüzde havalandırmayı tamir etmiş olsunlar!” diye kükredi.

Marjorie Grace bize biri yirmi beş geçe yerimizde olmamızı tembihledikten sonra mahkeme salonundan ağır adım-

larla çıktık. Kapılardan dışarı adımımı atmadan önce karşılaştığım sıcaklıkla nefesim kesilerek serseme döndüm. Adliye binasının içi daha beter bir durumdaydı kuşkusuz.

Öğle arasında ne yapacağım konusunda kararsızdım. Eve gidip Muffy'yi dışarı çıkarmam ve ona günün yasal meselelerinden bahsetmem gerektiğini biliyordum ama arabama üç blok yürüme fikri Sahra Çölü'nü boydan boya geçmek gibi görünüyordu gözüme. Bununla birlikte, eve gidip Joe'nun yokluğunun dayanılmaz sessizliğiyle yüzleşmek kendimi yalnızca üzgün hissetmeme yol açacaktı. Merilee's Café en iyi seçeneğim gibi gözüküyordu, sokağın karşısındaydı, adliye binasından daha serin olduğu kesindi. O tarafa doğru ilerlerken Suzanne'e işe ne zaman döneceğimi bilmediğimi söylemek için DMV'yi aradım. Sesli mesaj servisine bağlandığımda talihime şükrettim ama yine de sonrasında azar işiteceğimden emindim.

Kafeye girdiğimde aynı nedenden ötürü orada bulunan pek çok insanla karşılaştım. İş kıyafetleri giymiş olan bu insanlar girişte durmuşlar, masaların boşalmasını bekliyorlardı. Dışarı çıkmak üzereydim ki birinin adımı seslendiğini duydum. Omzumun üzerinden baktığımda iki kişilik bir masada tek başına oturan Neely Kate'i gördüm. Kolunu başının üzerine kaldırmış bana doğru sallıyordu. "Rose! Buraya gel, benimle otur!"

Kalabalığın arasından geçerken saçımı yüzümden çektim. Mekân epey kalabalıktı, adliye binasından serin olduğunu pek söyleyemezdim. Neely Kate'in karşısında duran sandalyeye oturup derin bir nefes verdim.

“Hava, tavada pişen bir krepten bile daha sıcak.” Neely Kate çok katlı m n y  eline aldı. “Bunlardan birini ister misin?”

Başımı salladım. Merilee’s Caf ’nin fazla seçeneği yoktu, insanların çoğu daha masasına oturmadan ne istediklerini biliyordu. Babamın birkaç sene önceki ölümünden beri gelmediğimi fark edince buraya gelmeyi yeniden alışkanlık haline getirmeye ihtiyaç duyduğumu düşündüm.

“Jüri görevine seçildiğini duydum.”

Ağzım açık kalarak m n den başımı kaldırıp ona baktım. “Bunu nereden...”

Hıznır bir gülümsemeye kafasını yana eğdi. “Kuşlar söyledi.”

“Ah...”

“Dürüst olalım, Emlak Vergisi Departmanı’nda çalışmak çok sıkıcı ve olup bitenlerden haberdar olmak gerçekten çok zor. Ben sadece dikkat kesiliyorum.” Amacını ortaya koyarak kulakmemesini okşadı. “Kimsenin dinlemediğini düşünerek insanların neler söylediklerini duysan şok olursun.”

“Sabah dava hakkında söylediklerini demek bu şekilde  ğrendin.”

“Kesinlikle.”

Garson siparişimi alıp yanımızdan ayrıldı.

Neely Kate ellerini masanın üzerinde kenetledi. “Mason Deveraux’yla atıştığını duydum.”

Tereddüt ettim. Dava hakkında kimseyle konuşmamam

gerekiyordu ama sanırım Bay Deveraux'dan bahsedebilirdim.

“Öyle, koşarken adama tam anlamıyla tosladım.”

“Onu azarlamışsın.”

“Ama bunu nasıl... koridorda kimse yoktu...”

“Sana söyledim. Ben bilirim.” Elini havada belli belirsiz salladı. “Yöntemlerimi sakın sorgulama.”

Yirmi dört yıllık hayatım boyunca pek çok şey bilmiştim, insanlar ağızından çıkan her bir heceyi sorgulamışlardı; gel gelelim kimsenin bilemeyeceği şeyleri bilen Neely Kate bana bunu sorgulamaksızın kabullenmemi söyleyerek, tam karşımda kendinden emin bir şekilde oturuyordu.

Ona şimdiden bayılmıştım.

“Evet, biraz kendini beğenmiş bir tip.”

“Dedikodular onun mütemadiyen kibirli olduğu yönünde. Yeni bölge savcısı yardımcısı ama burada olmak istemiyor. Eyalet mahkemelerine çalışırken Little Rock'ta bir işi varmış. Fakat orada bir şey olmuş, bu şey o kadar gizemli ki hâlâ öğrenemedim. Şimdi Fenton County'ye saplanmış durumda, sinirini herkesten çıkarıyor. Sanırım bu yüzden onu suçlayamam. Yerinde olsam ben de kendime tahammül edemezdim.”

Omzumu silktim. Böyle düşünmeye alışkındım.

“İsmi Mason Van de Camp Deveraux *III*. Bu kadar korkunç bir isme sahip olduğunu hayal edebiliyor musun? Huysuz olmasına şaşmamalı. Her neyse, bir ay kadar önce burada işe başladı. Hemen hemen, şu geniş çaplı suç şebekesi çökertildiği zaman.”

Çenemi kapalı tutsam da bakışlarım beni ele verdi. Ne-

ely Kate beni işaret ederek çığlık attı. “Rose! Rose *Gardner*! Ah, bu benim için ne kadar utanç verici! Sen osun! Bunu daha önce nasıl fark etmedim?” Dramatik bir hamleyle elini ağzına bastırdı, sonra da hızla geri çekti. “Annenin ölüsünü kanepede buldun mu gerçekten?”

Bu sorunun yanıtını şimdiye kadar nasıl öğrenmediğini sormamak için kendimi zor tuttum ama yine de bildiğinden şüphelendim. Yalnızca birinci ağızdan bilgi edinmeyi arzu ediyordu. Utancımdan bakışlarımı aşağı kaydırıp bir şeker paketini kurcaladım. “Pekâlâ, gerçekten anlatılacak fazla bir şey yok.”

Elimi kavradı. “Özür dilerim Rose. İşte yine aynı şeyi yapıyorum, beni ilgilendirmeyen meselelere burnumu sokuyorum.”

Samimiyeti kalbime dokundu, kendimi gerçekten arkadaş olup olamayacağımızı merak ederken buldum. “Hayır, öyle değil. Gerçekten. Bu meseleyi Joe dışında birileriyle konuşmaya pek alışkın değilim. Ablamla bile.”

“*Cidden mi?*”

Omzumu silktim.

“Ünlü sayılırsın. Henryetta polisini süründüren birkaç kişiden birisin.”

“Ne demek istiyorsun?”

Gözleri kocaman açılırken kafasını salladı. Fenton County’ye çakılıp kalmışken Broadway çağrısını kaçırmış gibi görüldüğüne yemin edebilirdim. “Birini suçlu bulduklarında hiçbir şey fikirlerini değiştiremez ama sen onlara ya-

nıldıklarını kanıtladın, burunlarının dibindeki suç şebekesini çökertmek için yardımlarını esirgememen de cabası.”

Memur Ernie’nin benden o kadar çok nefret etmesine şaşmamak gerekiyordu.

“Önemli bir şey değil. Cidden. Joe’nun payı büyük.”

Kaşlarını heyecanla kaldırdı. “Joe? Ondan bahsederken gözlerinin nasıl ışıldadığını görebiliyorum. Erkek arkadaşın, değil mi? Dökül çabuk.”

Öğle yemeği aramızın geri kalanı boyunca ona annemin cinayetini, Dilek Listesi’ni ve suçlu olabileceğimi düşünmesine rağmen Joe’nun bana nasıl yardım ettiğini anlattım. Ona Daniel Crocker’la flaş bellekten bahsettim. Hatta Joe’nun eski kız arkadaşı Hilary’yi, kadının Eyalet Polisi için Joe’yla nasıl çalıştığını, onu kıskanmadan edemediğimi bile anlattım.

“Neden kıskanıyorsun ki?” diye sordu Neely Kate kaşığındaki çikolatalı pudingi diliyle aşırı iştahlı bir biçimde yalarken. Onun her şeyi abartılı bir tavırla yaptığından şüphelendim.

“Hımmm...” Bu gibi kötü duyguları kabullenmekten nefret ediyordum. Hangi akla hizmet bunu itiraf etmişim ki? Neely Kate’in pek çok şeyi bilmesi boşa değildi. İnsanlara kendilerini unutturup kafalarından her ne geçiyorsa dışa vurduran bir tavrı vardı. “Öncelikle gerçekten hoş bir kadın. Ayrıca gerçekten çok zeki.”

“Sen de hoşsun. Bugün sadece Mason Deveraux III’e değil aynı zamanda Bay Yates’e haddini bildirecek kadar zekisin.” Kafasını şaşkınlıkla salladı. “Böyle devam edersen yakında yerel bir efsane olacaksın.”

Yüzümün kızardığını hissettim.

Kahkaha attı. “Neden bu kadar endişelendiğini bilmiyorum. Joe o kadınla birlikte olmak isteseydi şu an seninle değil de onunla birlikte olurdu zaten.”

“Ama bir geçmişleri var.”

Elimi okşayarak yeniden kahkaha attı. “Sizin de! Kaç çift birlikte bir suç şebekesini çökertir?”

Kalbim memnuniyet hissiyle sıcacık olurken gülümse-dim, tam o an bir görüntünün o bilindik belirtilerini hissettim. *Ah, olamaz.* Bir ofise girdim. Adamın biri, “Neredeydin Neely Kate? On dakika geç kaldın!” diye bağırdı.

“İşe geç kaldığın için başın derde girecek,” dedim bir anda görüntü yitip giderken.

Neely Kate kıkırdadı. “Bunu herkes biliyor! Başım her gün derde giriyor!” Yapay elmaslarla kaplı cüzdanını çıkarıp masaya para bıraktı. “Bu dava yargıya taşındığından bütün hafta sürecektir. Yarın birlikte öğle yemeği yemek ister misin?”

Gördüğüm görüntü yüzünden sinirlenmemesine minnettar kalarak başımı salladım. “Olur, seve seve.”

“Oley!” diyerek ciyaktadı sandalyesinden fırlarken. “Yarın görüşürüz Rose.”

İnsanlar bir film yıldızıymış gibi ona yol verirken kafe-den hızla çıktı. Neely Kate hafife alınmaması gereken biriydi.

İşi sağlama almak için jüri salonuna on dakika erken gittim. Marjorie Grace bir pudra kutusuna bakarak rujunu tazeliyordu. Gülümseyerek bana doğru baktı.

Japon yapıştırıcısı tüpünü ona uzattım. “Teşekkür ederim. Bu sanırım şimdiye kadar geçirdiğim en berbat sabahtı.”

Kahkaha atarak rujunu çantasına koydu. “Koridorda Bay Deveraux’yla karşılaşmanı duydum.”

Kan yanaklarıma hücum etti. “Bunu herkes nasıl biliyor?”

“Temizlik görevlisi Maria kadınlar tuvaletindeymiş, her şeyi duymuş.”

Neely Kate’in süper güçleri buraya kadarmış.

“Jüri görevine seçilmene şaşırman hiç de garip değil.”

“Bay Yates’le karşılaşmamı da duydunuz mu?”

Ağzı açık kaldı.

Yanılmıştım, ona açıklamak durumunda kaldım. Sözlerimi tamamladığımda gülmekten gözyaşlarına boğuldu. “O anı görmek için neler vermezdim! O adam tam bir baş belası.” Kahkaha atınca elini ağzına bastırdı, duyan olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Salonda yalnızca birkaç jüri üyesi vardı, onlar da köşedeki vantilatörün etrafına toplanmıştı. “Bunu benden duymamış ol.”

Teslim olmuş bir şekilde ellerimi kaldırdım. “Hiçbir şey duymadım.”

“İyi kız.” Kafasını eğdi. “İşinden nefret ediyor, emekli olmak üzereyken emeklilik maaşını alamayacağını öğrendi.”

“Neden alamıyor?”

“Bir kamu avukatı ve şehir için çalışıyor. Zaten çok kazanmıyor ama emeklilik maaşını kaybettiğini öğrendiğinde... pek mutlu olmadı diyelim.”

On beş dakika sonra mahkeme salonuna geçtik, sıcaklık öyle yoğundu ki Shadrach, Meshach ya da Abednego gibi kızgın alevlerin içine doğru yürüyormuş gibi hissed-

yordum kendimi. Ne var ki, Tanrı’nın bir meleğinin gelip beni kurtaracağından şüpheliydim. Pencerele sonuna kadar açıktı; bu bile pek fayda sağlamıyordu. Etrafa birkaç vantilatör yerleştirilmiş olsa da salon onların sıcak havayı uzaklaştırmak yerine alanı bir konveksiyon fırınına çevirmesine yetecek ölçüde genişti.

Bay Deveraux’yla asistanı ceketlerini çıkarıp kravatlarını gevşetmişlerdi; tıpkı Bay Decker’la avukatının yaptığı gibi. Yargıç McClary’nin yüzü kıpkırmızıydı, şişman bedeni siyah cüppesiyle sarılıydı. Sıcak çarpmasına maruz kalmak üzere olmasından endişe ettim.

Yargıç oturumu açtığını söyledikten sonra tokmağını masaya indirdi. “Sanki mümkünmüş gibi salon öğleden öncesine kıyasla çok daha sıcak. Termometre kaç gösteriyor Spencer?”

Mübaşir irkildi. “Bilmiyorum efendim.”

“İyi, öğren o zaman. Bu şartlar insanlık dışı.”

Ona katılmamak elde değildi.

Mübaşir Spencer yakındaki bir görevlinin kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra adam hızla salondan dışarı çıktı.

“Davanın nasıl ilerleyeceğine bakacağız,” dedi yargıç. “İlk şahidi çağırın!”

Bay Deveraux kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Dedektif Kurt Taylor lütfen.”

Mahkeme salonunun arka kapıları açıldı, annemi öldürdüğümünden emin olan dedektif içeri girdi. Onu görünce tepeden tırnağa ürperdim; yargılanmadığımı, endişelenecek hiç-

bir şeyimin olmadığını hatırlattım kendime. Dedektif Taylor yemin ettikten sonra şahit kürsüsüne geçti. Bay Deveraux sorular sorarken onun önünde ileri geri yürümeye başladı. Yemin ederim, bu adam yerinde nasıl duracağını bilmiyordu.

“19 Nisan’da suç mahalline ulaştığınızda ne buldunuz?”

Dedektif Taylor boğazını temizledi. “Suç mahalline 23.41’de ulaştım, arka taraftaki acil çıkış kapısını açık buldum. Kimliği sonradan Frank Mitchell olarak tespit edilen kurban girişte, ofise açılan kapının hemen yanındaydı, bir kan gölünün ortasında yatıyordu, sağ şakağında bir delik vardı.”

“Peki olay mahallinde cinayet silahını buldunuz mu?”

“Hayır.”

Bay Deveraux yargıca döndü. “Efendim, eyalet birinci sınıf bir kanıtı, kurbanın suç mahallindeki bir fotoğrafını sizlere sunmaktan memnuniyet duyar.”

Elindeki kâğıtla kendini yelpazelemeye son veren sol tarafımda oturan kedili kadının –Bayan Baker’dı sanırım– gözleri beklentiyle kocaman açıldı.

Duvar ekranda kurbanın bir fotoğrafı belirdi. Beton zemin üzerinde, kopkoyu bir kan gölünün içinde yatıyordu, etrafı PVC parçaları ve borularıyla çevriliydi. Gözleri açıktı, boşluğa bakıyordu, dudakları tuhaf bir biçimde büzülmüştü.

Annemin eski kanepemizdeki görüntüsü geldi gözümün önüne. Karanlıkta oturuyordu, kafasında kaz yumurtası büyüklüğünde bir delik vardı, duvarlarla mobilyalara kan sıçramıştı. Bay Yates’in davadaki kanıtlardan etkileneceği-me dair söylediklerinde ne kadar haklı olduğunu düşündüm.

Ama beni izliyordu, bu yüzden kendimi kusacak gibi hisset-meme rağmen sırtımı dikleştirdim. Jüri üyelerinin yarısının yediği yemeği çıkarakmış gibi görüldüğünü fark etmek de avunmamı sağladı.

“Başka bir şey buldunuz mu?”

“Açık bir kasa bulduk, küçük bir meblağ kayıp.”

Görevli elinde beyaz bir kutuyla içeri girdi. Saniyeler içinde kutu durmaksızın biplemeye başladı.

“Lanet olsun, bu da neyin nesi?” diye homurdandı yargıç.

Mübaşir Spencer’ın omuzları çöktü. “Bir termometre, efendim.”

“Kaç derece?”

“Otuz üç.”

Yargıç McClary alçak sesle sövdü. “Bay Deveraux işi-niz bitene kadar sorguya devam edin lütfen ve Bay Yates...” Öbür tarafa döndü. “Siz yarın sabah şahidi sorgulayabilirsiz. Burası mantıklı düşünemeyeceğiz kadar sıcak.”

“Evet, efendim.”

Bay Deveraux kaşlarını çattı. Bu ifadenin yüzünde yer etmemesi şaşırtıcıydı, zira zamanının yüzde doksanında kaş çatıyordu. “Peki başka bir şey buldunuz mu Dedektif Taylor?”

“Evet, üzerinde bir kuş, bir ağaç ve bir köpek bulunan küçük bir yaka rozeti bulduk.”

Tuvalette gördüğüm görüntü hızla hafızamda belirdi.

Endişelenme, Felix. O yaka rozetinin kime ait olduğunu asla bulamayacaklar. Kaç tane yaka rozetinde bir kuş, bir ağaç ve bir köpek vardır ki?

Yanımıza kâr kalacak.

Görüşüm karardı ama bu başka bir görüntünün etkisi altına girdiğim için değildi. Bay Decker masumdu; ben bir katilin hemen yanı başında, bir kabinin ardında ihtiyacımı gidermiştim.

Bölüm Beş

Kedili Kadın'ın elindeki kâğıttan akordeonu yüzüme doğru sallamasıyla gözlerimi açtım, hissettiğim kötü koku yüzünden neredeyse kusacak gibi oldum. Yelpazesinin tam üstünden Bay Deveraux'yla Bay Yates'in yüzleri seçiliyordu. Bay Deveraux endişeli görünürken Bay Yates'in ifadesi öfkeliydi.

Hissettiğim korkunç kokuyu açıklayacak şekilde kafamın sağ tarafımda oturan adamın kucağında olduğunu fark ettim. İrkilerek yerimden doğruldum.

“Dikkatli ol.” Sersemlediğimi gören Bay Deveraux jüri üyelerinin oturduğu alana doğru uzanıp kolumu tuttu.

“Ben iyiyim,” diye ısrar ettim saçımı yüzümden çekerek.

“Görüyor musunuz efendim?” diye bağırdı Bay Yates tiz bir sesle beni işaret ederek. “Jüri üyesi olmakla baş edemeyeceğini size söylemiştim.”

“Ah, Tanrı aşkına, Yates,” dedi Bay Deveraux sinirle. “Şahide bir yaka rozeti hakkında sorular soruyordum.” Ona

karşı çıkıp çıkmayacağımı tartarak dik bakışlarını bana çevirdi. “Yaka rozetiyle ilgili konuşmalar korkudan bayılmanıza neden oldu, değil mi Bayan Gardner?”

O an aklımdan bir çift şey geçti. Birincisi, Bay Deveraux –hâlâ çözemesem de– jüri listesinde yer almama sebep olarak kendini tehlikeye atmıştı. İkincisi, Bay Deveraux ismini biliyordu. “Hayır, elbette hayır. Saçmalamayın.” Sözlerimin etkisini artırmak için bluzumun önü açılacak bir biçimde başım dönüyormuş gibi yaptım. “Sıcak yüzünden, hepsi bu.”

“Bu kadar yeter!” diye bağırdı Yargıç McClary tokmağını gerekenden biraz daha sert bir biçimde masasına indirerek. “Jüri üyelerinin telef olmasına izin veremem. Mahkemeyi bugünlük erteliyorum!”

Sesler uğuldayarak salona yayılırken Bay Yates masasına doğru ilerledi. Fakat Bay Deveraux arkasına dönmeden önce bir an için ifadesiz bir yüzle beni süzdü.

Diğer salona geri dönmemizin ardından Marjorie Grace bir yumak ipin üzerine atılan kedi gibi hemen yanıma geldi. “İyi misin Rose?”

Tam anlamıyla mahcup bir ifadeyle elimi havada salladım. “Evet, iyiyim. Sadece içerisi inanılmaz sıcaktı.”

“Neyse ki bayıldın,” dedi Kedili Kadın elindeki kâğıt artık nemli, hamur gibi gevşemiş görünmesine rağmen kendini yelpazeleyerek. “Ben ölüyordum.”

“Orada oturmamızı beklediklerine inanamıyorum,” dedi diğer bir kadın.

Marjorie Grace beni bir sandalyeye oturtup alnıma ıslak bir kâğıt havlu yerleştirdi.

Onun sıcacık gözlerinin içine baktım. “Özür dilerim. Gereksiz yaygara koparmak istememiştim.”

Gülümseyerek öne doğru eğildi. “Bu konuda sakın endişelenme.”

“Ama Bay Yates öyle öfkeliydi ki ve Bay Deveraux...” Mason Van de Camp Deveraux III kafamı karıştırıyordu. Bir an bir boa yılanına saldıran bir rakundan daha huysuzken, bir an gerçekten benim için endişeleniyor gibi görünüyordu. Jüride olmamı istemesi gerçeğini hâlâ atlatabilmiş değildim. Bay Yates’in jüri üyeliğinden çekilmemde ısrarcı olmasıyla, benim listede yer almam için mücadele etmesi gerekmişti muhtemelen. Belki de sebep tam olarak buydu. Bay Deveraux, davalı avukatını sinirden kudurtmak için bunu yapmış olabilirdi.

“O iki huysuz bunun üstesinden gelecektir. Dediklerine göre Yargıç McClary de bayılacak gibi olmuş.”

Marjorie Grace herkese ertesi sabah saat dokuzda adli yede olmalarını söyledi ama sonra yeniden bana doğru döndü. “İyi olduğundan emin misin? Sadece sıcak yüzündendi, değil mi?”

Neyi sorduğunu biliyordum, ölü bir adamın fotoğrafına bakarken hassasiyet göstermiş olmasaydım üzerime alınabileceğimi de. Yine de ona erkekler tuvaletinde Bruce Wayne Decker’ın tamamen masum olduğuna dair şüphelerimi doğrulayan bir görüntü gördüğümü söyleyemezdim. Bay Yates bunu nasıl yorumlardı? Daha da önemlisi, girdiğim kabinin dışındaki adam kimdi, Bay Decker onun yerine nasıl tutuklanmıştı?

Kafamı salladım. “Ben iyiyim, Marjorie Grace. Sanırım sıcakla Bayan Baker’den gelen ağır kedi maması kokusu yüzünden oldu.”

Marjorie Grace kahkaha attı. “Olabilir.”

Çantamı kavrayıp ayağa kalktım. “Klimalı evime dönüşün uzun soğuk bir duş aldıktan sonra dinleneceğim.”

“Bu gece fazla yorulma.”

Alabama yürümeye can atmıyordum ama dışarısı adliye binasına nazaran daha tahammül edilebilir bir sıcaklıktaydı.

Evimin bulunduğu sokağa girdiğimde Joe’nun eski evinin önünde park halinde bir U-Haul* kamyonu gördüm. Nefesim kesildi. Kendimi buna ne kadar hazırlamış olduğumun bir önemi yoktu, Joe’nun bu muhitten ayrılmasının kesin kanıtıyla yüzleşmeye hâlâ hazır değildim.

Saçmalama. Joe artık senin evinde uyuyor, ki bu yan kapıda uyumasından çok daha iyi bir şey.

Ne var ki park alanına girerken boğazıma bir yumru oturdu. Üç küçük oğlan ön verandanın karşısında, kamyon-dan indirdikleri şifoniyeri taşıyan iki adamın etrafında koş-turarak oyun oynuyordu.

“Heidi Joy!” diye bağırdı adamlardan biri. “Gelip şu çocukları al!”

Genç bir kadın kucığında bir bebekle bacağına yapış-mış, yeni yeni yürümeye başladığı belli olan bir çocukla kapı girişinde belirdi. “Andy, evi yerleştirmeye çalışıyorum!”

“Bu lanet olası şifoniyeri üzerlerine düşürürsek bir ya da iki çocuğumuz eksilecek.”

*Bir nakliye firması. (ç. n.)

“Çocuklar! Arka bahçeye gelin. Hemen!” diye seslendi kadın.

Çocuklar onu önemsemeden koşturarak adamların etrafında daireler çizmeye devam ettiler.

Heidi Joy verandaya adımını attı. “Tahta kaşığımı elim aldirmayın!” Bulunduğum tarafa doğru dönünce gözleri dehşete kapılmış bir şekilde kocaman açıldı.

El salladım, ardından başparmağımla evimi işaret ettim. “Selam, ben Rose, yan komşunuzum.”

Bacağına yapışık çocuğu yüzünden aksayarak basamakları indi. “Benny, beni bırakman gerekiyor.” Küçük çocuk inleyerek annesinin bacağını bıraktı.

Heidi Joy bıkkın bir halde iç geçirdi ve elini tutarak oğlunu ön bahçeye doğru çekti. “Selam,” dedi bana yaklaştığında. “Ben Heidi Joy Blankenship ve bu da kocam Andy.”

Adamlardan biri kafasını salladı.

“Bunlar da benim oğullarım.” Çocuklar merakla onun yanına koşturdular. Bebeği Heidi Joy’un uzun siyah saçından bir tutum kavrayıp ağzına soktu. Heidi Joy bunu fark etmişe benzemiyordu.

“Selam,” dedim yeniden el sallayarak.

Heidi Joy’un bacaklarının arasında duran oğlan dört ya da beş yaşında görünüyordu. “Çocuğun var mı?”

“Ne? Hayır. Çocuğum yok.”

Oğlanlar hayal kırıklığına uğramış halde sızlandılar.

“Ama bir köpeğim var, adı Muffy, şu an çaresiz bir halde dışarı çıkmaya ihtiyaç duyuyor. Bir saniye bekleyin.”

Kapının kilidini açıp içeri girdim, Muffy'yi banyodan çıkardım. Muffy hemen aralık duran mutfak kapısına gitti, dışarı çıkıp evin köşesindeki çalının dibine çömeldi.

“Ayyy!” diye ciyakladı çocuklar. İçlerinden biri bu tarafa gelip Muffy'nin ardında bıraktığı yığına sırtarak dikkatle baktı. Muffy'nin kafasını okşadı. “Bu köpeğin adı ne?”

“Muffy.”

“Çok çirkin,” dedi Heidi Joy'un bacaklarının arasında duran çocuk.

Annesi uzanıp onun kafasına vurdu. “Keith! Böyle konuşma! Bu hoş hanımdan özür dile hemen.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı çocuk.

Muffy çirkin denebilecek bir *köpekti* ama bu diğer insanların bunu kolayca dile getirebilecekleri anlamına gelmiyordu. “Muffy'nin zeki bir köpek olduğunu, çoğu insanın hakkını vereceğinden çok daha fazlasını anladığını bilmenizi isterim. Onun duygularını incitmiş olabilirsiniz.”

Küçük çocuk bakışlarında beliren pişman bir ifadeyle dudağını ısırdı.

“Çok üzgünüm!” deyiverdi Heidi Joy. “Bugün tamamen kontrolden çıktılar. Öyle görünmeseler de iyi çocuklardır. Size sıkıntı vermezler.”

“Sorun değil.” Gülümsedim. “Onların yaşında bir yeğenim var, bu yüzden çocukları anlayabiliyorum.”

“Evli misin?”

“Ben mi? Hayır.” Bu soruya neden her seferinde hazırlıksız yakalanıyordum? “Bir erkek arkadaşım var. Aslına

bakarsan, Little Rock’a taşınmadan önce taşındığınız evde yaşıyordu.”

“O senin sevgilinse neden senden uzağa taşındı?” diye sordu en büyük çocuk burnunu kırıştırarak.

“Andy Junior!” Heidi sarsacak şekilde onun kolunu kavradı.

“Tamam, buradaki işi geçiciydi, işi bittiğinde dönmek zorunda kaldı. Hafta sonları bu tarafa geçiyor.”

Heidi Joy elini göğsüne götürdü. “O halde onunla burada yaşarken tanıştın? Bu çok romantik.” Bebek, ağzında annesinin bir tutam saçıyla bana dik dik baktı. Salyası çenesine akıyordu.

“İşi ne?” diye sordu Andy Junior.

“Eyalet polisi için çalışıyor.”

“Bir polis mi?”

“Evet.” Çocukların yarattığı kaos canımı sıkmıştı, sıcak da cabası. Joe’dan bahsedince Bruce Wayne Decker meselesiyle nasıl başa çıkacağıma dair onun tavsiyesine ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğumu anımsamıştım. Öylece oturup masum bir insanın hapse tıklılmasına izin veremezdim ama aynı zamanda Bay Deveraux’nun davadan çekildiğini de göremeyecektim. Her nedense erkekler tuvaletinde gördüğüm görüntünün önemini kayda değer bulacağını hiç sanmıyordum. “Muffy’yi içeri soksam iyi olacak. Bugün hava çok sıcak. Bu sıcakta taşındığımı hayal bile edemiyorum. Size bir şeyler getirmemi ister misiniz? Belki biraz soğuk çay?”

“Teşekkür ederiz ama halimizden memnunuz. Tanış-

tıgımıza memnun oldum, umarım seni yeniden görürüm,” dedi Heidi Joy gözlerini çaresizlikle kocaman açarak.

“Endişelenme, buralarda olacağım.”

Çocukları koklama işine son vermemiş olsa da Muffy’yi tatlı sözlerle kandırıp eve soktum. İçeri girer girmez çantamdan ceptelefonumu çıkardım. Muffy dudaklarını büzerek bana baktı.

“Özür dilerim! Ama *gerçekten* Joe’yla konuşmam gerekiyor.”

Muffy zemine uzandı, çenesini *hep böyle söylüyorsun* ifadesiyle ön patilerinin arasına gömdü. Tamam, öyle yapıyor olabilirdim ama bu kez *gerçekten* önemliydi.

Joe’nun telefonu sesli mesaj servisine bağlanana kadar çaldı. Ona neredeyse çaresizliğimi dışa vuran bir mesaj bırakacaktım ama beni geri aramak yerine arabasına atlayıp buraya gelmesinden endişelendim. Zaten işiyle ilgili başı yeterince derde girmişti. O yüzden neşeli bir ses tonu takınmaya çalıştım. “Selam Joe. İyi haber, tüm gün adliyede olduğum için işten yırttım.” Gözlerime yaşlar doldu. Onunla konuşmaya gerçekten ihtiyaç duyuyordum. “Kötü haberse seni özledim.” Sesim çatladı. “Beni ara.”

Duş aldıktan sonra Bruce Wayne Decker’ı aklımdan çıkarmayı umarak televizyon izlemek için kanepeye uzandım. Boş hücresinde bir somya üzerinde oturuşu gözümün önüne geldi. Annemin cinayetiyle ilgili kendi masumiyetimi kanıtlamamış olsaydım orada oturan ben olabilirdim. Bu düşünce beni serseme çevirdi. Davamın görülmesini bekleyerek ha-

pishanede tutuluyor olabilirdim şu an. William Yates beni savunurken Mason Deveraux jürinin huzurunda aleyhime dava yürütüyor olabilirdi.

Bay Decker'ın masumiyetini kim kanıtlayacaktı?

Joe'dan gelen bir aramayı bir şekilde kaçırmış olup olmadığımı merak ederek ceptelefonumu on ikinci kez kontrol ettim. İçim bunalarak evimde oturmak pek işime yaramayınca Violet'ın evine erkenden gitmeye karar verdim.

Park alanından Muffy'yle birlikte ayrılırken yeni komşularım hâlâ mobilyalarını taşıyorlardı. Tüm o eşyalarla, o çocuklarla birlikte öyle küçük bir eve nasıl sığmayı planladıklarına dair hiçbir fikrim yoktu, ki bu beni ilgilendirmezdi. Bu meseleyle ilgili endişelenmeyi Mildred'e bırakabilirdim.

Yeğenim Ashley beni neşeyle ciyaklayarak kapıda karşıladı. “Muffy!”

“Hey,” diyerek itiraz ettim onun Muffy'yle arka kapıya doğru koşturmasını izleyerek. “*Rose Teyze* diye haykırdığın günlere ne oldu?”

“Bu, köpeğini onunla paylaşma konusunda anlaşmadan önceydi,” diye seslendi Violet mutfaktan. Üzerinde “Ev Yapımı Mutluluk” ifadesi olan pembe firfırlı bir önlük giymişti. Mikey yere oturmuş, küçük plastik bir kâsedden peynirli kraker yerken ablam salata hazırlıyordu.

Buzdolabını açıp bir sürahi soğuk çay çıkardım.

Violet havuçları doğrama işine odaklanmıştı. “Günün nasıl geçti?”

Bu, tuzak bir soruydu. Adliyede yaşadığım dramı duy-

muşsa ayrıntıları öğrenmek isteyecekti. Duymamışsa da anlatmadığım için sinirlenecekti. Nabzını ölçmeye karar verdim. “Jüri görevine seçildim.”

Kafasını hızla kaldırıp bana odaklandı. “Jüri görevine çağrıldığını bilmiyordum.”

Omzumu silkerek elime bir domates aldım. “Joe bu sabah mektubu bulana kadar tamamen unutmuştum.” Çekmecedan bir bıçak alıp domatesi kesme tahtasının üzerinde doğramaya başladım. “Jüri görevine katılmadığın takdirde tutuklanabileceğini biliyor muydun?”

Violet yüzünü astı. “Joe bu sabah evde miydi?” Ses tonu suçlayıcıydı.

İç geçirdim. Bu özel meselelere girme mevzuu aramızda yeniydi, önceki tartışmalarımızı yeniden tetikliyordu. “Evet, Joe evdeydi, hafta sonunu benimle geçirmek için gelmişti, bizi cumartesi günü parkta *birlikte* gördüğünü düşünürsek bunu *biliyordun*.”

Dudakları daha da gerildi.

Domatesi doğrama işine son verip ona dik dik baktım. “Bu meseleyi yeniden tartışmayacağız Violet.”

Garajdan gelen Violet’ın kocası Mike kafasını içeri uzattı. “Bana aldırmayın. Üzerimi değiştireceğim.” Yanımızdan geçerek koridora yöneldi.

Violet kaş çatışı derinleşerek o tarafa göz attı. “Tanrı aşkına, leş gibi kokuyorsun. Git de duş al Mike!”

Koridorun aşağısından suyun açılma sesi duyuldu.

Violet kelle uçururmuş gibi elindeki bıçakla zavallı ha-

vuçları doğramaya başladı. “Bana uyar Rose Anne Gardner. Söylemen gereken her şeyi çoktan duyduğum düşünülürse konuşan taraf *ben* olacağım.”

“Ben de aynı şeyi söyleyebilirim Vi.”

Gözlerini devirerek yüzüne düşen bir tutam saçı geriye itti. “Rose, Joe senin ilk sevgilin.”

“Evet, Violet, kısa ya da uzun süreli bir hafıza kaybından mustarip olmadığım düşünülürse yirmi dört yaşına kadar hiç sevgilim olmadığının yeterince farkındayım.”

“Bu da deneyimsiz olduğun anlamına geliyor.”

Sırıtarak ona baktım. “Artık deneyimsiz değilim.”

“*Rose Anne Gardner!*”

Kollarımı kavuşturdum. “Tamam, bana birkaç ay önce sevişmemi tavsiye eden sendin.”

“Herhangi biriyle sevişmemen gerektiğini söyleyen de bendim. İyi bir aileden gelen düzgün birini bulmaya ihtiyacın var.”

“Joe’nun ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

Elindeki bıçağı bana çevirdi. “Bilmiyorum ama sen de bilmiyorsun, en azından duyduğum kadarıyla bilmiyordun. Öğrendin mi?” Kafasını eğip yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirerek yanıtlımı bekledi.

Sorusu beni kendime getirdi. “Hayır.” Joe kız kardeşinin Little Rock’ta, anne babasının da El Dorado’da yaşadığını söylemek dışında ailesinden bahsetmeyi reddediyordu. Aslında, benden önceki yaşantısına dair neredeyse hiç konuşmuyordu. “Öte yandan, ailesinin neye benzediğinin ne önemi var ki? Ben Joe’yla çıkıyorum, ailesiyle değil.”

“Bir erkeğin ailesi *evlendiğinde* önemli hale gelecek.”

“Evlenmekten bahseden yok.” Kendime uzak geleceği düşünme izni vermiyordum. Bunun bize uğursuzluk getirmesini istemiyordum.

Violet’in ifadesi yumuşadı. “Bak Rose, Joe çıktığın ilk erkek. Gençsin. Biraz eğlenmene bak.”

“Ama Mike de senin çıktığın ilk erkekti, şimdi haline bak.”

Su sesi kesildi. Violet bıçağı elinden bırakıp arka kapıyı açana kadar bana dik dik baktı. “Ashley, içeri gelip akşam yemeği için ellerini yıka.” Mikey’yi yerden kaldırıp mama sandalyesine oturttu. Duraksayarak mutfakta etrafına bakındı, sonra da üzgün bir ifadeyle gözlerime odaklandı. “Yeni seçimler keşfetmek için kendine bir şans tam Rose. O adama takılıp kalma, olur mu?”

Dile getirmediği *benim gibi* sözleri havada asılı kaldı. Endişeden kalbim sıkıştı. Violet’la Mike tanıdığım en mutlu çiftti. Boğazıma oturan yumruyu yutkundum. “Tamam Vi, dediklerini düşüneceğim.”

Mike kıkırdayan Ashley’yle birlikte gelince sofrada yerimizi aldık. Davanın ayrıntılarına girmeden onlara adliyede geçen günümü anlattım ama erkekler tuvaletinde gördüğüm görüntüden bahsetmedim. Violet erkekler tuvaletini kullanmış olduğumu duysa beyin kanaması geçirir, yeniden olası bir katilin yakınında olduğumu öğrenirse muhtemelen bana özür dileyen bir kart göndermek zorunda kalırdı. Kaç yaşında olduğumun bir önemi yoktu, Violet tüm dünyadan korunmaya ihtiyaç duyan küçük bir kız gibi görüyordu beni her zaman.

Üzgün, sersemlemiş, Joe'yla konuşmaya daha da fazla ihtiyaç duyar halde evime gittim. Saat onda onu yeniden aradım ama yanıt alamadım. Tam endişelenmeye başlıyordum ki bana mesaj attı.

Şu an konuşamam. Hâlâ isteyim. Ben de seni özledim.

Joe bana işinden pek söz etmiyordu ama nadiren bu saate kadar çalışır, beni her zaman arardı. Tıpkı yan kapımda yaşayıp gizli görevde olduğu zamanlardaki gibi. Yine de bana bu hafta gizli görevde olmayacağını söylemiş, bana asla yalan söylemeyeceğinin sözünü vermişti. Çaresiz bir halde ona olan inancıma sığındım.

Bölüm Altı

Ertesi sabah adliye binasının havalandırması hâlâ arızalıydı, sinirler gergindi. Bay Deveraux sorgusunu tamamlamak üzere Dedektif Taylor'ı çağırdı. Ona kasada bulunduğu yaka rozetiyle ilgili soru sormadı. Bu muhtemelen yeniden bayılmama yol açabileceği için değil, daha ziyade konuyu önemsiz bulmasından kaynaklanıyordu. Tek dileğim Bay Yates'in sorgusunda yaka rozetiyle ilgili sorular sormasıydı.

Bay Deveraux her zamanki gibi ileri geri yürüyordu. "Dedektif Taylor, suç mahallinde herhangi bir parmak izi buldunuz mu?"

"Birkaç parmak izi bulup onları araştırdık. Çoğu dükkân çalışanlarına ait olsa da Bay Decker'ın parmak izine de rastladık. Bay Decker'ın Henryetta Polis Departmanı'nda ayrıntılı bir sicil kaydı bulunduğundan parmak izine sahibiz."

"O halde sanığı sorguya çektiniz?"

"Evet."

Bay Deveraux duraksadı, yüzünü jüri üyelerine döndü.

“Peki Bay Decker’ın nerede olduğunu nasıl öğrendiniz?”

Dedektif Taylor sanığa göz attı. “Şartlı tahliye memurundan bilinen son adresini alarak.”

“İtiraz ediyorum, sayın yargıç!” diye bağırdı Bay Yates, yüzü pembenin ötesinde kıpkırmızı kesilmişti. “Davacı avukatı mevcut gerçeklere odaklanmak yerine müvekkilimin geçmişine dair detaylarla jüri üyelerini etkilemeye çalışıyor.”

“İtiraz reddedildi.” Yargıç kaşlarını çatı. “Müvekkilinizin geçmişine dair detaylar polisin müvekkilinizi suç mahalliyle nasıl ilişkilendirdiğini açıklıyor.” Bay Deveraux’ya döndü. “Devam edin.”

“Sonrasında Bay Decker’ın evine gidip onu sorguladınız?”

“Evet.”

“Görüşme sırasında neler yaşandı?”

“Bay Decker alışılmadık bir biçimde gergin görünüyordu. Sicilini düşünürsek bu beklenmedik bir durumdu ve...”

“İtiraz ediyorum!”

“Reddedildi!”

Kafasını Bay Yates’e doğru eğen Bay Deveraux’nun dudakları hafifçe kıvrıldı. “Devam edin dedektif. Sanığın alışılmadık gergin tavrından bahsediyordunuz.”

Dedektif Taylor boğazını temizledi. “Evet, dediğim gibi, Bay Decker gibi bir suçlu için beklenmedik ama belirgin bir durumdu.”

Yargıç McClary tokmağını itiraz etmek üzere ağzını açan Bay Yates’e doğru salladı. Avukat öfkeli bir ifadeyle suratını asarak dudaklarını birbirine bastırdı.

“Önceki gece kiminle nerede olduğunu sorduğumda kendisiyle çelişti. Önce tüm geceyi evinde geçirdiğini söyledi, sonra da köşede bulunan, geç saatlere kadar açık olan Short Stop adlı dükkâna gittiğinden bahsetti.”

Bay Deveraux jüri üyelerinin karşısında ileri geri yürümeye başladı, sağ tarafında oturan, korkunç derecede kötü kokan adamın tam karşısında durdu. “Short Stop’a uğraması şüphe çeken ciddi bir ayrıntı değil, Dedektif Taylor. Sizi onu hikâyesini sorgulamaya iten şey ne oldu?”

“Short Stop park alanının tadilatı sebebiyle o gece kapalıydı.”

Gözlerinde tatminkâr bir ifade beliren Bay Deveraux jüri üyelerine doğru başını salladı. “O halde... Bay Decker yalan söylüyordu?”

“Evet.”

Arkamda oturan bir kadın kendi kendine mırıldandı. “Hımmm...”

“Bay Decker itirafta bulundu mu?”

“Hayır, yalan söylediğini bilmemize rağmen onu o an tutuklamak için yeterli kanıtı ulaşamadık.”

“Kendisi şu an mahkeme salonumuzda. Onu suçlu gösterecek kanıtı ulaşabilmiş olmalısınız.”

“Evet efendim. Polisi cinayet silahının Bay Decker’ın evinde olduğuna dair bilgilendiren isimsiz bir ihbar aldık. Muhbir cinayet işlendikten sonra Bay Decker’ın bir nesneyi evinin altına yerleştirdiğini gördüklerini söyledi. Arama izni çıkararak orada Bay Decker’ın döşeme altı boşluğunda kanlı bir levye bulduk.”

İsimsiz ihbarla bırakılan kanıt bana o kadar tanıdık geliyordu ki... Jasper's'ta tanıştığım barmen Sloan öldürüldüğünde Joe kulübeme bir silah yerleştirmiş, beni Daniel Crocker'dan korumaya çalışarak cinayet silahının mülkümde olduğuna dair polise isimsiz bir ihbarda bulunmuştu. Şansıma, onun kulübemden çıktığını görüp tutuklanmaktan son anda kurtulmuştum, ki bu da Sloan'ın cinayetiyle ilgili hiçbir bilgim olmadığından iyi bir gelişmeydi.

Fakat Dedektif Taylor'ın tanıklığından etkilenmemiş olmam etrafımdaki jüri üyeleri için geçerli değildi. Bu haber üzerine Bayan Baker'ın nefesi kesilmiş, sağ tarafımda oturan adam dudaklarını büzüp Bay Decker'ı gözlerini kısarak incelemeye başlamıştı.

Bay Deveraux üzerinde hâlâ kan lekeleri bulunan plastik bir torba içindeki levyeyi gözler önüne serdi. "Levyeye bulaşmış kanın DNA incelemesini yaptırdınız mı Dedektif Taylor?"

"Evet, kan yüzde doksan Frank Mitchell'ın DNA'sıyla uyumlu. Bay Decker'ın parmak izi de cinayet silahının üzerinde mevcut."

Bayan Baker başını salladı. Arka tarafımda oturan kadın yeniden bir şeyler mırıldandı.

Bay Deveraux'nun davayı güzel bir şekilde yönlendirdiğini kabul etmek zorundaydım. Jüri üyeleri buna inanmış görünüyorlardı. O görüntüyü görmemiş olsaydım muhtemelen ben de Bruce Wayne'in bir levyeyi eline alıp birinin kafasına nasıl indirebildiğini merak etmek yerine avukatın

açıklamalarına takılabılırdim. Bruce Wayne Decker dün oturduğu sandalyede oturuyordu. Sağ eliyle kalemini tutarak önündeki not defterini karalıyordu. Fakat Bay Deveraux levyyle ilgili sorular sorarken kalemini bırakıp yerinde kıpırdanmaya başlamıştı. Dün onu Bay Decker olarak düşünmem ne kadar tuhaftı ama artık ona karşı bir yakınlık besliyordum. Babasının Batman saplantısı olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Bruce Wayne uzun kollu bir gömlek giyip kravat takmıştı, parmakları aradaki boşluğu genişletmeye çalışıyormuş gibi boynuyla yakası arasındaydı. Yavaş yavaş boğulan bir adam gibi görünüyordu.

Ve tam o an gerçekten öyle olduğunu sandım.

Bay Yates kurbanın fotoğrafını yeniden göstererek kendi sorgusuna başladı. Muhtemelen ikinci kez bayılıp bayılmayacağımdan emin olmak isteyerek bana doğru baktı. Sıcaklık hissettiğim sıkıntıyı daha da yoğunlaştırıyordu. O fotoğrafı gördüğüm için bayılmamıştım.

Rahatsızlık duymadığımı, hatta midemi bile bulandırmadığını kanıtlamak için fotoğrafı inceledim. Ölü adamın kafasına uzun uzun bakarken katilin kurbanın sağ şakağını ezecek ölçüde levyeyi ne kadar sert bir şekilde savurduğunu düşündüm.

Karalamasına devam etmeye başlayan Bruce Wayne'i izlerken onun sağ elini kullandığını fark ettim. Cinayet silahını alıp savurduğunu gözümün önüne getirdim. Kurban darbeyi sağ tarafından değil ancak sol tarafından alabilirdi. Ancak sol elini kullanan biri levyeyi onun sağ tarafına indirebilirdi.

Gördüğüm görüntüdeki adam sol elini kullanıyordu.

Bir ipucu. Heyecanla yerimde kıpırdansam da Bay Yates bu durumu sorgusuna taşımayınca hayal kırıklığına uğradım.

Bay Deveraux kurbanın keskin olmayan bir cisimle kafasına aldığı darbeyi açıklaması için sıradaki şahidi, adli tabibi çağırıldı. Bay Yates'in soru sormak için fazla zamanı kalmamıştı.

Yargıç McClary öğle yemeği için oturuma ara verip sıcağ yüzünden homurdandı. "Şu lanet olası havalandırmayı yakın zamanda tamir etmezlerse mahkemeye saygısızlıktan insanları tutuklamaya başlayacağım."

Marjorie Grace bizi serbest bırakır bırakmaz dışarı çıkıp Neely Kate'i beklerken Joe'yu aradım. Ondan hâlâ haber alamamış, endişelenmeye başlamıştım. Telefonu iki kez çaldıktan sonra bir kadın nefes nefese yanıt verdi. "Joe'nun telefonu."

Sesi tanımamla donup kaldım. "Merhaba?" diye sordum.

Joe'nun telefonuna neden Hilary cevap veriyordu? Boğazım düğümlendi, kelimeleri güçlkle bir araya getirmek zorunda kaldım. "Joe'yla konuşmam gerek."

Alçak ve seksi bir ses tonuyla kahkaha attı. "Şu an duşta. Mesajınızı alabilir miyim?"

Hissettiğim korkuyla öfke adını koyamadığım bir şeye karışıyordu. Sonunda, konuşabildim. "Ona Rose'un aradığını söyle."

"Ah! Rose!" diye haykırdı sahte bir şaşkınlıkla. "Joe'nun hâlâ seninle görüşüğünü bilmiyordum."

Dilimin ucuna kadar gelen bir sürü çirkin kelimeyi bastırdım. “Ona sadece aradığımı söyle, lütfen.”

Neely Kate beni adliye binasının basamaklarında, korint tarzı bir sütunun gölgesinde otururken buldu. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken burnumu kâğıt mendille siliyordum. “Hey, ne oldu? Mahkemede yine mi bayıldın?”

Onun bilindik *her şeyi bilirim* tavrına şaşırarak başımı salladım. Sonra dün bayıldığımı öğrenmesinin hiç de zor olmayacağını fark ettim. Anlaşılan o ki, Fenton County Adliyesi kulaktan kulağa oyununda oldukça başarılıydı.

“Hayır,” dedim yanaklarımdan süzülen yaşları silerek. “Öyle bir şey değil.”

Kolumu okşayarak yanıma oturdu. “Hey, ne oldu? Deveraux yüzünden mi? Bir şey mi yaptı? O adam...”

Keşke öyle olsaydı. “Hayır, Joe yüzünden.” Adını dile getirmemle yeniden gözyaşlarına boğuldum. “Dün gece beni aramadı, birkaç dakika önce onu yeniden aradığımda telefonunu Hilary açıp Joe’nun duşta olduğunu söyledi.”

Neely Kate bir an için gerilse de gevşeyip kolumu sıvazladı. “Bunun akla yatkın bir açıklaması olduğundan eminim. Onunla son konuştuğunda her şey yolunda mıydı?”

“Evet,” dedim burnumu çekerek. “Buna anlam veremiyorum.”

“Peki Hilary ona karşı hâlâ bir şey hissediyor mu?”

“Sanırım.”

Kollarını iki yana açarak ayağa kalktı. “Tamam, al işte! Kıskanıyor, sizi ayırmaya çalışıyor. Sana söylüyorum Rose, Joe o kadınla birlikte olmak isteseydi seninle çıkmaya baş-

lamadan önce onunla olurdu. Hadi şimdi öğle yemeğimizi yiyelim.”

Ayağa kalkıp bacaklarımın arka tarafına bulaşan kiri temizledim. “Muhtemelen haklısın.”

Neely Kate kahkaha atarak koluma girdi. “Çok geçmeden kendini çok daha iyi hissedeceksin.”

O an onunla tartışacak durumda değildim.

“İstersen, Büyük Halam Opal’i gördüğümde ona bu konuyu danışabilirim. Psişiktir.”

İstemsizce durdum, ağzım açık kaldı. “Az önce ne dedin?”

Neely Kate burnunu kırıştırdı. “Büyük halam Opal hakkında mı?” Omzunu silkerek kolumdan çekti. “Fenton County’nin batı tarafındaki herkes onun görme konusunda yetenekli olduğunu bilir.”

“Ne...” Dudaklarım birden kurudu, dilim dönmeyi reddetti. Derin bir nefes alarak yeniden denedim. “Onun psişik olduğunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü kimsenin bilmediği şeyleri biliyor.”

“Senin gibi mi?”

Sırıtarak göz kırptı. “Ben onun himayesi altındayım.”

Öğle arasının geri kalanını Neely Kate’in büyük halası Opal’in gerçekten görme konusunda yetenekli olup olmadığına ya da sadece Neely Kate gibi idrakı keskin biri olup olmadığını merak ederek geçirdim. İkinci seçenekten şüpheleniyorsa da yine de düşünmeden edemiyordum.

“Halam psişik olmayı sana nasıl öğretti?” Psişikliğin bir insana öğretebilecek bir şey olduğundan emin değildim.

Ben doğrudan bu yetenekle lanetlenmiştim. Bunu öğrenmek için neler vermezdim.

“Bana tüm bildiklerini öğretiyor. Tarot kartları, yıldız falları. Fakat uzmanlık alanı çay yapraklarını okumak.”

Hissettiğim hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım. Halası bir sahtekârdı.

“İstersen senin çay yapraklarını okumaya çalışabilirim.”

Gülümsemek için kendimi zorladım. “Yani geleceğimi tahmin edebilir misin?”

Kahkaha atarak kaşlarını kaldırdı. “Esrarengiz, doğaüstü güçleri sakın hafife alma Rose.”

Ah bir bilseydi.

Neely Kate konuyu değiştirip bir kez daha kusursuz bir şekilde dikkat dağıtarak bana yaklaşan nikâhından, Teksas Panhandle’da yaşayan nişanlısının ailesinden bahsetmeye başladı.

“Sağdıçların mahmuzlar dahil birer kovboy gibi giyinmelerini istiyorlar. Bunu gözünün önüne getirebiliyor musun?”

Hayır ama katıldığım son düğün Violet’la Mike’inkiydi, o günü düşünmek üzülmeme neden oldu. Belki de sadece baş başa bir gece geçirmeye ihtiyaçları vardı. Çocuklara bir geceliğine bakma işine gönüllü olabilirdim, onlar da romantik bir plan yapabilirlerdi. Bu fikir neşelenmemi sağladı. *Sonunda* işe yarayabileceğim bir şey bulmuştum.

Şu an hiç olmadığım kadar çaresiz bir halde Joe’yla konuşmaya ihtiyaç duyuyordum. Neely Kate’i dinleyerek Joe’ya güvenmeye karar verdim. Fakat itiraf etmem gere-

kirse, Joe'nun o kadınla birlikte olduğunu inkâr etmesi kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaktı. Özellikle de Bruce Wayne hakkında bildiklerimle nasıl baş edeceğim hakkında tavsiyesine gereksinim duyarken.

Adliyeye geri döndüğümüzde Yargıç McClary havalandırmaya sorununun giderilmemiş olmaması üzerine küplere bindi. "Mahkeme ertesi sabaha ertelendi!"

Birdenbire öğleden sonram boşaldı. İşe gitmeyi düşündüm ama kendimde oraya gidecek gücü bulamadım. Eyalet bana gün başına ödeme yapıyordu, adliyede ne kadar uzun süre kaldığımın hiçbir önemi yoktu. Bu benim için yeterince iyiydi. Karşılığında yalnızca sekiz dolar alsam bile.

Alabama doğru yürürken ceptelefonum çalınca çantamdan çıkarıp ekrana baktım. Arayan Violet'tı. "Selam, Vi." Hayal kırıklığımı gizleyememiştim.

"Sesimi duymaktan hoşlanmamış gibisin."

"Özür dilerim, Joe'nun aradığını sandım. Dünden beri ondan haber alamıyorum."

Sessiz kalmasındaki saklı mutluluğu neredeyse duyabiliyordum.

"Önemli bir şey olmadığına eminim," dedim onu koruma ihtiyacı duyarak. "İşiyle meşgul, hepsi bu." Ona Hilary'den bahsetmemin imkânı yoktu. "Hey, düşünüyordum da Mike'la yakın zamanda dışarı çıkmak istersiniz belki, ben de evimde çocuklarla bir gece geçiririm."

"Tamam... olabilir..." Sesi canlanmıştı. "Ama şimdi, seni bu akşam için aradım. Evde yalnızsın, dün akşam biraz gergin geçti, uğramak istersen barbekü yapabiliriz diye düşündüm."

Bu sıcakta barbekü yapmak güneş çarpmasından farksız olacaktı ama Mike'ın, barbeküsüne, suyu seven ördek gibi bayıldığını Tanrı biliyordu. Geceyi endişelenerek evde bir başıma geçirmek kulağa pek de çekici gelmiyordu. "Olur, iyi fikir."

"Harika, saat yedide görüşürüz. Bir dakika bile gecikme." Telefonu kapadı.

Yedi mi? Bu çok garipti. Violet'ların evinde genelde altı gibi akşam yemeği yenilirdi, bu zamana kadar hiç belli bir saatte orada bulunmamıştım. Sadece kapılarında belirmiştim.

Çocuklar mutfak penceresinin altındaki açelya çalılarını deşerek yan evin etrafında koşturuyorlardı. Bir melankoli dalgası içimde yükseldi. Küçük bir kızken eski komşularımız için o açelya çalılarını babamla birlikte dikmiştik. Bahçe işleriyle uğraşmak annemin bizden çalamadığı paylaştığımız tek şeydi.

Çocuklardan biri bana bakmak için döndü, dudağının kenarını ısırarak erkek kardeşini kolundan çekti. "Andy Junior."

"Ne?"

Çocuk kardeşinin kolunu daha da sert çekti, Andy Junior omzunun üzerinden bakınca elindeki kürek yere düştü.

İlk çocuk gözlerini kıstı. "Neden ağlayacakmış gibi görünüyorsun?"

"Sadece babamı düşünüyordum."

"O nerede?"

"Cennette."

Çocuğun ağzı O şeklinde açıldı.

Ölüm konusu Andy Junior'ın dikkatini çekti. "Ona ne oldu?"

"Kalbi dayanmadı." Artık onun kırık bir kalp yüzünden öldüğünü bilsem de. Onun öz annemin ölümünün ardındaki gizemli olayların etkisinden kendini asla kurtaramadığından şüpheleniyordum. "O çalıları sizin yaşıңызdayken babamla birlikte dikmiştim." Konuşan ilk çocuğa baktım. "İsmin Keith, değil mi?"

Çocuğun gözleri korkudan kocaman açıldı. "Evet hanımefendi."

Ruh halim buna elverme se de gülümsedim. Kendi kalbim de kırılmış durumdaydı. "Biliyor musun Keith, çocuğum olmasa da sizin yaşıınızda bir yeğenim var. Bir dahaki sefere bana geldiğinde onunla oynayabilirsiniz belki."

Andy Junior'ın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Ben bir *kızla* oynamam."

"Tamam, kimse *seni* davet etmedi, etti mi?" dedim altı yaşında huysuz bir çocuğun seviyesine indiğimi fark ederek. "Keith'le konuşuyordum."

Yüzü ışıldayan Keith üst dişlerinin arasındaki boşluğu gözler önüne serecek şekilde kocaman gülümsedi.

Kendimi daha da küçük düşürmeden evime girmeye karar verdim. Mutfığa adımımı attığımda derin düşüncelerden silkinerek sıyrıldım. Kötü şeyleri aklıma getirmeye bir son vermeye ihtiyaç duyuyordum.

Violet'Tara gitmek için evden çıkarken Joe'dan hâlâ haber almamıştım. Hissettiğim rahatsızlık korkuya dönüşmüştü. Ya başına bir şey geldiyse ve Hilary bana söylemediyse?

Evin önüne park etmiş olan yabancı aracı gördüğümde şaşırarak Violet'ın park alanına girdim. Ön kapı ardına kadar açılırken verandaya çıktım. Violet kapı girişinde duruyordu, üzerinde bir etekle kolsuz bir gömlek vardı. Her zamanki ya-lınayak stili yerine sevimli bir çift sandalet giymişti. Bu, arkamı dönüp kaçmam gerektiğini ortaya koyan bir ipucuydu.

“Rose, tatlım, içeri girsene,” dedi oldukça neşeli ve canlı bir ses tonuyla. Ardından gülümsemesi soldu, sesini alçaltarak sözlerine devam etti. “Böyle mi giyindin?”

Kafamı eğip mavi renkli kapri pantolonumla ipeksi beyaz bluzuma baktım.

Ablam elini havada salladı, sendeleyerek kapıdan dışarı adımını attı. “Boş ver. Epey bohem görünüyorsun.”

Serseme dönerek başımı salladım, peşinden içeri girdim. “Violet,” diye fısıldadım. “Sen içki mi içtin?”

Hayatındaki her şey gibi daima gıpta ettiğim ahenkli bir ses çıkararak kahkaha attı. Yalnızca sesinin tınısı şu an biraz daha narin geliyordu kulağa. “Olabilir. Sadece biraz.”

İşte şimdi gerçekten kafam karışmıştı. Violet nadiren içki içer, bunun için hafta içi akşamlarını asla tercih etmezdi.

Beni arka kapıdan sıcak hava karşısında fazla mesai yapan bir tavan vantilatörünün bulunduğu verandaya çıkardı. İki adım atıp durunca, Violet sırtımdan iterek tökezlememe neden oldu.

Veranda sandalyelerinden birinde oturan kot pantolonla polo yaka tişört giymiş bir adam beni tutmak için bileğimi kavradı. “Sen Rose olmalısın. Hakkında epey şey duymuştum.”

Violet’a gülümsedikten sonra sağ elini uzattı. “Ben Austin Kent.”

Eli havada asılı kalırken, elini sıkmakla arkamı dönüp koşarak evimin yolunu tutmak arasında gidip geldim.

Violet’a doğru sert bir bakış attım, sonra da Austin’e dönüp elini sıktım. Oyuna getirilmem onun suçu değildi. Bu yüzden kendime kaba olma izni veremezdim.

Violet’ın planlamış olduğu üzere.

“Selam, ben Rose. Ah, bir saniye... sanırım bunu zaten biliyorsun.” Heyecanla kahkaha attım, özellikle de Austin elimi hâlâ bırakmadığı için.

Barbeküdeki etlere dikkat kesilen Mike bira şişesinden koca bir yudum aldı.

Oyuna getirilen tek kişi değilmişim gibi görünüyordu.

“Austin etin yanına bir şişe şarap getirmiş,” dedi Violet coşku dolu bir tavırla. “Çok tatlı değil mi? Gidip sana bir kadeh dolduracağım.”

Elimi adamın sıkı tutuşundan kurtardım. “Ben de seninle geleyim.”

“Olmaz!” Beni iterek adamın yanındaki sandalyeye oturttu. “Sen Austin’le sohbet et, ben hemen gidip gelirim.”

Kaçmam imkânsızdı.

Austin yanıma oturunca ona içten bir şekilde gülümse-dim. Kaba olmayı pek beceremiyordum. “Mike’la Violet’ı nereden tanıyorsun?”

“Lisede birlikte okuduk.”

“Seni daha önce buralarda hiç görmemiştim.” Arka bah-

çedeki oyun alanında oynayan Ashley'yle Mikey'ye doğru baktım.

Austin kakhaha attı. “Birkaç sene için kayboldum. Mimarlık lisansım için Fayetteville’deki Arkansas Üniversitesi’ne gittim, staj yaptım, Little Rock’ta çalıştım, evimi özlediğime karar verdim. Henryetta’ya yalnızca birkaç ay önce döndüm. Kendi şirketimi kurdum, Mike’la çalışmayı umuyorum.”

Austin kaba değil, kendine güvenen birine benziyordu. Hayatında neyi istediğini, bunu gerçekleştirmek için nasıl plan yapacağını bilen bir erkekti. Kuşkusuz yakışıklıydı, göğsü tişörtünü sarıyor, bronz teni ela renkli gözleriyle koyu kahverengi saçlarını vurguluyordu. İtiraf etmem gerek, Joe hayatımda olmasaydı onunla ilgilenebilirdim. Gözlerinin her bir hareketimi takip etme biçimi ne kadar şaşırtıcıydı. Bu deneyim Violet’ın benim için ayarladığı ilk randevudan katbekat daha farklıydı.

İlk randevu. *Hay aksi.* Violet’ı öldürecektim.

“İşte geldi.” Violet bir kadeh kırmızı şarabı elime tutuşturduktan sonra kendi kadehinden koca bir yudum aldı. Tuhaf davranışları düşünüldüğünde onun ben gelmeden önce ne kadar içtiğini merak ettim.

“Daha önce hiç kırmızı şarap içmemiştim, yalnızca beyaz şarap,” deyiverdim kendimi durduramadan. İnsanlar bu gibi şeyleri pat diye söylemezlerdi.

Ama Austin gözleri ışıldayarak gülümsedi. “O halde ilk tadımını yapmana vesile olduğum için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum.” Göz kırparak kafasını eğdi.

Temkinli bir biçimde kadehimden bir yudum alırken beni izledi. Bu daha önce içtiğim beyaz şaraplar kadar tatlı değildi. Austin vereceğim tepkiyi beklerken gülümsedim. “Harika.”

Austin ablamla bana neden bu özel şarabı tercih ettiğini (barbeküde pişen kırmızı ete uyumlu isli bir tadı olduğunu, önceki yıl kurak dönemi gören bir bağdan toplanan mahsul olduğunu) anlatmaya devam etti. Violet, Austin’i, hayatının sırrını paylaşıyormuş gibi dinlerken çenesini eline yasladı. Mike barbekü maşasında kendini unutmuş haldeydi hâlâ. Onun gibi olmak için neler vermezdim.

Şarap kadehimi yan sehpayaya bırakıp ayağa kalktım. “İzninizle, tuvalete gitmem gerekiyor,” dedim olabildiğince sevimli bir şekilde.

Mike bana mahcup bir bakış attı.

“Tamam ama acele et tatlım,” dedi Violet kelimeleri uzatarak. “Etler pişmek üzere.”

“Sadece tuvalete gidiyorum Vi. Şehirlerarası uzun bir yolculuğa çıkmıyorum.” Bu o an kulağa muhteşem bir fikir gibi gelse de.

Violet fark edemedi Mike kıs kıs gülerek birasını yudumladı.

Aceleyle tuvalete girip kapıyı kapadım, ensem baskı uygulayacak şekilde sırtımı sert yüzeye yasladım. Derin bir nefes alıp tüm umutsuzluğuma rağmen, Joe’dan gelen bir aramayı kaçırmadığımı ümit ederek ceptelefonumu çıkardım.

Aramamıştı.

Perişan bir halde tüm gururumu ayaklar altına sere-
rek, dahası kendimi Hilary'nin sesini duymaya hazırlayarak
Joe'nun numarasını tuşlayıp sesli mesaj servisine bağlandım.
“Joe, seninle gerçekten konuşmam gerekiyor.” Kelimelerim
ateşte çıtırdayan çıra gibiydi, nefesim kesildi. “Seni özledim.
Ara beni. *Lütfen.*” Bu yapışkan tavrımdan utanç duyarak te-
lefonu kapattım. Ona yalvardığımı duyduğunda Joe ne düşü-
necekti? Doğruca Hilary'nin açık kollarına koşmasına neden
olabilirdim.

*Kes şunu Rose Anne Gardner. Ajitasyon bizim tarzımız
değil.*

Bu doğru olduğu halde, az da olsa bu şekilde davran-
mayı hak ettiğimi hissediyordum. Bunlar tehlikeli düşün-
celer değilse de nedir bilmiyordum. Ajitasyon yapmak bir
çözüm değildi; bu durum yapmam gereken başka bir şeyi
anımsamama neden oldu. Dışarı çıkıp korkunç bir akşamla
yüzleşmem gerekiyordu.

Ben tuvaletteyken herkes içeri girmişti. Austin şarap
kadehimi bana uzatıp elini sırtıma koyarak beni nadiren
yemek odası olarak kullanılan tarafa yönlendirdi. Violet bu
fırsatı iyi değerlendirmişti.

Akşam yemeğinde çoğunlukla Violet'la Austin sohbet
ettiler. Liseden, Austin'in seyahatlerinden bahsettiler. Bense
ruh halim el vermediğinden sohbe ucundan eşlik etmeye
çalıştım. Fakat sağ tarafımda oturan Austin sessiz kalmamı
kabul etmedi. “Ne gibi ilginç yerler gördün?” diye sordu
bize son Boston seyahatini anlatmasının ardından.

Tabağımdaki salataya uzun uzun baktım. “Ben hiçbir yere gitmedim. Henüz.” Kafamı kaldırdım. “İtalya’ya gitmeyi çok isterdim.”

“Neresine?”

“Roma, Venedik, Toskana. Oralar tarih kokuyor. Binlerce yıllık binalarla karşılaşabilirsin.”

Sırıttı. “Roma mimarisi üzerine çalışırken Venedik’te staj yaptım.”

Gözlerim şaşkınlıktan kocaman açıldı.

“Bir sürü fotoğraf çekmişim, sana bir ara göstermekten mutluluk duyarım.”

Teklifi her ne kadar çekici olsa da hevesimi bastırdım. Bazı tuhaf nedenlerden ötürü Austin Kent gerçekten benimle ilgileniyormuş gibi görüldüğünden onu cesaretlendirmek adil olmazdı. “Austin, bunu çok isterdim ama benim zaten...”

“Rose!” diyerek araya girdi Violet. “Çizkeki getirerek bana yardımcı olabilir misin?”

Tabağımı alıp ayağa kalkmadan önce ona birkaç saniye dik dik baktım. “Elbette.”

Mike da kendi tabağıyla Violet’inkini aldı. “Ona yardım edeyim.”

Mike’ı mutfağa doğru takip ettim. Ben tabaklardaki artıkları lavaboya sıyırdım, o da dudaklarını büzerek bulaşık makinesini doldurdu.

Ne diyeceğimden emin değildim ama lafa ilk giren Mike oldu.

“Üzgünüm Rose. Ona bunu yapmamasını söyledim.

Joe’yla birliktesin ama ablan lanet olası bazı nedenlerden ötürü onu sana layık görmüyor.” Gözlerimin içine baktı. “Joe’dan hoşlanıyorum, hoşlanmıyor olsam bile bu planın içinde yer almazdım. Bu bizi değil, seni ilgilendiren bir mesele.”

“Teşekkür ederim Mike.” Kalçamı mutfak tezgâhına yaslayarak ona gülümsedim. “Böyle bir şey yapmayacağımı biliyorum. Violet kendi gibi davranmıyor. Neler oluyor?”

“Olan şu...” Hızla bir mutfak havlusu kaptı. “Violet hayatından memnun olmadığına karar verdi.”

Ağzım açık kaldı. “Böyle mi söyledi?”

“Hayır, açık bir şekilde değil.”

“Ah Mike. Muhtemelen annemizin ölümü yüzünden böyle. Annemle gerçekten konuşmuyordu, ne kadar kötü bir kadın olursa olsun o hâlâ bizim annemiz. Violet tüm bunlardan etkileniyor olmalı.”

Derin bir nefes alıp lavabonun üst kısmındaki pencereden dışarı baktı. “Umarım haklısındır Rose.” Beni yanağımdan öptü. “Sadece ablanın eşi olduğumu biliyorum, buna değer mi değmez mi bilemem ama Joe iyi bir adam ve sana sahip olduğu için çok şanslı.” Çizkeki buzdolabından çıkartıp yemek odasına götürdü.

Yerime geçtiğimde Austin bana ne iş yaptığımı sordu. DMV’de çalışmanın heyecan verici hiçbir tarafı olmasa da müşterilerle ilgili anlatılacak birkaç hikâyem vardı. Austin kahkaha attı, kadehimi doldurmak için şarap şişesine uzandı.

Elimi kadehimin üzerine koydum. “Daha fazla içmeye-yim. Yarın jüri görevim var.”

“Jüri görevi.” Austin bana biraz sokuldu. “Bu gibi bir görevde yer alan bir kadına hayranlık duyduğumu itiraf etmeliyim.”

“Bunda hayranlık duyulacak bir şey yok. Görevi kabul etmeseydim şu an muhtemelen hapiste olacaktım.”

Austin espri yapmışım gibi kahkaha attı. Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. Hapse tıklılmakla ilgili sözlerimde gülünecek hiçbir yan yoktu.

“O zaman bize davadan bahset.” Austin’in kaşları hınzır bir ifadeyle kalktı. “Heyecanlı mı?”

“Bundan gerçekten bahsedemem...”

Violet öne doğru eğilip fısıldadı. “Bir cinayet dosyası.”

Austin’in gözleri ilgiyle parıldadı.

“Sizi temin ederim ki görüldüğü kadar heyecan verici değil.” *Bu* bir gün önce Joe’nun işiyle ilgili söylediği şeyi anımsamama neden oldu. Kalbim sızladı, onu tahmin edemeyeceğim kadar çok özlüyordum. Tanrı aşkına, yalnızca iki gün olmuştu. Kalbim acırken nazik ve sosyal olmak için çaba gösteremiyordum.

Violet’la Mike’a gülümseyerek ayağa kalktım. “Yemek için teşekkür ederim ama eve gitmem gerek. Adliyenin havalandırması hâlâ tamir edilmedi, yarın uzun ve yorucu bir gün olacağı benziyor.”

Austin ayağa kalktı. “Seni geçireyim.”

Violet’ın dudakları mutluluktan seğirdi. Gerçekten *ne kadar* içmişti?

Austin’e gergin bir biçimde gülümsedim. “Buna cidden gerek yok.”

“İsrar ediyorum.”

Çantamı aldım, kaçırdığım bir arama gelip gelmediğini kontrol etmek için ceptelefonumu içinden çıkarmadan edemedim. Austin, Mike’la konuşmak için duraksadığında ondan kurtulabileceğimi umarak hızla dışarı çıktım ama beni yakaladı.

“Rose, bekle.”

Arabamın yanında durup ona baktım. Gerçekten yakışıklı bir adamdı ama ona karşı bir çekim hissetmiyordum. Kalbim Joe’ya aitti.

“Hepimiz lisedeyken hatırlamamam ne tuhaf.”

“Şey...” dedim onu atlatmaya çalışarak. “Benden birkaç yaş büyüktünüz, ben kolayca unutulmuş bir tiptim.”

Sesini alçalttı. “Buna inanmakta güçlük çekiyorum.”

Nefesim kesildi. “Bak Austin, sen gerçekten hoş bir adamsın ama...”

Sırtarak kafasını eğdi. “Ah... *sen gerçekten hoş bir adamsın* kısmını geçelim. Bana sadece bir şans tanı, cuma gecesi benimle dışarı çık.”

Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Violet sana bir sevgilim olduğundan bahsetmemiş anlaşılan. Bir sebepten onu onaylamıyor, bu yüzden bu yemeği planladı. Üzgünüm.”

İçini çekti. “Şimdi anlıyorum. Mike’ın neden o kadar tuhaf davrandığına şaşmamalı.”

“Üzgünüm.”

“Hayır,” dedi kafasını sallayıp ceptelefonumu elimden

alarak. “Yanlış bir şey yapmadın, Violet’ın bizi tanıştırmamasından memnun olmadığımı söylersem yalan olur.” Telefonumda birkaç tuşa bastı, birkaç saniye bekledikten sonra cihazı bana geri uzattı. “Sevgilinle işler yolunda gitmezse beni ara. Ben yalnızca yıllar önce daha dikkatli olmadığım ya da şansımı kaybedebileceğim için üzgünüm.”

Kızardım, bunun karanlıkta dikkat çekmediğini düşünerek şükrettim. “Pekâlâ, iyi geceler, Austin.”

“İyi geceler, Rose Gardner. Aramanı bekleyeceğim.”

Eve doğru giderken Austin’in görme yeteneğimden haberdar olmadığını ümit ettim.

Bölüm Yedi

Austin Kent'in ceptelefonuma girdiği numaraya bakarak Muffy'yi dışarı çıkardım. O adama ilgi duymuyorsam neden numarasını silmiyordum? Hiç şüphe yoktu. Babamın dediği gibi, tüm yumurtaları aynı sepete koyuyordum; bu çok gülünçtü. Joe beni terk etse bile Kent'i aramayacaktım. Numarasını silmek üzereyken telefon çaldı. Önce irkildim, sonra ekranda Joe'nun ismini görünce telefonu elimden düşürecek olsam da hemen açtım.

Çaresiz davranma. Çaresiz davranma.

Muffy'yi içeri sokarken, "Joe, nerelerdeydin?" dedim canlı bir ses tonuyla. "Çok endişelendim! Telefonuna iki gündür cevap vermiyorsun!"

Evet, işte böyle.

Joe kahkaha attı. "Sakin ol. Her şeyin bir sırası var." Sesi samimi ve boğuk geliyordu. "Seni deliler gibi özledim."

Sesinin tonu karşısında bedenim ısınsa bile dudaklarımı büzdüm. "Özlediysen arayabilirdin."

“Arayamadım sevgilim. Yemin ederim. Mümkün olsa arardım ama dün gece yarısına kadar alıştıım, sonra da günün büyük kısmında telefonum kayıptı, kısa süre önce buldum.”

“O halde bu öğleden sonrasında Hilary’yle duş almıyordun?” diye sordum utanarak ve alacağım cevaptan korkarak.

“Ne? Hayır! Bana bunu nasıl sorabilirsin?”

“Neden Hilary’ye sormuyorsun?”

Dolu dolu geçen sessiz bir  saniye yaşandı. “Onu ldreeğim. Sana ne dedi?”

İçim rahatlayarak yeni pofuduk kanepeme oturdum. “Hilary’den konuşmak istemiyorum.”

“Rose. Beni dinle. Onunla birlikte değildim, tamam aslında onunlaydım çünkü beraber çalışıyoruz ama düşündüğün gibi değil. O yüzden sana yalan söylediğimi dşnmemen için bilmende fayda var. Evet, bu öğleden sonrasında spor salonunda çalışmam bitince duş *aldım*. Bana inanmak zorundasın.”

Endişelendiğim için kendimi tam bir sersem gibi hissettim. Neely Kate haklıydı. “Elbette inanıyorum.”

“Ama şphelendin, öyle değil mi?”

“Seksi bir ses tonuyla telefonuna cevap verip bana senin duşta olduğunu söylediğinde arka plandan yükselen su sesini duyabiliyordum, o nedenle şphelenmedim desem yalan olur.”

İnledi. “zr dilerim. Telefonumu tüm gün aradım ama bulamadım. Ben duştayken almış olmalı. *İşteyken*. Yalnız değildik, Rose. Yemin ederim.”

“Sorun değil.”

“Hayır, bu bir sorun. Güven bana. Yarın Hilary’yle ilgileneneğim. İyi miyiz ya da bu meseleyi daha fazla konuşma ihtiyacı duyacak mıyız?”

“Ben iyiyim.”

“Seni özledim.”

Kelimelerine sinen özlem karşısında kalbim sızladı ve sesim titreyerek, “Ben de seni,” dedim.

“Seni görmek için cuma gününü bekleyebileceğimi hiç sanmıyorum.”

Karnımda kelebekler kanat çırpmaya başladı. “Buraya gelemezsin, Joe. Başın derde girebilir.”

“O zaman sen yanıma gel. Birkaç gün işten izin al ya da istifa et. O işten nefret ediyorsun zaten.”

Kuşkusuz, bunu yapabilirdim. DMV’ye sonsuza kadar elveda deyip Little Rock’a gidebilirdim ama beni durduran işim değildi. “Ah Joe.” Gözyaşlarımı tutamadım. “Yapabilsem şu an istifa ederdim ama seni yarın görmeye gelirimsem hapse tıklarım.”

Duraksadı, ardından korumacı bir ses tonuyla, “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu.

“Jüri görevine seçildim. Mahkemede bulunmazsam beni tutuklarlar.” Rahat bir nefes aldığını duydum. “Bir saniye. Sen ne sandın ki?”

Kahkaha attı. “Sevgilim, seni tahmin etmek mümkün değil. Demek jüri görevine seçildin, ha? Ne tür bir dava?”

“Bu yüzden çaresiz bir halde seninle konuşmaya ihtiyacı duyuyordum. Bir sorunum var. Davayla ilgili bir görüntü gördüm.”

Joe şaşırmış görünmüyordu “Ve?”

“Joe, bu bir cinayet dosyası, davacı masum.”

“Masum olduğunu nereden biliyorsun?”

“Sana söyledim. Bir görüntü gördüm.”

“Neden en başından başlayıp bana olup biten her şeyi anlatmıyorsun?”

“Sorun olmayacağına emin misin? Davadan kimseye bahsetmemem gerekiyor.” İki gündür onunla konuşmak istesem de şu an yasayı çiğnemekten endişe ediyordum.

“Sorun olmaz. Ben eyalet polisi için çalışan bir dedektifim. Kimseye bir şey söylemem, kararını etkilemeye de çalışmayacağımdan eminim.”

Sorunumu paylaşmak iç rahatlatıcıydı, özellikle de Joe’yla. Ona Memur Ernie’nin bana park cezası kesmesinden başlayıp o öğleden sonrası adliyeden çıkabilene kadar yaşanan her şeyi anlattım. Violet’larda geçen akşam yemeğinden bahsetmedim. Endişelenmesini istemiyordum, özellikle de Austin Kent’e karşı ilgi duymadığım düşünülürse.

Sözlerimi tamamladığımda Joe iç çekti. “Ah, Rose. Özür dilerim. Keşke konuşabilseydik. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum.”

Sesim çatladı. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Anlıyorum, hadi şu meseleyi etrafıca ele alalım, ne dersin? Ne yapabileceğine dair seçeneklerin neler?”

Yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildim. “İlk seçeneğim, bildiğim şeyi yeni bölge savcısı yardımcısına anlatmak.”

“Tamam, bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?”

“Hayır.” Gülümsedim. “Tek bir lafıma bile inanmayacaktır, benim deli olduğumu düşünüyor. Bazı tuhaf nedenlerden ötürü muhtemelen beni kasten jüri görevine seçti. Kendimi neredeyse onu hayal kırıklığına uğratacakmış gibi hissediyorum.”

Joe’nun sesi gerildi. “Mason Deveraux’ya hiçbir şey borçlu değilsin, anlıyor musun? *Bu* o aksi bölge savcısı yardımcısıyla ilgili değil, seninle ilgili.”

Mason Deveraux hakkında ne biliyordu? Onun adını dile getirdiğimi hatırlamıyordum. “Öyle, haklısın.”

“Bir diğer seçeneğin nedir?”

“Davalı avukatıyla konuşabilirim ama benden nefret ediyor, bu yüzden bana inanmayacaktır.”

“Tamam, başka bir seçeneğin var mı?” Joe avukatın benden neden nefret ettiğini sormadı, ben de üzerinde durmadım.

Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kapattım. “İsimsiz bir ihbarda bulunabilirim belki?”

“Ne söylemeyi düşünüyorsun?”

Yılgın bir şekilde inledim. “Sanırım söylenecek fazla bir şey yok, var mı? Yaka rozeti kurbanı öldüren gizemli bir adama ait ama onun kim olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, onun pazar sabahı adliyede olduğu, çapraz bulmacaları sevdiği ve bir kedi beslediği.”

“Diğer seçeneğin nedir?”

“Düşünebildiğim kadarıyla başka seçeneğim yok Joe.”

“Bir tane daha var.”

Sırtımı dikleştirdim. “Ne?”

“Hiçbir şey yapmamak.”

“Ne? Bunu yapa...”

“Rose, sisteme güven. O adam suçu kanıtlanana kadar masum.”

“Hayır, değil, inan bana. Jüri üyelerinden polislerle kadar herkes, hatta ne kadar çabalarsa çabalasın sanırım Bay Yates bile adamın suçlu olduğunu düşünüyor.”

“Rose...”

“Hayır, Joe. Orada olan sen değilsin. Mason Deveraux ikinci dereceden kanıtların hepsine sahip, Bay Yates bu kanıtlar karşısında kesinlikle mücadeleci davranmıyor, jüri üyeleri anlamadığım bir şekilde bunların hepsini yiyorlar. Gördüğüm görüntü olmasaydı bile Bruce Wayne’in o adamın kafasına vurmadığını söyleyebilirdim. Sağ elini kullanıyor, kurban yarayı sağ tarafından almış durumda. Yani katil sol elini kullanan bir adam.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Gördüm. Adam çapraz bir bulmaca çözüyordu, kelimeleri sol elini kullanarak yazıyordu.”

“Rose.” Sesi beklenmedik bir şekilde sert çıkmıştı, bu bana sinirlendirdiğinin bir işaretiydi. “Bu *bir şey* anlamına gelmiyor.”

“Elbette geliyor. Ancak sağ elini kullanan biri kurbanı sağ tarafından yaralayabilir, bunu nasıl gözden kaçırabilirler?”

“Rose, muhtemelen *mücadele ettiler*. Mücadeleler tatsızdır, insanlar birbirlerini oradan oraya savurabilirler. Kurban orada durup alacağı darbeyi beklemez.”

“Ben aptal değilim Joe McAllister. Biliyorum...” Rahatsızlık duyarak inledim. Ona sadece alışkanlıktan Joe McAllister diyordum.

“Bunu boğuşmalarına bağlayacaklarına eminim. Bu yüzden kimse kurbanın nereden yara aldığını sorgulamıyor. Yine de haklı olabilirsin. Katil sol elini kullanan biriye kurban darbeyi sağ tarafından alabilirmiş gibi duruyor. Yine de bu, sanığı temize çıkaracak yeterlilikte bir ayrıntı değil. Özellikle de cinayet silahının mülkünde bulunduğu hesaba katılırsa.”

“Tamam, ne yapacağım o halde?”

“Hiçbir şey yapmayıp sisteme güveneceksin.”

“Masum bir adamın tutuklanmasına izin veremem.”

“İzin ver demiyorum ama şimdilik hiçbir şey yapma.”

Hissettiğim hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. “Joe, o adamın yerinde ben olabilirdim. İşler farklı gitseydi şu an hapiste olabilirdim. Suçlu olduğum kanıtlanabilirdi. Bunu *sen de* biliyorsun.”

“Rose, şu an seni tartışmıyoruz. Bruce Wayne Decker dürüst bir vatandaşa benzemiyor. Onun daha önce pek çok kez tutuklandığını sen kendin söyledin.”

“Evet, ufak tefek suçlardan. Şiddet içeren bir eyleme karışmamış. Hatta öyle bir durumun yakınından bile geçmemiş.”

“Ama sicili...”

“Ah Tanrım,” diye bağırdım ciğerlerim acıyacak ölçüde. “Sen de *onlar* gibisin.”

“*Onlar gibisin* de ne demek oluyor?”

“Ona geçmişî yüzünden önyargılı bakıyorsun.”

“Rose, geçmişî de rol oynuyor.”

“Joe! O masum.”

“Gördüğün görüntü hakkında ne düşündüğünü biliyorum...”

“*Yalan söylediğimi* mi düşünüyorsun?”

“Hayır! Elbette öyle düşünmüyorum! Ama belki de düşündüğün şey, gördüğün şey değildir.”

Dişlerimi sıkarak içimden ona kadar saydım. “Artık uyumam gerektiğini düşünüyorum.”

“Rose...”

“İyi geceler Joe.”

Uyuyamayacak kadar öfkeli ve bezgin bir halde gece geç saatlere kadar kanepede uzandım. HGTV izleyerek geçirdiğim saatlerin ardından annemin odasıyla ilgili bir şeyler yapma zamanının geldiğine karar verdim; zira hâlâ orijinal bir biçimde 1970’lerin tarzını yansıtıyordu.

Ama Little Rock’a taşınmayı düşünürken neden evimin bir odasını yeniden dekore etmeyi planlayacaktım ki?

Joe’yla tartışmam onu gerçekten ne kadar tanıdığımı düşünmeme neden oluyordu ama bu hiç de adil bir yaklaşım değildi. Joe iyi bir adamdı. Yine de düşünmeden edemiyordum. Birkaç ay öncesine kadar kusursuz bir evlilikleri olan Violet’la Mike ayrılabilirken Joe’yla ilişkiyi nasıl yürütebilirdim?

Ertesi sabah Muffy yüzümü yalayarak beni uyandırdı, gün ışığı mutfak penceresinden içeri süzülüyordu. İrkilerek yerimden doğruldum ve saati kontrol etmek için cepte telefonuma uzandım. 08.45.

Ah, hay aksi!

On beş dakika içinde mahkeme salonundaki herkes iğrenç kokacaktı, bu yüzden kıymetli zamanımı duş alarak boşa harcama gereği görmedim. Muffy'nin dışarı çıkmasına izin verdim ve pencereden dışarı bakarak mutfak lavabosunda dişlerimi fırçaladım. Yan komşumun çocuklarından biri arka bahçenin köşesinde yerde sürünüyordu. Ne yaptığını görmek için parmak ucuma yükseldiğimde bir cismin Muffy'ye doğru fırlatıldığını, köpeğimin kesik kesik havladığını duydum.

Mildred'in sincap kovalayan kedisinden bile daha hızlı bir şekilde dışarı fırladım. Muffy patisini yerden yüksekte tutarak yeniden havladı, aksayarak yanıma gelmeye çalıştı. Yakınına bir taş düşünce, "Çabuk buraya gel!" diye bağırdım çocuğa.

Çocuk evin köşesine saklandı, sarı saçını seçebiliyordum.

Muffy'nin bacağına kanayıp kanamadığını kontrol etmek için eğildim. "Seni görüyorum, az önce ne yaptığın da gözümünden kaçmadı. Hemen buraya gelip köpeğimden özür dile."

Andy Junior yüzünü buruşturarak köşeden kafasını uzattı. "Ben bir köpekten özür dilemem."

"Eminim öyledir. Şimdi buraya gel, seni kendim oradan çıkarmadan önce dediğimi yap." Tavrıma şaşırdım. Genelde bu kadar iddialı davranmazdım ama geçmişte edindiğim tecrübeler insanların köpeğime dalaşmalarından hoşlanmadığını kanıtlıyordu. Görünüşe bakılırsa, bu kişinin bir çocuk olmasının da mazereti yoktu.

Çocuk temkinli bir şekilde saklandığı yerden çıktı.

“Çabuk ol. Seni tüm gün bekleyemem. Zaten tutuklanmazsam kendimi şanslı sayacağım.”

Gözleri kocaman açılan çocuk yutkundu. “Özür dilerim, köpek.”

Muffy’yi kaldırıp kollarımın arasına aldım. “Onun bir adı var. İsmi Muffy. Şimdi özrünü tekrar et.”

“Ah hadi ama!”

Sıkılı dişlerim ve kocaman açılmış gözlerimle bir akıl hastası gibi görüldüğümünden emindim.

Çocuğun yüzü bembeyaz kesildi. “Özür dilerim, Muffy.”

“Neden böyle bir şey yaptın? Bu köpek sana ne yaptı?”

Omzunu silkti. “Bilmem.”

“Sana bir taş fırlatsam hoşuna gider mi?”

Ağzını açtı ama sonra korku dolu bir ifadeyle bana bakıp kafasını hızla salladı.

“Kimse üzerine bir taş fırlatılsın istemez, buna köpekler de dahil. Muffy belki ona daha nazik davranırsan seninle oyun oynayabilir.”

Gözleri ışıldadı ama yüzüme bakarken düşünceliydi. “Gerçekten mi?”

“Pekâlâ, ona karşı daha nazik olursan, Muffy’yle bir ara oynamana izin vereceğim ama önce sana güvenmem gerekiyor. Köpeğimi yeniden incittiğini görürsem...” Öne doğru eğilip parmağımla göğsünü dürttüm. “Hayatının geri kalanında bu yaptığın yüzünden seni pişman ederim, anladın mı?”

Çocuk tam anlamıyla dehşete kapılmış bir halde gözleri kocaman açılarak başını salladı.

Kibirli bir şekilde sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. İddialı Rose, böyle bir şeyi kim beklerdi?

Muffy onu eve sokup yere indirdiğimde inlemeye son verdi. Yalnızca biraz aksadığı için bacağına buz koymaya karar verdim ama zamanım yoktu. Bu noktada zaten yeterince geç kalmıştım.

Banyonun aynasına baktıktan sonra Andy Junior'ın neden o kadar korktuğunu anladım. Saçım kabarmış, sürdüğüm maskara gözlerimin altına akmış, altdudağıma diş macunu bulaşmıştı.

Frankenstein'in öfkeden kudurmuş gelini gibi görünüyordum.

Tavırlarım ve tutuklanmakla ilgili söylediklerimle kaçık bir komşuya dönüşüvermişim.

Arabama doğru alelacele giderken sabun beziyle yüzümü hızlıca temizleyip saçlarımı taramak için zaman buldum.

Ah Tanrım. Ulu Tanrım, tutuklanmayacağımı umuyordum. Jüri görevine geç kalmaktan hapiste çürür müydüm? Bunu yakın zamanda öğrenecektim.

İki blok uzakta bir park yeri bulup adliyeye doğru koşturdum, binaya girdiğimde terden sıırıslıkladım. "Günaydın Matt." Çantamı taşıma bandının üzerine koydum.

Matt çantamı kontrol etti, ardından şüpheli bir bakışla onu bana geri verdi.

Asansör çok yavaş olduğu için merdiveni kullandım, saat dokuzu çeyrek geçe jüri salonuna daldığımda nefesim kesilmişti. "Geç kaldığım için özür dilerim! Ne olur beni tutuklamayın!"

Marjorie Grace ellerini yukarı kaldırdı. “Sakin. Kimse seni tutuklamıyor. Yargıç havalandırma tamir edilene kadar davayı ertelemeye karar verdi.” Salonun arka tarafını, bir masanın etrafına toplanmış olan insanları işaret etti. “Bu süre içerisinde herkes Bayan Baker’ın getirdiği kahvaltılık güzel böreklerden atıştırıyor.” *Güzel* kelimesini uzatmasından ne demek istediğini açıkça anlamıştım.

Mübaşir Spencer elleri belinde kapıdan içeri girdi. “Yargıç devam ederek davayı sonlandırmaya çalışmaya karar verdi.”

Midem kasıldı. Bir adamın hayatı tehlikedeydi, masum bir adamın; herkesin tek derdi hissedilen sıcaklıktı.

Sabah saatleri belirsizlikle geçti. Bay Deveraux sanığın döşeme altına girip çıktığını gören iki şahidi çağırırdı. Bruce Wayne gecenin bir yarısı o kadar çok ses çıkarmıştı ki komşuları uyandırmıştı. Sonra kurbanın DNA’sıyla uyumlu olan kanı sanığın parmak izleriyle birlikte levyenin üzerinde tespit eden olay yeri inceleme memurunun ifadesi alındı.

Kanıtlar çoğaldıkça hayal kırıklığım yoğunlaşıyordu. Bay Yates müvekkilini ne zaman savunacaktı?

Öğle yemeği molasına çıktığımızda Neely Kate’e detayları saklı tutarak ahlamları Austin Kent’i, sonrasında Joe’yla olan tartışmamızı anlattım. Tabii bu Neely Kate’in davayla ilgili bilgi alma isteğini bastırmadı.

“Hadi ama Rose. Bana sadece tek bir şey söyle!”

“Olmaz!” Başımı salladım. “Sana bilgi verirsem tutuklanabileceğimi bilmiyor musun? Tutuklanırsam kim beni zavallı Bay Decker gibi hapiste çürümekten kurtaracak?”

Gözlerini kıstı. “Bir şeyler biliyorsun. Dökül çabuk.”

Kafamı salladım. “Hayır. Mümkün değil. Bir şey de-medim.”

“Ama az önce...”

“Neely Kate. Yapamam.”

Dudaklarını üzgün bir ifadeyle büzse de *bunu* sadece karşısındakini etkilemek için yaptığını bilecek kadar onu ta-nıyordum.

Jüri salonuna döner dönmez bir şeylerin ters gittiğini söy-leyebilirdim. Beni ilk sersemleten sülfürle karışık kustumuk ko-kusu oldu. Burnumu elimle kapatarak suratı bembeyaz kesilmiş bir jüri üyesiyle ilgilenenen Marjorie Grace’in yanına gittim.

“Neler oluyor?”

Marjorie Grace kaşlarını çatarak bana baktı. “Beş jüri üye-si kustu, üçü tuvaletten çıkamıyor dersem anlarsın sanırım.”

Ne yazık ki anlıyordum. “Ne oldu? Hepsi aynı anda na-sıl hasta oldu?”

“Üç kelime: Bayan Baker’in börekleri.” Diğer bir jüri üyesinin yanına gidip adamın alnına ıslak bir kâğıt havlu yerleştirdi. Anlaşılan o ki, ıslak kâğıt havlu kullanımı Marjo-rie Grace’in tıbbi bakım planında ilk sırada yer alıyordu.

“*Besin zehirlenmesi* mi?”

“Doktor değilim ama en iyi tahminim bu.”

Yarım saat sonra gelen doktorun en iyi tahmini de bu yöndeydi.

Mahkeme yeni bir duyuruda bulunuluncaya kadar er-telenince bazı cevaplar almak için zamanım olduğunu fark ettim. Bakmayı planladığım ilk yer nalbur dükkânıydı.

Olay mahallini ziyaret edecektim.

Bölüm Sekiz

Bir bahaneye ihtiyaç duyacağımı bilecek kadar zeki-ydim. Öylece içeri girip sorular soramazdım. Fakat şansına Archer'ın Nalbur Dükkânı şehirdeki tek nalbur dükkânıydı, daha dün gece annemin odasını yeniden dekore etmeyi aklımdan geçirmiştım.

Evinizi bir suçla yeniden dekore eder miydiniz?

Arabamı park alanına çektikten sonra dükkânın girişini izledim, Chevy Nova'mın kliması yüzümü yalarken aldığım kararı sorguladım. İçeri girersem yargıç bunu bir suç olarak görebilirdi ama bu dükkân dışında şehirde başka bir nalbur dükkânı yoktu. Dava sona erene kadar kendime dair gelişim projelerimi ertelemem gerekmiyordu. Joe bunu gözü kara bir hamle olarak yorumlayabilirdi ama ona kalsa Bruce Wayne'in hapiste çürümesine de izin vermem gerekiyordu. Bunu yapamazdım. Kararlı bir şekilde omuzlarımı dikleştirdim.

Bu şaşkınlık veren alışılmış tavırlarımdan bile daha çılgıncaydı. Bruce Wayne Decker'ı tanıımıyordum bile, onun

böyle bir şeyi benim için yapmayacağından da oldukça emindim. Yine de öylece durup onların Bruce Wayne Decker'ı hapse tıkmalarını bekleme fikri mideme dokunuyordu.

İçeri girecektim.

Memur Ernie'nin ya da Dedektif Taylor'ın beni tutuklamak için içeride beklediğini umarak sürme kapılardan geçip dükkâna adımımı attım. Onların aksine içeride, tezgâhın arkasında duran mavi saçlı, dudağında piercing olan bir kız beni karşıladı.

“Archer'ın Nalbur Dükkânı'na hoş geldiniz.” Monoton ses tonu, sarkık gözkapaklarıyla uykuya dalmak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Selam.” Dükkânda gezinerek Frank Mitchell'ın öldürüldüğü yeri bulmak istememe rağmen doğruca boya bölümüne yöneldim. Şansımı zorlamama gerek yoktu. Boya satın almak daha inandırıcıydı. Lavabomun altına takılacak plastik bir boru alarak birilerini ikna edebileceğimden emin değildim.

Renk kartelasını incelerken bir plana ihtiyaç duyduğumu fark ettim. Öncelikle, annemin odasını hangi renge boyayacağıma karar vermem gerekiyordu. Sonra da hangi soruları soracağımı bulmalıyım.

Annemin ölümünün ardından kan lekelerini örtmek için oturma odamı pastel bir sarı tonuna boyamış, yarattığı ferahlığa bayılmışım. Pastel bir mavi tonuyla devam etmeye karar verdim, hatta belki de göz doldursun diye Walmart'tan yeni bir nevresim takımı bile alabilirdim.

Hoşuma giden bir renk seçer seçmez kartı tezgâha götürerek boya karışım makinesinin yanında duran kadına uzattım. “Merhaba, on litre parlak.” Neyse ki mayıs ayından beri boya konusunda epey yol kat etmiştim. Peki ama cinayetle ilgili nasıl bilgi koparacaktım?

“Elbette. Başka şeyler de alacaksanız siz hazır olana kadar bunu tezgâhta tutabilirim,” dedi kadın başparmağını üzerinde yeşil lekeler olan iş önlüğüne silerek. İsim etiketinde Anne yazıyordu.

Rulo fırçaya ihtiyacım vardı ama bunlar tezgâhın hemen yanında duruyordu. Bir paket alıp ellerimin arasında çevirdim. “Hayır, bu kadar. Boyayla rulo fırça. Annemin odasını yeniden dekore etme zamanının geldiğine karar verdim de. Tanrı onu kutsasın.” Elimi kalbime götürdüm. “Öldürülmesinin ardından taze bir başlangıç yapmaya ihtiyaç duyuyorum, bilirsiniz.”

Anne boya kutusunun kapağını açarken duraksayıp gözlerini kırıştırdı. “Bir saniye, anneniz birkaç ay önce mi öldürüldü?”

Dudaklarımı büzerek başımı salladım. “Şok edici bir şey, içeri giriyorsunuz ve annenizin ölü bedeniyle karşılaşıyorsunuz.” Duraksadım. “Sanırım ancak böyle bir şeyi yaşayan biri bunun gerçekten ne kadar korkunç olduğunu anlayabilir.”

“Burada da böyle bir şey yaşandı.” Boya karışım makinesini ayarlarken kaşlarını kaldırdı. “Gece müdürümüz bir yıl kadar önce cinayete kurban gitti. Tam olarak *burada*, dükkânda.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Ah! Bunu hatırlıyorum. Arkansas, Henryetta’da neler oluyor böyle!”

“Daha da kötüye gidiyor, sana şimdiden söyleyeyim.”

“O gece burada mıydın?”

Omzunu silkti. “Evet, bahsettiğin üzere bunun ne kadar korkunç olduğunu anlayabiliyorum. Olaydan sonra korkudan arka taraftaki depoya aylarca tek başıma giremedim.”

Sesimi alçalttım. “Orada mı oldu? Depoda? Annem oturma odamızdaki kanepede öldürüldü. Onu eve gelmemi beklermiş gibi kanepede öylece otururken buldum.”

Kadın başını sallayıp yeniden omzunu silkti, ardından boya kutusunu karışım makinesine yerleştirdi.

“Depoyu merak eden çok sayıda insan oldu mu? Kan lekelerini görmeye çalışarak oturma odamı gizlice gözetleyen insanlarla karşılaşmıştım da.”

“Evet! Dehşet vericiydi. Sürekli gelip giden bir adam vardı. Saplı bir süpürge ya da bir paket çivi gibi her seferinde tuhaf şeyler alıyordu. Sonunda, araç gereç departmanında çalışan Manny, satın aldığı birbirinden tuhaf şeyler yüzünden ona hiçbirimizin ev dekorasyonu projesinin ne olduğunu anlayamadığı yönünde bir şeyler söyledi. Bu, aramızda bir oyundur. Devamlı müşterilerimize dikkat edip seçimlerini tahmin etmeye çalışırız ama o günden sonra o adamı bir daha hiç görmedik.”

“Bu çok garip.” O adam tuvaletteki katil miydi?

Kadın gözlerini kısarak öne doğru eğildi. “Bunu bir de bana sor! Peki ya katilin kasadaki paraya dokunmamış olması daha da garip değil mi?”

“Ne? Nasıl yani?”

“Bu detay hâlâ gizemini koruyor. Fakat gece kasası henüz yapılmamıştı, kasa açıktı. Kasada bir banka şubesi açmaya yetecek ölçüde para bulunsa da içinden yalnızca yüz dolar alınmıştı.”

“Nasıl olmuş da katil tüm parayı almamış?”

“Ben de bu kadar biliyorum. Fakat bu, katilin gerçek nedeni hakkında düşünmeme neden oluyor. Bu kesinlikle bir soygun değildi.”

Ağzım açık kaldı. Bu, umduğumun da ötesinde gelişen bir durumdu. “Ne demek istiyorsun?”

Anne etrafına bakıp bana yaklaştı. “Frank’in bazı maddi sıkıntıları vardı. Dedikodular pek de kibar olmayan bazı insanlardan bir miktar borç aldığı yönünde.”

“Polis bunu araştırdı mı?”

Burnundan soludu. “Ne? Gerekenden fazla mesai yapmak mı? Nasıl nam saldıklarını biliyordur.”

Ne yazık ki çok iyi biliyordum. Bizzat.

“Neden bazı insanlardan borç almış olabilir ki?”

“Hiçbir fikrim yok. İyi bir adamdı ama bir gram aklı yoktu, ne demek istediğimi tahmin edersin.”

“Katili buldular mı?”

“Büyük haber oldu. Bulduklarını iddia ediyorlar. Bunu nasıl gözden kaçıırırsın?”

“Annem televizyonda yayınlanan haberlere pek inanmazdı.”

Anne parmağıyla yüzümü işaret etti. “Birleşik Devlet-

ler'in her bir vatandaşının güncel olaylardan haberdar olması gerekiyor. Aksi takdirde o lanet olası militanlar gibi ormanda saklanıp yönetimi ele geçirirler. Böyle bir şey yaşanırsa Tanrı hepimizin yardımcısı olsun."

Anne iyi bir noktaya temas etmişti.

"Birkaç hafta önce kablolu bağlantı satın aldım."

Gözlerini kırıştırdı, ardından başını salladı. "CNN ya da bir Fox Haber takipçisi misin?"

"Ah," diyerek duraksadım bunun bir test olduğundan emin bir şekilde. "CNN?"

Dudaklarını büzerek boya makinesine yönelirken kafasını salladı. "İyi kız."

Vay canına! Konuşmaya son vermesini istemiyordum. "Katili yakaladıklarını düşünmüyor musun?"

Anne boya kutusunu makineden çıkarırken gözlerini devirdi. "Yakaladıklarını iddia ediyorlar, buna karşın katilin o adam olduğunu bir an olsun aklımdan geçirmedim."

"Neden olmasın?"

Boya kutusunun kapağına mavi renkte bir etiket yapıştırdı. "Bruce kendi gölgesinden korkar. Onun yapmış olmasına imkân yok."

"Onu *tanıyor* musun?"

"Evet, kız kardeşimin kocasının kuzeninin yeğeni."

Tamam, işte bu! Neredeyse kuzen sayılırlardı.

"Tamam, bazı ufak tefek suçlara karıştı ama bunların çoğu uyuşturucu bulundurma ile uyuşturucunun etkisi altında araç kullanmadan kaynaklanıyordu. Birkaçı da dükkân-

dan mal aşırma. Birini öldürmek kadar büyük bir şey değil. Bruce'un bir levyeyi savurabileceğinden bile kuşkuluyum.”

Adamın cılız kollarını görmüştüm, bu yüzden ona katılıyordum.

Anne sohbeti sonlandıracak şekilde bir saç kurutma makinesini çalıştırıp boya kutusunun etiketine doğru tuttu. Buraya gelerek şansımı zaten zorlamıştım. Ona daha fazla soru sormayacağımdan emindim. Anne boya kutusunu tezgâhın üzerine çarparak bıraktı. “İşte hazır. Başka bir şey var mıydı?”

Metal sapından kavrayarak boya kutusunu tezgâhtan alıp gülümsedim. “Sanırım şimdilik ihtiyaç duyduğum her şeye sahibim. Teşekkürler Anne.”

Adını dile getirdiğimde kaşlarını hafifçe kaldırarak gülümsedi. “Boya yaparken sana iyi şanslar.”

Edindiğim bilgilerden memnun bir şekilde boyayla rulo fırçanın parasını ödedim ama birden Henryetta Polis Departmanı'ndan birilerinin beni tutuklamak için dışarıda beklediği gibi paranoyakça bir fikre kapıldım. Ancak park alanından arabamla çıkarken rahat bir nefes aldım.

Eve vardığımda annemin yatak odasının kapısını açtım. Joe biri yeniden zorla evime girmeye kalkışır diye üç hafta önce burada uyuduğundan beri odaya adımımı atmamıştım.

Oda, annemin parfümüyle karışık hafif küflü bir şekilde kokuyordu, epey sıcaktı. Violet'la birlikte ölümünden bir hafta kadar sonra onun kişisel eşyalarını kaldırmıştık ama parfümünün kokusu tüm duvarlara sinmiş olmalıydı. Mobilyaları odanın ortasına çekerken Anne'in Frank Mitchell

hakkında söylediklerini düşündüm. Bazı insanlardan borç para almıştı ama neden? Kimden ne kadar para almıştı? Belki de borç aldığı kişi onu öldürmüştü. Fakat Tanrı aşkına, onun kim olduğunu nasıl bulacaktım? Söyleyebileceğim kadarıyla, bir çıkmazdaydım.

Boya malzemelerinin geri kalanını almak için arka bahçedeki kulübeye yöneldim. Muffy peşimden geldi, yan evdeki çocukların çığlıklarını duyunca dikkat kesildi. Kulübenin kapısını açarken köpeğimin kargaşayı çözmeye çalışarak yüzünü çitin arasındaki boşluğa soktuğunu gördüm. Heidi Joy dergi okuyarak bir ağacın gölgesinde katlanır bir sandalyede otururken, dört çocuğu bahçenin etrafında koşturup durarak şişme havuza atlama oyunu oynuyordu. Bir örtünün üzerinde oturan bebeği tombul yumruğunu çiğneyip kocaman açılmış gözlerle etrafa bakınıyordu.

Muffy inledi.

“Ne oldu kızım?” diye sordum omuzlarımı dikleştirerek. Kulübeye girmekten cidden nefret ediyordum ama boya yapmaya kararlıyım. Tanrı biliyor, diğer her şeyden soyutlanmaya ihtiyacım vardı. Koruyucu örtüler, bant ve boya kabını aldıktan sonra doğruca eve geri döndüm.

Muffy deli gibi sızlanıyordu. Eğilip kafasını okşadım. “Ne var? Ne oldu kızım?”

Havlayarak bahçe kapısına doğru gitti.

Malzemeleri mutfak masasının üzerine bıraktım. Muffy kapının önünde durmuş, dışarıdan beni izliyordu.

“Tamam, sabırlı ol.” Hatamın farkına vararak başımı salladım. “Dert etme. Geldim.”

Heyecanla daireler çizmeye başladı. Bahçe kapısını açtığımda hemen dışarı fırladı, kestirme yoldan hızla şişme havuza zıpladı.

“Muffy!”

Havuzun için zıplayıp her yere su sıçrattığında çocuklar irkildiler. Dehşete kapılmış bir halde hızla Heidi Joy’un yanına gittim. “Gerçekten çok özür dilerim!”

Okuduğu magazin dergisini kucağına indirirken kadının gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. “Neden?”

“Köpeğim... az önce havuzunuza atladım.”

Gülümseyerek elini havada savurdu. Diğer eliyle tutmakta olduğu buzlu su bardağını göğsüne bastırıyordu. “Çocuklarım buna bayılıyorlar, köpeğin oyalayıp bizimkilerin uslu durmalarını sağlarsa, *lütfe*, onun için ruhumu satabilirim.”

Muffy’nin bahçede hoplayıp zıplamasını izleyerek ağacın gölgesinde Heidi Joy’un yanında durdum. “Ele avuca sığmıyor gibi *görünüyorlar*.”

“Tahmin bile edemezsin.”

“Taşınma nasıl gidiyor?”

Dudaklarını büzdü. “Böylesi bir sıcakta ayağımın altında beş çocukla olabileceği kadar iyi.”

“Gözümün önüne getirebiliyorum.” Muffy şişme havuza atlayıp yeniden dışarı fırlayınca çocuklar neşeyle çığlıklar attılar. “Muffy onları sevmişe benziyor.”

“Bir köpek almamız için yalvarıyorlar ama onlarla güç-bela ilgilenirken bir de köpek sahiplenmek...” Sesi düşünce, üzgün bir tınıya bürünerek yitip gitti.

“Görüyorsun, Muffy çocukları seviyor. Şuna baksana.

Nasıl da eğleniyor. Çocukların onunla ara sıra oynayabilirler belki, hem bu sayede sana sorumluluk yıkmadan bir köpekle eğlenceli zamanlar geçirebilirler.”

Heidi Joy çenesi titreyerek bana baktı. “Bunu yapar mısın?”

Gözyaşlarına boğulmasını şok içinde izlesem de omzumu silktim. “Elbette. Muffy de bunu çok ister.”

“Kendimi sürekli suçlu hissetmekten yorgun düşmüş bir haldeyim.” Yanağına süzülen bir damla yaşı silip kahkaha attı. “Gün içinde kendime ait yeterince zamanım olmuyor, Andy çalışırken ben ufaklıklarla ilgileniyorum. Onları seviyorum ama bazen tüm bu sorumluluk ağır gelebiliyor. Ne zaman bir köpek istediklerini söyleseler, onlara hayır dediğimde...”

“Tamam, o halde bu hepimize yarayacak, öyle değil mi? Çocukların bir köpekle oyun oynayacaklar, Muffy de çocuklarla oynayacak.”

Muffy gaz çıkarmak için tam o anı seçince su yüzeyinde minik baloncuklar belirdi.

“Ayyy!” diye bağırdı çocuklar aynı anda.

Ağzım açık kaldı. “Ah Tanrım! Çok özür dilerim.”

Heidi Joy omzunu silkti. “Şimdi tam bir jakuzi oldu.”

Bir ağacın gölgesinde dursam da dışarısı oldukça sıcaktı, oda kendi kendini boyayamazdı. “Muffy, artık gitmemiz gerekiyor. Önümde boya yaparak geçireceğim eğlenceli bir öğleden sonrası var.”

Çocuklar itiraz ederek ciyakladılar, Muffy çenesini kaldırdı.

“Muffy biraz daha kalabilir mi Bayan Rose?” diye sordu Keith gözlerinde yalvaran bir ifadeyle.

Göz göze gelince Andy Junior’ın yüzü bembeyaz kesildi. “Andy Junior, Muffy senin sorumluluğunda. Eğer ona...” Annesinin sabah yaşananları bilmediğini hatırladım. “Eğer ona düzgün bir şekilde bakmadığını fark edersem aramızda yeni bir anlaşma yapmak zorunda kalırız.”

Başını sallayarak yutkundu. “Evet hanımefendi.”

Havuzun yanına çömeldim. “Ne diyorsun Muffy? Burada takılmak istiyor musun?”

Etrafa sular sıçratarak cevap verdi. Hain. Artık tek başıma boya yapmam gerekiyordu.

“Tamam!” diye bağırdı Heidi Joy. “Sen gidip boyanı yap, biz köpeğinle ilgileniriz.”

Muffy’yi onların arka bahçesinde bıraktım; tabii Andy Junior’la Keith’e çok sayıda kural sıraladıktan sonra. Dışarı çıkarmak yok. Yemek vermek yok. Herhangi bir şekilde ona karşı kötü davranmak yok. Andy Junior ciddi bir ifadeyle başını sallarken Keith köpeğimin başını okşadı. Heidi Joy’un onları izleyecek olması bilgisiyle avundum.

Öğleden sonrasının geri kalanını annemin sevgili açık gri odasının duvarlarını pastel maviye boyayarak geçirdim ama düşüncelerim hâlâ karmakarışıklı. Hayatımda pek çok şey sinirimi bozuyordu. Kabul etmek zor olsa da hayal kırıklığına kapılmış olabilirdim. Muffy benimle değil yan komşunun şamatacı çocuklarıyla olmayı tercih etmişti, gerçi onu bu yüzden suçlayamazdım. Bir köpek olsaydım boya koku-

su solumak yerine çocuklarla oynamayı yeğlerdim. Yine de köpeğim bana ihanet etmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum, ki sadece bu da değildi.

Bu hiç adil değildi. Joe da bana ihanet etmişti. Davayla ilgili aynı fikirde değildik. Birbirimizden tamamen farklı bir şekilde düşünüyorduk. Yine de bu, resmi olarak çıkmaya başladığımızdan beri aramızda gerçekleşen ilk gerçek uyuşmazlıktı; kendimi güvende hissetmememe neden oluyordu. Joe, Hilary gibi bir kadınla Little Rock'taydı. Normal bir kadınla, ki ben kesinlikle Hilary gibi değildim. Bu da beni kendime sürekli sorduğum soruya doğru çekiyordu. Joe Simmons gibi yakışıklı bir gizli polis *neden* görüntüler gören, Henryetta'nın dışladığı bir kaçıkla, Rose Gardner'la birlikteydi?

Kafamı salladım. Joe'nun sözüne güvenmem gerekiyordu. Benimle birlikte olmak istiyordu, bunun sebebini anlayıp anlamamamın önemi yoktu.

Çiftler arasında tartışma olur, dedim kendi kendime. Violet'la Mike bile mutluyken tartışıyorlardı. Fakat mutsuzlukları, bir depresyon gibi, inandığım her şeyi yerinden oynatıyordu. Violet'ın dünyası dağılabiliyorsa ben neye bel bağlayacaktım?

Bölüm Dokuz

Mutfak kapısı tıklatılınca düşüncelerimden irkilerek sıyrıldım. Rulo fırçayı boya kabına bırakarak kolumla yüzüme düşen bir tutam saçı geriye ittim. Horozlu duvar saatine göz atınca saatin altıyı biraz geçtiğini şaşırarak fark ettim. Derin düşüncelere dalmışken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım, neredeyse akşam olmuştu. Muhtemelen Andy Junior’la Keith, Muffy’yi eve bırakmak için uğramışlardı.

Mutfağa doğru yolu yarılamaşken gafil avlanmama sebep olacak şekilde kapı hızla açıldı. Çığlık atarak geriye doğru sendeledim, kendimi korumak için köşede duran süpürgeyi kaptım.

“Derdin *ne* senin?” diye sordu Joe öfkesini ortaya koyarak.

Tek elimle tuttuğum silahımı aşağı indirdim. Joe’nun yüzündeki ifade bana buna ihtiyaç duyabileceğimi söylüyordu. “Burada ne arıyorsun?” Bizzat hissettiğim öfke onu karşımda görmenin verdiği heyecanı gölgeliyordu.

Burada *ne işi* vardı?

Joe kapı kolunu tutmaya devam ederek derin bir nefes

aldı. “Ödümü patlattın Rose. *Tüm gün* boyunca sana ulaşmaya çalıştım. Neden aramalarım cevap vermedin?”

Ah, hay aksi. Telefonum neredeydi? Gün boyunca hiç görmediğimi fark edip panikleyerek etrafa göz gezdirdim. Önceki gece bıraktığım yerde, sehpanın üzerinde durduğunu gördüm. Bu sabah adliyeye gitmek için alelacele evden çıkarken telefonum aklıma bile gelmemişti. Gecedен beri şarj etmediğim düşünülürse büyükannemin meşhur mısır ekmeği tarifine bahse girerim ki kapandığından emindim.

Kalbim Joe’nun burada olmasının verdiği neşeyle hızla çarparken, bir yandan da onun imalı suçlaması ve varsayımı yüzünden burkuluyordu. “Neden *aramalarına* cevap vermedim? Bunu etraflıca düşünmeni kolayca söyleyebilirim Joe Simmons.”

Elini saçından geçirirken genzinden hafif bir hırıltı yükseldi. “Sana açıkladım Rose. Pazartesi gecesі geç saate kadar çalıştım, sonra da Hilary dün telefonumu aldı. Güven bana, Hilary’yle ilgilendim.” Gözlerinde şüpheyе yer bırakmayan sert bir bakış belirdi.

Süpürgenin sapını tutuşum sıkılaştı. “Neden buradasın Joe?”

Derin bir nefes alırken yüzüne gerçekten endişesini ortaya koyan amansız bir ifade yerleşti. “Korktum.”

“Neyden? Bana bir şey olmasından mı? Violet’ı arayabilirdin.”

Bana doğru tereddütlü bir adım attı. “Arayabilirdim tabii ama en çok da senin benimle bir daha konuşmamandan korktum.”

Dudağımı ısırđım. “Joe, bunu nasıl düşünürsün?”

“Tartışmamızdan, telefonu kapamandan sonra...”

Ne diyeceğimden emin olamayarak ona dik dik baktım. Ona hâlâ kızgındım, önceki gece telefonu kapatma ihtiyacı duymama karşın onunla bir daha asla konuşmak istemeye-bileceğimi düşündüğüne inanamıyordum. Joe da benim gibi ilişkimiz konusunda güvensiz hissediyor olabilir miydi?

Sessizliğim gözlerinin panikle dolmasına yol açtı. “Özür dilerim Rose. Gerçekten. İçinde bulunduğın durum karşısında anlayışlı davranmadım. Meseleye polis gözüyle bakıyordum, Bu yüzden ne düşündüğünü ya da kendini nasıl hissettiğini hesaba katamadım. Her şeyi başa sarabilmeyi isteterdim.” Bana doğru ilerleyip aramızda birkaç adım kalacak şekilde karşımda durdu.

Yaşlar gözlerimi yakarken kafamı salladım. Little Rock’tan onca yolu onunla bir daha konuşmayacağımdan korkarak kat etmişti. Bana olan ilgisiyle ilgili tüm şüphelerim boğazımda koca bir yumru oluşturarak yitip gitti.

Gözlerimin içine bakarak boştaki elimi kavradı. “Bir şey söyle Rose.”

“Joe...” Sesim çatladı.

“Bu, ‘Joe seni affediyorum’ anlamına mı geliyor yoksa, ‘Joe defol’ anlamına mı? Çünkü seni şimdiden uyarayım, o kadar kolay vazgeçmeyeceğim.”

Süpürgeyi bırakmadan elimi boynuna doladım.

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Beni o süpürgeyle pataklamandan endişelendim.”

“Bunu hak ettin.”

“Olabilir ama işimi sağlama alsam daha iyi olacak sanırım.” Süpürgeyi elimden alıp yere bıraktı. “Böyle daha iyi.” Sonra elini saçlarımın arasına kaydırды, dudaklarını dudaklarıma bastırırken diğer eliyle sırtımı kavradı.

Kendimi ona teslim ettim, kalbim mutluluktan yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

“Seninle tartışmaktan hoşlanmıyorum,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

“Ben de öyle.”

Eliyle yanağımı okşarken öpüşü yumuşadı. “Tanrım, seni özledim. Üç gün oldukça fazla.” Göğsünü göğsüme yapıştırarak dili ağzımın içinde gezinirken nefesimin kesilmesine neden oldu.

“Ahhh!” Hafif bir ciyıklama sesi duyuldu.

Geri çekilerek sesin geldiği tarafa baktığımda Andy Junior’ın yanında Muffy’yle açık kapının önünde durduğunu gördüm. “Muffy’ye iyi davrandın mı?” diye sordum sert bir ses tonuyla.

Joe gözlerini kısarak bana şaşkınlıkla baktı.

“Evet hanımefendi.” Andy Junior’ın bakışları yere kaydı. “Bu sabah için sizden özür dilerim.”

“Güzel, Muffy’yi benim yerime eğlendirdiğiniz için teşekkür ederim. Belki onunla bir ara yeniden ilgilenmek istersin.”

Sırıttı. “Bu harika olur! Teşekkürler!” Andy Junior koşarak arka bahçeye yöneldi.

Joe kafasını yana eğdi. “Az önce burada ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Hayır.” Tutuşundan sıyrıldım. “Sana hâlâ kızgınlım.”

Joe sırtarak parmağıyla alnımı ovuşturdu. “Alnına mavi boya bulaşmışken bunu ciddiye almak güç.”

Boya lekesini çıkarmaya çalıştım ama çoktan kurumuştu. “Ne zaman makyaj yapsam beni süzüyorsun ama?”

“Makyaj seni tapılası gösteriyor ama bu sadece alnında. Neyi boyuyorsun? Boya yapmayı planladığını bilmiyordum.”

Duraksadım. “Ben de bilmiyordum... bu öğlene kadar.”

Gözlerini hafif kısarken ifadesi donup kaldı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum: Joe Simmons’ın polis yüzü.

Konuyu değiştirme vakti gelmişti. “Çok açım, sen de hatanı telafi etmek için beni yemeğe çıkaracaksın. Duş aldıktan hemen sonra.” Banyoya gitmek için koridora yöneldim.

Joe bileğimi kavrayarak beni kendine doğru çekip kollarının arasına aldı. “Hatamı telafi etmediğimi de kim söyledi?” Diliyle tatlı sataşmasını sürdürerek beni öptü.

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Bir ayı aşkın bir süre önce Daniel Crocker’la işbirliği yaptığımı düşündüğünde bu gibi tartışmaya açık sorguya çekme girişimlerine başvurmuştu. “Ben duşa gidiyorum.”

Kalçamı sıkıca kavrarken Joe’nun yüzüne seksi bir sırıtış yayıldı. “Bu tüm gün boyunca duyduğum en iyi fikir.”

Kolunu yumrukladım ve tutuşundan sıyrılarak geri çekildim. “Tek başıma. Tek başıma duş alacağım. Bu senin cezan.”

“Zalim bir kadınsın, Rose Gardner. Bir erkeği bu şekilde umutlandırmanın için.”

“Beni nereye götüreceğini düşünürken Muffy’yle televizyon izleyebilirsin.”

“Tamam, acele et,” diye homurdanıp göz kırptı. “Çok açım.”

Gözlerimi devirdim. “Bu yüzden sana nereye gideceğimizi düşünmeni söyledim.”

“Açlık duyduğum şey yemek değil.”

Yüzüm kızardı. Bu tür bir ilgiye hâlâ alışkın değildim.

On beş dakika sonra duş alıp temiz kıyafetler giyerek banyodan çıktım.

Annemin odasının girişinde duran Joe dönüp bana baktı.

“Boya kabıyla rulo fırçayı kurumasın diye bir poşete koydum. Rengi sevdim.”

“Teşekkür ederim.”

“Hafta sonunu bekleseydin sana yardım edebilirdim.”

“Biliyorum ama sabah erken saatte jüri görevim vardı, öğleden sonramı hiçbir şey yapmadan geçirmeye dayanamayacaktım.”

“Violet’in yanına gidebilirdin.”

Dudağımı ısırdım. “Şu an gerçekten konuşmuyoruz.”

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılarak beni mutfığa yönlendirdi. “Hadi çıkalım, olup biteni bana yolda anlatabilirsin. Ne kadar çabuk yemek yersek tatlıya o kadar çabuk geçebilirim.”

“Başı dertte olan bir erkeğe göre son derecede cüretkârsın.”

Eğilip beni yanağımdan öptü. “Zayıf noktalarını bilmem iyi bir şey.”

Yüce Tanrım, bu gerçek olamazdı.

Yemek yemek için Henryetta'da bulunan iki güzel mekândan biri olan Küçük İtalya'ya gittik. Diğer Jasper' s' tı. Violet'ın bir ay önce benim için ayarladığı korkunç geçen ilk randevunun ardından oraya yeniden gitmeyi reddediyordum. Pillsbury Doughboy tarafından o restoranda ekilmemin, Daniel Crocker'la karşılaşmamın, bana yardım eden barmen Sloan'ın öldürülmesinden ötürü kendimi suçlu hissetmemin ardından o kapılardan içeri adımımı atma isteği bile yoktu içimde. Siparişimizi verdikten sonra Joe masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Violet'la neden kavga ettin?"

Ona kızgın kalmamın ne kadar zor olduğunu kabul etmek zorundaydım. Çekici bir adamdı ve restoranın mumlarla aydınlanan loş ortamı sıkıntımı hafifletiyordu. Önceki gece yaşananlar hakkında konuşmamız gerekiyordu ama Bruce'un durumunu ortalık yerde tartışamazdık. O tartışma evde gerçekleşmeliydi. Violet'tan bahsetmek anlaşmazlığımızı çözmeyecekti; dahası, ateşe bir başka kütük fırlatmasından da endişeleniyordum. Belki de yemeğe çıkmak o kadar da iyi bir fikir değildi. "Neden kavga ettiğimizi bilmek istediğini sanmıyorum."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve biraz geri çekildi. "Neden istemeyeyim?"

Anlatılacak pek çok şey vardı ve bunların hepsi can sıkıcıydı. Özellikle de onu incitmek istemiyordum. "Violet son günlerde çok mutsuz."

"Neden?"

"Mike'la sorun yaşıyor gibi görünüyor. Bu durum an-

nem öldükten sonra başladı.” Duraksadım, nasıl devam edeceğimden emin değildim. Yine de doğru olanın devam etmek olduğunu biliyordum içten içe. Sırlar bizi geçmişte neredeyse mahvetmişti. “Dürüst olmak gerekirse, seninle çıkmaya başladıktan sonra böyle olduğunu söylemem gerekiyor.”

“Benimle çıkmaya başladıktan sonra mı?”

Derin bir nefes vermeden önce dudağımı emdim. Joe’nun gözünün içine bakarken parmaklarım parmaklarının arasındaydım. Gerildi. “Violet başka seçeneklerimin olduğunu düşünüyor.” Gözlerinde beliren acı dolu ifadeyi görünce hemen ekledim. “Bu seninle ilgili değil, Joe. Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadığı için daha fazla deneyim kazanmaya ihtiyaç duyduğumu, bu sayede hislerimden emin olabileceğimi düşünüyor.”

Joe sessizce oturuyordu.

“Mike onun ilk sevgilisiydi, liseden mezun olduktan sonra evlendiler. İnanmakta zorlanıyorum ama sanırım Violet beni biraz kıskanıyor.”

Kaş çatışı hafiflerken bana dik dik baktı. “Neden inanmakta zorlanıyorsun Rose? Sen güzel bir kadınsın, dahası sevimli ve eğlencelisin. Muhteşemsin.”

Yüzüm kızarmaya başladı. “Ama Violet hayatım boyunca arzu ettiğim her şeye sahipken beni nasıl kıskanabilir?”

Joe bir heykel gibi kıpırtısızdı.

Hay aksi. Onu germişti.

Ses tonu yumuşadı. “Hayatın boyunca arzu ettiğin nelerle sahip?”

“Bu utanç verici Joe.”

Çenemi tutarak bakışlarımı kaçırmama engel oldu. “Hayır, utanç verici falan değil. Hayatın boyunca arzu ettiğin nelere sahip?”

Derin bir nefes aldıktan sonra bir çırpıda cevap verdim. “Sevgi dolu bir kocaya, güzel çocuklara. Bir aileye.”

Gözlerimin içine uzun uzun bakmaya başladı.

Korkudan kafamı çevirmeye çalıştım ama Joe çenemi daha da sıkı kavradı. Tanrı aşkına, bunu neden itiraf etmiştim ki? Bu gibi şeylerin bir ilişkiyi bitirdiğini ifade eden pek çok konuşmaya şahit olmuştum.

Gülümsedi. “Ben de tüm bu şeyleri arzu ediyorum.”

Bu bir ilkti. Little Rock’a taşınma mevzum dışında beş günlük Çin yemeğinin hâlâ yenilebilir olup olmadığını tartışmamız dışında. Sırıttım. “Sevgi dolu bir koca mı arzu ediyorsun?”

Çenemi bırakarak kahlkaha attı. “Hayır. Günün birinde evlenip bir aile kurmayı arzu ediyorum.”

Kalbim mutlulukla çarpıyordu, bu yüzden kendime ilk kez geleceği düşünme izni verdim.

“Peki Violet neden seni kıskanıyor?”

Gülümsemem yitip gitti. Bu konuşmanın sonu iyiye gidemezdi. “Sanırım başka seçeneklerimin olmasını kıskanıyor.”

“Ah.” Birkaç saniye pencereden dışarı baktıktan sonra yeniden bana doğru döndü, mutlu ifadesi artık seçilmiyordu.

“Peki ne yaptı?”

“Hı?” Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

“Violet’ı yeterince tanıyorum, benimle olmanı istemiyorsa, başka seçeneklere ihtiyaç duyduğunu düşünüyorsa, sen şu an onunla konuşmuyorsan kesinlikle bir şey yaptı. Nedir o?”

“Joe...”

“Dökül çabuk Rose.”

Garson bana biraz rahat vererek yemeklerimizi getirdi. Perişan haldeydim. Joe’ya yalan söyleyemezdim ama onu incitmeyi istemediğimden de emindim. Gerçeği söylersem bunun Violet’la arasındaki arkadaşlığa zarar vermesinden endişe ediyordum. Yine de sonunda ne yapmam gerektiğine karar verdim. “Beni oyuna getirdi,” dedim, sesim öyle alçak çıkmıştı ki Joe öne doğru eğildi.

“*Pardon?*”

Omuzlarım gerildi. “Beni oyuna getirip bir adamla tanıştırdı.”

Çenesi gerilen Joe derin bir nefes aldı. “Ben burada değilken bir adamla randevuya mı çıktın?”

“Hayır.” Kafamı salladım. “Öyle olmadı. Violet beni dün akşam yemeğe çağırdı, Mike’la liseden arkadaşları olan bir adam da oradaydı. Yani bir randevu değildi.”

Violet’in bunu kabul etmeyeceğinden emindim.

“Ama bu konuşmadan adamın yalnız olduğunu anlıyorum, öyle değil mi?” Kelimeleri keskindi.

“Tamam, evet...” *Joe kıskançlık yapıyor olabilir miydi?*

Kaşlarını kaldırması dışında yüzü ifadesizdi. “Ve?”

“Ve bu kadar. Violet’lara gittim, Mike barbekü yaptı, Austin’le ablam liseden beri neler yaptıklarını birbirlerine anlattılar.”

“Austin.”

Bu bir soru değildi, o yüzden ona nasıl bir karşılık vereceğimden emin olamadım. Violet tek bir konuda haklıydı: Deneyimsizdim, bu durumla nasıl baş edeceğimden habersizdim.

“Joe, sana yemin ederim ki akşam yemeğinin bir tuzak olduğunu bilmiyordum. Üzgündüm, seni özlüyor ve merak ediyordum...” Kafamı onunkine doğru eğdim. “Şu *gördüğüm görüntü*, sonra Hilary’nin telefonuna cevap vermesi, seksi bir ses tonuyla senin duşta olduğunu söylemesi, arka plandan gelen su sesi...”

“Yani bunu Hilary yüzünden yaptın?”

“Hayır! Joe, sana söyledim, bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordum.”

“Gerçekten mi? Hilary’yle aranda geçenlerden sonra?”

“Joe, senden başka kimseyle birlikte olmak istemiyorum. Ondan etkilenmedim bile, cuma gecesi bana çıkma teklif etmesine rağmen ona hayır dedim. Bu seninle ya da Hilary’yle ilgili bir şey değildi. Yalnızca Violet’ın üstlendiği abla rolünde aşırıya kaçmasından kaynaklanan bir durumdu. Neely Kate, ‘Hilary’yle birlikte olmak istiyorsa çoktan olurdu,’ diyerek beni ikna etmeseydi bile cevabım değişmezdi.”

Omuzları gevşedi. “Neely Kate de kim?”

“Jüri görevinde tanıştım. Jüriye seçilmedi ama adliyede çalıştığından dolayı birlikte öğle yemeği yiyoruz. Dün beni adliyenin basamaklarında ağlarken gördü.” İki büklüm oldum. Ona neden bunu söylemiştim ki?

“Ağlıyor muydun?” Dehşete kapılmış bir halde ağzı açık kaldı. “Neden?”

Dudaklarımı büzdüm.

“Benim yüzümden mi?” diye homurdandı Joe ellerini yüzüne kapatarak. “Rose, özür dilerim. Bir şey olmadı. Sana yemin ederim.”

“Bunu artık biliyorum.”

Yeniden elimi kavradı. “Tanrı, Neely Kate’i kutsasın.”

“Evet, sanırım arkadaş olduk.”

İfadesi yumuşadı. “Güzel. Bir arkadaş edindiğine sevindim.”

“Ben de.” Raviolimden bir lokma aldım. “Ama yine de telefon görüşmemizle ilgili sonra yeniden konuşmak zorundayız.”

Joe endişeli bir şekilde başını salladı, sonra hınzır bir şekilde sırttı. “Ama öncesinde tatlı yiyeceğiz.”

Bölüm On

Eve gittiğimizde fazla konuşmadık. Sevişmekle meşgul olduk, sonrasında ciddi bir konuşma yapamayacak kadar yorgun düştük.

Sabah olduğunda Joe'yla birlikte minik banyoma girdik. Hazırlanmak için fazladan zamanım olduğundan onun aynanın karşısında yüzüne tıraş kremi sürmesini izleyerek küvetin köşesine oturdum.

“Sorunum hakkında hâlâ konuşmamız gerekiyor.”

Joe hızla arkasına dönüp yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştıracak şekilde eğildi. “Sorunun mu? Sevgilim, on iki saati aşkın bir süredir sergilediğin şeylere bakılırsa sen kusursuzsun.”

Kıkırdayarak uzandım, tenini gözler önüne serecek şekilde ince bir çizgi çekerek tıraş kremi yüzünden sıyırdım. “Yüzündeki bu şeyle beni öpersen seni buna pişman ederim.”

Kaşlarını kaldırıp kahkaha attı. “Bir meydan okumayı göz ardı etmede her zaman zorluk yaşamışımdır.” Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı.

Ciyaklayarak kaçmak için geri çekilirken neredeyse boş küvete düşecektim.

Joe kolumdan tutarak beni yakalarken kıs kıs güldü. “Benden kaçmak için kendini yaralamana gerek yok.”

“Joe, ciddiylim.”

İç çekerek aynaya doğru döndü. “Tamam.”

“Joe, o adamın masum olduğuna eminim.”

“Haklı olabilirsin ama ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Zavallı Bay Mitchell’ı öldüren adam cinayetten sonra dükkânda takılıyormuş.”

Joe tıraş bıçağı havada asılı kalacak şekilde donup kaldı. Gözleri karararak aynadan bana uzun uzun baktı. “Lütfen bana başka bir görüntü gördüğün için böyle bir fikre kapıldığını söyle.”

Dudaklarımı büzdüm. Ona yalan söylemeyeceğime dair kendi kendime söz vermiştim.

Çıplak sırtındaki kasları gerilirken gözlerini yumdu. “Dün boya almak için o nalbur dükkânına gittin.”

Cevabı zaten bildiği için ona herhangi bir karşılık verme gereği görmedim.

Tıraş bıçağını lavabo tezgâhının üzerine *çarparak* bıraktıktan sonra benimle yüzleşmek için arkasına döndü. “Rose, yaptığının yasadışı olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Bir şeyler yapmam gerekiyordu.”

Tek kelime etmeden bir havlu kapıp beni küvetin köşesine sinmiş halde yalnız bırakarak banyodan öfkeyle çıktı. Gözlerime yaşlar doldu. Şimdiye kadar gayet iyi gidiyorduk,

bense bunu mahvetmiştim. Fakat gördüğüm görüntüler, bundan hoşlansam da hoşlanmasam da benim bir parçamdı. Tanrı biliyor, mümkün olsa bir daha asla tek bir görüntü bile görmek istemezdim. Peki ama Joe benden ne yapmamı bekliyordu? Bruce Wayne'in masum olduğunu biliyordum, hiçbir şey yapmadan öylece durup bekleyemezdim.

Birkaç dakika sonra Joe'nun veda etmeden Little Rock'a gidip gitmediğini merak ettim. Elbette böyle bir şey yapmazdı. Belki de bu kez gerçekten fena batırmıştım. Telefon çalınca irkilerek yerimden fırladım. Mutfığa girip ahizeyi kaldırdım. "Alo?"

"Rose? Ben adliyeden Marjorie Grace."

"Ah, merhaba." Parmak ucuma yükselerek Joe'nun arabasının hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için lavabonun üstündeki pencereden dışarı baktım. Kaportaya yaslanmış, ceptelefonuyla konuşuyordu. İfadesi belirsiz ve kasvetliydi. Görünüşe bakılırsa bana hâlâ kızgındı.

"Jüri üyelerinin çoğu gıda zehirlenmesinden hasta olduğu için Yargıç McClary davayı yarın sabaha erteledi."

"Tamam, teşekkür ederim, Marjorie Grace."

Telefonu kapatmamın ardından yan kapı açıldı, Joe yanıma gelip beni kollarının arasına alarak başımı öptü.

"Bana kızgın olduğunu düşünüyordum." Kafamı onun göğsüne gömerken kelimelerim boğuk çıktı.

Joe beni sıkıca sırtımdan kavrarken derin bir iç çekti. "Kızgındım ama sonra kendimi senin yerine koydum."

Şaşıracak ona baktım. "Kendini benim yerime mi koydun?"

“Evet, neden nalbur dükkânına gittiğini anlıyorum. İnan, yerinde olsam ben de giderdim ama yakalanırsan neler olabileceğine dair bir fikrin var mıydı?”

İkimiz de bu sorunun cevabını biliyorduk. Başımı salladım.

“Rose, beni dinle.” Gözlerimin içine bakabilmek için çenemi kaldırdı. “Lütfen, lütfen çılgınca bir şey yapma, olur mu? Bir şeylere ulaşış ulaşamayacağımı görmem için benim perde arkasını kontrol etmeme izin ver.”

Kontrolü Joe’ya bırakma konusunda sorun yaşamıyordum. Aksine, Bruce Wayne Decker’in masumiyetinin ağırlığını taşıyan tek kişi olmamaktan memnun olurdum. En azından Joe yetkisini kullanarak daha fazla bilgiye ulaşabilirdi. “Tamam.”

“Güzel.” Beni usulca öptü.

Ona yapıştım, keşke günlerden cumartesi olsaydı.

Sırıtarak kafasını kaldırdı. “Bir diğer anlaşmaya vardığımızı göre belki de yeniden sevişebiliriz.”

“Geç kalacaksın. Başının derde girmesini istemiyorum.”

Yüzü ışıldadı. “Başım ilk kez sen verendamda belirdiğinde derde girdi.”

Kahkaha atarak göğsüne vurdum. “Tamam, bugün işe gitmem gerek, geç kalırsam Suzanne’in azarını işiteceğimden eminim.”

Şaşıarak kaşlarını kaldırdı. “Jüri görevine ne oldu?”

“Az önce Marjorie Grace arayıp jüri üyelerinin çoğu gıda zehirlenmesinden mustarip olduğu için yargıcın davayı yarına ertelediğini söyledi.”

“Tanrı’ya şükür, o çılgın kedili kadının böreklerinden yemedin.”

“Diğerlerinin *yediğine* hâlâ inanamıyorum.”

“Görüyor musun? Ne kadar zeki olduğunun farkında değilsin.” Masanın üzerinde duran çantasını aldı. “Beni arabama kadar geçirecek misin?”

Başımı salladım.

Muffy’yle birlikte dışarı çıktık, Joe beni daha da yakınına çekerek kolunu belime doladı. Ne zaman yanımdan ayrılırsa hissettiğim acı giderek daha da dayanılmaz oluyordu.

Joe araç kapısının yanında durdu. Yüz yüzeydik, elimi tuttu. “Bu hafta sonu yanıma gelmeyi hâlâ düşünüyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadım boğazıma oturan o bilindik yumruyu hissederek. “Yarın jüri görevim biter bitmez Muffy’yi de alıp yola çıkacağım.”

“GPS’in olmadığı için yol tarifini sana mesaj olarak atacağım.” Arabama bezgin bir bakış attı. “Açık konuşacağım. Onunla uzun yola çıkman konusunda endişeliyim. Belki de ben yanına dönmeliyim.”

“Olmaz,” diyerek itiraz ettim. “Bu hiç adil değil. Hep sen beni görmeye geliyorsun, ayrıca...” Ona en ahlaksız bakışımı attım. “Evini görmek istiyorum.”

“O zaman belki de kendine yeni bir araba almayı düşünmen gerekiyordur.”

“Belki de...” Nova, babamdan yadigârdı. Ondan vazgeçme fikri zordu.

“Bunu düşün, yeni bir araba almaya karar verirsen, sana yardımcı olurum, anlaştık mı?”

Parmak ucuma yükselip onu öptüm. “Şanslı bir kadını, Joe Simmons.”

“Ben de şanslı bir adam olduğumu söyleyebilirim; o halde ortak paydada buluşup birbirimize sahip olduğumuz için şanslı olduğumuzu söyleyelim.”

“Bana uyar. Gitsen iyi olacak.”

“Öyle,” dedi ve iç çekerek arabasının kapısını açtı. “Seni akşam ararım. Söz veriyorum. Ayrıca bazı bilgilere ulaşmaya çalışırım.”

“Teşekkür ederim.” Gitmeden önce ona son kez veda öpücüğü verdim. Park alanında durup arabasının uzaklaşmasını izledim. Evim o olmadan o kadar boş geliyordu ki gözüme. Bu nasıl mümkün oluyordu anlayamıyordum. Bu kadar kısa sürede hayatıma nasıl böyle derin bir biçimde nüfuz edebilmişti?

“Rose Gardner! Hiç utanman yok mu?” diye bağırdı Bayan Mildred sokağın karşı tarafından.

“Günaydın Bayan Mildred.” İşte yine buradaydım, çapraz askılı vücudumu saran geceliğimle park alanımda duruyordum. Gecelik bir ayı aşkın bir süre önce Walmart’tan aldığım üründü.

Bayan Mildred ön bahçesindeydi, elindeki plastik sula- ma kabını bir sardunya saksısına doğru eğmişti. Beni azarlamaya öylesine istekliydi ki suyun saksının köşesinden boşaldığını umursamıyordu bile. “Günüm aydın falan olmadı, özellikle de uyanıp evinin önünde...”

“Porno gösterisi çektiğimde,” diye homurdandım. “Anladım.”

Berbat bir ruh halindeydim, zavallı Muffy gazabımdan sakınmak için yatağımın altına saklanmıştı, hem de ortada korkmasını gerektirecek hiçbir şey olmamasına rağmen. Sinirimi asla ondan çıkarmazdım. Yine de onun sabahı benimle geçirmektense Andy Junior ve Keith'le oyun oynamayı tercih edeceğini düşünmeden edemedim. Onu bu yüzden suçlamıyordum. Ben de sabahı kendimle değil çocuklarla geçirmeyi isterdim.

DMV'ye gittiğimde kötü bir ruh halinde olmam hoş bir şey değildi çünkü Suzanne bundan faydalanıp ayağımı kaydırabilirdi.

Patronum küçük mola odasında bulunan masada oturuyordu. Bir sandviçi ısırmak üzereyken beni görünce tam önüne hızlıca bıraktı. Masadan seken sandviç yuvarlanarak zemine fırlaydı ve ayaklarımın dibine kondu.

“Sen!”

İşe yarayacağından tam anlamıyla emin olmasam da çıkışa doğru geriledim.

Uzun adımlarla yolumu kesip ellerini beline koyarak kafasını alaycı bir şekilde yana eğdi. “Görünüşe bakılırsa biri *işinin* başına dönmüş.”

Birkaç ay önce Suzanne gözümü korkutuyordu. Tamam, eskisi kadar olmasa da ondan hâlâ korkuyordum. Onu bu kadar farklı gördüğümde aksi olması mümkün değildi zaten. Ya da kendimi. Fakat her halükârda onun üzerimdeki etkisinin artık sadece patronum olmasından kaynaklandığını biliyordum.

Onun adına gerçekten üzgündüm. Sıkça sataşılan açık

sarı saçlarıyla soluk teninden zor bir hayatı olduğu anlaşıyordu. Otuzlu yaşların ortalarında olmalıydı ama üst üste içtiği sigaralar gözlerinin etrafına çok sayıda kırışık yerleştirmişti. Bu kırışıklıklardan kurtulmaya çalışırken satın aldığı kremlere küçük bir servet heba ettiğini biliyordum.

Onu iterek yanından geçtim. “*Tatilde* değildim Suzanne. Jüri görevindeydim.”

“Kanıtlamak için bir mektup ya da kart aldın mı?”

Hay aksi. Bir şey unuttuğumu biliyordum. Durup yüzüne bakmak için döndüm. “Ah...”

Dudakları kibirli bir şekilde kıvrıldı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Bekle!” Çantamı açıp Fenton County Adliyesi’nden gelen mektubu bulana dek içini karıştırdım. “İşte burada! Bu benim jüri üyeliğine davet mektubum.”

Suzanne mektubu parmaklarımın arasından hızla çekip aldıktan sonra dikkatle inceledi. “Burada göreve beklendiğin yazıyor, jüri görevine seçildiğine dair herhangi bir şey göremiyorum.”

“Suzanne! Seçildim. Yemin ederim. Jüri üyelerinden birkaçı gıda zehirlenmesinden dolayı hasta olduğu için bugün izinliyiz.”

“Hımmm...”

İtiraf etmem gerekirse, bunun kulağa bir yalan gibi geldiğinin farkındaydım. “Dilersen adliyeyi arayabilirim. Beni mazur göreceklersin ya da yarın senin için adliyeden bir mektup alabilirim.”

“Yarın mı? Rose Gardner, yarın işe gelmeyeceksen o halde haftaya gelmekle hiç uğraşma.”

“Ne? Bunu yapamazsın!”

Abartılı bir şekilde tek elini beline koydu. “İzle de gör.”

Bunu yapamayacağını biliyordum. Joe öyle demişti. Fakat denerse belki de işte çıkarılan kişi o olur, DMV de daha huzurlu bir yer haline gelirdi. Beni öldürmeye kalkışmasına rağmen eski patronuma özlem duymam üzücüydü.

Suzanne tüm sabahı bana zehir etme zahmetine katlanarak geçirdi elbette. Diğer çalışanların zor müşterilerini bana yönlendirmekten hiç çekinmedi. Ne zaman karışık evrakı olan biri gelse, ahlaksızca sırtıp dosyaları benim bankoma çarparak bıraktı. Günün çekilir tek tarafı, Bruce Wayne Decker’ın durumunu düşünmeyecek kadar meşgul olmamdı. Aklıma geldiği nadir anlardaysa Joe’nun gelişme kaydettiğini ümit ettim.

Öğle yemeğimi mola odasında yemeyi planlamıştım ama Suzanne’in varlığı tenimde uyuz kapmışım gibi kaşıntı yaratıyordu. Merdane meselesi yüzünden nam salmama rağmen şiddet yanlısı biri değildim. Fakat Suzanne’in kafasını uçurmaya tehlikeli derecede yakındım.

Öğle yemeği için dışarı çıkacağımı söylediğimde diğer çalışanlar rahat bir nefes alıp sandalyelerinde gevşediler. Kapı kapı dolaşarak elektrikli süpürge satmaya çalışan biri gibi, hoş karşılanmadığımı hissettim.

“Zamanında işinin başına geçersen iyi edersin! Bir dakika bile geç kalma!” diye seslendi Suzanne arka kapıdan aceleyle çıktığını görünce.

Öğleden sonrası çok sıcaktı ama fırtınayı işaret eden bu-

lut kümeleri ufukta seçiliyordu. Serinlik veren sıkı bir fırtınaya yakalanırız diye ümit ediyordum ama geçirdiğim sabah şansımın bir göstergesiye böyle bir şeyin olma ihtimali epey düşüktü. Arabama binip klimanın soğuk hava dalgası yaymasını bekleyerek kontağı çevirdim. Joe haklıydı. Arabam Henryetta civarında güven verse de onunla Little Rock'a gitme konusunda endişe duyuyordum. Violet'a arabasını ödünç alıp alamayacağımı sormayı aklımdan geçirdim ama bu bir dahaki sefere Joe gittiğinde Mildred'in el sallayıp bana merhaba deme olasılığı kadar mümkündü.

Öğle yemeği molam yarım saatti, ki bu da Suzanne'le yeniden yüz yüze gelmeden önce otuz dakikadan az zamanım kaldığı anlamına geliyordu. Neden istifa edip Joe'yla yaşamak için Little Rock'a taşınmıyordum? Kabul etmem gerekiyordu, bu fikir oldukça çekiciydi. Onu özlüyordum. Sersemletici bir üzüntü dalgası içimde kabarmınca onu aramaya karar verdim. Sesli mesaj servisine bağlanacağımı düşünürken ikinci çalışında telefona cevap verince şaşırdım.

“Günün nasıl geçiyor güzelim? Şikâyetçi olduğumdan değil ama beni bu kadar erken aramanı beklemiyordum.”

Midem kasıldı. Tek bir telefon görüşmesiyle beni nasıl bu hale getirebiliyordu? “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim. Seni yeniden göreceğim ana kadar saatleri sayıyorum.”

Sesimi alçalttım. “Peki ne kadar kaldı Dedektif Simmons?”

“Çıplak bedenini yeniden görmeden önce otuz saat kadar.”

“Joe!” diyerek itiraz ettim, vücudum beklentiyle karıncalanırken.

“Listendeki on beşinci madde konusunda –bir adamla daha fazla şey yap– sana yardım etmemi istediğinde bunun böyle bir şeye dönüşeceğini düşündün mü hiç?”

“Aklımın ucundan bile geçmedi.”

“Sorduğun için teşekkür ederim.” Kelimeleri günahkâr bir tınıya sahipti.

Yüzüm yanıyordu, ne söyleyeceğimden emin değildim. Boğazımı temizledim. “Bruce’un davasıyla ilgili herhangi bir şey buldun mu?”

“Bruce?”

“Bruce Wayne Decker. Biliyorsun, ömür boyu hapis yatmak zorunda kalacak şu masum adam.”

“Kimden bahsettiğini anladım. Yalnızca siz ikinizin senli benli olduğunuzu bilmiyordum.”

Gözlerimi devirdim. “Tamam, bir şey buldun mu?”

Duraksadı. “Ona ne şüphe.”

Günümün iyiye gideceğini düşünmekten pişmanlık duyarak derin bir nefes aldım. “Bu, kulağa hiç de hoş gelmiyor.”

“Tamam...” Birkaç saniye duraksadı. “Çünkü hoş değil.”

“Ne? Tamam ama bunu nasıl bilebilirsin? Ofisine döneli yalnızca birkaç saat oldu.”

“Haklısın ama... önde başlamış olabilirim.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Boğazını temizledi. “Aslına bakarsan dün aramalarım cevap alamayınca bazı soruşturmalar yaptım.”

“Neden bana söylemedin?”

“Çünkü seni umutlandırmak istemedim.”

“Ama her şeyi bilmiyorsun. Dava hakkında bildiğim her şeyi sana anlatmadım.”

“*Dahası da mı var?*”

“Frank Mitchell’in birilerinden borç para aldığı bilgisine ulaştın mı?”

“Kimden ne kadar borç almış?”

Cevap vermeden önce dudağımı ısırdım. “Tamam, o kadarını bilmiyorum.”

“Ne *kadarını* biliyorsun?”

“Nalbur dükkânındaki boya departmanında çalışan Anne, adamın bir gram akli olmadığından, insanlara borçlandığından bahsetti.”

“Bunu nereden biliyor? İkisi arkadaş mıymış?”

“Bilmiyorum...”

“Bu bir dedikodu, Rose. Buna bel bağlayamazsın.”

“Peki o zaman ne yapmam gerekiyor Joe?”

Derin bir nefes alıp verdi. “Vatandaşlık görevini yerine getirip sunulan kanıtlar doğrultusunda bir yargıya varman gerekiyor.”

Ağzım açık kaldı. “Peki ya masum olduğunu bilmeme rağmen tüm kanıtlar onu suçlu gösterirse?”

“Sisteme güven.”

Klima sonunda arabayı soğutmuştu, ki bu, öfkeden köpürdüğüm düşünülürse iyi bir şeydi.

“Masum bir adamı hapse gönderemem!”

“Sevgilim sana yardım etmek için elimden geleni yapıyorum ama çıkmazdayım. Her şey belirsiz. Bu davayla ilgili fazla kaynak olmasa da birkaç arama daha yapacağım.”

Derin bir nefes alıp verdim.

“Bana hâlâ kızgın mısın?”

Öfkeliydim ama itiraf etmem gerekirse, Joe’nun elinden geleni yapmaya çalıştığından da emindim. Bunların hiçbirinin onun hatası değildi. “Hayır.”

“Güzel.” Birkaç saniye duraksadı. “O halde ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.” Öfkem yerini umutsuzluğa bırakıyordu. Bruce Wayne Decker hapse girecekti. Gerçekten bununla yaşayabilir miydim?

“Sadece dikkatli ol, anlaştık mı? Başını belaya sokacak şeylerden uzak dur!”

“Tamam.”

Arkadan sesler yükseldi. “Bak, sevgilim. Kapatmam gerek. Seni akşam ararım, olur mu?”

“Olur, hoşça kal.”

Kollarımla direksiyonu sarıp çaresiz bir halde ne yapacağımı düşündüm. Her ne yapacağsam bunu yirmi dört dakika içinde yapmam gerekiyordu.

Biri bu adalet komedisine son verme gücüne sahipti ama yine de bu kişinin benden edineceği gizli bilgiyi nasıl yorumlayacağından emin değildim. Buna karşın kişisel rahatsızlığımı umursamayıp onun bana inanmasını sağlamam gerekiyordu. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Derin bir nefes aldım ve arabamı harekete geçirerek park alanından çıktım.

Yetişkin bir kadın gibi davranmamın vakti gelmişti.

Mason Van De Camp Deveraux III’le görüşecektim.

Bölüm On Bir

Yetişkin bir kadın gibi davranmadaki tek sorun bazen bu davranışların karakterinize uymamasıydı. Adliyeden yalnızca bir blok ötede bir park alanına arabamı çekerken tereddüt etmeye başladım. Bay Deveraux'nun bana inanmasının imkânı yoktu. Bugün güneşin saat dokuz civarı batacağını bildiğim kadar bundan emindim.

O zaman bunu *neden* yapıyordum?

Çünkü aklıma yatan tek şey buydu.

Ağır ahşap kapılardan geçtiğimde hissedilen soğuk havayla tüylerim diken diken oldu. Yargıcın tüm o insanları hapse tıkacağıyla ilgili bağırımları sonunda işe yaramış olmalıydı.

Çantamı güvenlik masasına bıraktım. “Tünaydın, Matt. Robbie’nin ne zaman döneceği belli mi?”

Ağzı şaşkınlıktan açık kalsa da yerini bir kaş çatışa bıraktı. “İyileşiyor,” diye homurdandı. “Haftaya dönmesi gerekiyor.”

“Güzel, bu iyi bir şey, öyle değil mi? Artık Ernie’yi beklemek zorunda kalmayacaksın.”

Matt çantamı taşıma bandından öyle hızlı geçirdi ki içindekileri görebilmiş olması mümkün değildi. Çantayı bana geri verirken sertti.

“Sana iyi günler,” diye seslendim omzumun üzerinden asansöre doğru yürürken. Bir gün gardım indirip onun gülümsemesini sağlayacaktım.

Büro dizini asansörün yanındaki duvarda asılıydı. Bir an için yeni olduğundan Bay Deveraux’nun adını listede görmeyeceğimden endişelendim ama işte burada, gün gibi ortaydı: Bölge savcı yardımcısı Mason Deveraux III. No: 210.

Asansörün düğmesine bastım, midem Fenton County Festivali’nde düzenlenen fıçı gezintisindeki gibi bulanıyordu. Kapılar açılır açılmaz biri arkamdan seslendi. “Rose! Bekle!”

Neely Kate acele ederek yanıma geldi, midemdeki akrobasi katlanılır bir seviyeye indi. “Tanrı aşkına, burada ne işin var? Gıda zehirlenmesi yüzünden evde olman gerekmiyor muydu?”

Geçici bir süreliğine sonumu erteleyebildiğim için minnettar olarak asansörden bir adım uzaklaştım. “Hayır, o böreklerden bir tane bile yemedim.”

“Güzel, şanslısın. Jüri üyelerinin çoğunun durumunun kötü olduğunu duydum.” Burnunu kırıştırarak etrafına baktı. “Soruma yanıt vermedin. Burada ne işin var?”

Mason Deveraux’yu görmek için buraya geldiğimi ona söylemeyi düşündüm ama nedenini bilmek isteyecekti; onunla bu meseleyi konuşmaya hazır değildim. Gerçi adliye duvarları arasında yaşanan her şeyi bildiği düşünülürse

muhtemelen öğle yemeğinden önce gerçeği öğrenmiş olacaktı. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sadece ona tüm bunları açıklayan kişi olmayı istemiyordum.

“DMV”deydim ama günlük öğle yemeklerimizi özleyince uygun olup olmadığını görmek için uğradım.”

Neely Kate sızlandı. “Üzgünüm. Keşke haberim olsaydı ya da bekleseydim. Öğle yemeğimi çoktan yedim.”

Omzumu silkerek gülümsedim. “Hey, geç oldu zaten, binadan ayrılırken aklıma gelmiştin sadece.”

Gözleri ışıldadı. “Yine de küçük bir molaya çıkabilirim.”

“Cidden mi? Öğle yemeğinden kısa süre önce dönmedin mi? Başın derde girmez mi?”

Elini havada sallayarak zorla sırtıttı. “*Lütfen.*”

Bunun bir *hayır* anlamına geldiğini varsaydım.

“Birkaç dakika içinde dönerim.” Elindeki dosya yığını işaret etti. “Bunları vasiyetname departmanına götürüyordum.”

“Senin için sorun olmazsa...”

Neely Kate koluma girerek mırıldanmaya başladı. “Otomatların bulunduğu alana gidip saklanabiliriz.”

“Tamam.”

Aniden durup bir adamı işaret etti. Adam kaşlarını çatmış halde, elinde bir gazete tutarak koridorda paldır küldür yürüyordu. Elini kafasına götürüp bir yana yatırmış olduğu saçlarını düzeltti.

“O benim patronum Jimmy ve bu hafta âdet öncesi sendromlu bir şizofrenden çok daha kaprisli bir ruh halinde.

Ondan uzak durmamız en iyisi.” Zemin kata inmek için beni merdiven boşluğuna yönlendirdi. *Bu*, antika asansör düşünlüğünde en iyisiydi. O asansör öyle yavaştı ki muhtemelen yarına kadar zemin kata varamayabilirdik.

Otomatlar zemin kattaki bir duvar oyuğuna yerleştirilmişti. Tepedeki floresan lambalar titreşerek yanıyor, ortama tehditkâr bir hava katıyordu. Krakerler, cipsler ve şekerlemelerle dolu olan otomatlarla karşılaşınca karnım guruldaydı, tüm gün hiçbir şey yemediğimi anımsadım. Bir paket cips beni kesmeyecekti ama DMV’de kaçırdığım öğle yemeğinden beri mideme hiç şans tanımamıştım.

Neely Kate bir diyet kola alıp plastik bir sandalyeye oturdu. “Joe’dan haber alabildin mi?”

“Evet, dün akşam beni görmek için Little Rock’tan geldi.”

“Onca yolu seni görmek için mi kat etti?”

“Evet.”

“Çok romantik!”

Yüzüm utançtan kızardı. “Bu hafta sonu da ben onu görmeye gideceğim.”

Neely Kate ciyakladı. “Bu daha da iyi!”

İlerleyen on dakika boyunca sorumluluklarımızdan kaçırırken Neely Kate’e Joe, Violet, oyuna gelişim ve Austin’den bahsettim.

“Çok romantik! Seni arzu eden iki erkeğe sahipsin!”

Yüzümü buruşturdum. “Ne? Hayır! Saçmalama!”

Kahkaha atarak ayağa kalktı. “İki erkeğin aynı anda peşinde koşmasından mutluluk duymak kötü bir şey değil,

özellikle de hangisini istediğini bildiğin düşünülürse. Hangisini istediğini biliyorsun, değil mi?”

“Elbette! Austin Kent’e hiç ilgi duymadım.” Yine de bu konuda kafa yordukça aynısının Violet için geçerli olup olmadığını düşünmeden edemiyordum.

“Vasiyetname departmanına uğrayıp masama dönmem gerek, yoksa Jimmy sinirden köpürebilir. Kiralık mülkleriyle ilgili bir şey yapmak için erken çıkacak. Sen DMV’ye mi döneceksin?”

Vasiyetname departmanı Bay Deveraux’nun ofisiyle aynı kattaydı. Bunu Neely Kate’e nasıl açıklayacaktım? “Sanırım jüri salonuna uğrayıp Marjorie Grace’le görüşeceğim. Yarınla ilgili bir şeyler bilip bilmediğini öğreneceğim.”

“İyi fikir. Bu sayede biraz daha geç işbaşı yapabilirsin.”

Telefonumdan saati kontrol ettim. Çoktan üç dakika gecikmiştim, dönmem en azından beş dakikamı alacaktı. Suzanne muhtemelen dönmemi bekleyerek arka kapıda volta atıyordu. “Evet,” diye yanıt verdim telaşlanarak.

Neyse ki Neely Kate bunu fark etmeyip bana nikâhına dair son haberleri verdi. Nedimelerin kıyafetleri önceki gün teslim edilmiş, sipariş verdiği açık şeftali tonu yerine mandalina tonunda oldukları ortaya çıkmıştı.

“Bu o kadar da kötü değil,” dedim. “Mandalina rengi de sevimli.”

“Kuzenim Brenda büyük beden giyen, solaryuma girmeye bayılan bir kız. O renkle Skittle* gibi görünecek.”

*Bir şekerleme markası. (ç. n.)

“Tamam, belki de normal rengine dönme zamanı gelmiştir. Nikâh ne zaman?”

“İki hafta içinde.”

“Ah.” Bunun olma ihtimali epey düşüktü.

İkimiz de –özellikle de ben hiç olmadığım kadar– işe dönmek için acele etmediğimizden, ikinci kata asansörle çıkmaya karar verdik. Kapıların açılmasını beklerken Nely Kate’in adliyede yaşanan hemen hemen her şeyi bildiği aklıma geldi. Aslına bakılırsa, seçilip sorguya çekilmeden önce Bruce Wayne Decker davasını biliyordu. Başka neler bildiğini öğrenebilir miydim?

“Dava da epey ilgimi çekmeye başladı,” diye mırıldandım asansörün kapısının yukarısındaki numaralara bakarak. *İki* numaranın ışığı birkaç dakikadır yanıyordu.

“Ah, öyle mi?” Sesi şaşkın çıkıyordu.

Şaşırdığı için onu suçlayamazdım. Daha önce davadan bahsedemeyeceğimi açıklamıştım, şimdiyse söylediğimi yutuyordum.

Kafasını bana doğru eğip yarı fısıldayarak, “Dedektif Taylor sorguda kendi *hikâyesini* anlattı mı?” dedi.

Hissettiğim heyecanı bastırmaya çalışarak yüzümü ona döndüm. “İfadesinden mi bahsediyorsun?”

Gözleri şoke olmuş gibi kocaman açıldı. “Ah, artık buna böyle mi diyor?”

“Ne demeye çalışıyorsun?” Kalbim bir tavşaninki gibi hızla çarpıyordu.

Gözlerini yumarak başını salladı. “Boş ver! Bir şey demedim!”

Bunun iki şekilde üzerine gidebilirdim. Yalvararak bana anlatmasını rica edebilir ya da çıldırmasını sağlayarak sadece bilmek istemiyormuş gibi davranabilirdim. Yanılmayacağımı umuyordum. “Tamam. Tüm hikâyeyi anlatmadığı belliydi zaten.”

Gözleri Noel sabahına uyanmış gibi ışıldadı. “O halde haklıyım?”

Abartılı bir tavırla dudağımı ısırarak kafamı salladım. “Bundan bahsetmemem gerekiyordu.”

“Ama bir şeyler gizlediğini söyleyebilirsin, değil mi?”

Asansörün kapıları açılınca neredeyse inledim. Ondan henüz hiçbir bilgi koparamamıştım. Boş kabine küçük bir adım attım, o da peşimden içeri girdi.

“Rose, hadi ama. Kimseye bir şey anlatmayacağım. Yemin ederim.”

Kapılar kapandıktan sonra koluna girip ona sokuldum. “Bana söz vermek zorundasın Neely Kate.”

Yemin etmek üzere sağ elini kaldırdı. “Söz veriyorum! Kimseye bir şey söylemeyeceğim! Yemin ederim”

“Bir terslik var. Sanki kanıtı ya da başka bir şeyi göz ardı ediyor gibi.”

“Evet! Kesinlikle! Kasada bulunan yaka rozeti gibi! Ne kurbana ne de Bruce Wayne Decker’a ait! Oraya nasıl girdi?”

“Tüm bunları nasıl biliyorsun?”

Gözlerini devirdi. “Sana söyledim. Yetenekliyim. Bazı şeyleri biliyorum. Şimdi dinle. Fazla vaktimiz yok.”

Bu yeteneğe gerçekten sahip olmasını dinledim. “De-

dektif Taylor gerçek katilin kim olduğunu biliyor mu? Onu koruyor mu?”

“Hayır, öyle bir şey değil. Bu tamamen tembelliğinden kaynaklanıyor. Levye Decker’ın evinin altındaydı, parmak izleriyse olay mahallindeydi. Adamakıllı araştırma yapmak yerine *dosya kapandı* demek kolay. Frank Mitchell’in bilardo salonunun alt katındaki bahisçilere borçlandığını duydum.”

“Ben de birilerine borçlandığımı duydum ama kimden borç aldığımı bilmiyorum?” Bahisçiler kimdi?

Asansör ikinci katta durdu, kapılar usulca açıldı.

Neely Kate omzunun üzerinden bana baktı, ardından yaklaştı. “Benden hiçbir şey duymadın.”

“Kuzeninin nikâh töreninde turuncu bir Skittle gibi görüneceğinden mi bahsediyorsun? Yaratacağı şaşkınlığı bozar mıyım? Asla!”

Göz kırparak koridordan aşağı, vasiyetname departmanına doğru ilerledi. “Uğradığın için teşekkürler! Yarın birlikte öğle yemeği yer miyiz?”

Neely Kate’le öğle yemeğinde buluşma düşüncesi mutlu olmamı sağladı. “Elbette.”

Bay Deveraux’nun ofisi vasiyetname departmanının iki kapı ilerisindeydi. Fakat Neely Kate’e Marjorie Grace’in yanına uğrayacağımı söylemişim. Dürüst olup Marjorie Grace’in orada olup olmadığını görmek için jüri salonuna uğrayabilirdim. Kaldı ki o da bugün izinli olmalıydı.

Gerekli olduğundan şüphe duysam da jüri salonunun kapısını tıklattığımda sonunda boşa endişelendiğimi anladım.

Salon boştu, ışıklar kapalıydı. Bayan Baker'ın ölümcül börekleri kaldırılmış, muhtemelen kanıt olarak Memur Ernie'ye teslim edilmişti. Bir sandalyeye oturdum, yalnız olmanın iç rahatlatıcı bir tarafı olduğunu kabul etmeliydim. Kendimi gerçekleşecek olan yüzleşmeye hazırlamaya ihtiyacım vardı.

Cepte telefonum çalınca irkildim. Çantamdan çıkarıp baktığımda ve arayanın –DMV'dendi– kim olduğunu gördüğümde inledim. Suzanne kesinlikle beni paylamak için arıyordu. Belki de beni kovmak için. O kadar şanslı olabilir miydim?

Derin bir nefes alıp telefonun sesini kısarak ayağa kalktım. Şu işi halletmenin vakti gelmişti. Hissettiğim korkunun ağırlığıyla mücadele vererek, her bir sinir hücrem gerilerek koridorun aşağısına doğru yürüdüm. Bay Deveraux'nun ofisinin önünde durarak buzlu cam üzerindeki adını okudum.

Kendimi gülünç duruma düşürmek üzereydim.

Hissettiğim panik beni ele geçirirken hızlı, derin nefesler almaya çalışarak gözlerimi yumdum. Birkaç kez derin derin nefes alıp verişimin ardından kendimi biraz sakinleşmiş hissettim. Bruce Wayne Decker'a yardım etmeye istekli görünen tek kişi bendim. Açıkça küçümsenmenin yoluma gölge düşürmesine izin veremezdim. Gözlerimi açmadan topuza uzandığım sırada kapı hızla açılınca bir şey bana şiddetle çarptı. Geçen ay şehir festivalinde kaçan domuza ait olabilecek bir homurtu çıkararak geriye doğru sendeledim.

Bir el kolumu yakalayıp sert bir şeye çarpmana kadar beni öne doğru çekti. Gözlerim kocaman açıldı, beni yakalayanın Mason Deveraux'dan başkası olmadığını gördüğüm-

de homurtum kesildi. Bileğimi öyle sıkı tutuyordu ki moraracağından neredeyse emindim. Beni dikleştirirken göğsüm doğruca onunkine yapıştı. Bakışları karanlık ve öfkeliydi.

“Burada *ne halt ediyorsunuz* Bayan Gardner?”

“Ben...”

“Her zaman bu kadar rahatsız edici misiniz yoksa rahatsız edici olmak için karşınıza çıkmamı mı bekliyorsunuz?”

Ağzım açık kaldı, gözyaşlarına boğulmakla onu paylamak arasında gidip geldim. Şansıma, salı günü yeterince gözyaşına boğulmuştum.

Cesaretimi toplayarak tuttuğu kolumu sıyırdım. “Peki siz her zaman bu kadar kaba mısınız yoksa kaba olmak için karşınıza çıkmamı mı bekliyorsunuz?”

Bay Deveraux ceketindeki hayali kırışıkları düzelterek geri çekildi. “Burada ne arıyorsunuz Bayan Gardner?” Kabız olmuş gibi dudaklarını büzdü. Yemin ederim, ona bir kutu Ex-Lax vermemek için kendimi zor tutuyordum.

“Farkına varmadınız mı Bay Deveraux? Sizi rahatsız etmek hayattaki tek amacım. Şimdiye kadar nasıl gidiyorum?” Bana ne olmuştu böyle? Hayatım boyunca kimseye karşı bu kadar kaba davranmamıştım.

Gözlerini kısarak eğildi. “Alışılmadık bir biçimde yeteneklisiniz, ancak vatandaşlık görevinizden izinli olduğunuz böyle bir günde buraya kadar gelip beni rahatsız etmek yerine evde kusuyor olmanız gerekmez miydi?”

Hissettiğim öfkeyle hayal kırıklığından ötürü göğsüm sıkıştı. Bunun sonu iyiye gitmeyecekti, ben daha onunla ko-

nuşmaya başlamamıştım bile. “Sizinle *konusmaya* ihtiyacım vardı.” *Hay aksi!* En azından sivri dilimle ilgili sorunu çözmeyi dilerdim.

Karton bir dosya tutan elini yan tarafına doğru açarken yüzüne yapmacık bir gülümseme kondurdu. “Güzel, işte buradayım, tam olarak burada. Konuşun.”

Kanım kaynıyordu. “Böylesine nefret dolu olmanıza sebep olan nedir?”

Kolunu indirirken gülümsemesi yerini bir kaş çatışa bıraktı.

“Yanlış zamanda, yanlış yerde olmak dışında size hiçbir şey yapmadım. İnanın bana Bay Deveraux, şu anda dünya üzerinde yaşayan, görmek istediğim son kişisiniz.”

Sersemleyerek gözlerini kocaman açtı. “Ama benimle konuşmaya ihtiyaç duyduğunuzu sanıyordum.”

“*Fikrimi değiştirdim!*”

Alkış sesi beni gafil avladı. Neely Kate iki kadınla birlikte birkaç adım ötemizde durmuş, az önce yaşanan gösteriden keyif almış gibi görünerek sırtlıyor ve el çırpıyordu.

“Sana katılıyorum tatlım!” diye bağırıyordu kadınlardan biri neşe içinde kolunu havada sallayarak.

Yüzü kıpkırmızı kesilen Bay Deveraux öksürerek hızla arkasına döndü ve ofisine geri girdi.

Kadınlar yanımdan geçip giderken içlerinden biri sırtarak kolumu sıvazladı.

Neely Kate hızla yanıma gelip kolunu bana doladı. “Ah Tanrım! Kendi gözlerimle görmüş olmasaydım buna asla inanmazdım!”

Beni alt eden şeyin baskısıyla utançtan yüzüm kızardı.
“Ben...”

“Adliyedeki herkesin *bunu* yapmayı ne kadar arzu ettiğine dair herhangi bir fikrin var mı? O, kaba ve huysuz biri. Endişelenme, onun bu tavırlarıyla yüzleşen tek kişi değilsin. Fakat bu yüzden onu azarlayan ilk kişi olduğunu söylemeden geçemeyeceğim.”

“Şimdi jüriden çıkarılır mıyım?” diye fısıldadım Neely Kate beni asansöre doğru yönlendirirken.

“Hayır, sanmıyorum. O ancak ofisinde suratını asar.”

“Ama...”

Neely Kate asansörün düğmesine bastı. “O güzel kafanı buna takma. Ne yapabilir ki? Yargıç McClary’ye ona kaba davrandığını mı söyleyecek? Haha! Bunu görmeyi çok isterdim doğrusu!”

Kapılar açılınca asansöre bindik. Hâlâ sersem gibiydim.

Neely Kate kafasını sallayarak kakhaha attı. “Yaşadığım müddetçe o adamın yüzünde beliren ifadeyi asla unutmayacağım!”

Ben de öyle.

Kapılar adliyenin lobisine açıldığında etrafta boş boş dolanan insanların bakışlarından kaçınmak için fazlasıyla istekliydim. Söylediklerimi çoktan duymuşlar mıydı? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Neely Kate kolumu sıvazladı. “Bay Huysuz hakkında sakın endişelenme. Her şey yoluna girecek. Başımıza gelebilecek en kötü şey ne? Hapse tıklamak mı? İşte bu pek mümkün değil.”

Midem düğümlendi. Kilit altına alınma fikri dehşete kapılmama neden oluyordu.

Neely Kate yüzümde beliren korku dolu ifadeyi fark etti. “Rahatla! Şaka yapıyordum.”

Gülümsemeye çalıştım ama ifadem buz gibiydi. “Evet...” Sonra bir görüntünün yaklaştığını hissettim. *Ah hayır! Şimdi olmaz!* “Nikâh töreninde çiçeğini taşıyacak olan kız suççeği çıkaracak.”

“Az önce ne dedin?”

“Ne? Bir şey demedim.”

Kafasını yana eğip kolumu kavradı. “Evet, dedin. Nikâh törenimde çiçeğimi taşıyacak olan kızın suççeği çıkaracağını söyledin.”

Nabzım şakaklarımı zorluyordu. “Öyle mi dedim?”

Bakışlarını bana kenetledi. “Evet, öyle dedin. Neden nikâh törenimde çiçeğimi taşıyacak olan kızın suççeği çıkaracağını söyledin?”

Elimi havada savurarak gergin bir biçimde kahkaha attım. “Hiçbir fikrim yok! Bana bugün neler oluyor, inan bilmiyorum. Şimdi gitmem gerek.” Kolumu ölümcül tutuşundan güçlkle sıyırdım.

“Sanırım...” Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünse de sonunda aldırmadı. “Gitsen iyi olacak. Geç kalacaksın.”

Geç kalmak mı? Çoktan gecikmişim.

“Yarın görüşecek miyiz?” diye sordu.

Mutluluktan neredeyse çılgılık attım. Onu korkutmamıştım. Henüz. Nikâh töreninde çiçeğini taşıyacak olan kızın gerçekten suççeği çıkardığını gördüğünde nasıl bir tepki

vereceğine dair hiçbir fikrim yoktu tabii. “Yarın görüşürüz.” İçten bir tavırla el salladıktan sonra öğleden sonrası sıcaklığına adımımı attım.

Tanrı’ya şükür bu durumu bir şekilde atlatmışım ama işe geç kalmışım. Belki de kovulacaktım; kalkıştığım işi tamamlayamamışım bile. Ne Bay Deveraux’ya Bruce hakkında bildiklerimi söyleyebilmişim ne de ona bundan böyle beni dinleme –tabii sinirlerime hâkim olup onunla yeniden konuşursam– ihtimali tanımışım.

Çarpık bir biçimde gülümseyerek kendimi teskin ettim. Her şeye rağmen kayda değer birkaç bilgi edinmişim.

Birincisi, mandalina tonundaki nedime kıyafetlerinin ancak şekerleme temalı bir nikâh töreni istiyorsanız iyi bir fikir olduğunu öğrenmişim. İkincisi de, Frank Mitchell bir bahisçiye borçlanmıştı. Belki de işler her şeye karşın o kadar da kötüye gitmemişti.

Bölüm On İki

Suzanne’i onu tanıdığım dört yıl boyunca hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Güzellik salonunun artık saç boyatan devamlı müşterilerine yüzde elli indirim uygulamayacağını öğrendikten sonra bile. Görünüşe bakılırsa, durum sandığım da ciddiydi.

Kıpkırmızı kesilmiş yüzü bir şeylerin yolunda olmadığını en belirgin ipucuydu, çenesinden bedeninin geri kalan kısmına yayılan titreme birkaçımıza bir hastalık nöbeti geçirdiğini düşündürdü. Martha, 911’i aradı ama Suzanne ne yaptığını sorup ona bağırırmaya başlayınca telefonu hemen kapadı.

Suzanne beni eve gönderseydi buna hiç şaşmazdım. Fakat hatasının farkına vardığını, izlenmesi gereken uygun prosedürü çözdüğünü sanıyordum. Arkansas eyaletinin memuriyet sisteminde çalışan birini birdenbire işten çıkarmanın tek yolu onu öldürmeye çalışmaktan geçiyordu. Bu noktada Suzanne eski patronumuzun izinden gitmeyi planlıyor da olabilirdi tabii.

Masama oturup çantamı çekmeceye koyarken, “Üç saat daha, üç saat daha,” deyip durdum, ta ki kelimeler kafamın içinde birbirine girene dek.

Neely Kate’le birlikteyken gördüğüm görüntü dışında gün içinde başka tek bir görüntü görmemiştim, bu yüzden art arda gelen görüntülerle karşılaşınca buna hiç şaşırmadım. Bir kadın çantasının derin dondurucuda olduğunu öğrenince biraz sersemlese de rahatlamış görünmüştü. Başka bir müşteriye komşusunun, gazetelerini aşırıldığını duyunca buna hiç sevinmemişti.

Görüntüler yorucuydu.

Fakat gördüğüm görüntüler, Crocker çıkmazına dahil olup annemin öldürülmesine yol açan çalıntı parça çetesi karmaşasına nasıl sürüklendiğimin keskin bir hatırlatıcısıydı. Gördüklerim Tanrı’nın bir lütfu ve bir lanetti ama yine de Joe’nun hayatını kurtarıp Crocker’ın çetesini çökertmede bana tam anlamıyla yardımcı olmuştu.

Bildiğim kadarıyla, Bruce Wayne Decker hayatını kurtarmak için görme yeteneğine sahip değildi. Gerçek şu ki, muhtemelen Bruce Wayne Decker’ın tek umudu bendim. Hissettiğim utançla umutsuzluğa karşın öfkenin galip gelmesine, Bay Deveraux’nun bana inanma ihtimalini yok etmesine izin vermiştim. Suçlamaları düşürecek tek kişi oydu, bense her şeyi mahvetmiştim ama hay aksi, o adam gerçekten insanı çileden çıkarıyordu.

Kazdığım kuyudan beni çıkaracak başka bir taktiğe, başka bir yedek plana ihtiyacım vardı. Bruce’u temize çı-

karmak için elimde somut hiçbir şey olmasa da daha fazla bilgi toplayabilirsem belki o zaman Bay Deveraux beni dinlemek zorunda kalırdı. Asıl sorun da zaten daha fazla bilgi toplamaktaydı.

Müşterilerden biri plaka yenileme işlemi için evrakını bankonun üzerine koyduğunda bana bir fikir verdi.

“Evrakın üzerindeki adres yanlış. Yeni adresimi sisteminize kaydedebilir misiniz?”

Cana yakın bir şekilde gülümseyerek ona isteğini yerine getirmekten memnuniyet duyacağımı söyledim ama kafamın içindeki dişliler çoktan dönmeye başlamıştı. Frank Mitchell’in adresinin sistemde hâlâ kayıtlı olma ihtimali epey yüksekti. Kurban bir sene önce ölmüştü, bu yüzden sistemdeki isimlerin elenmesi normalden biraz daha uzun sürdü. Tek yapmam gereken, ekranda beliren adresi alıp zavallı Bay Mitchell’in evinin yolunu tutmaktı. Bundan bir ipucu elde edebilirdim ya da en azından denemeye değerdi.

Bu ne kadar masumane bir hamleydi? Şehrin bir ucundan diğerine gittiğim için tutuklanamazdım, öyle değil mi? Yine de kurbanın kayıtlarına göz attığım için başım belaya girebilirdi. Dikkatli olmak zorundaydım.

Bir meslektaşım saat beşte DMV’nin ön kapılarını kilitlediğinde Suzanne’in sabah gelmezsem bir daha hiç dönmememi haykırmasını umursamayarak hızla arka çıkışa yöneldim.

Alabama biner binmez alev gibi yanan vinil kaplamaya bacaklarımın değmesiyle Bay Mitchell’in adresini cebim-

den çıkardım. Klimanın etkisiyle yakıcı hava dalgasından sıyrılırken yapışkanlı sarı not kâğıdına gözlerimi diktim, kelimeleri aceleyle karalamıştım. *Suzanne beni yakalamış olsaydı...* Ama yakalamamıştı, kurbanın adresi şu an elimdeydi. Yani, en azından bilinen son adresi. Kim bilir şu an nerede yatıyordu. Tanrı ruhunu kutsasın.

Bir an için eve uğramayı aklımdan geçirdim. Muffy tüm gün evden çıkmamıştı, ihtiyacını gidermesi gerekiyordu. Boyası tamamlanmamış yatak odasının ilgimi beklemesi de cabasıydı. Fakat hızla gidip döneceğim konusunda kendimi ikna ettim. Merakım galip gelmişti. Bay Mitchell'in adresini kontrol edecek, sonra da doğruca evimin yolunu tutacaktım. Bu arada Muffy'yi de beraberimde götürmeyi aklımdan geçirdim ama bu yaptığım yanlışsa, onun –yine– bir suça iştirak etmesine sebep olmak sorumsuzca göründü gözüme. Bazen, onu Bayan Mildred'in arabasını kaçırıp Joe'yu Daniel Crocker'ın elinden kurtarmaya gittiğimizde zorladığım anları anımsadığımda, hâlâ içerlediğini düşünüyordum.

Direksiyonu iki elimle kavrayıp dişlerimi sıktım. Tamam! Evinin önünden hızla geçip sonra kendi evine dön.

Frank Mitchell'in muhiti Henryetta'nın eski, köhne bir kısmında yer alıyordu. Buradaki tüm sokaklara ağaç isimleri verilmişti: akçaağaç, meşe, karaağaç. Forest Ridge' deki evler 1930'larda inşa edilmişti. Çoğu, Bay Mitchell'in evi de dahil olmak üzere, bakımsızdı.

Kurbanın evine yaklaşırken yolcu penceresinden aval aval dışarı bakarak arabamı yavaşlattım. Ön veranda bir ta-

rafa doğru birkaç fit bel vermişti. Kepenklerden biri yana eğikti, bu haliyle biri üflese düşecekmiş gibi görünüyordu. Boyanın büyük kısmı dökülmüştü. Bahçe çaresiz bir halde biçilmeye ihtiyaç duyuyordu, çalılar öylesine gelişmişti ki pencerelerin yarısını kaplıyordu. Evin önünden geçerken parçalara ayrılmak üzere olan bir ev dışında hiçbir bilgi edinememiştim. Bir kez daha bakmam gerekiyordu.

Bloğu bir kez daha turladıktan sonra Bay Mitchell'ın evine birkaç ev kala yeniden yavaşladım. Muhit terk edilmiş görünüyordu. Etrafa göz gezdirmek kesinlikle güvenli olacaktı.

Nova'mı bir ev uzağa, kaldırımın kenarına çektim. Dışarı adımımı atar atmaz elimin anahtarlığımı şıkırdatacak ölçüde titrediğini fark ettim. Ne yapıyordum burada Tanrı aşkına? Ne bulmayı umuyordum? Hiçbir fikrim yoktu ama evi kontrol etme isteği hem reddedilemez hem de göz ardı edemeyeceğim ölçüde baskındı.

Şüphe çekmemeye çalışarak yüzüme koca bir gülümseme kondurdum, ağır adımlarla yürümeye özen göstererek çatlak kaldırımdan aşağı doğru yürümeye başladım. Onca yerin arasında ayağımı burada kırarsam bunu nasıl açıklayacaktım? *Muffy'yi kesinlikle yanıma almam gerekirdi.* Köpeğimle yürüyüşe çıktığımı söyleyebilirdim ama bunun için artık çok geçti. Çılgınca bir şey yapmanın eşiğini çoktan geçmiştim.

Eve yaklaştığımda kaldırımda durdum. Ön verandayı paslı çivilerle bezeli tahta bloklar tutuyordu. Bu görüntü karşısında birinin ön kapıdan içeri nasıl gireceğini düşünmeden

edemedim. Park alanına ilerleyip evin arka tarafına yöneldiğim sırada bir sesin yükseldiğini duydum.

“Orada ne işin var?”

İrkilerek sesin geldiği tarafa döndüm ve geriye doğru sendeledim. Bunu yapmaya gerçekten son vermem gerekiyordu. Günde iki kez gerçekten fazlaydı.

Dişlerinin çoğunu kaybetmiş görünen yaşlı bir adamla karşılaşınca neredeyse dilimi yutacaktım. “Ha?”

Sağ eliyle kalın bastonundan destek alarak öne doğru eğildi. Cevabımı beklerken beklemekten hoşlanan bir adam değilmiş gibi görünüyordu.

“Sadece etrafa bakıyordum...”

“Satıldı,” diye homurdandı adam sırtını dikleştirmeye çalışarak ama başarılı olamadı.

“Ne?”

“Satıldı dedim. Satıldı! Sağır mısınız?”

“Hayır, ah...” Kendimi zihnen silkeledim. Bu bilgiden bir şeyler çıkarmam gerekiyordu. Açıkçası bu tür araştırma mevzularında pek de iyi değildim. “Ne zamandır satılıktı?”

“Hangi seferi kastediyorsun?”

“Bu ev kaç kez satılığa çıktı ki?” diye sordum donup kalarak.

“İki kez. İlki Frank öldüğünde, ikincisi geçen ay. Yazık oldu. Frank hayatının son ayını o evi ondan satın almak için her türlü oyun çeviren bir adamla mücadele ederek geçirdi ama boşuna. O lanet olası ev her halükârda satıldı.” Kendi kendine bir şeyler mırıldanarak arkasına dönüp kaldırımında ilerlemeye başladı.

“Bekle,” diye seslendim onu yakalamaya çalışarak. “Evi kim satın almaya çalışıyordu? Bunu neden böylesine çok arzu ediyordu? Frank’ın borçlandığı bahişçilerden biri miydi?”

Yaşlı adam durdu, artık ayakta duramayacak kadar yorgunmuş gibi görünüp tüm ağırlığını bastonuna vererek bana doğru döndü. “Fazla soru sormuyor musun?”

Onu konuşturmak için ne yapmam gerektiğini bulmaya çalışırken cevap veremedim. Belki de bir dahaki sefere tanımadığım bir adamın evini gizlice gözetlerken soracağım soruları önceden hazırlamam gerekiyordu.

“Kim olduğunu bilmiyorum. Frank bir şey söylemedi, ben de beni ilgilendirmeyen bir meseleye burnumu sokmadım. Neden bu kadar arzu ettiğini de bilmiyorum. Fakat ne kadar arzu ettiyse Frank de o kadar ayak direyip evi asla satmayacağını söyledi. O ev anne babasının eviydi, bu nedenle ailede kalması gerekiyordu.” Genzinden yükselen bir kahkaha atınca öksürmeye başladı. Sakinleştiğinde boğazını temizleyip kaldırırma tükürdü.

Hissettiğim tiksintiyi bastırmaya çalışarak yolundan hızla çekildim.

Bana bakarken yaşlı adamın gözlerinde sert bir bakış belirdi, üstdudağının köşesi seğirdi. Ondan daha hızlı koşabileceğimi bilmeseydim korkuya kapılabılırdım.

“Komik olan ne biliyor musun?”

Başımı salladım.

“Oğlu gelip fırsatını bulduğunda o evi satınca tüm o çaba boşa gitti. Yazık.” Kafasını salladı.

“Bu kişinin evi ondan satın almak için baskı uyguladığını mı söylemeye çalışıyorsun? Tam olarak ne yapıyordu?”

Sıkıntısı dudaklarının köşesine yayılırken gözlerini kırsarak bana baktı. “Lanet olsun, nereden bileyim? Zihin okuyan biri gibi mi görünüyorum oradan?”

“Hayır ama...”

Kaşlarını çattı, kırıksık yüzü bir erik kurusu gibi büzüldü. “Bak, Frank özel biriydi. İçine kapanıktı. Bu konuda bir şeyler bilmemin tek sebebi, öldürülmeden birkaç gün önce onu arka tarafta sarhoş bir halde bulmam.”

Yapbozun parçaları bir araya getirmeye çalıştığım an yer değiştiriyordu. “Evi satın almaya çalışan kişinin onu öldürmüş olabileceğini düşünüyor musun?”

“O uyuşturucu müptelası sersemde bir evi satın alacak para ne gezer.”

Ağzım açık kaldı. “Bruce Wayne Decker’dan mı bahsediyorsun?”

Yeniden sırtını dikleştirmeye çalışsa da bir tarafa büküldü. “Elbette Decker’dan bahsediyorum. Lanet olsun, başka kimden bahsediyor olabilirim? O çocuk şu an Frank’i öldürmekten yargılanıyor.”

“Ama nasıl...”

“Kahretsin, ne kadar meraklı bir kadınsın.” Kafasını sallayarak homurdandı. Bu adam Mildred’i yalnızca biraz daha takdir etmemi sağlıyordu. “Çünkü Decker aptalı sokağın aşağısında yaşıyordu.” Bastonunu kaldırıp evin köşesine doğru işaret etti. “Tam şurada.”

İşaret ettiği ev sokakta bulunan yapıların en düzgün olanlarından biriydi. Boyası yeni yapılmış, bahçesi biçilmiş, kaldırım boyunca çiçekler ekilmişti.

Şaşkınlığım belirgin olmalıydı. Adam burnundan soluyarak güldü. “O evi kendi başına almadı. Ailesinin evi. Frank ölmeden birkaç ay öncesine kadar orada yaşıyordu. Anne babası sonunda ne haltlar çevirdiğini anlayıp kışına tekme bastı.”

“Ah.”

“Başka sorun var mı?”

Bu bilgiyi anlamlandırmaya çalışarak başımı salladım. “Hayır.”

Bana sırtını döndü, yandaki eve doğru aksayarak ilerledi. “Beyzbol maçım başladı. Bir şeyler kaçırsam seni suçlayacağım.”

Bruce Wayne Decker’ın ailesinin evinin önünden geçerken arabamı yavaşlattım. Durup onlara bazı sorular sormayı aklımdan geçirdim ama bu işe yaramazdı. Kapılarını öylece çalıp, “Selam. Ben Rose Gardner, oğlunuzun davasında yer alan jüri üyelerinden biriyim ama erkekler tuvaletinde Frank Mitchell’ı başka birinin öldürdüğüne dair bir görüntü gördüm, bu yüzden oğlunuzun masum olduğuna inanırım. Ben de bunu kanıtlamaya çalışıyorum,” diyemezdim.

Bu kısımdan sıyrılabilmem mümkün değildi. Diğer herkes halka açık bir infaza çoktan hazırlanmış, oğullarının masum olduğunu düşünmeme asla inanmayacaklarına kesinlikle emindim. Bununla birlikte, bu riski göze alamazdım.

Bir jüri üyesi olarak davayı hiçbir şekilde sorgulamamam gerekiyordu.

Eve giderken Bay Mitchell'ın komşusunun söylediklerini anlamlandırmaya çalıştım. Frank Mitchell'ın evini kim satın almak istemişti? Konut öylesine kötü durumdaydı ki bu ihmal Frank'ın ölümünden sonrasına ait olamazdı. Çöküşü yıllar sürmüş olmalıydı. Yine de Bay Mitchell nalbur dükkânında müdürdü. Zengin olmaya yetecek kadar kazanmıyor olsa da kesinlikle eviyle ilgilenecek kadar kazancı olmalıydı. Peki bu para nereye gidiyordu?

Boya departmanındaki Anne onun birilerine borçlandığını, Neely Kate ise onun bahisçilere borcu olduğunu duyduğunu söylemişti. Joe'nun bunu bir dedikodu olarak göreceğini biliyordum ama yine de adam parasını bir şeye harcamış olmalıydı. Bu, kesinlikle evinin tadilatına yönelik değildi. Bahisçiler borcunun karşılığı olarak evini mi satın almak istemişlerdi? Rız gelmediğinde de Bay Mitchell'ı öldürmüşler miydi?

Muffy beni gördüğüne sevindi, evden dışarı fırlayıp daireler çizerek sonunda işini halletti. Akşam yemeği için kendime bir sandviç hazırlamamın ardından Little Rock'a olan seyahatim için toparlanmaya ihtiyaç duyduğumu fark ettim.

Midem heyecan ve beklentiyle burkuldu. İki saatlik bir mesafede yer almasına karşın Little Rock'a daha önce hiç gitmemiştim. Violet'la Mike pek çok kez...

Ah, hay aksi. Violet'a, gideceğimden bahsetmemiştim. Onunlayken ne kadar hayal kırıklığına uğradığımın bir önemi yoktu. Ona söylemem gerekiyordu yoksa endişelenirdi.

Bana hâlâ kızgın olup olmadığını merak ederek onu aradım.

“Merhaba Rose.” Merakım onun buz gibi sesini duyunca cevabını buldu.

“Selam,” dedim sesimin cana yakın çıkmasına çalışarak.

“Özür dilemek için mi aradın?” diye sordu iğneleyici bir tavırla.

“Ne için?”

“Önceki gece sergilediğin kaba tavrın yüzünden.”

“Sergilediğim kaba tavır mı?”

“Evet, zavallı Austin’i öylece bırakıp gittin.”

Kanım kaynıyordu. “Sen ciddi misin? Buna hakkın yok Violet! Joe’yla birlikte olduğumu *bilmene rağmen* beni oyuna getirip başkasıyla tanıştırmaya hakkın yok!”

“O konudaki düşüncemi biliyorsun.”

“Bu seni ilgilendirmez! Altı yaşında değilim. Arkadaşlarımı seçmene artık ihtiyaç duymuyorum.”

Violet nefesini tutup bekledi. “Küçükken yaptığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Arkadaşlarını seçmek?” Kelimelerine sinen acı karnımın ağrmasına neden oldu.

Kendimi derin bir nefes almaya zorladım. “Hayır Vi. Elbette hayır. Beni sadece okuldaki kaba çocuklardan koruyordun.”

Avucumu alnıma bastırarak kendimi yatağıma bıraktım. Yeniden tartışmaya ne ara başlamıştık? Annemiz ölmeden önce hemen hemen hiç tartışmazdık, gerçi daha derinlere indiğimde, o zamanlar birilerine karşı gelme gücünü kendimde hiç bulamadığımın da farkındaydım. Buna Violet da dahildi.

“Hayatını yönetmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun?”

İçimdeki öfke yeniden yükseldi. “Tamam, bunu yapmıyor musun?”

“Rose, ben sadece...”

İkimiz de sessizce bekledik.

“Pişmanlık duyarak yaşamamı istemiyorum.” Sesi çatlayınca ağlamaya başladığını anladım.

“Violet, hayatımı yaşamam, hata yapmam gerekiyor.”

Baskın tavrı hızla kendini gösterdi. “O halde Joe Simons’ın bir hata olduğunu kabul ediyorsun.”

Hüsrana kapılarak inledim. “Hayır! Onun bir hata olduğunu söylemedim. Benim hata yapmamdan korkuyorsun ama beni hatalardan koruyamazsın. Hayatımı yaşamama izin vermen gerek, hepsi bu. İyisiyle kötüsüyle.”

“İncinmene katlanamam.”

“Tamam ama Joe’nun beni inciteceğini nereden biliyorsun? Benim onu incitmeyeceğimi nereden biliyorsun? Ya da belki de birbirimizi inciteceğiz. Belki de evlenip Little Rock’a yerleşeceğim, çocuklarımız, bir evimiz olacak, sonsuza kadar mutlu yaşayacağız.”

“Little Rock’a mı taşınyorsun?” diye fısıldadı dehşete kapılarak.

İşte bu noktada ablamın Joe’ya karşı dik başlı olma sebebini anladım. Beni kaybetmekten korkuyordu. Joe’yu Henryetta’ya bağlayan tek şey bendim, onun buraya taşınma ihtimali epey düşüktü. Birlikte olmaya devam edip evleneceksek taşınacaktım, Violet da yalnız kalacaktı.

Şimdi tüm bunlar anlamlı geliyordu. Austin, Henryetta'da doğup büyümüştü. Tamam, uzağa yerleşip gönlünce yaşamıştı ama hayatını kurmak için geri dönmüştü. Violet'ın bakış açısıyla Austin Kent güvenli, Joe Simmons ise tehlikeliydi.

Sesim yumuşadı. "Hayır, Little Rock'a taşınmıyorum."

"Peki Joe bunu istiyor mu?"

İkisi arasında kalmaktan nefret ediyordum ama yine de yalan söylemeyecektim. "Evet."

"Biliyordum!" Sesine yansıyan gözyaşları suçlamasını hafifletti.

"Violet, ona bunun için çok erken olduğunu söyledim. Kısa bir süredir çıkıyoruz. Yine de günün birinde Little Rock'a taşınmayacağıma dair söz veremem, senin bana başka bir yere taşınmayacağına dair söz veremeyeceğin gibi."

"Kesinlikle söz verebilirim. Mike, seneye emekli olduğunda babasının inşaat işini devralacak. Biz Henryetta'da doğduk, burada öleceğiz."

İç geçirdim. "Tamam, hayatınızı bu kadar hoş bir şekilde planlamanız güzel olmalı." Kendi hayatımdaki belirsizlikler Violet'ın özenle inşa ettiği dünyası yüzünden gün yüzüne çıkıyordu.

Yeniden derin bir nefes alınca şaşırdım. Ona karşı açık-sözlü olmuş, onu incitmek istememiştim.

"Kapatmam gerek Rose." Violet'ın sesi boğuluyor gibi çıkıyordu.

"Bekle! Önce sana söylemem gereken bir şey var."

"Nedir?" Buz gibi ses tonu geri gelmişti.

“Hafta sonunu Little Rock’ta Joe’yla geçireceğim. Yarın jüri görevinden sonra yola çıkıyorum, pazar gecesi dönerim.”

Sessizliği korkutucuydu. Birkaç dakika sonra boğazını temizledi. “Anlıyorum. Muffy’yle ilgili planın nedir?”

“Onu da yanımda götüreceğim.”

“*Bir apartman dairesine mi?* Joe, Little Rock’ın aşağı tarafında bir apartman dairesinde yaşamıyor mu?”

Joe’yla ilgili ayrıntılara böylesine dikkat ettiğini fark edince şaşırdım. “Evet, öyle ama Muffy’yi yürüyüşe çıkara-biliriz.”

“Muffy saatlerce araba yolculuğu yapmaktan nefret edecek.”

“Sorun yaşayacağını sanmıyorum.”

“Tamam. Güzel. Ona bakarım.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. “Ne? Sana böyle bir şeyi teklif...”

“İşteyken o köpeği tüm gün boyunca ev diye adlandırdığın dört duvar arasında bırakıyorsun, sonra da onu arabaya bindirip beton yığınının arasına sokmayı planlıyorsun.”

“Little Rock bir beton yığını değil.”

“Nereden biliyorsun? Oraya daha önce hiç gitmedin.”

Violet beni nasıl inciteceğini her zaman bilirdi, buna kalkışmadığı zamanlarda bile. “Evet Vi, daha önce oraya hiç gitmedim ama hafta sonu Little Rock’ta olacağım. Joe’nun evinde kalırken tahmin et ne yapacağım? Onunla sevişeceğim!”

“Lanet olsun, sana neler oluyor böyle?”

Dilimin ucuna cinsel içerikli bir dokundurma gelse de

bunu kendime saklamaya karar verdim. “Kendi kararlarımı alacak kadar büyüğüm. Saçıma mora boyamak istersem bunu yaparım. Hafta sonunu Little Rock’ta geçirmek istersem geçiririm.”

“Fikrimi söylemeye de mi hakkım yok?”

“Elbette fikrini söyleyebilirsin. Bazen buna ihtiyaç da duyuyorum ama fikir vermekle ajandayı gırtlığıma sokmak arasında ciddi bir fark var.”

Sesi yumuşadı. “Gerçekten saçını mora boyamayacaksın, değil mi?”

İç çektim, sonra kahkahalara boğuldum. Bu konuda endişelenmeyi Violet’a bırakabilirdim. “Hayır.”

“Ah, Tanrı’ya şükür çünkü *bu konuda* sessiz kalabileceğimi hiç sanmıyorum.”

Vurguyu kaçırmadım. “O halde Joe’yla ilgili kararlarımı kendi başıma almama izin vereceksin?”

“Evet.”

“Teşekkür ederim.”

“Yine de hâlâ Muffy’ye bakmam gerektiğini düşünüyorum. Ashley onun burada olmasına bayılacak.”

Muffy’yi iki günlüğüne ardımda bırakma fikrine neredeyse dayanamıyordum ama Violet önemli bir noktaya parmak basmıştı. “Tamam.”

“Neden sabah işe gitmeden önce uğrayıp onu bize bırakmıyorsun? Onca saat evde tek başına kalması anlamsız.”

“Yarın jüri görevim var ama iyi fikir. Saat dokuzda adliyede olmam gerekiyor, o yüzden öncesinde uğrayıp Muffy’yi bırakırım.”

“Anlaştık.” Bir an için sessiz kaldı. “Yani o adamdan gerçekten hoşlanıyorsun?”

Gülümsedim. “Evet, gerçekten hoşlanıyorum.”

“Sadece dikkatli ol.”

İki saatlik araba yolculuğunu kastetmediğini biliyordum. “Hayatımın büyük bir kısmını dikkatli olarak geçirdim. Yaşamaya çalışıyorum Violet.”

“Biliyorum. Beni endişelendiren de bu. Seni seviyorum Rose.”

“Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapattığımızda üzerime bir ağırlık çöktü. Violet’ın gergin olmasından nefret ediyordum; özellikle de bana karşı. Yine de son günlerdeki tavırlarına baktığımda bir şeylerin ters gittiğini görebiliyordum. Belki de haftaya onu yemeğe çıkarıp içini dökmesini sağlayabilirdim.

Düşüncelerim Joe’ya, ablamın onu nasıl bir tehdit olarak gördüğüne kaydı. Gelecekte bir gün taraf seçmek zorunda kalmaktan endişe duyuyordum. Asıl sorun, hangi tarafı seçeceğimdi.

Bölüm On Üç

Neyse ki Marjorie Grace jüri görevine beklendiğimizi haber vermek için cuma günü sabahı neşeli bir şekilde telefon etti. Aksi takdirde muhtemelen hastalık yüzünden işe gidemeyeceğimi haber verecektim. Jüri üyeleri kendilerini hâlâ biraz bitkin hissetmelerine rağmen ellerinden geleni yapıyorlardı. Havalandırma çalışıyordu, yine de Yargıç McClary jüri üyelerinin sindirim sistemleriyle ilgili sıkıntı yaşamaları halinde mahkemeye ara verileceğini belirtmişti.

Fenton County'de adalet sistemine hiçbir şey gölge düşürmüyordu. Buna Bayan Baker'in kahvaltılık börekleri de dahildi.

Muffy'yi ablamın evine bırakmak üzüntü vericiydi. Violet'la birbirimize temkinli bir şekilde yaklaşıp da aramızda bir ateşkes imzalanmış gibiydi. Ashley'yle Mike köpeğimin etrafında neşeyle koşturuyorlardı. Fakat genelde onlara katılan Muffy onu yanımda götürmeyeceğimi anlamış görünürken sakindi. İnleyerek üzerime atlayınca kafasını okşa-

dım. Kulağına doğru eğilerek, “Uslu bir kız ol, pazar gecesi döneceğim,” diye fısıldadım.

Çenesini kaldırıp kalbimin sızlamasına neden olacak biçimde kapkara gözleriyle bana uzun uzun baktı.

Ablamdan gözyaşlarına boğularak ayrıldım, ki bu gerçekten aptalcaydı. Muffy sadece bir köpekti, bu zamana kadar nadiren tüm günü dolu dolu birlikte geçirmiştik. Yine de o benim köpeğimdi, onu çok özleyecektim.

Adliyeye vardığımda karamsar ruh halim aydınlanmıştı, özellikle de adliye binasına bir bloktan daha kısa mesafede bir park yeri bulduğum için. Mahkeme bitiminde Henryetta’dan ayrılmak için sabırsızlanıyordum. Joe’nun apartman dairesinin neye benzediğini merak ettiğim kadar Little Rock’ı görmek için de heyecan duyuyordum ama en çok da Joe’yla birlikte olmak istiyordum.

Adliye binasının ön kapılarından girer girmez çantamı taşıma bandının üzerine bıraktım, yaşlı bir adam beni gülümseyerek karşıladı.

“Günaydın hanımefendi.”

Sırıttım. “Sen Robbie olmalısın. Nasılsın? Kendini daha iyi hissediyor musun?”

Çantamın içindekileri kontrol etmeye başlamadan önce gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. “Kesinlikle daha iyiyim. Teşekkür ederim hanımefendi. Siz nereden biliyorsunuz?”

“Matt dönmen için epey sabırsızlanıyordu.”

Robbie kahkaha atarak başını salladı. “Öyle mi?” Çantamı bandın üzerinden geçirip bana geri uzattı. “İyi günler hanımefendi.”

Yüzüm sevinçle ışıldadı. “Teşekkürler Robbie. Sana da iyi günler.”

Asansörün kapılarının açılmasını beklerken iyi bir gün geçirip geçirmediğimi düşündüm. Mason Deveraux’yu yeniden görme konusunda utanç duysam da mahkeme salonunda beni umursamayacağını biliyordum. Violet’la barışmıştık. Bruce Wayne Decker’ı temize çıkaracak bir ipucu bulmuştum. Joe’yu görmeye gidecektim. Bundan iyisi olabilir miydi?

İçeri girdiğimde jüri salonuna gergin bir hava hâkimdi. Börekten zehirlenen insanlar Bayan Baker’a tavır koyuyorlardı. Yaşlı kadın gözlerini bir mendille silerek köşede oturuyordu. Yanına çömelen Marjorie Grace onun kolunu okşayarak teskin edici bir ses tonuyla ona bir şeyler söylüyordu.

Bayan Baker’ın hatırını sormak için o tarafa yöneldiğim sırada Mübaşir Spencer içeri girerek mahkeme zamanının geldiğini haber verdi. Bruce’un masumiyetini kanıtlamaya faydası dokunacak herhangi bir kanıt olup olmadığını öğrenmeye fazlasıyla istekliydim. Onun tüm hafta boyunca bir hücrede oturduğunu düşünmekten nefret ediyordum.

Yerlerimize oturup yargıcın mahkeme salonuna girmesini bekledik. Bayan Baker elini bacağına koymuş, titremesini saklamaya çalışıyordu.

Elimi elinin üzerine kapattım. “Endişelenme. Pazartesi günü herkes tüm yaşananları unutacak.”

Çenesi titreyerek fısıldadı. “Jüri üyelerinden biri Yargıç McClary’nin davayı ertelemek zorunda kaldığı için epey sinirlendiğini söyledi, biliyorsun...” Burnunu çekerek etrafına

bakındı. “Hem de havalandırma tamir edildiği halde.” Yanaklarından süzülen yaşları mendiliyle sildi. “O jüri üyesi mahkemeye saygısızlık ettiğim için yargıcın beni tutuklayacağıını söyledi.”

Gözlerim şaşkınlıktan kocaman açıldı, baskın kedi kokusunu umursamamaya çalışarak ona doğru eğildim. “Ah, boşuna endişeleniyorsunuz. Böyle bir şeyi yapamaz!”

Gözleri yeniden dolarken dudağını ısırdı. “Emin misin?”

Başımı salladım. “Kesinlikle.” Çoğunlukla.

Yargıcın aksi bir sersem olduğunu itiraf etmek zorundaydım ama yine de çoğu jüri üyesinin zehirlenmesinin birilerinin tutuklanmasına zemin hazırlamadığından da emindim.

Ah, bir saniye.

Yargıç salona girerken hepimiz ayağa kalktık, adamın yüzü asıktı. Bu, zavallı Bayan Baker için iyiye işaret değildi. Ona doğru kaygılı bir bakış attım. Yüzü, güzellik salonunda bir asistanın tüm saçını açmasının ardından Suzanne’in saçları kadar beyazdı.

Yerlerimize oturur oturmaz yargıç tokmağını her zamankinden daha güçlü bir biçimde masaya indirdi. “Mahkemeyi başlatıyorum.” Bayan Baker’a doğru bir bakış atınca yeniden uzanıp yaşlı kadının elini bu kez daha sıkı bir biçimde tuttum.

“Yaşanan gıda zehirlenmesine bağlı olarak bir buçuk günlük kaybımız olduğumuzdan...” Mümkünmüş gibi gözlerini daha da kıstı. “Bugün mahkeme uzayabilir.”

Sesi salonda yankılandı. Sözlerini duyunca dehşete kapı-

larak Bayan Baker'ın elini bıraktım. Bu durum Little Rock seyahatimi engelleyecekmiş gibi görünüyordu.

“İlk şahidi çağırın!” diye bağırdı Yargıç McClary.

Bay Deveraux sandalyesinden kalkarken yüzünde her zamanki gibi bir kaş çatış belirdi. Kasten bana bakmaktan kaçınıyordu ama ayağa kalkıp ceketini düzeltirken boynu kaşınıyormuş gibi kafasını yana eğdiğinde göz göze geldik. Mümkün olabilirmiş gibi, yüzü daha da asıldı. Kötü ruh hali yargıcmkiyle yarışır nitelikteydi.

“Bay David Moore lütfen.”

Üzerinde rengi atmış bir kot pantolonla kırıksık bir gömlek olan bir adam mahkeme salonunun ön tarafına doğru yürüdü. Açık kahverengi gür saçları kulaklarını örtüyor, yakasına kadar iniyordu. Attığı küçük adımlarla gözlerindeki korku dolu ifadeye bakılacak olursa tanık kürsüsüne değil eziyet verici bir sorgulamaya yaklaşıyor gibiydi.

Yemin etmesinin ardından yerinde kıpırdandı. Bruce Wayne bile onun yanında daha normal kalırdı.

“Bay Moore,” dedi Mason Deveraux derin bir ses tonuyla. “Bize Bruce Wayne Decker’ı nereden tanıdığınızı açıklayabilir misiniz?”

“Hımmm...” David parmaklarını tanık kürsüsünün kenarında tıkırdatarak yeniden yerinde kıpırdandı. “Arkadaşız.”

“Davalıyı ne zamandır tanıyorsunuz?”

Adam gözlerini kocaman açarak avukata baktı. “Kimi?”

Bay Deveraux iç çekip yavaş bir biçimde konuştu. “Bruce Decker’ı.”

“Ah...” Bruce’la göz göze gelene kadar salonda etrafına bakındı. “Çocukluğumuzdan beri.”

Bilindik kıpırdanması durmuş olan Bruce tüm dikkatini tanık kürsüsüne vermişti.

“Siz ikiniz arkadaş mısınız? Yakın arkadaş?”

“Evet.”

“Bay Decker’la ne gibi şeyler yapardınız?”

“Hımmm...”

“Birlikte düzenli olarak esrar içtiğinizi söyleyebilir miyiz?”

Bruce’un avukatı, biri poposunu çimdiklemiş gibi yerinden fırladı. “İtiraz ediyorum efendim! Bay Deveraux şahidi yönlendiriyor.”

Şaşkınlıktan ağızım açık kalmasın diye mücadele vermek zorunda kaldım. Bay Yates gerçekten müvekkilini koruma girişimde bulunuyordu.

“Kabul edildi.” Yargıç McClary bölge savcı yardımcısına dönüp uzun uzun baktı.

Dudakları ince bir çizgi halini alsa da biraz sonra Ma-son Deveraux çenesini kaldırıp şahide yapmacık bir tavırla gülümsedi. “Siz ikiniz birlikte neler yapardınız?”

“Ah, bilirsiniz, video oyunları, ailemin bodrumunda takılıp esrar içmek.”

Bay Deveraux döndü ve kaşlarını kaldırarak böbürlenir bir ifadeyle Bay Yates’e baktı. “Peki arkadaşınız Bruce bu alışkanlığını nasıl karşılıyordu?”

“Nasıl?”

“Esrar almak için parayı nereden buluyordu?”

“Ah!” David’in yüzünde anladığını ortaya koyan bir ifade belirdi. “Tamam, bir süre Burger Shack’te çalıştı. Sonra Piggly Wiggly’de işe başladı, ardından...”

“İtiraz ediyorum efendim,” diye bağırdı Bay Yates. “Müvekkilimin iş geçmişi fazlasıyla uzun olduğu için çalıştığı her bir mekândan bahsedilmesine gerek yok.”

“Kabul edildi!” diye bağırdı yargıç. “Devam edin.”

Yüzü pembeleşen Bay Deveraux ileri geri yürümeye başladı. “Bay Moore, Bruce çeşitli işlerde çalışarak uyuşturucu parasını çıkarıyor muydu?”

“Ha?”

“Esrar almak için *yeterince* kazanıyor muydu?”

“Ah, hayır.”

“Peki bu alışkanlığını nasıl sürdürüyordu ya da uyuşturucu almak için nereden para buluyordu?”

“Bazen hırsızlık yapıyor ya da ufak tefek şeyler...”

Bay Yates yeniden yerinden fırladı. “İtiraz ediyorum! Bunlar dedikodudan ibaret ayrıntılar!”

Deveraux yargıca doğru gitti. “Efendim, sabrederseniz bunun anlamlı bir soru olduğunu göreceksiniz.”

“Reddedildi. Sorunuzu sorun.”

Deveraux yetişkin bir adama yakışmayacak şekilde yeniden böbürlenen bir tavır takındı. “Peki Bruce’un hırsızlık yaptığını, ufak tefek şeyler çaldığını nereden biliyorsunuz?”

“Bana her zaman söylerdi, bazen ben de ona yardım ederdim.”

“Bir eve girdiniz mi hiç?”

Omzunu silkti. “Bir ya da iki kez.”

“Peki Frank Mitchell’in öldürüldüğü gece Bay Decker’a nalbur dükkânını soymada yardım ettiniz mi?”

“Hayır! Böyle bir şey yapmadım.”

“Bay Decker soymak için girdiği nalbur dükkânındayken size kurbanı gördüğünden bahsetti mi?”

“Evet ama...”

“Peki Bay Decker size cinayet silahını gösterdi mi?”

“Evet ama...”

“Peki, Bay Moore, cinayet silahını evinin altına saklamasında Bruce Decker’a yardım ettiniz mi?”

David Moore kaşlarını çatıp kucağına bakmaya başladı. “Evet.”

Mason Deveraux ahlaksız bir sırıtişin imasıyla sandalyesine yöneldi. “Başka sorum yok efendim.”

Bay Yates ayağa kalkıp tanık kürsüsüne yaklaştı, şimdi kaş çatma sırası ondaydı. Mahkeme bir grup huysuz erkeklerle doluydu.

“David, Bruce sana Frank Mitchell’ı öldürdüğünü söyledi mi?”

Şahit kafasını salladı. “Hayır, onu öldürdüğünü söylemedi.”

“Cinayet silahının neden elinde olduğunu sana söyledi mi?”

“Dükkâna gittiğinde arka kapının kilitli olmadığını, gizlice içeri girdiğini, iki adamın tartıştığını duyduğunu söyledi. Biri Frank Mitchell’dı ama diğer adamın kim olduğunu

bilmiyordu. Birkaç rafın arkasına saklanıp olan biteni izlemiş, sonra da diğer adam bir levye kapıp Mitchell'a vurmuş.”

Deveraux masasında öne doğru eğildi. “İtiraz ediyorum efendim. Bunlar dedikodudan ibaret ayrıntılar!”

“Reddedildi. Devam edin Bay Moore.”

David Moore başını sallayan Bay Yates'e baktı.

“Peki Bruce sana sonra ne olduğunu anlattı mı?”

“Biraz mücadele ettiklerini, sonra da diğer adamın Mitchell'ın kafasına vurduğunu, bunun üzerine Mitchell'ın her yanı kana bulayarak yere yığıldığını anlattı. Diğer adam ofise girmiş, dükkândan ayrılırken de arka kapıyı kullanmış. Adam gidince Bruce çılgına dönmüş bir halde saklandığı yerden çıkıp Bay Mitchell'ı kontrol etmiş ama adam zaten ölüymüş. Bunun üzerine Bruce cinayetten suçlanacağını düşünerek oradan ayrılırken levveyi de yanına almış.”

“Neden böyle bir şeye bulaşmak istesin ki?”

“Tamam...” Bruce'a göz attı. Bruce başını salladı. “Uyuşturucunun etkisi altındaydı, mantıklı düşünemiyordu. Eve varır varmaz işi batırdığını fark etmiş ama ne yapacağından emin olamamış. O yüzden beni aradı, levveyi evinin altına sakladık.”

“Peki sen neden bir cinayet silahının saklanması yardım ettin? Bruce'un levveyi saklamasına yardım ederken bunun seni bir suç ortağı yapacağını biliyor muydun?”

“Hayır, bunu gerçekten aklımdan bile geçirmedim. Tek bildiğim, Bruce'un yardımına ihtiyaç duyduğuydu.”

Bay Yates tanık kürsüsüne doğru yürüdü. “David, Bruce Decker'ın Frank Mitchell'ı öldürdüğünü düşünüyor musun?”

“İtiraz ediyorum efendim. Davalı avukatı şahidin var-sayımında bulunmasını talep ediyor.”

“Efendim, bu iki adam yıllardır arkadaşlar. Bay Moore sanığın karakterini biliyor. Cevapları anlamlı.”

“Reddedildi.”

Böbürlenme sırası Bay Yates'teydi. İki avukat arasındaki husumet, Mason Deveraux'nun Bay Yates'i sinirden kudurtmak için beni jüri görevine seçtiği konusunda ikna olmamı sağlıyordu. Yine de bu durum Bay Yates'ten yanaydı; zira ben de Bay Deveraux'nun varlığından rahatsızlık duyuyordum.

“David,” dedi Bay Yates. “Bruce'a inanıyor musun? Onun masum olduğuna inanıyor musun?”

“Evet. Bruce bir sineği bile incitemezken birini asla öldürmüş olamaz.”

Bay Yates jüri üyelerine dönüp gülümsedi.

David Moore kürsüden ayrıldı, Bay Deveraux bir son-raki şahidi çağırana dek Bruce rahatlamış göründü. “Elmer Burnett.”

Bruce'un yüzü bembeyaz kesilince onu bu kadar stre-se sokaş şahide bakmak için döndüm. Şahidi gördüğüm an kendi yüzümün de bembeyaz kesildiğinden emindim.

Bastonundan destek alarak bir yana bükülmüş şekilde salona giren adam Frank Mitchell'ın komşusuydu. Bir gün önce konuştuğum adamdı.

Ah, hay aksi.

Elmer Burnett kürsüye çıktı, yemin etmesini izlerken ensemden bir ter damlasının süzöldüğünü hissettim. Ön sırada oturuyordum, tam ortada sıkışıp kalmıştım. Beni görme-

mesi imkânsızdı. Hissettiğim kaygı tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

Bay Deveraux ileri geri gezinmeye başladı. “Bay Burnett, kurban Frank Mitchell’ı nereden tanıyorsunuz?”

“Kırk iki senedir yan komşusuydum.”

“Davalı Bruce Decker’ı da tanıyor musunuz?”

“Zaten bildiğin şeyi bana niye yeniden soruyorsun?”

Bay Deveraux’nun gözleri sinirden yerinden çıkacakmış gibi oldu.

Hâlâ düş yapmaya ihtiyaç duyan sağ tarafımdaki jüri üyesi dahil dinleyicilerin bir kısmı kıs kıs güldü.

Yargıç McClary tokmağını birkaç kez masaya indirdi. “Sessiz olun. Bu gibi abartılı tepkilerden sakınmak için kendinize hâkim olmazsanız her birinizi mahkememden uzaklaştıracam. *Anlaşıldı mı?*” Önündeki notları birdenbire ilginç bulmuşa benzeyen Bay Yates’e göz attı. “Bay Burnett, bunlar size gereksiz görünebilir... yani sorulan soruları kastediyorum...”

“Gereksiz kelimesinin ne anlama geldiğini biliyorum. Aptal değilim.”

Yargıç dehşete kapılmış görünüyordu, kimse onunla böyle konuşmaya cesaret edemezdi. “Kimse size öyle olduğunuzu söylemedi. Fakat sorulara yanıt vermek zorundasınız, size ne kadar gereksiz görünürse görünsün.” Mason Deveraux’yu işaret etti. “Ya da avukatlar kaç kez itiraz ederse etsin.” Bay Yates’e bakarak sıırıttı. “Konuşulanları kimse daha önce duymamış gibi bize aktarmanız gerekiyor.”

“Ona bildiğim her şeyi zaten anlattım. Bu kahrolası...”

“Sıkıntınızı anlıyorum,” dedi yargıç sert bir ses tonuyla. “Ama yine de sorulara yanıt vermeniz gerekiyor.”

“O halde sorun da kurtulalım.”

“Evet, size katılıyorum,” dedi Yargıç McClary.

“Bay Burnett.” Deveraux’nun sesi buz gibiydi. “Davalı Bruce Decker’ı nereden tanıyorsunuz?”

“Bruce’u bebekliğinden beri tanırım. Birkaç ev aşağıda, köşedeki evde büyüdü. Ailesiyle yaşıyordu, işte şurada oturuyorlar.” Gözlerinin altındaki koyu renk halkalara bakılırsa ciddi bir uykusuzluk sorunu çeken orta yaşlı çifti işaret etti. “Frank Mitchell’ı öldürmeden bir ya da iki ay öncesine kadar onlarla birlikte kalıyordu.”

Bay Yates pantolonu ateş almış gibi hızla yerinden fırladı. “İtiraz ediyorum efendim. Bu, tahmine dayalı bir ayrıntı!”

“Kabul edildi.” Yargıç yüzünü bize döndü. “Jüri üyeleri, davalının, Bay Mitchell’ı öldürdüğüne dair şahidin son ifadesini göz ardı edecekler.” Bay Deveraux’ya döndü. “Devam edin.”

Deveraux bitlerinden kurtulmaya çalışmış gibi hafifçe silkelendi. “Yani Bruce Decker oradan taşındı mı?”

“Evet.”

“Neden taşındığını biliyor musunuz?”

“İtiraz ediyorum efendim. Bu, dedikodudan ibaret olan bir ayrıntı teşkil ediyor!”

Bay Deveraux serbest bırakılmayan bir buldok gibi görünüyordu. “Şahidin bu bilgiyi Bruce Decker’ın anne babasından edindiğine inanıyorum.”

Yargıç iç çekti. “Reddedildi ama sorunuzu başka bir şekilde ifade edebilirsiniz.”

“Bruce Decker’ın anne babası size oğullarının neden başka bir yere taşındığını söylediler mi?”

“Evet, elbette söylediler. Başını sürekli belaya soktuğu için kışına tekme basmışlar.”

“Sabıka kaydından mı bahsediyorsunuz?”

“O da bir diğer sorun tabii! O çocuk tüm hayatı boyunca amaçsızca gezinip durdu, ailesi de haliyle sonunda usandı.”

“Nereye taşındığını biliyor musunuz?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Bay Decker, Frank Mitchell’ı tanıyor muydu?”

“Elbette tanıyordu. Komşulardı! Bu ne kadar saçma bir soru böyle!”

“Bay Decker komşusundan herhangi bir şey çalmış mıydı?”

“Bruce, sokağında yaşayanların tarafındaydı.”

Bay Deveraux kollarını kavuşturdu. “Soruma yanıt vermediniz.”

“Sorular. Sorular. O lanet olasıca baş belası...” Elmer Burnett parmağıyla Bruce’u işaret etti. “Frank Mitchell’ı öldürdü, onu hak ettiği şekilde hapse tıkmak yerine tek yaptığınız sorular sormak!”

“Bay Burnett!” Yargıç McClary tokmağını masaya indirdi.

“Lanet sorularınıza cevap vermekten sıkıldım. Kahretsin, şurada oturan kadın bile dün akşam gelip sorular sorarak

etrafta dolanıyordu!” Parmağıyla beni işaret edince tepeden tırnağa kızardığımı hissettim.

Lanet olsun.

Tüm gözler üzerimdeyken herkes sessizliğe gömüldü.

Ardından mahkeme salonunda bağışmalar yükseldi.

“*O mu?*” diye bağırdı Bay Deveraux beni işaret ederek.

“İtiraz ediyorum efendim!” diye haykırdı Bay Yates.

“Siz ve sizin lanet olası itirazlarınız!” diye kükredti Bay Burnett, artık parmağını değil bastonunu sallıyordu. “İtirazlarınızı alıp kışınıza...”

“Sessiz olun!” Yargıç McClary tokmağını tekrar tekrar masaya indirdi. “Size *sessiz olun* dedim. Bir kişi daha tek kelime ederse onu sadece mahkememden kovmam hapse de tıkarım.”

Hızlı ve derin derin nefes almaya çalıştım.

Yargıç bana dik dik baktı. “Bay Burnett, dün akşam ön sıranın ortasında oturan jüri üyesiyle konuştuğunuzu mu söylüyorsunuz? Mavi elbiseli olan kadınla?”

“Oydu. Sorular sorarak Frank’in evinin etrafında dola-
nıyordu.”

Jüri üyelerinden biri güçlkle soludu.

Yargıç yüzü kıpkırmızı kesilerek tokmağını masasına indirdi. “Sizi uyardım, tek kelime etmek yok! Mübaşir Spencer, şu adamı alıp şehir hapishanesine götürün.”

Korkmaya başlamıştım, bedenim dengede durmayan bir çamaşır makinesi gibi sarsılıyordu.

Yargıç McClary’nin bakışları bana odaklandı. “Dün akşam kurbanın evine gittiniz mi?”

Yalan söyleyemezdim. Hem Bay Burnett orada olduğumu söylemişti hem de yalancı şahitlik yapmayacağıma dair yemin etmiştim. Suçumu itiraf etmem gerekiyordu. “Evet efendim.”

Birkaç kişi şaşkınlığını dışa vurarak elini ağzına bastırdı. Yargıcın yüzü pancar kırmızısına döndü.

“Efendim, tansiyonunuz,” dedi mübaşir alçak bir ses tonuyla.

“Mübaşir git, kendini kodese tık!”

“Yargıç McClary?” dedi mübaşir hırıldayarak.

“Hepinizi uyardım!” Sesi salonda gümbürdüyordu. Dikkatini yeniden bana verdi. “Bu yaptığınızın yasaya karşı gelmek olduğunu biliyor muydunuz bilmiyor muydunuz?”

“Biliyordum efendim,” dedim tiz bir sesle.

“Ne? Siz kendinizi Angela Lansbury mi sanıyorsunuz?”

“Kim?”

“Angela Lansbury. *Cinayet Dosyası*.” Yüzümde beliren sersemlemiş ifadeyi görünce ifadesi karardı ve suratı morumsu kırmızı bir tona büründü. “*Cinayet Dosyası*’nı bilmiyor musunuz?”

Başımı salladım.

“Genç insanların Angela Lansbury’nin kim olduğunu bilmesi gerekirken şehrimizde neler oluyor böyle?” Derin bir nefes alıp gözlerini kıstı. “Sizi bu davayı soruşturmaya iten nedir Bayan Gardner? Bay Deveraux size yeterli kanıtı sunmadığı için mi ikna olmak adına kendi işinizi kendi başınıza görmeye karar verdiniz?”

“Hayır efendim.”

“O halde neden?”

“Sanığın masum olduğunu düşünüyorum.”

“*Ne düşünüyorsunuz?*”

Salonda lanet olası bir kaos havası yükseldi.

Yargıç McClary tokmağını o kadar sert bir şekilde masaya indirdi ki elinden fırlayan tokmak Bay Yates’in alnının ortasına isabet etti.

“*Sessiz olun!*”

Bay Yates tok bir ses çıkararak yere yığıldı.

Dinleyicilerden biri çığlık atmaya başladı.

“*Kahretsin, sessiz olun!*” diye bağırdı yargıç ciğerlerinin yettiği ölçüde. “Biri o lanet tokmağı bulsun!”

Birkaç kişi hızla harekete geçip masalarla sandalyelerin altına bakmaya başladı.

“Tamam, umarım sebep olduğunuz maskaralıktan memnunsunuzdur,” diye bağırdı yargıç seslerin arasından. “Çünkü bu bir süreliğine sebep olduğunuz son maskaralık olacak. Bayan Gardner, sizi mahkemeye saygısızlıktan alıkoyuyorum, otuz gün süresince şehir hapishanesinde cezanızı çekeceksiniz. Spencer, onu mahkeme salonumdan çıkar çabuk!”

Bölüm On Dört

Kaos ve karmaşa yüklü anların ardından mübaşir beni mahkeme salonundan çıkardı. Beni kelepçelemedi ama kendini kodese tıkacağı için oldukça üzgün olduğunu düşündüm. Mantiğim aksini söylese de düştüğüm durumdan şeytani bir zevk aldığını görmeyi umarak Bay Deveraux'ya göz attım. Ancak dehşete kapılmış ve suçlu görünüyordu. Tamam ama hangi konuda?

Hapse tıklılmayı bu kadar çok düşündüğüm için üzgündüm çünkü en kötü kâbusum gerçekleşiyordu. Annemin cinayetinden sorumlu tutulduğum tüm o süre boyunca hapishaneyi boylayacağım diye içim içimi yemişti. Şimdi, bir davayı kurcaladığım için hapishanede cezamı çekecektim.

Joe ne diyecekti?

Violet ne diyecekti?

Mübaşir Spencer beni zemin kata indirdi, adliyeye ayak bastığımdan beri ilk kez asansörün yavaşlığına şükrettim. Bu bana fazladan beş dakika kazandırdı. Beni koridordan

geçirmesinin ardından bir yeraltı tünelinin girişine adımımızı attık. Karanlık tünel bana bir zindanı anımsatınca içimde bir klostrofobi dalgası yükseldi. Kalp atışlarım hızlandı. Aniden durup duvarın köşesine tutunarak ağlamaya başladım.

“Hayır! Buraya giremem! Ben...”

Genelde gergin olan mübaşir beklemede olan kendi mahkûmiyetinden ötürü sarsılmış durumda olmalıydı. Su-ratsız yüzü kaybolarak bana teskin edici bir biçimde gülüm-sedi. “Bir şey yok. Bu sadece bir tünel. Buradan geçerek şehir hapishanesine çıkacağız.”

“Ama... beni... hapse tıkacaklar.”

İç çekerek bileğimi kavradı. “Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Yargıç McClary gerçekten seni otuz gün bo-yunca mahkûm edemez. Orada en fazla beş gün kalırsın.”

Hıçkırıklara boğuldum. Beş gün? Küçükük bir odada kilit altında tutulmak mı? Hızlı ve derin nefesler alarak yere yığılıp kaldım.

Gözleri kocaman açılan mübaşir yardım istemek için kafasını çevirip etrafa bakındı. Yere yığılmış histerik bir ka-dınla ilgilenmek büyük ihtimalle eğitiminin bir parçası de-ğildi. Açıkça tedirgin olmuş görünüyordu.

Salya sümük ağlayarak popomun üstünde yerde oturur-ken Neely Kate köşede belirdi. “Rose?”

“Neely... Kate...” dedim zorlukla nefes almaya çalışarak.

Zavallı Mübaşir Spencer bana korku dolu gözlerle ba-karken Neely Kate yanıma çömeldi. “Ne oldu?”

“Ben... hapse gireceğim.”

“Neden?”

“Mahkemeye saygısızlıktan,” dedi mübaşir. “Davayı araştırıyormuş.”

Neely Kate kolumu okşadı. “Neden böyle bir şey yaptın ki?”

“Çünkü... o masum...”

“Ah,” diyerek iç çekti Neely Kate, kafası omzuma düşecek şekilde bana sarılıp sırtımı sıvazladı. “Tamam, tamam. Yargıç McClary sinirli bir tiptir. Herkes bunu bilir. Fikrini değiştireceğinden eminim. Sana ne kadar verdi?”

“Otuz gün...”

“Ah.”

“Ama bunu yapamaz,” dedi mübaşir. “Ona en fazla beş gün verebilir.”

Neely Kate geriye çekilip bana içten bir şekilde gülümsedi. “Gördün mü? Manzara şimdiden daha iyi görünüyor!”

Sakinleşmeye çalışarak kafamı salladım. Kendi başıma dert açmışım. Bu gerçeği kavrarken sindirmek hiç de kolay değildi.

Neely Kate cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp bana uzattı, neyse ki kullanılmamıştı. Nefes almaya çalışarak yüzümü sildim. Mübaşir Spencer bana sabırsız bir bakış attı.

Neely Kate kulağıma fısıldadı. “Gitmek zorundasın, Rose. Hazır mısın?”

Titreyerek başımı salladım. “Tamam, yapıp kurtulalım.”

Neely Kate ayağa kalkmama yardım ederken mübaşir gergin, endişeli bir ifadeyle bizi izliyordu. Tünelde çıldırmamdan kaygılanıyor olmalıydı.

Aynı şeyi düşünüyor olmalı ki Neely Kate elimi sıkıca tutup kararlı bir ifadeyle Spencer’a baktı. “Şehir hapishanesine kadar ona eşlik edeceğim.”

Adamın omuzları gevşedi. “Teşekkür ederim.”

Yavaş ve dikkatli bir biçimde tünelde ilerlemeye başladık. Neyse ki çok uzun değildi, yedi metre ötemdeki sonu görebiliyordum. Gözümü tünelin sonundan alamayıp yolu istemsizce adımlarken Neely Kate’in elini öyle sıkı tutuyordum ki kan dolaşımını kestiğimden emindim.

Tünelden çıktığımızda şehir hapishanesine yürüyüş kısıydı, ki bunun mahkûmlar mahkemeye nakledilirken işe yarar bir şey olduğunu aklımdan geçirdim. Yine de henüz kilit altında tutulmaya hazır değildim. Sınırlı bir alanda günlerce nasıl hayatta kalacaktım?

Geri kalan süreç belli belirsizdi. Neely Kate beni danışma bölümünde bırakmak zorundaydı. Ona çantamla taktığım tek mücevher olan yüzüğümü vermemin ardından boy çizelgesinin önünde durdum, fotoğrafımı çektiler. Kırmızı burnum ve gözyaşı lekeli yüzümle oldukça berbat göründüğümünden emindim. Yine de bu korkunç ilkokul fotoğraflarımın çoğundan daha da iyi olabilirdi. Sonra parmak izlerimi alıp telefonu kullanmama izin verdiler.

Kimi arayacağımdan emin değildim. Annemin cinayetinden sorumlu tutulduğumda Violet’ın tuttuğu avukatı arayabilirdim ama Deanna’nın telefonunu hatırlayamıyordum. Sonra Joe’yu aramayı düşündüm ama Little Rock’ta henüz uyanmış olmalıydı, onun işten izin almak zorunda kalmasını istemiyordum.

Hafta sonu için Little Rock'a gidemeyeceğimi fark ettiğimde boğazım düğümlendi, yeniden gözlerim doldu. Ortalarda görünmediğimde Joe ne düşünecekti?

Sonunda aramam gereken tek kişinin numarasını tuşladım.

İkinci çalışta telefona yanıt verdiğinde sesi tereddütlü geliyordu. Arayan kimliğinde Fenton County Hapishanesi'ni gördüğünde aklından neler geçtiğini ancak hayal edebildim. "Alo?"

"Violet." Sesim gözyaşlarım yüzünden boğuk çıkıyordu.

"Rose?" Kelimeleri panik yüklüydü. "Sorun nedir? İyi misin?"

"İyi değilim Violet." Öyle fena ağlıyordum ki sonunda ablam beni anlayabilsin diye sakinleşmeye çalıştım. "Ben... hapse giriyorum."

"Hapse mi giriyorsun? *Tanrı aşkına, bu nasıl olur?*"

"Mahkemeye saygısızlıktan..."

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir? Bir görüntü görüp ağzından mı kaçırdın?"

"Hayır. Öyle bir şey değil." Serbest kalmak üzere olan hıçkırıklarımı yutkundum. "Davayı araştırıyordum."

"Sen ne yapıyordun?"

"Davayı araş..."

"Ne dediğini duydum. Sadece buna inanmakta zorluk çekiyorum."

"Violet, bu doğru. Deanna'yı arayabilir misin?"

İçine keskin bir nefes çektiğini duydum. "Bu tamamen onun yüzünden."

“Bruce Wayne Decker’ı mı kastediyorsun?”

“O da kim? *Hayır*. Kastettiğim kişi Joe McAllister. Joe Simmons. Adı haftaya her ne olacaksa. Adı sürekli değişen bir adama kim güvenebilir ki?”

Ağzım açık kaldı. Bu meseleye girmek için *şu anı mı* seçiyordu? “Violet, tamamen yanlış anladın. Joe bu konuda hiçbir şey yapmadı.”

“Tabii, onu koruyorsun. Şu durumda bile onun tarafını tutuyorsun.”

“Violet, neyden bahsettiğin hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok. Bunu sonra konuşabilir miyiz? Fazla vaktim yok.”

“Fazla *vaktim* yok da ne demek?” Nefesi kesildi. “Ah Tanrım! Bir davayı araştırdığın için seni idam mı edecekler?”

“Hayır! Violet, lütfen. Deanna’yı aramana ihtiyacım var.”

“Seni kesinlikle bugün idam edemezler!”

“Kimse idam edilmiyor!” diye bağırdım çileden çıkarak. “Telefonu kullanmam için bana tanınan süre dolmak üzere. Violet, beni dinle! Deanna’yı aramana ihtiyacım var!”

“Ah.” Aklı başına gelmiş gibiydi. “Onu hemen araya-cağım.”

“Sonra da Joe’yu aramana ihtiyacım var. Aksi takdirde ne olduğunu bilmeyecek ve ortaya çıkmadığımda ya da aramalarına geri dönmediğimde endişelenecek.”

“Sana yaptığı şeyden sonra benden onu aramamı mı bekliyorsun?”

“Violet! Joe bana *hiçbir şey* yapmadı. İçine düştüğüm durumun bir parçası değil. Lütfen, Violet. Bunu benim için yapmana ihtiyacım var.”

Gardiyan saatini işaret etti. “Zaman doldu.”

“Kapatmam gerek. Lütfen Muffy’ye dikkat et. Otuz gün boyunca burada olacağım.”

“Ne? Otuz gün mü? Hemen Deanna’yı arıyorum. O seni oradan çıkarır.”

“Joe’yu da unutma.”

“Aslında o adamı...”

Hat kesilince dehşete kapılarak gardiyana baktım.

Adam omzunu silkti. “Seni uyardım.”

Beni hücreme götürürken, ya Joe başıma gelenleri öğrenemezse diye endişelenmem neredeyse kilit altında tutulma korkumu bastırıyordu. O zaman ne yapardı?

Gardiyan ön kısmı parmaklıklarla çevrili bir odanın önünde durup kapıyı kaydırarak açtı. “Kalacağın yer işte burası.”

Ayaklarım zemine çakılı kalmış gibi hücrenin girişinde durdum. Neyse ki beklediğim kadar pis ve karanlık değildi. İçeride portatif bir karyolayla tuvalet vardı. Fakat hiç pencere yoktu, üç duvar da gri beton tonundaydı. Bırakın otuz günü, burada beş gün boyunca nasıl hayatta kalacağımdan emin değildim.

“İhtiyacımı nasıl gidereceğim?” Tuvaleti işaret ettim. “Açıkta duruyor.”

Gardiyan kahkaha attı. “Yakında çözersin.” Elini sırtıma koyup beni hafifçe içeri itti.

Ayaklarımı zeminden koparmayarak ona karşı koydum. “Korkunç bir hata yapıyorsunuz.”

“Duyduğum tek hata, görevin jüri üyeliğiymen dedektif rolüne soyunmaya karar vermen.”

Bu konuda tartışmadığım gibi beni sert bir şekilde içeri itmesine de karşı koyamadım. Hücreye sendeleyerek girdiğimde kapı arkamdan çarpılarak kapandı. İçimde yoğun bir panik dalgası yükselirken nefesim kesilerek hızla etrafıma bakındım.

Bu sadece bir oda. Çirkin bir oda.

Kapısı kilitli bir oda. Burada kapana kısılmış durumdasın.

İçimde giderek yapılanan endişe atağını bastırmaya çalışıp derin derin nefesler alarak karyolaya oturdum.

Bir saat kadar sonra gardiyan içinde bir sandviçle bir şişe su bulunan metal bir tepsi getirdi bana. “Öğle yemeği zamanı.”

“Şimdi mi?”

Kıkırdadı, parmaklıkların arasından tepsiyi bana uzattı. “Eğlenirken zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorsun tabii.”

Ona dik dik baktım. Hapsedilmenin gerçekten eğlenceli hiçbir tarafı yoktu. “Aç değilim.”

“Yine de yesen iyi edersin. Önümüzdeki altı saat boyunca akşam yemeği verilmeyecek, atıştırmalık falan da yok.”

Ayağa kalkıp tepsiyi parmaklıkların arasından çekip aldım. “Avukatım hâlâ gelmedi mi?”

“Hayır. Seni soran tek kişi durmadan konuşan sarı saçlı bir kadın. Hayır cevabını vermemize rağmen on dakikada bir seni görmek istediğini söylüyor, ısrarcı bir tip.”

Gülümsemeden edemedim. “Neely Kate.

“Evet, ta kendisi.”

“Ona iyi olduğumu, kendisini sonra arayacağımı söyleyin. Belki o zaman gider.”

“Scott onu geri göndermek üzere tünelde sanırım.”

Buna hiç şaşırmamıştım. Neely Kate hafife alınmayacak biriydi. “Başka biri?”

“Yok.”

“Tamam, teşekkür ederim.” Elimde tepsiyle karyolaya oturup sandviçten bir dilim kopardım. Salamlıydı. İçinde başka da bir şey yoktu. Çocukluğumdan beri salamlı sandviç yememiştim. Burnumu kırıştırarak tepsiyi şiltenin üzerine bıraktım ve sırtımı duvara yasladım. Olaylara iyi tarafından bakmaya karar verdim. Belki de kilo verirdim.

“Bazı mükerrir suçluların salamlı sandviç yemek için buraya geri döndüğünü duydum.”

Şaşıarak kafamı çevirdim. Mason Van de Camp Deveraux III hücremin önünde durmuştu, bir eliyle parmaklığı tutuyordu. Her zaman düzgün olan saçları biraz kabarmış görünüyordu. Ceketi yoktu, kravatını gevşetip gömleğinin üst düğmesini çözmüştü.

“İçine düştüğüm durumdan zevk almak için mi buradasın?”

Dudaklarını büzerek alnını parmaklığa yasladı. “Hayır. O bahsettiğin burada mümkün değil.”

“O zaman burada ne işin var?” Bu adama karşı neden böylesine nefret doluydum?

Diğer eli de parmaklığı sardı. “Sabahtan beri bir şey kafamı kurcalıyor.”

Sert bir şekilde yutkunsam da kaşlarımı kaldırdım. “Ve?”

İç çekti, bakışlarını bana çevirmeden önce zemine uzun

uzun baktı. “Dün beni görmeye geldin ama küçük bir *çatışma* yaşadık.” Derin bir nefes alarak duraksadı. “Neden oraya geldiğini düşünmeden edemiyorum. Özellikle de bu sabah tanık olduğumuz ifşadan sonra.”

Aman Tanrım! Bay Deveraux yalnızca medeni davranmıyor, aynı zamanda nazik olmaya da çalışıyordu.

Dudaklarımı büzerek başımı salladım. “Sorun değil. Ne de olsa bana inanmayacaktın.”

Gözlerimin içine baktı. “Bana bir fırsat tanı.”

Ayağa kalkıp onun karşısına geçtim. “O küçük *çatışmayı* yaşamamış olsaydık bile muhtemelen senden korkuyor olacaktım.”

“Neden? Gerçekten o kadar korkutucu biri miyim?”

Hissettiğim tedirginliğe karşın kahkaha attım. “Evet, *öylesin*. Adliyedeki herkes aynı fikirde.”

Dudağının kenarı hafifçe kıvrılırken yapmacık bir biçimde gülümsedi. “Bu dün koridorda bana söylediklerinin ardından yükselen alkışları açıklıyor.”

“Bunu hak ettiğini düşünüyorlardı.”

Başını yana eğip gülümsedi. Bu onu on yaş daha genç gösteren sahici bir gülümsemeydi. Daimi kaş çatışından arındığında yakışıklı bir adamdı, özellikle de sarı saçları bu şekilde kabarıken. “Sanırım hak ettim.” Duraksadı, gülümsemesi yitip gitmişti ama gardı hâlâ düşüktü. “Peki o halde, kabalığımla sözünü kesmeden önce beni neden görmeye gelmiştin?”

Parmaklığa yaslanıp iç geçirdim. “Bay Decker’ın masum olduğunu sana söylemek istiyordum.”

Beni incelemek için kafasını çevirdi. “Ama en başında

dava hakkında hiçbir bilgin olmadığını söylemiştin. Bu bir yalan mıydı?”

O an ne kadar kibar olursa olsun ona gördüğüm görünüden bahsedemezdin. Delinin teki olduğumu düşünür, sonra da beni şehrin akıl hastanesine gönderirlerdi. “Hayır. Yalan söylemedim, yemin ederim ama dava başlamadan önce bir şey buldum. O zaman bunun ne ifade ettiğini bilmiyordum. O sabah bu yüzden sana çarptım. O kadar korkmuştum ki gittiğim yere bakmıyordum, sonunda sana tosladım.”

Bay Deveraux yerinden doğruldu, gözlerine sert bir ifade yerleştirerek sesini alçalttı. “Biri seni tehdit mi etti Rose?”

“Ne?” Kafamı salladım. “Hayır. Öyle bir şey değil. Sadece... istemeden bir şeyler duydum.” Ki bu teknik olarak doğrudu.

“Anlamama yardımcı olursan belki seni buradan çıkarabilirim.”

Gözlerimi kısıtım. “Neden böyle bir şey yapasın ki?”

Alnı kırıştı, üzgün göründü. “Daha önce sergilediğim tavırlara rağmen belki de o kadar kötü biri olmadığımı kanıtlamak istiyordumdur.”

“İnsanlar, gerçekten kibar biri olursan buna inanabilirler.”

Yüzünde bir ışıltı belirdi ve kahkaha attı. “Konunun özüne nasıl ineceğini biliyorsun, değil mi?”

Omzumu silkerek kafamı parmaklığa dayadım. “Ab-lam buna katılmazdı. Nerede olduğuma bir baksana.”

“Benim yüzümden buradasın.”

Kafamı salladım. “Hayır, bu doğru değil.”

“Benimle konuşmak istediğinde sana fırsat vermiş ol-

saydım, belki de postalamak yerine sana mantıklı davranman gerektiğini söyleyebilirdim.”

“Bil diye söylüyorum, muhtemelen cesaretimi yitirirdim, işler aynı şekilde ilerlerdi.”

“O halde bana şunu söyle: Neden Frank Mitchell’in evinin etrafında dolanıyordun?”

“Onunla, onu neden birinin öldürdüğüyle ilgili bir şeyler bulmayı umuyordum.”

İfadesi sertleşti. “Onu kimin öldürdüğünü zaten biliyoruz.”

“Yanlıı adamı hapse tıkmaya çalışıyorsunuz.”

“Bana bildiğın şeyi anlat Rose.”

Ona ne söyleyebilirdim ki? Joe bildiğım her şeyi birer dedikodu olarak nitelendiriyordu. Bunun yanı sıra Mason Deveraux bana zaten inanmayacaktı. Bu konuda onu suçlamıyordum.

Yine de masum bir adamın hayatı tehlike altındaydı, bu noktada ona bir iyiliğım dokunabilirdi belki. “Bildiğım şey şu: Frank Mitchell birilerine borçlanmış. Duyduğum kadarıyla bahisçilere. Aynı zamanda birileri Frank Mitchell’in evini satın almak istiyormuş. Onun keyfini kaçırarak ölçüde. Söylediğın gibi, kasadan pek para alınmamış. Bu bana hırsızlıktan öte bir şeymiş gibi geliyor.”

“Belki de hırsız paniğē kapıldı. Belki de kurbanla mücadele etmeyi planlamamıştı, onu öldürdükten sonra öyle çok korktu ki bunu akıl edemedi. O yüzden de kasadan az bir miktar alıp çoğunu arkasında bıraktı.”

“Bay Decker sağ elini kullanıyor.”

Kafası karışmıştı, kaşlarını çattı. “Bunun konuyla ne gibi bir ilgisi var?”

“Katil sol elini kullanıyor.”

Parmaklıklara daha da yaklaştı. “Bana anlatmadığın şey ne? Bunu nereden biliyorsun? Pazartesi sabahı bana çarpmadan önce bir şeyler duyduğundan bahsettin. Neredeydin?”

Tereddüt ettim. Ona söylersem geri dönüşüm olmayacaktı. “Tuvaletteydim.”

“O halde katilin bir kadın olduğunu düşünüyorsun.”

“Hayır, bir erkek.”

“Ama...”

“Kadınlar tuvaleti kapalıydı, gerçekten ihtiyacımı gidermem gerekiyordu. Üzerimi aramak için Memur Ernie’nin gelmesini beklerken Matt beni güvenlikte epey bir zaman alıkoymuştu.”

“Bu yüzden erkekler tuvaletine girdin.”

“Evet.”

“Bir kabindeydin, bir şeyler duydun.”

“Öyle sayılır.”

“Ne duydun?”

Derin bir nefes aldım. Gördüğüm görüntüden bahsetmeden söyleyeceklerimle en azından daha fazla soruşturma yapması konusunda onu ikna edebilir miydim? “Bir adamın ‘yanıma kâr kalacak’ dediğini duydum.”

“Bu kadar mı?”

“Hayır, elbette bu kadar değil. Bir yaka rozetinden bahsetti. Üzerinde bir köpekle ağaç olan, bunun kendisiyle ilişkilendirilmesinden endişe ediyordu.”

Bay Deveraux'nun yüzü bembeyaz kesildi. "Bunları neden mahkeme başlamadan önce anlatmadın?"

"Ne anlatacaktım? Adamın neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. *Yanına kâr kalmak* genelde herkesin kullandığı yaygın bir ifadeydi, muhtemelen hiçbir anlamı yoktu. Açık konuşmam gerekirse, öyle çok şey yaşandı ki bunu tamamen unuttum. Bir şey ifade ettiğini fark ettiğimde mahkeme çoktan başlamıştı. Dedektif Taylor yaka rozetinden bahsedince parçalar ancak yerli yerine oturdu."

Gözlerini bir an için yumdu. "Ve bayıldın."

"Evet."

"Sonra da kendi başına araştırma yapmaya karar verdin? Çünkü Bruce Decker'ın masum olduğunu düşünüyordun ama bunu kanıtlayacak sağlam bir kanıta ulaşamamıştın."

Ayakkabılarını inceledim. Parlak ve pahalı mokasenlerdi, görünüşe bakılırsa Bay Deveraux'nun durumu epey yerindeydi. Henryetta'da bulunmaktan böylesine nefret etmesine şaşmamak gerekiyordu. "Evet."

"Yasayı çiğnediğini biliyor muydun?"

"Parmaklığın bu tarafında duruyor olmam sanırım bunun bir kanıtı."

"Orada dolanırken yasayı çiğnediğini biliyor muydun?"

Çenemi kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Evet."

"Peki neden yaptın?"

"Neden bölge savcı yardımcısı oldun?"

"Bunun konumuzla ne ilgisi var? Ben bir iş için tutuldum: Suçluyu dava etmek. Sen de bir iş –bir jüri üyeliği görevi– için yeminli ifade verdin. Yeminini bozdun."

İç geçirdim. Bay Akıllı geri dönmüştü. “Bay Deveraux, sadece soruma yanıt verin. Bölge savcısı olmak istiyor musunuz?”

“Evet.”

“O zaman bana neden istediğinizi açıklayın.”

Ağırlığını diğer ayağına verirken gözlerinde beliren acı dolu ifadeyi saklayamadan seçebildim.

Kendimi suçlu hissettim. Sorduğum sorunun bu kadar kişisel olduğunu fark edememiştim. “Cevap vermek zorunda değilsin...”

Yüzünü kaldırdı, çenesi kenetlense de gözlerine yumuşak bir ifade yerleşti. “Arkansas eyaletinin kanunlarını uygulamak istiyorum, kulağa basmakalıp görünse de kötü adamları uzaklaştırmak. Masumu koruyarak dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek. Adalet için savaşmak.”

Kendimi birden bezgin hissederek şakağımı parmaklığa yasladım. “Oraya gitme nedenim de bu. Bruce Wayne Decker için adalet istiyorum çünkü bunu benden başka kimse istemiyor. Tüm o insanların onu suçlamak için ne kadar hevesli olduklarını biliyorum. Kimse Bay Decker için mücadele etmiyor, biri bunu yapmalı.” Bakışlarımı ona çevirdiğimde adamın bana biraz daha yaklaştığını, yüzlerimizin arasında birkaç santim kaldığını fark ettim.

Ciddi bir ifadeyle beni birkaç dakika inceledi, ardından geri çekildi. “Seni bu karmaşadan kurtarabilmek için ne yapabileceğime bakacağım.”

“Ama... neden?”

Genç ve hınzır görünerek göz kırptı. “Ne kadar aksi olduğuma dikkat çekmenin ardından en azından bunu yapabilirim.”

“*Aksi mi?*” Sesi otuz değil de altmış yaşındaymış gibi çıkmıştı.

Sırttı ve omzunu silkerek uzaklaştı. “Oraya fazla alışma Rose Gardner.”

Bulunduğum alana göz gezdirdim. Bu konuda endişelenmesine gerek yoktu.

Bölüm On Beş

Öğleden sonrasının büyük bir kısmını karyolamda, Fenton County Hapishanesi'ne düşmeme sebep olan seçimlerimi düşünerek geçirdim. Bildiklerime rağmen meseleyi akışına bırakıp davada öne sürülen kanıtlara kulak vermem mi gerekirdi? Çirkin gri duvarlara uzun uzun bakmaya başladığımda burada en fazla otuz gün kalabileceğimi hatırlattım kendime. Bruce Decker ise hücrelerinde yıllarca tutulabilirdi. Olayları farklı bir şekilde ele almam gerektiğini kabul etmeme karşın ona yardım etmeye çalıştığım için pişman değildim.

Neyse ki Bay Deveraux'nun ziyaretinin ardından hissettiğim yoğun endişe hafiflemişti. Varlığından şaşkınlık duymuştum, adam kesinlikle tam bir muammaydı. Beni buradan çıkaracağından ya da bana yardım etmek için öne sürdüğü nedenlere inanıp inanmamam gerektiğinden emin değildim. Yine de güvenip umut etmek dışında fazla seçeneğim yoktu.

Hücrede bir saat olmadığından saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildim. Tek bildiğim, saatlerdir

burada tutulduğumdu. Deanna'nın gelmesi neden bu kadar uzun sürmüştü? Halbuki annemin cinayetiyle ilgili sorguya alındığımda haberi almasının ardından bir saat içinde, sabahın köründe yardımına koşmuştu. Hafta içi bir öğleden sonrasında şehir hapishanesine gelmesinin o gününün şartlarına nazaran çok daha kolay olacağı kesindi. Yine de, bugün günlerden cumaydı.

Dış kapı gıcırdayınca guruldayan midem saatlerdir hiçbir şey yemediğimi hatırlamama neden oldu. Öğle yemeği olarak salamlı sandviç veriyorlarsa akşam yemeğinde ne sunacaklardı? Peynirli makarna mı?

Fakat akşam yemeği yerine yanında suratsız bir gardiyanla Joe köşede belirdi. Karyoladan fırlayıp parmaklıkları kavradım. "Joe! Violet seni aradı demek!"

"Hayır. Neely Kate aradı." Kaşlarını çattı, ses tonu düz ve anlaşılmazdı.

Omuzlarımı dikleştirdim. Kendi başımı derde sokmuştum, cezamı kabul etmek zorundaydım. "O halde beni görmeye geldin?"

Gardiyan elinde anahtarlığıyla hücrenin kapısına uzandı.

"Seni buradan çıkarmaya geldim."

"Sen ne yapmaya geldin?"

Kapı hızla açılırken Joe gardiyanın yanından geçerek hücreme girdi.

Ona doğru atılıp kollarımı boynuna doladım, yüzümü göğsüne gömdüm.

Beni daha da yakınına çekti. "Little Rock'a gelmemek için elinden geleni ardına koymuyorsun."

Boğazımdaki yumruya rağmen kahkaha attım. “Gel-mek istedim. Gerçekten istedim.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı kulağıma. Beni hafifçe sıktık-tan sonra geri çekilip elimi tuttu. “Hadi seni eve götürelim.”

“Gerçekten gidebilir miyim?”

“Evet, bir Arkansas polisi vasıtasıyla serbest bırakıldın.” Göz kırptı.

“Gerçekten mi?” diye sordum beni hücreden çıkarıp koridora doğru çekerken.

Bir hücreye yeniden adım atacağım an çok da uzak de-ğildi demek...

Yanıma sokuldu, sesi alçak ve seksiydi. “Bu bir zorluk Bayan Gardner. Fakat seni tüm hafta sonu boyunca kilit al-tında tutma sorumluluğunu tamamen kabul ediyorum.”

Gardiyanın yüzü kıpkırmızı kesilince Joe kahkaha attı. Adama halden anlayan bir bakış attım.

Joe fikrimi değiştirip hücreme dönebilirmişim gibi elime yapıştı.

Bunun olma olasılığı epey düşüktü. “Gerçekten, beni buradan nasıl çıkardın?”

“Deveraux’yla konuştum, bana yargıcı ikna etmeye ça-ıştığını söyledi. İkimiz bir olup adamı seni serbest bırakma-sı konusunda ikna ettik.”

Yani Mason Deveraux cidden beni buradan çıkarmayı denemişti. Paniğe kapılarak olduğum yere çakılıp kaldım. “Pazartesi günü jüri görevine geri dönmek zorunda değilim, değil mi?”

Joe kahkaha attı. “Ah hayır. Jüri görevin *sona erdi*.”

“Peki ya Bayan Baker? Jüri üyelerini zehirlemekten hapse atılmadı değil mi?” Yargıç McClary sabah onu mahkûm edememişti ama mahkemeye yapılan tüm diğer saygısızlıklar düşünüldüğünde fikrini değiştirdiğinden endişe ediyordum. Bayan Baker’ın böyle bir stresi kaldırabileceğinden emin değilim.

Sersemlemiş bir ifadeyle gözlerini kısarak başını salladı. “Bildiğim kadarıyla hayır.” Bu konuda bir şeyler sormak istemiş gibi göründü ama sonra kendi kendine usulca küfretti.

Jüriden çıkarılmamla ilgili kendimi arada kalmış hissediyordum. Mahkemeye gidip Yargıç McClary’yle yüzleşmek istemememe karşın pazartesi sabahı Suzanne’i görmeye de hiç hevesli değildim.

Serbest bırakılmamla ilgili evrakları imzalarken birkaç formun üzerinde Bay Deveraux’nun imzasını gördüm. Benden böylesine nefret eden bir adama göre kendini riske atmıştı. Minnettardım ama yine de bu konuda böbürlenip böbürlenmeyeceğini merak etmiyor da değildim. Bunu öğrenmek için onu muhtemelen yeniden görmek istemeyecektim elbette. Jüri görevimden önce hayatım boyunca bir bölge savcı yardımcıyla tanışmamıştım hiç. Ona yeniden toslama şansım var mıydı?

Çantamla yüzüğümü aldıktan sonra Joe’yla birlikte akşamüstü sıcaklığına adımımızı atarken içimin rahatladığını hissettim. Gözlerimi yumup nemli havayı ciğerlerime çektim. Havadan şikâyetçi olacak halde değildim. Nemli Arkansas iklimini havasız bir hücreye tercih ederdim.

Joe kolunu belime doladı, arabasına doğru yürüdük.
“Aç mısın?”

“Açlıktan ölüyorum.”

“Evde bir şeyler hazırlamamı ister misin yoksa seni dışarı mı çıkarayım?”

Tüm bunların altından ne çıkacağını beklerken gözlerimi şüpheyle kıstım. “Neden bana karşı bu kadar nazıksın?”

Şaşırmış gibi görünerek kaşlarını kaldırdı. “Ben senin sevgilimim. Bunun sevgili tanımımında yer alan bir görev olduğunu bilmiyor musun?” Elini kaldırıp üç parmağını gösterdi. “Sana karşı nazik olmak ilk sırada yer alıyor ve çok önemli.” Bir parmağını kıvırdı. “İki numara, yemek yediğinden emin olup üç numara için gücünün yerinde olmasını sağlamam gerekiyor.” Diğer parmağını da kıvırdı.

“Üç numara ne çeşit korkunç bir görevi içeriyor?”

Beni göğsüne çekip dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. “Bedenini ele geçirmek.” Fenton County Hapishanesi’nin önündeki kaldırımda beni öperken yakın zamanda niyetlendiği şeye dair şüpheye yer bırakmıyordu. Bana bakarak ahlaksızca gülümsedi. “Serbest kalmanın karşılığı olarak bu hafta sonu üç numaranın içerdiği tüm fırsatlardan yararlanmayı planlıyorum.”

Hâlâ sersem gibiydim, cümle kurmakta zorlanıyordum. Üzerimde nasıl böyle bir etki yaratabiliyordu? Kendime gelmeye çalışarak kafamı salladım. “Sevginin uygunsuz bir şekilde aleniyete dökülmesinden ötürü tutuklanmaktan endişelenmiyor musun? Hapisten yeni çıktım ve geri dönmek planlarımda yer almıyor.”

Kolunu omzuma atarak beni arabasına yönlendirdi. “Ah, ama unutuyorsun. Ben eyalet için çalışan bir polis memuruyum, bunun kendine has avantajları var.”

“Toplum içinde kadınlarla oynamak gibi?”

Yolcu kapısını açıp beni usulca öptü. “Yalnızca hapisten yeni çıkmış kadınlarla.”

Öpücükler ve tatlı dokundurmalarla dikkatimi dağıtmak yerine neden bana nutuk çekmediğini ya da beni sorumsuzlukla suçlamadığını merak ederek arabaya bindim.

Park alanından çıkarken parmaklarını parmaklarıma kenetledi. “Neye karar verdin? Dışarıda mı yoksa evde mi yemek istiyorsun?”

“Gerçekten dışarıda zaman geçirebilecekmiş gibi hissetmiyorum kendimi. Evimde sandviç yiyebiliriz.”

Bir dur işaretiyle denk geldik. “Evde hâlâ yiyecek bir şeyler yok mu?”

Omzumu silktim. “Tek başımayım. Bir de Muffy. Kendime yemek pişirmek anlamsız geliyor.”

Sinyal verip sola döndü. “Tamam, şimdi ben varım ve her yemekte hindili sandviç yemeyi reddediyorum. Bir markete uğrayıp alışveriş yapacağız.”

Tüm günü bir hücrede geçirmemin ardından market alışverişi fikrinden hoşlanmasam da onunla tartışmak istemiyordum. Ayrıca bir sürü yiyeceğe sahip olursak hafta sonu dışarı çıkmamız da gerekmezdi.

Joe, Piggly Wiggly’nin otoparkına girdi, ben arabada beklerken alışverişi yapıp dönmeyi teklif etti. Tüm öğleden

sonramı tek başıma sınırlı bir alanda geçirdiğim için tek kişilik bir hücre hapsine artık gereksinim duymuyordum. Park alanının karşı tarafına doğru birlikte yürürken ihtiyaç duyduğu yarım düzine şeyi sıraladı heyecanla. Yemek yapmada oldukça iyiydim ama Joe ağzının tadını bilen bir adamdı. Onunla yemek yemek her zaman bir maceraydı. Tek başıma yemek yemekle Joe'yla zaman geçirmek arasında, son günlerde fazla yemek pişirmiyordum. Son sekiz senedir anneme yemek hazırlamamın ardından Joe'nun bu işleri ele almasından oldukça memnundum.

Markete girerken Joe bir alışveriş arabası aldı, kasada poşet dolduran elemanlardan biri gözüme takıldı. Taranmamış saçları ve titreyen elleriyle tanıdık gelen bir adamdı ama onu çıkaramadım.

“Hemen mi yemek istersin yoksa bekleyebilir misin?” diye sordu Joe bir koridorun önünde durarak.

Ona yaslanıp bir çift soğan almasını izledim. “Zamanımızı yemek pişirmekten çok daha faydalı bir şekilde değerlendirebileceğimizi düşünüyorum.”

Durdu, dönüp itiraz edemeden dudağıma bir öpücük kondurdu. “Sürprizlerle dolusun, öyle değil mi?”

“Beni eve götür de sana göstereyim.”

Dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Buna nasıl itiraz edebilirim?”

Joe hızla ihtiyaç duyduğu malzemeleri seçerken poşet dolduran adamı nereden tanıdığımı çözmeye çalıştım. Ona dair bir şey zihnimi kurcalıyordu.

Joe evcil hayvan ürünlerinin bulunduğu koridorun giri-

şinde duraksadı. “Muffy için ihtiyaç duyduğın herhangi bir şey var mı?”

“Ne? Hayır. O iyi.”

Bir kolunu omzuma dolayıp beni yakınına çekti. “Kafan karışık görünüyor. İşimi bitirene kadar arabada beklemek ister misin? Uzun bir gün geçirdin.”

“Sorun olur mu?”

“Elbette hayır, alışverişi tamamlamak üzereyim zaten.” Cebinden anahtarlığını çıkarıp bana verdi. “Dışarısı hâlâ sıcağ. Arabaya gidip motoru çalıştır, bu sayede klimadan faydalanabilirsin. Fazla gecikmem.”

“Teşekkür ederim.”

Bir fırın kalıbının başına toplanmış, beni izleyip fısıldaşan bir çift kadının yanından geçerek çıkışa doğru yürüdüm. İnsanların Joe’yla beni alışveriş yaparken izlediğini fark etmiştim. Dedikodu Henryetta’da hızla yayılırdı. Hayal kırıklığına kapılarak buna alışabileceğimi söyledim kendime. Neticede gördüğüm görüntüler yüzünden hayatım boyunca bununla yaşamıştım. Yine de son dedikodu başlığının yakın zamanda hapse girişimle ilgili olduğundan emindim, ki birkaç ay önce annemi öldürdüğümü düşündüklerinde bu, umutla bekledikleri bir şeydi. Böyle giderse Noel’e kalmadan kendi yaşamımı konu alan bir televizyon programına konu olmam kaçınılmazdı.

Dedikodulardan uzaklaşmak için hızla park alanına doğru ilerlerken taranmamış saçlı adamın market poşetlerini bir Lincoln’ün bagajına yüklediğini gördüm. Bagaj kapa-

ğını çarparak kapatmasının ardından, yıkanmamış kirli sarı saçlarının arasından etrafa baktı ve alışveriş arabasını iterek bana doğru döndü.

Onun bu sabah ifade veren Bruce'un arkadaşı David Moore olduğunu fark edince nefesim kesildi. "Bekle!" diye bağırdım heyecanla. "Kim olduğunu biliyorum!"

Gözleri kocaman açılarak yanımdan hızla geçmeye çalıştı.

Bir sapık gibi görüldüğümünden emin olarak onun peşinden gittim. "Dur! Lütfen! Seninle yalnızca Bruce hakkında konuşmak istiyorum."

Olduğu yerde durunca neredeyse sırtına toslayacak oldum. Arkasına döndüğünde yüzü beni tanıdığını ortaya koyarcasına ışıldadı. "Hey! Sen bir jüri üyesiydin, değil mi? Hapse atılan jüri üyesi."

Savunma amaçlı görünmemesine özen göstererek eteğimi düzelttim. "Yalnız değildim. Birkaç kişi daha zor durumda kaldı."

"Hayır." Kafasını salladı. "Gerçekten hapse tıkılan tek kişi sendin. Diğer herkes serbest bırakıldı." Gözlerini kısarak duraksadı. "Bruce'un masum olduğunu düşündüğünü duydum."

"Evet, onun masum olduğunu düşünüyorum."

"Neden?"

Benden kuşkulanasına şaşırmadım. Onunla Bruce'un görünümlerine bağlı olarak pek çok dışlanmaya maruz kaldığından emindim. "Sadece içgüdüsel diyelim." Bruce'a yardım

etmeye çalışırken hapse tıklandığım için David'in en azından biraz da olsa bana inanacağını umuyordum. "Sana birkaç şey sorabilir miyim?"

Alışveriş arabasını diğer arabaların durduğu bölüme doğru itti. "Konuşmaya devam et. Meşgul görünmek zorundayım yoksa başım derde girer."

"Elbette." Neticede park alanında onu takip etmem o kadar da şüpheli görünmüyordu. "Cinayet silahını saklamasında Bruce'a yardım ettiğini söyledin. Silahı neden yanına aldığını hâlâ anlamış değilim."

David etrafa göz gezdirip sesini alçalttı. "Bak, Bruce heyecanlı bir tiptir."

Bu, ikisinin neden bu kadar iyi anlaştığını açıklıyordu.

"Cinayetin tam önünde, orada işlendiğini görünce kontrolünü *tamamen* kaybetti. Hem de fena halde. Ayrıca uyuşturucunun etkisi altındaydı, doğru düzgün düşünemiyordu. Daniel Crocker fena çarpan mallar yetiştirirdi."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Dediğim gibi Bruce kontrolünü *tamamen* kaybetti, bu işe hiçbir şekilde karışmamasına rağmen cinayetten suçlanacağını düşündü. O yüzden levyeyi alıp evine götürdü. Sonra da beni aradı."

"Levyeyi evin altına saklamak kimin fikriydi?"

Bana bakmayı reddederek kafasını öne eğdi. "Benim fikrimdi. Bruce onu nehre atmak istedi ama saklamamız konusunda onu ikna ettim."

"Neden?"

“Gerçek katilin kim olduğunu ispatlamak için kullanabilir diye düşündüm.”

Sersemleyerek kafamı salladım. “Bunu nasıl yapacaksınız?”

“Nereden bileyim? Sadece kendimizi garanti altına almak istedik.”

Şu *yaptığına* da bir bakın. Yine de David’in aklına gelen bu fikir hiçbir şeyi çözmemişti. “Katille Frank Mitchell tartışırken Bruce herhangi bir şey duymuş mu?”

“Evet, Frank adama sana milyonuncu kez asla satmayacağıma söyledim diye bağırır. Adam da Frank’e borcunu ödeteceğini söylemiş.”

“Arabada bekleyeceğini sanıyordum,” dedi Joe arkamdan.

İrkildim, hızla arkamı dönerken elimi göğsüme bastırdım. *Suçlu görünme*. “Ah Tanrım! Beni korkuttun!”

Joe iki market poşetini kollarında dengede tutuyordu. İyi yolda olmadığımдан şüphe duyduğunu ortaya koyan polis yüzünü takınmıştı. “Görebiliyorum. Bizi tanıştırmak ister misin?”

“Ah...” Bakışlarım Joe’dan ağzı açık kalan David Moore’a kaydı. “Joe, bu David ve David, bu da Joe Simmons. Erkek arkadaşım. Bir eyalet polisi.”

David yüzü bembeyaz kesilip elleri titreyerek Piggly Wiggly’nin girişine doğru koştu.

Joe başını yana eğdi. “Burada az önce ne oldu?”

“David biraz heyecanlı bir tiptir.”

“Öyle görünüyor. Demek istediğim, siz ikiniz burada ne yapıyordunuz? Derin bir sohbette gibiydiniz.”

Kolunu kavrayıp onu arabaya doğru çektim. “David’le mi? Sadece karşılaştık. İhtiyaç duyduğun her şeyi aldın mı? Açlıktan ölüyorum.”

Joe omzunun üzerinden marketin girişine doğru baktı. “O adamla ilgili her şeyin yolunda olduğuna emin misin?”

“Evet, ah evet.” Elimi havada salladım. “Bir polis olduğun için heyecanlandı sadece.”

“Tanrı aşkına,neden ona bundan bahsettin?”

Arabanın kapılarını açtım, Joe elindeki poşetleri arka koltuğa yerleştirdi.

“Çünkü David kanun yaptırımında görev alan kişilere tam olarak güvenmiyor. Bahsetmeseydim ve bunu kendisi öğrenseydi benimle bir daha asla konuşmayabilirdi.”

“Peki onu nereden tanıyorsun?”

“Kiliseden. Onu kiliseden tanıyorum. Tanrı onu kutsasın.” Joe’ya yalan söylememin verdiği suçluluk duygusunu önemsememeye çalıştım. Yemin ederim, aslında bunu yapmayacaktım ama birden ağzımdan çıkıvermişti.

“Ah.”

Joe bana inanmasa da konunun üzerine gitmedi. Bunun yerine bana hafta sonu boyunca pişireceği her şeyi anlatarak arabasını eve doğru sürmeye başladı. Kahvaltıda krep. Cumartesi akşam yemeğinde tavuk parmesan.

“Yemek yapmayı nasıl öğrendin?”

Gülümsemesi yitip gitti. “Evimizin hizmetçisinden.”

“Evinizin hizmetçisinden mi?” Merak ederek ona biraz yaklaştım. Joe ailesinden ya da nasıl yetiştiğinden bana pek

bahsetmiyor, ne zaman bu konuda sorular sorsam konuyu değiştiriyordu. Bu kez beni atlatmasına izin vermeyecektim. “Çocukken evinizde hizmetçi mi vardı?”

Omzunu silkti. “Abartmaya değmez. Güneyde herkes evini temizletmek için birini tutardı.”

“Biz hiç tutmadık.”

Joe zorla gülümsedi. “Kusura bakma ama senin annen Güneyli kadın profilinin epey altındaydı.”

Güneylilerin temizlikçi tutma geleneği genelde daha büyük evlerde, çalışan kadınlar tarafından sürdürülürdü. Yaşadığım muhitteyse böyle insanlar barınmıyordu. Temizlikçileri zevkli yemekler pişirdiyse Joe para içinde yüzerek yetişmiş olmalıydı. “Temizlikçi kadınların yemek pişirmediklerini duymuştum.”

“Öyle ama bizimki pişiriyordu, gerçekten iyiydi. Çalışırken onunla birlikte mutfakta zaman geçirmeye bayılırdım. Bildiğim her şeyi bana o öğretti.”

Ses tonunun yumuşama şekline bakılırsa bu kadınla epey yakınlaşmıştı. “Ailenin El Dorado’da yaşadığını söylememiş miydin?”

“Evet.” Omuzları gerildi. Tartışmak istemediği bir konuyu didiklemeye başlamıştım. Yine de El Dorado’da –petrol yüzünden– paralı ve nüfuzlu aileler oldukça fazlaydı. Şimdilik geri çekilmeye karar verdim.

“O halde temizlikçiniz sana lezzetli tarifler öğrettiği için kendimi şanslı sayıyorum. Yemek pişirebildiğimi biliyorsun ama bunu yalnızca elimin altındakilerle yapabiliyorum, seninkiler kadar zevkli görünmüyorlar.”

Elimi kavrayıp sıktı. “Yemeklerine bayılıyorum.”

İtiraf etmem gerekirse, bir değişiklik olarak birinin bana yemek pişirmesinden hoşlanıyordum ama yine de kendi payıma ona adil davranmıyordum. “Bak sana ne diyeceğim. Pazar günü kızarmış tavuk, patates püresi ve et suyuna sos hazırlayacağım. Sonra da ev yapımı kurabiye yeriz.”

Bana bakarak hınzır bir şekilde gülümsedi. “Bana kalırsa kızarmış tavuğu cumartesi gününe kaydırabiliriz. Bu sayede hafta sonunun kalanını aldığım kalorileri yakarak geçirebilirim.”

Gözlerimi devirdim. Başka bir şey düşünmez miydi bu adam? Şimdi, artık aklıma soktuğu için ben de bunu düşünüyordum.

Eve vardığımızda Joe akşam yemeği hazırlarken bana da hücrenin pisliğinden arınmam için duş almamı önerdi. Havluyla kuruladığım saçlarımla on dakika sonra döndüğümde üzerimde şortla dar bir atlet vardı.

Joe birkaç saniye boyunca beni süzdü. “Zamanlaman harika, ben de işimi yeni bitirmiştım.”

Masanın ortasında sandviçlerle dolu bir tabak duruyordu. Elim belime koydum. “Bunlar da ne? Yalnızca on beş dakika önce hindili sandviç yemekle ilgili beni azarlıyordun.”

“Onlar *sadece* sandviç değil. Özel sandviçler. Pita ekmeğine hindili ve peynirli sandviçler. Ayrıca içlerindeki malzemeler onları sadece hindili bir sandviçten fazlası haline getiriyor, üç farklı şehirde büyük ödüle layık görülen özel sosum da cabası.”

“Benimle dalga geçiyorsun. Sosunu üç farklı şehirde yarışmaya mı soktun?”

“Ben sokmadım. Virginia’nın işi. Tarif ona ait.”

“Temizlikçiniz mi?”

Bileğimden tutarak beni kendine doğru çekti. “Daha fazla konuşmayalım.”

“Çok açım. Öğlen salamlı sandviç yedim.” Dilimi çıkarp çirkin surat yaptım. “*Sandviçlerinin* ondan çok daha iyi olduğunu umuyorum.”

Ukala bir tavırla tek kaşını kaldırdı. “Sandviçlerimle dalga mı geçiyorsun? Sırf bu yüzden bir tane bile yemeyeceksin.”

“Özel sosun ziyan mı olsun? Hem de üç farklı şehirde büyük ödüle layık görülmüşken?”

“Tamam, yemek için beş dakikan var.”

“Hücrede bundan daha fazla zamana sahiptim,” diye homurdandım onu bir sandalyeye itip kucağına otururken. Bir sandviç kapıp Joe’ya takılmak için inceledim, sonra da bir ısırık aldım. “Ah, Tanrım. Joe, bu *çok* iyi,” diye mırıldandım lokmamı çiğneyerek.

Eli sırtımdan kalçama kaydı. “Sana demiştim.”

“Mütevazı bir adamı seviyorum.”

“Sırf bu yüzden artık on dakikan var.” Beni gülümseyerek süzerken tabaktan bir sandviç alıp ısırıldı.

“Ne?”

Yutkunup kafasını salladı, hâlâ gülümsüyordu. “Sadece sana bakmaya bayılıyorum. Bu sayede yanımda olmadığında seni hatırlayabiliyorum. Hafta boyunca seni çok özlüyorum.”

Bu muhtemelen şimdiye kadar birinin bana söylediği en tatlı şeydi. “Ben de seni özlüyorum.”

Seksi görünmeye çalışarak sandviçten bir ısırık daha aldım ama kahkaha atınca ekmek yana yattı. Hindi dilimle-ri ekmeğin içinden Joe’nun gömleğine dökülürken özel sos açık mavi renkli kumaşın üzerinde boylu boyunca kırmızı bir leke bıraktı. Sosu parmağımla alıp yaladım ama izi kumaşa çoktan işlemişti. “Ups.”

Bana bunu yeniden yapmamı işaret eden seksi bir ifa-deyle kaşlarını kaldırdı.

Parmağımla sandviçin içinden biraz sos sıyrıp burnuna sürdüm.

Yemeğini masanın üzerine bırakıp başparmağıyla bur-nunu silip yaladı. “Hımmm...” Gözleri ahlaksız bir ışıltıyla kocaman açıldı. “Bu şekilde mi oynamak istiyorsun?”

Kucağından kalkmaya çalıştım ama bileğimi yakalaya-rak beni olduğum yere kenetledi.

“Hayır Joe! Daha yeni duş aldım!”

“Tamam, şehir hapishanesinden çıkıp günde bir kere-den fazla duş alma şansını yakalaman büyük şans.” Sandvi-çinin içinden parmağıyla bir miktar sos sıyırdı.

“Joe!” diye ciyakladım. “Bir kazaydı!”

“Bu da öyle.” Sosu yanağıma sürdü.

Temizlemek için yanağıma uzanmaya çalıştım ama bi-leğimi sıkıca tutuyordu.

Diğer yanağıma da biraz sos sürdü. “Ve bu da öyle.”

“Joe!” diye bağırdım kahkaha atarak.

“Ve bu da.” Parmağı altdudağıma kaydı ama hareket

etmemle sos çeneme bulaştı. “Üç büyük ödüllü sosu ziyan etmenin ne demek olduğunu sana göstereceğim. Ona hak ettiği saygıyı gösterdiğini düşünmüyorum.”

Kıkırdarken nefes alıp verişimi düzene sokmaya çalıştım.

“Bu sosu ziyan edemeyiz.” Kafasını eğip yanağımı yaladı. Temasıyla midem kasıldı. İçime derin bir nefes çekip kıpırdanmaya son verdim.

Diğer tarafa yöneldi, dili yanağımın üzerinden usulca dudağıma, oradan da çeneme indi. Bileğimi tutuşu gevşeyince özgürlüğümden fayda sağlamak için aklımı toparlamaya çalıştım. Kucağından fırladım, tabaktaki diğer sandviçi alıp iki parmağımı da sosun içine daldırdım.

Joe bileğimi kavramaya çalışsa da yüzünün bir tarafından boynuna doğru parmağımı hızla kaydırıp kahkaha atarak.

“Bayan Gardner, buna pişman olacaksınız.”

Hınzır bir şekilde gülümseyerek ona göz kırptım. “Pek sanmıyorum.” Bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturdum.

Sesi alçaldı. “Aç olduğunu sanıyordum.”

Gözlerinin içine bakarak dilimi altdudağının üzerinde gezdirdim. “Öyleyim.” Ona biraz daha sokuldum, çenesinden başlayıp yanağına çıkarak sosu yaladım.

Bedeni gerilip tutuşu gevşese de bu kez beni bırakmadı.

“İnanılmaz gerginsin Dedektif Simmons... ve ödüllü sosuna bulanmış bir haldesin.” Dilimi çenesine, oradan da boynunda atan nabzına doğru kaydırıp tenini usulca emdim.

Nefesi kesildi. “Kız arkadaşım biraz pasaklıdır.”

Dilimi boynunun aşağısına, yakasının hemen üzerine doğru kaydırıp bu teması öpücüklerle tamamladım. “Ah sev-

Ellerimi kafasının iki yanına kaydurdım. Ona yakın olma ihtiyacım gitgide artıyordu.

Eli saçlarımın arasına kaydı, beni normalden daha da yoğun bir şekilde öpmeye başladığında diğer elini yüzüme kapadı. Geri çekildiğinde gözlerinin tutku ve başka bir şeyle kararmış olduğunu gördüm.

“Beni bugün fena halde korkuttun. Neely Kate arayıp başına kötü bir şeyin geldiğini söylediğinde... ofisimde neredeyse kendimi kaybediyordum.”

“Özür dilerim.”

“Benim için ne kadar özel olduğunu bildiğini sanmıyorum.”

Başparmağımı elmacıkkemiğinin üzerinde gezdirerek gözlerinin içine baktım. “Bildiğimi sanıyorum.”

“Seni kaybetmek istemiyorum.”

Başparmağımla dudaklarını okşarken bakışlarım ağzına kaydı. “Bir yere gitmiyorum.”

“Seni seviyorum Rose.”

Buna şaşırmamam gerekirdi, beni ne kadar sevdiğini bana her zaman gösteriyordu. Fakat bunu ilk kez dile getirmişti. Yukarı baktığımda gözlerinde beliren güvensizlik yüklü ifadeyi görüp sersemledim. Gülümseyip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. “Ben de seni seviyorum.”

İlerleyen saatlerde akşam yemeğini unuttum. Violet’la sorunlarını unuttum. Bir hapisane hücresinde bulunan masum Bruce Decker’ı unuttum. Kollarımın arasındaki adam ve ne kadar şanslı bir kadın olduğum gerçeği dışında her şeyi unuttum.

Bölüm On Altı

Joe'yla yatakta uzanıyorduk, kolu karnımı sarıyordu, bacaklarımız hâlâ birbirine dolanmış haldeydi. Yüzüme düşen bir tutam saçı usulca geriye itti. “Bugün yaşananlar hakkında konuşmamız gerekiyor.”

“Bir adamla bir kadın seviştiğinde...”

Bir parmağını dudaklarıma bastırırken bakışları ciddiydi. “Neden bahsettiğimi biliyorsun.”

Dilimi çıkarıp parmağının ucunu yaladım.

Gözlerini yumarak sırttı. “Bu işe yaramaz.”

“Neden?”

“Yaptığını sana ödetebilirim.” Eğilip nefesim kesilene dek beni öptü. “Şimdi bugün yaşananlar hakkında konuşacağız.” Beni güçten düşürüp savunmasız bıraktığından emin olmak için dudaklarını yeniden dudaklarıma bastırdı.

Lanet olası.

Göğüs göğüse durabilmemiz için beni yana çevirip kolunu belime sardı, dudağımın kenarına öpücük kondururken

diğer eliyle boynumu usulca okşadı. “Evet, nerede kalmıştık? Ah evet.” Dudaklarını boynuma kaydırđı. “Bugün ne oldu da hücreye girdin?”

“Bu hiç adil değıl,” dedim soluğum kesilerek, dudakları boynumdan kadınlığıma titreşimler gönderirken midem kassıldı.

“Aşta ve savaşta hiçbir şey adil değıldır.”

Göğüslerimi kavrayınca nefes nefese kaldım. “Peki bu hangisi?”

“Her ikisi de.”

Dudaklarıyla elinin izini sürerken bacağımla ona dolağım. “Bunu yaparken doğru düzgün düşünemiyorum.”

“İstediğim de bu sevgilim.”

Göğsünü daha da keşfetme isteğıyle yanıp tutuşan parmaklarımla onu ittim. “Dur. Bilmek istediğın her şeyi sana anlatacağım.”

Beni sırtüstü çevirip kollarını kafamın iki yanına sardı. “Deneyelim ama işe yaramazsa kendi yöntemlerimi kullanacağım.”

Bu benim için çift taraflı kazanç sağlanan bir durumdu. “Tamam.”

“Neden Frank Mitchell’ın evine gittin?”

“Kurbanın adını nereden biliyorsun?”

Joe gözlerini devirdi. “Başına açtığın dertten seni kurtarmak için bölge savcı yardımcısıyla bir saate yakın zaman geçirdim. Dahası, bunu zaten araştırıyordum, hatırlıyor musun? Davayla ilgili pek çok ayrıntıya aşınayım.”

“Ah.”

Gözleri hınzır bir şekilde parıldadı. “Soruma cevap vermedin. Neden o adamın evine gittin?”

“Durup etrafa göz gezdirmeye niyetim yoktu. Sadece evinin önünden geçmeyi planlamıştım. Hepsi bu. Yemin ederim.”

“Ama durup etrafa göz gezdirdin?”

“Evet.”

“Peki herhangi bir şey buldun mu?”

Gözlerim kocaman açıldı. “Bana gerçekten herhangi bir şey bulup bulmadığımı mı soruyorsun?”

“Oldukça açık konuştuğumu sanıyorum.”

“Biri can sıkıcı bir biçimde Frank’in evini satın almak istiyormuş ama Frank buna razı gelmiyormuş. Komşusu ona kimin baskı yaptığını bilmiyordu.”

“Başka?”

“Bir de, Bruce, Frank ölmeden birkaç ay öncesine kadar sokağın aşağısında yaşıyormuş. Ailesi kışına tekme basmış. Komşusu Bay Burnett ailesinin başı beladan kurtulmadığı için onu kovduğunu söylüyor.”

“Ailesini görmeye gittin mi?”

“Kesinlikle gitmedim,” dedim elimden geldiğince içermiş bir ifadeyle. Sevgiliniz sizi çıplak halde yatağa çivilemişken bu o kadar da kolay olmuyordu.

Kahkaha attı. “Demek onlarla henüz konuşma fırsatı bulamadın.”

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı kaçırdım.

“Ah! Seni sandığından daha iyi tanıyorum.”

Onu üzerimden itmeye çalışarak kalçamı kaldırdım ama kahkaha atarak beni yatağa daha da sıkı bastırdı. “Dur bakalım. Bu akşam Piggly Wiggly’nin park alanında ne öğrendin?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“David Moore? Bruce’un yakın arkadaşı? Sana ne dedi?”

Ağzım açık kaldı. “David Moore’un kim olduğunu biliyor musun?”

“Sana davayla ilgili bazı ayrıntılar hakkında bilgi sahibi olduğumu zaten söyledim. Şimdi söyle, sana ne dedi?”

Gözlerimi kıstım. “Bunu neden bilmek istiyorsun?”

“Çünkü sana yardım etmek istiyorum ve bunu ancak bana davayla ilgili tüm bildiklerini anlattırsan yapabilirim.”

Sözlerini idrak etmem birkaç saniyemi aldı. “*Bana yardım etmek mi istiyorsun?*”

“Sana söyledim, seni sandığından daha iyi tanıyorum. Bruce Wayne Decker temize çıkana kadar bu işin peşini bırakmayacaksın. Bunu yapmanın en güvenli yolu da bildiğin her şeyi benimle paylaşmaktan geçiyor.”

Kaşlarımı çattım. “Tamam, neden sadece bana yardım etmek istediğini söylemedin?”

Göz kırpmasının ardından dudakları dudaklarıma değecek biçimde eğildi. “Bu da neydi şimdi?”

Kafamı kaldırınca dudaklarımız birbirine kenetlendi. Joe homurdandı, beni de beraberinde çekerek yatakta yan tarafa döndü.

“Şimdi, sana ne söylediğini bana açıkla.”

“Sen ortaya çıkmadan önce pek bir şeyden bahsetmedi.

Bruce'un Daniel Crocker'ın yetiştirdiği malların etkisi altında olduğunu söyledi.”

“Ah, dostum Daniel Crocker.”

“Bruce nalbur dükkânına girdiğinde Frank’i bir adamla tartışırken bulmuş. Adam ona bir levyeyle vurmuş, ofise girip çıkmış, sonra arka kapıdan kaçmış.”

“Peki Bruce Decker cinayet silahını nasıl ele geçirmiş?”

“Oradan ayrılmadan önce yanına almış, David gerçek katilin bulunmasında rol oynayabilir diye düşünerek levveyi evinin altına gömme konusunda onu ikna etmiş.”

“Peki bunu nasıl yapacaklarmış? DNA? Parmak izleri?”

“O kısmı düşünmemişler bile.”

Joe başını salladı. “Kulağa doğru geliyor. Başka?”

“Bruce tartışmayı duymuş. Frank adama sana milyoncu kez asla satmayacağımı söyledim diye bağırmış. Adam da Frank’e borcunu ödeteceğini söylemiş.”

Joe şaşkın göründü ama sonra gülümsedi. “Başka?”

“Bu kadar.”

“Ama bildiğin başka şeyler var.”

Beni kesinlikle tanıyordu. “Tamam, Neely Kate, Frank’in bahisçilere borçlandığını, boya departmanındaki Anne ise Frank’in birilerinden yüklü miktarda borç aldığını söyledi.”

“Başka?”

“Adamın biri cinayetin ardından nalbur dükkânında takılıyormuş. Bunu sana zaten çoktan söylemiştim.”

“Peki bunu sana kim söyledi?”

“Anne.”

“Boya departmanındaki kadın mı? Tamam. Bu adam ne yapıyormuş?”

“Dükkâna sürekli uğruyormuş, birbirinden tuhaf şeyler satın aldığı için de dikkat çekiyormuş.”

“Başka?”

“Gördüğüm görüntü dışında mı? Başka bir şey yok.”

“Pekâlâ, Dedektif Rose, tüm bunlar senin için ne gibi bir anlam ifade ediyor?”

Bileğime yaslanarak yerimden doğruldum, tepeden onun sırtısına baktım. “Tamam, Bruce’un masum olduğunu biliyoruz. Frank Mitchell’ı bir kadın değil bir adam öldürdü ama kim olduğunu bilmiyoruz; bildiğim tek şey, bu adamın sol elini kullandığı ve bileğinden koluna dek uzanan bir yara izine sahip olduğu. Ardında üzerinde bir köpek, ağaç ve kuş olan bir yaka rozeti bıraktığı. Bu adamın Frank’in evini satın almak isteyen kişi olduğundan şüpheleniyorum.”

“Bunu sana düşündüren nedir?”

“Çünkü Frank adama evi satmayacağını söyledi.”

“Ama yakın arkadaşının söylediğine göre Decker bunu duyduğunda uyuşturucunun etkisi altındaymış... ve adam haklı. Crocker’ın malları epey etkiliydi. Sıklıkla diğer mallara katılırdı.”

“Yani bu bir şey ifade etmiyor mu?”

“Öyle söylemedim ama sana göz önünde bulundurman gereken başka bir kaynak gerekiyor.”

“Onu öldüren adam bunu ona ödeteceğini söylemiş. Bir bahisçi olabilir.”

“Öyle görünüyor gibi, değil mi?”

Ses tonunda bir şey yanılıyor olabileceğimi ima ediyordu. “Açıkça uygun görünüyor, görünmüyor mu?”

“Evet, işte bu yüzden varsayımlar karşısında dikkatli olman gerekiyor. Bu konuda sadece tahmin yürütüyorsun, elinde herhangi bir kanıt yok. Annenin cinayetiyle ilgili suçlanmanın, Bruce Decker’ın şu an şehir hapishanesinde olmasının nedeni de bu. Siz ikiniz o boş deliğe uyum sağlıyorsunuz.”

“Ah.” Söyledikleri yine de anlamlıydı. Onun bir bahisçi olduğunu varsaymak beni Henryetta polisi kadar tembel kılıyordu.

Joe sesini alçalttı, ifadesi ciddiye. “Yasaya karşı geldiğini biliyorsun Rose.”

“Biliyorum. Beni almaya geldiğinde öfkeden kudurduğuna inanamıyorum.”

“O an çılgına dönemeyecek kadar rahatlamıştım. Neely Kate ödümü patlattı. Yaralandığını ya da öldüğünü sandım.”

“Sana ne dedi?”

“Sadece korkunç bir şeyin yaşandığını, Fenton County bölge savcısının ofisine gitmemi söyledi. Düşündüm ki... başına ne gelmiş olabileceğini düşünmek bile istemedim. Violet’a ulaşmaya çalıştım ama aramalarımaya yanıt vermedi. Yola çıktığımda Deveraux’yla iletişime geçtim.”

“Mason Deveraux’yu mu aradın?”

“Evet, neticede bölge savcı yardımcısı. Davayı biliyordu, bu sayede birlikte seni serbest bırakması konusunda yargıcı ikna ettik.”

“Onun bunu yaptığına inanamıyorum. Benden nefret ediyor.” Hapishanedeki sohbetimizi düşündüm. Bay Deveraux nefret edilen biri olduğu için kendini suçlu hissettiğinden bahsetmişti bana. Konuşmamız süresince bambaşka biri gibi olduğunu kabul etmem gerekiyordu.

Joe gözlerini kısarak bana baktı. “Neden senden nefret ediyor? Davalı avukatının senden hoşlanmadığını sanıyordum.”

“İkisi de benden hoşlanmıyor. Fakat Bay Deveraux ona tosladığım için benden nefret ediyor. Tam iki kez. İkisinde de pek mutlu olmadı.”

Joe kaşlarını çatarak uzandı, bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Durumunla ilgili ricada bulunurken kesinlikle senden nefret ediyor gibi görünmüyordu.”

Aynı adamdan bahsedip bahsetmediğimizi düşünmeden edemedim. “Tamam, muhtemelen kendini suçlu hissettiği için. Dün seninle konuştuktan sonra onu görmeye gittim. Bana inanmasını umarak ona her şeyi anlatacaktım ama tam ofisine girerken birden dışarı fırlayınca çarpıştık. Zaten aksi bir ruh halindeydi, ben de bardağı taşıran son damla oldum. Sesini yükseltince... söylememe gerek yok, ağzının payını verip oradan ayrıldım.”

Joe kıkırdadı. “O an orada olmayı gerçekten isterdim. Haklısın. Aksi bir adamdır. Doğu Yakası eğitiminden kaynaklanıyor olmalı.”

“Hapishaneye beni görmeye geldiğinde bana kaba davrandığı için kendini suçlu hissettiğini söyledi. Öfkelenip bana

konuşma fırsatı tanımadığı için kendini suçlu hissettiğini açıkladı, Frank'ın evini onun yüzünden ziyaret edip etmediğini sordu. Her neyse, hapishaneye geldiğinde beni oradan çıkarcığını söyledi.”

“Seni oradan çıkarmak için elinden geleni yaptı, hatta daha da fazlasını. Seninle ilgili söz sahibiydim ama senin üst düzey bir adalet anlayışına sahip olduğun konusunda yargıcı Deveraux ikna etti.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Tanrım! Ona gördüğüm görüntülerden bahsetmedin değil mi?”

Uzanıp beni usulca öptü. “Bahsetmedim. Bunu açıklamak bana düşmez. İnsanlara daha fazla güvenmeyi öğrenmeni dilememe rağmen bunu neden yapmadığını anlıyorum. Umarım farklı düşünmende sana yardımcı olabilirim.”

O günün geleceğinden kuşkuluydum ama yine de o an bu soruna takılmadığımı hissettim. “O halde bana gerçekten kızgın değilsin?”

“Öyle bir şey söylemedim. Öfkelenemeyecek kadar korkmuş haldeydim. Neely Kate'in olup bitene daha uygun açıklamalar getirmesi gerekiyordu.”

Neely Kate'in onu aramış olduğuna inanamıyordum. Numarasını nereden bulmuştu? Gizemli mesajıyla ne yaptığını tam anlamıyla bildiğinden şüphelendim. “Violet gerçekten seni hiç aramadı mı?”

Joe'nun sesi sertleşti. “Aramadı.”

“Peki ya Deanna? Avukat?”

“Hapishaneye geldi ama Deveraux'yla meseleyi hallettiğimizi görünce gitti.”

Parmak uçlarımla yanağını okşadım. “Violet adına senden özür dilerim. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa söyleyeyim, sanırım sorun *sen* değilsin. Sorun senin nerede yaşadığın ve benim senin yanına Little Rock’a taşınma ihtimalim.”

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Ona Little Rock’a taşınabileceğini mi söyledin?”

“Tam olarak öyle değil. Ama sezgileri kuvvetli bir kadın, muhtemelen bunu düşündüğümü fark etti.”

“Yani düşünüyorsun?”

“Evet.” Dudağına bir öpücük kondurdum. “Seni seviyorum Joe, yanımdan ayrılmandan nefret ediyorum. Sensiz yapayalnızım.”

Joe gecenin geri kalanını devamlı yanımda olmazsa ne kadar yalnızlık çekeceğimi bana göstererek geçirdi.

Ertesi sabah o ocağın önünde durmuş, krep pişirirken ben de çilekleri dilimliyordum. “Muffy’yi özledim,” dedim ona göz atarak. “Onu Violet’lardan almak istiyorum.”

Joe’nun omuzları gerildi. “Onu Little Rock’a getirmekten neden vazgeçtiğini anlamıyorum. O küçük köpeği sevdiğimi biliyorsun.”

İç geçirerek omzumu silktilim. “Violet onunla ilgilenmek zorunda kalmazsak birlikte daha fazla zaman geçireceğimiz konusunda beni ikna etti.”

Joe bu açıklamaya açıkça inanmamış görünerek gözlerini kıstı.

“Olan oldu bir kere. Köpeğimi özledim.”

Beni alnımdan öptü. “Ben de onu özledim. Kahvaltıdan sonra gidip alırız. Sonra da arka taraftaki yatak odasının boyasını bitiririz.”

Son birkaç günün heyecanıyla yarı boyalı yatak odasını tamamen unutmuştum. “Bana yardım etmek zorunda değilsin Joe. Sen gittikten sonra haftaya boyayabilirim.”

Başını salladı. “Boya yapmaktan hoşlanıyorum, sana yardım etmek istiyorum. Ayrıca çoğunu halletmişsin. Fazla zamanımızı almaz.”

Boya yapmaktan gerçekten hoşlandığı konusunda beni ikna ettiği için pes ettim. Dahası bu –annemin cinayetinin ardından– oturma odasını boyarken bana birkaç tüyo verme önerisini hatırlamama neden oldu. Aynı zamanda Violet’ın öfkelenmesini, o zamanlar sadece arkadaş olsak bile Joe’yla yaşadığım şeyi mahvetmeye çalışmasını hatırlamama. Joe başıma gelen en harika şeydi. Ablamın mutluluğumu bozmasına izin vermeyecek, ona Joe’yu hayatımdan uzaklaştırma izni tanımayacaktım.

Telefona doğru gittim.

Joe şaşırarak arkasına döndü. “Ne yapıyorsun?”

“Violet’ı arayıp ona kahvaltıdan sonra Muffy’yi almaya gideceğimi söyleyeceğim.”

Kaşlarını kaldırarak arkasına, tavasına doğru döndü.

Mike telefonu açmadan önce telefon tam dört kez çaldı. “Selam Rose.”

“Merhaba Mike.” Beni hazırlıksız yakalamıştı. Mike telefonda konuşmaktan nefret eder, aramalara asla cevap ver-

mezdi. Violet telefona cevap vermesi konusunda onu ikna etmek için epey dil dökmüş olmalıydı.

“Başına gelenleri duydum.”

Ne duyduğunu ancak hayal edebilirdim ama bu meseleyi kurcalamama gerek yoktu. “Bu hafta sonu Little Rock’a gitmeyeceğim, bu yüzden kahvaltıdan sonra gelip Muffy’yi alacağım.”

Kulağıma boğuk bir ses geldi. Mike, ablama bilgi aktarmak için telefonun ağız kısmını eliyle örtmüş olmalıydı.

“Hımmm Vi... yani Ashley bugünü Muffy’yle geçirmek için can atıyordu.”

Sesindeki rahatsızlığı duyabiliyordum. Violet ne söyleyeceği konusunda onu yönlendiriyor olmalıydı.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken dudaklarımı büzdüm. Bu, kuşkusuz Ashley’yi hayal kırıklığına uğratacaktı ama kilometrelerce öteden Violet’ın güç gösterisinin kokusunu da alabiliyordum. “Tamam...”

“Boş ver gitsin!” diye homurdandı Mike. “Yeterince uzadı. Bu meseleyi Violet’la aranızda halletmeniz gerekiyor çünkü aranızda kalmaktan usanmış durumdayım!”

Ağzım açık kaldı, Joe’nun yüzünde beliren endişeli ifadeye bakılırsa hissettiğim kadar dehşete kapılmış görünüyor olmalıydım.

“Bu akşam yemeğe gel de bu meseleyi onunla çözüme kavuştur.” Arka plandan Violet’ın itiraz eden bağırırları yükseldi.

“Bu pek iyi bir fikir değil Mike.” Joe’ya göz attım. “Joe hafta sonu burada olacak ve...”

“Mükemmel. Onu da getir. Bu mesele onu da ilgilendiriyor.”

“Bilmiyorum...”

Joe tam önümde durdu. “Ne oluyor?”

“Mike aramızdaki sorunu çözmemiz için bizi akşam yemeğine çağırıyor.”

Bakışlarında tehlikeli bir ışıltı belirdi. “Bana kalırsa harika bir fikir.”

“Ama...”

Joe telefonu elimden aldı.

Ah, hay aksi.

“Mike? Ben Joe. Saat kaçta gelelim?” Dedektif Simmons’ın mantıklı-anlayışlı ses tonunu takınmıştı. Uzun bir duraksama oldu. “Altı gibi orada oluruz. Köpeğimizi de eve geri getiririz.” Ahizeyi duvardaki yuvasına çarparak yerleştirdikten sonra birkaç saniye orada öylece durdu. “Saat altı gibi gideceğiz.”

“Evet, duydum.”

Joe bana bakmak için döndü, öfkesi biraz yatışmıştı. “Her şeyin ortaya dökülmesinin vakti geldi.”

“Sanırım.”

“Violet’in hiçbir yere gitmeyeceğim gerçeğini kabul etmesi gerekiyor. Beni uzaklaştırabilecek tek kişi sensin. Bunu istiyor musun?” Gözlerinde beliren güvensizlik yüklü bir ifade hızla yerini kararlı bir ifadeye bıraktı.

Kollarımı onun beline dolayıp onu öpmek için parmak ucuma yükseldim. “Hayır Joe. Bunu kesinlikle istemiyorum.”

Rahatlayarak derin bir nefes verirken bana sıkıca sarıldı. “Seçim yapmak zorunda kalabilirsin. Violet ikimiz arasında seçim yapman konusunda seni zorlayabilir.”

Kafamı göğsüne yasladım. “Sen daha iyi sarılıyorsun.”

Kahkaha atarak sırtımı okşadı.

Kafamı kaldırıp ona baktım. “Muffy’dan *köpeğimiz* diye bahsettin.”

Utancından iki büklüm oldu. “Evet, özür dilerim. Bu sanırım onu senin kadar tanımamdan ve buradayken onunla ilgilenmeyi sevmemden kaynaklanıyor. Onu özlememden de.”

Onu yeniden öpüp gülümsedim. “Böylesine önemli bir şeyi paylaşmamız hoşuma gidiyor. Bu bizi daha kalıcı yapıyor.”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Kulağa geliş şeklinden hoşlandım.”

Günün geri kalanını yatak odasını boyayarak geçirdik. İlk kez gönüllü bir şekilde düşüncelerimin sınırı geçmesine izin verdim. Kendime Joe’yla geçireceğim geleceğe dair düşünme izni tanıdım ama yine de yakın zamanda Violet’la yüzleşecek olmamız yüzünden endişeliydim. Joe hiçbir yere gitmeyeceğini söylemişti ama Violet’ın hışmından da asla kurtulamayacaktı. Ablamın ilişkimize burnunu sokan tavrına Joe’nun katlamak zorunda olması hiç de adil değildi. Tüm bu çileye değer olup olmadığını düşünmeden edemedim.

Bölüm On Yedi

“Joe, bunu yapmak zorunda değiliz.”

Violet’ların ön verandasında duruyorduk, Joe elimi öyle sıkı tutuyordu ki avucum terliyordu. Üzerine birlikte satın aldığımız yeni gömleğiyle kot pantolonu giymişti. Little Rock’tan o kadar telaşlı bir biçimde ayrılmıştı ki yanına eşya almak için eve uğrayacak zamanı olmamıştı.

“Evet, bunu yapmak zorundayız. Bu meseleyi çözüme kavuşturacağız,” dedi kelimeleri mırıldanırken dişlerini sıkarak.

Ön kapı açıldı, Mike yüzünde özür diler bir ifadeyle girişte belirdi. Elinde iki şişe bira vardı, birini hemen Joe’ya uzattı. “Buna ihtiyacın olacak.”

Joe bira şişesini aldı ve beni peşinden çekerek içeri girdi.

Biz yanından geçerken Mike ağzını oynatarak, “Özür dilerim,” dedi.

3. Dünya Savaşı’na doğru ilerliyordum. “Onlardan başka var mı?”

Mike sırtıttı. “Hemen geliyor.” Mutfakta gözden kayboldu.

Violet arka verandada oturmuş, bahçede Muffy'yle oynayan çocukları izliyordu. Güneş gözlüğü gözlerini saklar-ken elinde bir şarap kadehi tutuyordu.

Joe kapının dışında durdu. "Violet, konuşmamız gerek."

Muffy bizi görünce yanımıza koşturdu, bacaklarıma zıplayıp onu sevmem için yalvarmaya başladı.

Violet gözlüğünü indirip Joe'yu tepeden tırnağa süzdük-ten sonra bakışlarını yeniden çocuklara çevirdi. "Bu tavrını nereden aldığını bilmiyorum Joe Haftaya-Soyadı-Her-Ne-O-lacaksa. Fakat burada, Henryetta'da kabalığı hoş görmeyiz."

Nefesim kesildi. Liseden beri Violet'ı hiç bu kadar kin-dar görmemiştim. Tanrı aşkına, ona ne olmuştu böyle?

Mike biramı getirdi, şişeyi hızla yudumlayınca köpü-ğünde neredeyse boğulacaktım.

Violet bu kez bana yöneldi. "Gerçekten bira içiyorsun demek?"

"Bira içmemde yanlış olan hiçbir şey yok Violet." Hâlâ Joe'nun elini tuttuğum için bira şişesini tutan elimi öfkeli görünmeye çalışarak belime koydum. Ancak şişenin ağzı-nın yana yatmamasına çabalamak hiç de kolay bir iş değildi. Muffy bacağıma sıçrarken biranın bir kısmı döküldü. Ver-mek istediğim etkinin bir kısmını yitirdiğimden emindim ama yine de Joe'nun elini bırakmak istemiyordum. Hoşlan-sın ya da hoşlanmasın, ona bir çift olduğumuzu göstermem oldukça önemliydi.

"Joe, otursana." Mike'ın ses tonu arkadaşça ama doğ-rudandı.

Joe'yu yanıma çekerek çift kişilik hasır koltuğa oturdum. Muffy kucığıma atlayıp beni yalamaya başladı.

Bira şişesini bırakıp yüzümü onun boynuna gömdüm. “Ben de seni özledim kızım.”

Mike barbekünün kabağını kaldırıp etleri çevirdi. “Bu mesele yeterince uzadı, bu akşam buna bir son vereceğiz.”

Bir an için onun etlerden bahsettiğini düşündüm. Mike diğer insanların meselelerine asla burnunu sokmazdı. Hiçbir zaman. Ne var ki Violet'm nutuklarından korunmaya çalışmaktan muhtemelen yorgun düşmüş olmalıydı.

Arkasını dönerek elindeki maşayla Violet'ı işaret etti. “Rose yetişkin bir kadın, istediği kişiyle istediği zaman çıkmakta özgür. Ondan yaşça büyük olabilirsin ama bu, onun hayatına müdahale etme hakkına sahip olduğun anlamına gelmiyor.”

Violet'ın soluğu kesildi. “Hayatının hatasını yapmasını izlerken arkama yaslanıp hiçbir şey dememem mi gerekiyor?”

“Onun kararlarına saygı duyman gerekiyor.”

Violet kafasını sallayarak dudaklarını büzdü. Koltuğun koluna yaslanıp dikkatini Joe'ya çevirdi. “Hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Şehre gelip kardeşimin hayatını tehlikeye soktun, sonra da onu kendine âşık ettin. Canın istediğinde gelip gidiyorsun, kardeşimin hafta boyunca korkunç bir ruh halinde olmasına neden oluyorsun. Şimdi de senin yanına taşınmayı düşünüyor.” Bakışlarını bana çevirdi. “Ben aptal değilim Rose. Aklından geçenleri biliyorum. Ama kim bilir belki de bu adam bir seri katildir.”

“Violet!” Joe’ya onu sevdiğimi söylememiş olsaydım hislerimden, sanki bunu yapmak bana düşmezmiş gibi, böylesine gelişigüzel bir biçimde bahsetmesinden ötürü öfkeden kuduruyor olabilirdim. Tamam, normalde de beni öfkeden kudurtmuyor muydu? Ona âşık olduğumu nereden biliyordu? Ona bundan hiç bahsetmemiştim. “Joe’nun eyalet polisi olduğunu gayet iyi biliyorsun. Nasıl bir seri katil olabilir ki?”

Yerinde kıpırdandı. “Mümkün görünmüyor ama imkânsız da değil Rose. Gizlediği ne o zaman?”

Ayağa kalkmaya çalıştım ama Joe buna engel oldu.

“Olmaz,” dedi elimi sıkarak. “Bırakalım da konuşsun. Hakkımda hiçbir şey bilmediğini söylüyorsun ama bu senin kusurun değil mi? Rose’un evinde boya yaparken ona yardım ettiğimi gördüğün günden beri bana taktın. Neden?”

“Sana zaten söyledim. Hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.”

“O halde sor.”

Violet ilk kez dili tutulmuş görünüyordu.

“Bilmek istediğin nedir?”

Ablam hızla kendini toparlayıp çenesini kaldırdı. “Ailen, öncelikle.”

“Ah Tanrım, Violet!” diyerek kendimi kaybettim. “Yine mi? Bu konunun peşini bırakamaz mısın?” Joe ailesinden bahsetmekten rahatsızlık duyuyordu, bu yüzden ablamın geçmişini sorgulayarak ona sataşmasına izin vermeyecektim.

Joe gerilmişti, istemsiz bir biçimde tırnaklarını avucuma batırıyordu.

“Joe, paylaşmak istemediğin hiçbir şeyi ona *anlatma*.”

Joe şişesinden uzun bir yudum alıp bakışlarını ablama kenetledi. “Ailemin benimle ve hayatım boyunca yaptığım seçimlerimle ne ilgisi var anlamadım ama hadi öyle olsun. Sen Rose’un ablasısın. Desteğin benim için önemli, kabul etmeyecek olsa bile Rose için de önemli olduğunu biliyorum ama şunu bilmeni isterim ki...” Öne doğru eğilip bileğini dizine koydu. “Desteğine *ihtiyacım* yok. Rose’u seviyorum, hiçbir yere de gitmiyorum. Takındığın düşmanlığa katlanarak burada oturuyor olmam bunun bir kanıtı, hem de tek suçumun kardeşini sevmem olduğu düşünülürse.”

Ağzı bir şey söylemek üzereymiş gibi açılrsa da ablam tek bir ses çıkarmadan dudaklarını hızla birbirine bastırdı. Joe onu ikinci kez bu duruma sokmuştu. Onunla bundan daha fazla gurur duyamazdım.

Joe’nun sesi bir hırıltıya dönüşerek alçaldı. “Şimdi, ne bilmek istiyorsun?”

Violet iç çekti, ardından dudaklarının kenarı kendini beğenmiş bir edayla kıvrıldı. “Nerelisin?”

“Little Rock.”

“Peki nerede doğup büyüdün? Kimlerdensin?”

“*Kimlerden mi?*” diyerek tiz bir şekilde bağırdım.

Joe elimi bırakıp kolunu sırtıma attı. “El Dorado.”

“Yani orada doğup hayatın boyunca orada yaşadın.”

“Little Rock’ta üniversiteye başlayana dek.”

“Peki üniversiteyi bitirdin mi?”

Bu kibirli tavır da nereden çıkmıştı böyle? Ne o ne de Mike üniversiteye gitmişti. Henryetta’da çoğu kişi zaten gitmezdi. Violet bunu onun başına kesinlikle kakamazdı.

“Evet Violet, bitirdim. Başladığım işi hiçbir zaman yarım bırakmam.”

İşte bu açık bir meydan okumaydı.

“Bölümün neydi?”

“Hukuk öncesi eğitimi, ardından hukuk fakültesi.”

Şaşkınlığımı saklamaya çalıştım ama Violet buna gerek görmeyip edindiği bu yeni bilginin ışığında gözlüğünün üzerinden Joe’yu süzerken açıkça ağzının açık kalmasına engel olamadı.

“Peki neden eyalet polisi için çalışıyorsun? Neden avukatlık yapmıyorsun?”

“Çünkü hiçbir zaman avukat olmak istemedim. Sadece babamın gönlünü almak için hukuk okudum. Niyetim hep bir dedektif olmaktı.”

“Babanın mesleği ne?”

“El Dorado’da avukat.”

“Peki ya annen?”

Joe’nun sırtımı saran kolu gerildi.

“Joe, sorularına yanıt vermek zorunda değilsin.” Ablama döndüm. “Bu kadar yeter Violet. Bu bir İspanyol Engizisyonu değil.”

“Ne saklıyor Rose? Yüzün açık bir kitap gibi, tüm bunları senin de ilk kez duyduğun belli. Bir ilişkiyi sırlarla nasıl yürütebilirsin?”

“Hazır olduğunda geçmişini benimle paylaşmak ona kalmış bir şey. Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Rose, sorun değil.” Violet’a dik dik baktı. “Ailemden tamamen farklı olduğum, Rose’un ailem yüzünden hakkım-

da kötü bir izlenime kapılmaması için ona bu konudan hiç bahsetmedim.”

Violet elini ağzına bastırdı. “Tanrım! Fakir bir beyazsın, değil mi?”

“Violet!”

“Baban avukatsa bir ambulans takipçisi olmalı.”*

“*Violet!*” diyerek ayağa fırladım ama Joe beni yerime oturtup kolunu yeniden belime sardı. Ablamla yüzleşirken onu yalnız bırakıp gitmemden korkuyormuş gibi tutuşu sıkıydı.

“Hayır,” dedi Joe sert bir ses tonuyla. “Ailem fakir beyazların yakınından bile geçemez. Asıl soruna cevap vermem gerekirse, annem çalışmıyor ama cemiyet eylemleriyle meşgul.”

Violet’in yeniden dili tutuldu. Joe üst üste sayı yapıyordu.

“Ailem El Dorado’nun *Simmons*’ları.”

Bunun ne anlama geldiğini bilmediğimden kafamı hızla Joe’dan Violet’a çevirdim.

Ablam biliyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti. “*Simmons*’lar mı?”

“Aynen.”

“Ama...”

Kalp atışlarım hızlandı. “Bir saniye. Anlamıyorum.”

“Ailesi...” dedi Violet nefesi kesilerek. “Ailesi Güney Arkansas’ın en zengin ailesi. *Inviting Arkansas*’ın cemiyet sayfalarını dolduruyorlar.” Arkansas’ın tüm sosyetik haber-

*Yaralanmayla sonuçlanan kazaları takip ederek mağduru tazminat davası açmaya teşvik eden avukat. (ç. n.)

lerini içeren dergiye abone olduğu için biliyordu tabii. Posta kutusuna düşer düşmez bu dergiyi her ay inceliyordu.

Korku damarlarımda kabarıyordu. Joe zengin bir ailedendi, bense Henryetta'dandım ve DMV'de çalışıyordum. Buna nasıl uyum sağlayabilirdim?

Joe'nun kolu beni daha da yakınına çekti. "Rose, bunu sana söylemedim çünkü onlar gibi değilim, hiçbir zaman da onlar gibi olmayacağım. Kendi hayatımı kendim kurdum, sen de bunun bir parçasısın. Onlarsa değiller."

Violet güneş gözlüğünü çıkarıp Joe'yu şüpheli bir ifadeyle inceledi. "Neden olmasın?"

"O, istediğim bir hayat değil. Ayrıca artık *kabul edilebilir* bir aileden geldiğimi bildiğine göre konuyu kapatma arzusundayım."

Violet'in tavırlarının değişmesiyle midemin bulandığını hissettim. Ablam gerçekten bu kadar sıkı biri miydi?

Akşam yemeği gergin geçiyordu ama bu, Violet'in yaptıklarından ziyade benden kaynaklanan bir durumdu. Ablam, Joe'ya karşı son derece iyi davranıyor, muhtemelen onun yüzüne vurduğu tüm saçmalıkları düzeltmeye çalışıyordu. Bense Joe'nun ailesiyle ablamın ayrımcılığına kafa yoruyordum.

"İşler nasıl gidiyor Mike?" diye sordu Joe. "İnşaat firmanız hâlâ iyi iş yapıyor mu?"

"Evet. Forest Ridge parseli yakınında açılacak yeni bir süpermarketi kapsayan büyük bir işin ihalesine girdik."

Frank Mitchell'ın muhitinden bahsedilince irkilerek kafamı kaldırdım. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Mike tabağındaki salatayı karıştırdı. "Süpermarketin

park alanının yapımı için muhitin bir kısmının yok olacağı anlamına geliyor.”

Çatalımı bırakıp ellerimi kucacımda sıktım. “Yani... biri bu park alanı için evleri satın alıyor.”

“Evet, öyle.”

“Kim satın alıyor?”

Joe gözlerini kısarak bana göz atsa da sessizliğini korudu.

“Süpermarketin sahibi olan şirket. Anlaşmalar tamamlanmak üzere. Tanıtımlar altı ay içinde başlayacak.”

“Peki ya insanlar evlerini satmak istemezlerse?”

“Bu konuda pek seçenekleri yok. Şehir bunu onaylıyor. Adil bir rakamı kabul etmek zorundalar.”

“Peki bu adil mi?”

Mike omzunu silkerek bıçağıyla masada duran kâseden fırınlanmış bir patates kapıp tabağına aktardı. “Sanırım. O lanet olası evlerin çoğu neredeyse istismak edilebilir durumda.”

Violet dudaklarını büzerek Ashley’ye doğru baktı, Ashley yetişkin sohbetine kulak asmadan yemeğini yiyordu. “Mike. Konuşmana dikkat et.”

Mike kaşlarını çatı.

Violet bana buz gibi bir bakış fırlattı. “Gayrimenkul konusuna birden ilgi duymaya mı başladın Rose?”

Joe’nun bakışlarını üzerimde hissederek kafamı tabağına doğru indirdim. “Bilmem. Eski evlere ilgi duyuyorum.”

“O halde Austin Kent’in İtalya’da çektiği fotoğrafları sana gösterme teklifini kabul etmelisin. Teklifinin hâlâ geçerli olduğundan eminim.”

Joe çatalını hızla tabağına bırakınca tıngırtısı odada yankılandı, Violet'ı serseme çevirerek sessizliğe gömdü.

Bu kez gerçekten ileri gitmişti.

Joe gergin bir halde ayağa kalktı. "Rose, sanırım gitme vaktimiz geldi."

Yaşlar görüşümü bulandırırken ablama doğru döndüm. "Bunu nasıl yapabilirsin? En büyük merakın Joe'nun aile-siyken öğrendiklerin yeterli gelmedi mi? Onların kim oldu-ğunu artık biliyorsun, daha ne istiyorsun?"

Violet ellerini masanın üzerine koyup öne doğru eğildi. "Tatlım, seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, öylece du-rup incinmeni seyretmeye katlanamam."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Çenesini kaldırarak önce Joe'ya, sonra yeniden bana baktı. "Bu akşamın tartışmak için doğru zaman olduğunu sanmıyorum Rose. Bunu Joe, Little Rock'a döndükten sonra konuşmamıza ne dersin?"

Joe elini omzuma koyarak bana bir adım yaklaştı. "Bu meseleyi şimdi tartışmamıza ne dersin?"

Violet'ın ifadesi yumuşadı. "Joe, senin hakkında yanııl-dım, bu yüzden senden gerçekten özür dilerim ama edindi-ğim bilgilere dayanarak söylemeliyim ki... açık konuşalım..." Onu işaret etti. "Sen... bir Simmons'sın."

"Yani?"

"Yani... Rose... o..."

Joe kolumu kavrayıp beni sandalyeden kaldırdı. "Hadi Rose. Gidiyoruz."

Nefesim kesildi.

Joe yürümem için beni zorlasa da olduğum yere çakılmış gibiydim. Gerçeği bilmem gerekiyordu.

“Konuyu açıklığa kavuşturalım. Önce Joe’nun benim için yeterli olmadığını düşünüyordun. Şimdi de benim onun için yeterli olmadığıma mı inanıyorsun?”

Joe başını sallayarak beni dışarı çıkarmaya çalıştı. “Bunu yapma Rose.”

Mike sandalyesinin yanında ayakta duruyordu. “Violet, seni uyarıyorum.”

Violet dudaklarını ısırdı, bana olan sevgisi gözlerini yaşırtıyordu. “Öyle değil Rose. Sadece sen...”

“Rose,” diye yakardı Joe.

“Hayır. Bunu onun ağzından duymak istiyorum.”

“Tatlım, ailesi sosyetenin. Zenginler. Bu duruma nasıl uyum sağlayacaksın? Sadece senin incinmeni istemiyorum.” Bakışlarında beliren samimi ifade bana her bir sözünde ciddi olduğunu anlatıyordu.

Joe ona vuracak kadar öfkeli görünüyordu. Ancak bunu yapmak yerine derin bir nefes alıp, “Rose, gidip Muffy’yi al,” dedi.

Dehşetle, olduğum yerde donup kaldım.

Çenemi kaldırıp gözlerimin içine bakarken ifadesi yumuşadı. “Seni seviyorum Rose. Bundan bir an bile şüphe etme ama ablana diyecek birkaç çift lafım var, o yüzden Muffy’yi al, sonrasında eve gideceğiz. Anlaştık mı?”

Boğazıma oturan yumru nedeniyle konuşmakta zorlanınca başımı salladım.

Muffy arka bahçedeydi, işlerin bu noktaya nasıl geldiğini merak ederek arka kapıdan dışarı çıktım. Joe'nun bahçeye taşan öfkeli sesini duydum. *Bahçede saklanmak yerine orada onun yanında olmam gerekiyordu.*

Kapı arkamdan açıldı, Ashley usulca dışarı çıkıp kollarını bacaklarıma doladı. "Neden herkes bağılıyor?"

Ashley'yle Mikey'nin önünde Violet'a bağırdığım için kendimi içten içe azarlayarak gözlerimi yumdum. "Yetişkinler bazen böyle yaparlar."

Muffy koşarak yanıma gelince onu kucağıma almak için eğildim. Ashley'nin kolunu tutup onu yanıma çektim, sersemlemiş yüzüne uzun uzun baktım. "İnsanlar kavga ediyorlar ama sonra bunu unutacaklar. Her şey yoluna girecek." Onu alnından öpüp dediklerime inanmayı dileyerek yerimden doğruldum.

Derin bir nefes alıp eve girdim, Joe'nun sesi diğer odada yankılanıyordu. "Onu inciten tek kişi *sensin* Violet."

Odaya girdiğimde Joe hışım la bana doğru döndü, saklayamadan önce gözlerinde belirmiş olan korku dolu ifadeyi seçebildim. "Diyeceğimi dedim. Hadi gidelim."

Başımı salladım.

"Rose!" diye bağırdı Violet biz odadan çıkarken.

Joe kolunu belime sardı, ön kapıdan çıkarken beni sıkıca tuttu.

Ablam, Joe'nun beni arabaya doğru itmesini izleyerek ön verandada duruyordu. "Rose, tatlım. Seni seviyorum. Senin için en iyisini istiyorum, tek dileğim bu."

Ağlamamak için dudağımı ısırdım. Joe hızla sürücü koltuğuna geçip oradan uzaklaşırken bile Violet verandada durmuş, bana bağıırıyordu.

Eve giderken ikimiz de tek kelime etmedik. Şok olmuş, incinmişim. Fakat mutfağa girer girmez gözyaşlarına boğularak yüzümü Joe'nun göğsüne gömdüm.

Beni oturma odasına götürdü ve kucağına çekerek kanepeye oturdu. "Söyledikleri doğru değil. Sakın ona kulak asma sevgilim." Yanaklarımı avuçları arasına alıp gözlerimin içine baktı. "Seni sen olduğun için seviyorum, sen ailemin dünyasında yer alan insanlardan yüzlerce kat daha iyisin." Yüzüme düşen gözyaşlarımla nemlenmiş bir tutam saç okşayarak geriye itti ve beni öptü. "Seni istiyorum. Ailemin seçeceği bir kadını isteseydim şu an Hilary'yle birlikte olurdu."

Gözlerim dehşete kapılmış halde kocaman açılırken soluğum kesildi.

Joe telaşa kapılarak başını salladı. "Hayır, düşündüğün gibi değil."

Ama düşündüğüm şey tam olarak buydu. Joe o kadınla birbirlerini çocukluktan beri tanıdıklarını söylemişti. Hilary de zengin bir aileden geliyordu. Çıkmışlardı, Joe ondan ayrılana kadar beraber yaşamışlardı. Joe'nun ailesinin oğullarına layık gördüğü kadın Hilary'ydi, Hilary de bu gerçeği biliyordu. Yediklerimi çıkarmak üzereydim.

Gözyaşları içinde derin bir nefes alıp kafamı salladım.

"Kahretsin!" diye bağırdı Joe kafasını kanepeye yaslayarak. "Tüm bunlar benim hatam." Gözlerimin içine baktı.

“Özür dilerim. Sana söylemem gerekirdi ama ne düşündüğünü ve ne hissettiğini biliyorum, tamam. Yalnızca gözlerinde yerleşen bu korku dolu ifadeyi görmeye dayanamıyorum. Lütfen Rose. *Benim, Joe*. Ailemle neredeyse hiç görüşmüyorum. Dünyaları benimkine uymuyor.”

“Sanmıyorum...”

Sarılmak için beni kendine doğru çekip yüzünü saçları-mın arasına gömdü. “Seni seviyorum ve *sana ihtiyacım var*. Sensiz yaşamak istemiyorum. Ailem yüzünden hakkımda kötü bir izlenime kapılma. Rose, lütfen bir şey söyle.”

Bana ailesinden herhangi bir zamanda bahsetmiş olsaydı bile aynı tepkiyi verirdim.

Violet’in sözleri kafamın içinde uğulduyordu. “O haklı.”

“Kim?” Bakışlarına öfke dolu bir ifade yerleşerek geriye çekildi. “Violet mı? Kahrolası. Onun seni kıskandığını düşündüğünü söylediğinde haklıydın. Görünürde senin iyiliğini düşünüyor ama aslında mutlu olmana katlanamıyor kesinlikle ya da daha da kötüsü, ondan daha iyi olmana.”

“Ama yine de...”

“Rose. Ailemle yılda bir ya da iki kez konuşuyorum. Eve Noel zamanı gidip geceyi bile onlarla geçirmiyorum.” Gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi. “Ben babamın en büyük hayal kırıklığıyım. Tek oğluyum, benim aile işini yürütmemi istedi ama reddettim. Babamın mezun olduğu okulu, Vanderbilt’i reddettim. Mesleğimin hukuk olmasını reddettim. Babamın gölgesinin uzağında kendi hayatımı yaşamak istedim. Kendimi hiçbir zaman Joe McAllister olduğum za-

manlardaki gibi özgür hissetmedim. Seninle birlikte olmak hayatım boyunca başıma gelen en büyük mutluluk.”

İhtiyatlı bir biçimde beni süzdü.

Ailesi gözümü korkutuyordu, oğlunun şerefli bir mesleği seçmesini kabullenemeyen babasının beni asla kabullenmeyeceğinden şüpheleniyordum. Yine de bu konuda kimi suçlayabilirdim? Annem kaba ve cadaloz bir kadındı. Babam geçmişteki günahları yüzünden annemin hayatım boyunca beni hor görmesini izlemiş, bu duruma asla müdahale etmemişti. Violet, ailesi hakkında bilgi sahibi olmadığı için Joe’yu benden uzaklaştırmayı denemiş, sonra istemediği kadar çok şey öğrenmişti. Joe tartışmaya açık aileme rağmen hâlâ beni seviyorsa onu nasıl suçlayabilirdim?

“Seninle birlikte Little Rock’ta yaşamak istiyorum.”

Yüzü birden neşeye aydınlandı. “Ne? Ne yapmak istiyorsun? Neden?”

“Çünkü seni seviyorum Joe McAllister, sen tahammül edilmez aileme katlanabiliyorsan ben senin aileni niye sorgulayayım? Violet tek bir konuda haklı. Sensiz korkunç bir ruh halinde oluyorum.”

“Pişman olmayacaksın. Yemin ederim. Seni seviyorum. Elimden geldiğince, kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim.”

Elimi saçlarının arasına kaydırarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. “Biliyorum.”

Bölüm On Sekiz

Joe pazartesi sabahı yola çıkmak üzereyken bu yüzden mutluymuş gibi davranmaya çalışmadım. DMV'ye gidip işi bırakacağımı haber vermem gerektiği konusunda ısrar etme-me rağmen Joe benden ayrılmakla beni beraberinde götürmek arasında kalıyordu.

“Çarşamba gecesi gelip hazırlanmanda sana yardım edeceğim.”

Gözyaşlarına boğulmaktan endişe duyarak başımı salladım.

“İşten ayrıldığını telefonla haber veremeyeceğinden emin misin?”

“Bunu yapabilirim ama bizzat halletmem en iyisi. Şehirden ayırlamam zaten. Violet'la çarşamba günü vasiyetname departmanında bir randevumuz var. Bu meseleyi ne kadar çabuk halledersek o kadar çabuk özgür kalacağım.”

“Tamam,” dedi tereddüt ederek.

“Gitmen gerek yoksa gecikeceksin. İkimiz de işsiz kalamayız.”

“Dünyayı gezebiliriz. Seni İtalya’ya götürebilirim.”

“Tamam, senin işinle benimki arasındaki fark, senin işinden gerçekten keyif alman. O yüzden sevdiğin işine git, ben de büyüyünce ne olmak istediğime karar vereyim.”

“Okula her zaman dönebilirsin. Little Rock’taki Arkansas Üniversitesi’nde başlangıç eğitimi programının olduğundan eminim.”

Babam öldükten sonra annemin bakımını üstlenmek zorunda kaldığım için üniversiteyi birinci yılmda bırakmamın canımı ne kadar sıktığını biliyordu. Bölümümü hatırlaması karşısında şaşkındım. Bundan yalnızca bir kez bahsetmişim ama bu bir seçenektir. Öz annemden kalan paraya sahiptim. Bunu eğitimim için harcayabilirdim.

Joe elimi tutunca, Muffy ihtiyacını gidermek için kendine mükemmel bir nokta ararken, onunla birlikte arabasına doğru yürüdüm. “Belki bu hafta sonu Little Rock’a gelebilirsin, geçen sefer gelemediğin için.”

“Kusura bakma.”

“Yasadışı bir şeylere kalkışmayacağına dair bana söz ver.”

Bu sözü vermem kolaydı. Jüri görevim artık sona ermişti. “Söz veriyorum.”

“Dikkatli ol. Bir şey yapmadan önce kendine ‘yaptığım şeyi Joe bilse ne düşünür’ diye sor, beni üzecek şeyler yapma sakın.”

İşte bu zordu. “Tamam ama sen de inşaat projesiyle Forest Ridge’den kimin sorumlu olduğunu araştıracaksın.”

“Elimden gelenin en iyisini yapacağım ama bu hafta

programım biraz yoğun. Bilgi toplamam birkaç gün sürebilir.” İtiraz etmeye başladığımda bir parmağını kaldırdı. “Olabilirdiğince hızlı olmaya çalışırım. Şimdi gel buraya de bana hoşça kal öpücüğü ver.”

Arabasının kapısına yaslanıp beni göğsüne çekti, üç gün değil de üç ay süresince görüşemeyecekmişiz gibi beni öptü.

“Seni seviyorum Joe.”

“Ben de seni seviyorum. Beladan uzak dur.”

Gülümsedim. “Sen ortaya çıkana kadar başım hiç belaya girmemişti.”

“Her nedense bundan şüpheliyim ama yine de beladan uzak durmaya çalış.”

Arabasıyla uzaklaştı, ben sokağın karşı tarafına bakarken Bayan Mildred’in ön kapıdan kaşlarını çatarak beni izlediğini görünce buna hiç şaşırmadım.

İşe gitmek için hazırlanmamın ardından evde dolanırken gerçekten bu evi satıp başka bir şehre taşınacağıma inanamıyordum. Tüm hayatımı burada geçirmiştım.

Ön kapı tıklatılınca derin düşüncelerden irkilerek uzaklaştım. Kimse ön kapıyı kullanmazdı. Kapıyı açtığımda Memur Ernie’yi resmi kıyafetiyle karşımda görünce şaşkına döndüm. Kalbim neredeyse ağzımdan çıkacaktı. Hafta sonunu Joe’yla birlikte geçirmiş, yasadışı hiçbir şey yapmamıştım.

“Size nasıl yardımcı olabilirim memur bey?”

“Bir şikâyet aldım.”

“Bir şikâyet mi? Kimden?”

“İsimsiz birinden hanımefendi.”

“Neyle ilgili?”

“Alenen uygunsuz eylemlerinizi ilgili.” Omzumun üzerinden oturma odama göz attı. “İçeri girebilir miyim?”

“Hayır, giremezsiniz.”

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı.

“Burada konuşabiliriz.”

Boğazını temizleyip not defterini çıkardı. “Herkesin gözü önünde bir adamla öpüşmekten suçlanıyorsunuz.”

Kollarımı kavuşturarak ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. “Bunun yasadışı bir eylem olduğunu bilmiyordum.”

“Pekâlâ, teknik olarak yasadışı değil...”

Kollarımı çözüp ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. “Evimin ön bahçesinde erkek arkadaşına hoşça kal öpücüğü veriyordum. Eyalet polisi için çalışan erkek arkadaşına.”

Not defterini kapatıp kaşlarını çatı. “Henryetta Polis Departmanı’ndaki herkes erkek arkadaşınızın kim olduğunun farkında.”

“Numarasını ister misiniz? Onu arayıp şikâyetle ilgili ayrıntıları kendisine aktarabilirsiniz.”

Memur Ernie bana dik dik baktı. “Erkek arkadaşınız Arkansas eyalet polisi için çalışıyor olabilir ama siz hâlâ Henryetta yargı sistemi sınırlarındasınız. Hepimizin gözü üzerinizde küçükhanım. Hapishaneye dönerseniz bu cidden utanç verici olur.”

“Öpüştüğüm için mi?”

“Önce böyle başlar, sonra bir bakmışsınız Def Leppard’ın ‘Pour Some Sugar On Me’ şarkısı eşliğinde arabanızın kaputunda çırılçıplak sevişiyorsunuz.”

Kişisel bir deneyimden bahsediyor gibiydi. Gözümün önünde canlanan görüntüden arınmaya çalışarak ona birkaç saniye boş boş baktım. “Başka bir şey var mıydı?”

Hayal kırıklığıyla çenesini kapattı. Korkudan sinip kalacağımı ummuş olmalıydı. “Hayır ama huylu huyundan...”

“Asla vazgeçmez. Anladım.” Bu adamla tartışmak anlamsızdı. Ona takınabileceğim en tatlı gülümsememi sundum. “O zaman size iyi günler.”

Tam bir şey söyleyecekmiş gibi görünürken kapıyı çarparak kapadım. Henryetta kanun yaptırımında rol oynayan insanlarla arkadaşlık kurmadığımdan emindim, kaldı ki onlar da beni başından beri hiç tutmamışlardı. Tanrı’ya şükür, bu dar fikirli insanların yaşadığı şehirden sonunda ayrılacaktım.

Artık işe gidip istifamı verme zamanım gelmişti.

DMV’ye girdiğimde Suzanne sakindi. İstifa etmeye niyetli olmama karşın çalışmaya devam etme hakkımı savunmak zorunda kalacağımı bekliyordum, ancak Suzanne sabah saatleri boyunca bana çekingen bakışlar atarak varlığını görmezden gelmeye çalıştı. Beni kovamayacağını anlamış olmalıydı. İstifamı* şimdilik günün sonunda ona iletme kararı verdim.

Öğle yemeği arasından hemen önce ceptelefonum titreşti. Mesajın Joe ya da Violet’tan gelmiş olabileceğini düşündüm ama Neely Kate’tendi.

Öğle yemeği? ;)

Hemen cevap yazdım. *Evet, 13.00 geç mi olur?*

I-ıh, Merilees uygun mu?

*İhbar hakkı iki haftadır. (ç.n.)

Evet ;)

Neely Kate'le arkadaşlığımızı düşündüm. Onu henüz bir haftadır tanıyor olabilirdim ama ileride kesinlikle özle-yecektim.

Kafe saat birde çoktan boşalmıştı, bu yüzden Neely Kate'i bir masada otururken buldum. Bana doğru kollarını sallayarak, "Rose, bu tarafa!" diye bağırdı.

"Nedime kıyafetleri ne durumda?" diye sordum otururken.

Sorumu geçirterek elini havada salladı. "Nikâhı boş ver, olup biten *her şeyi* anlat bana."

"Hapishaneyi mi kastediyorsun?"

Gözlerini devirerek öne doğru uzandı. "Hayır, hafta sonu oynanan beyzbol maçını. Elbette hapishaneyi ve serbest kalmanı kastediyorum. Mason Deveraux'nun serbest kalman için yargıcı karşısına almasını da."

Kafamı yana eğdim. "Bekle. Sen neden bahsediyorsun? Ayrıca Joe'nun ödünü patlatmışsın."

"Güzel! Tüm o Hilary meselesinden sonra bunu hak etmişti."

"Onun hatası değildi."

Dudağını ısırdı. "Hımmm." Dirseklerini masaya dayarken gözleri heyecanla ışıldadı. "Dökül çabuk."

Garson yanımıza gelince bir bardak soğuk çayla tavuklu salata sipariş ettim.

"Şu haline bak. Mönüye bakmadan sipariş veriyorsun demek. Uzman gibisin. Şimdi, neler olduğunu anlat bana!"

"Pek bir şey olmadı aslında."

Neely Kate kaşlarını kaldırdı. “Öyle duymadım ama.”

“Sanırım duydukların yaşananlardan çok daha heyecan verici.”

“Sen anlat yine de.”

“Hücreye alındım, sonra Bay Deveraux beni görmeye geldi.”

“Seni görmeye mi geldi? *Neden?*” Bir şeyleri kaçırmış olmasına inanamadım.

“Önceki gün onunla konuşmaya gittiğimde bana bağırdığı için kendini suçlu hissettiğini söyledi. Bu yüzden Frank Mitchell’ın evine gittiğimi düşünmüş.”

“Bu doğru mu? Bay Deveraux sana bağırdığı için mi o adamın evine gittin?”

İç çektim. Ona açıklamaya kalkışırsam... “Evet, sanırım.”

“Peki ama neden?”

“Çünkü Bruce Wayne Decker’ın masum olduğunu biliyorum, benden başka kimse onun için mücadele etmiyor.”

Neely Kate soru sormaksızın, söylediğim şeyi kabul ederek başını salladı.

“Bay Deveraux’nun beni dinleyebileceğini düşünmüştüm ama girişimim başarısızlıkla sonuçlandı.”

Geçen perşembe niyetimi ona söylemediğim için bana tek kelime etmedi. “Seni hapishanede görmeye geldiğinde başka ne dedi peki?”

Ona neden bölge savcısı olmak istediğini sorduğumda gözlerinde beliren acı dolu ifadeyi anımsadım. Bu, paylaşıl-mayacak kadar özeldi, sanki biriyle paylaşırsam bir şekilde

onun güvenini kırabilecekmişim gibiydi. Bu tamamen çılgıncaydı. “Başka bir şey demedi. Kendini suçlu hissettiğini, serbest kalmam için elinden geleni yapacağını söyledi.”

“Sözünde de durdu. Yargıç McClary talebinden vazgeçmezse onu da hapse tıkacağını söylemesine rağmen geri adım atmadı.”

“Joe bana bundan bahsetmedi.”

“Joe’nun da yargıçla çatıştığını duydum.”

“Deveraux’nun üst düzey bir adalet anlayışına sahip olduğum konusunda yargııcı ikna ettiğini söyledi bana sadece.”

“Sevgilin bundan da fazlasını yaptı. Gelecekteki eylemlerinin tüm sorumluluğunu üzerine aldı.”

“Kariyeri benim yüzümden riske girebilir mi demek istiyorsun?”

Omzunu silkti. “Evet ama güvendesin. Artık jüride değilsin, yani bu yüzden başın derde giremeyecek.”

Üstdudağımı dişledim. “Sanırım...”

“Peki şimdi ne yapacaksın?”

“Hangi konuda?”

“Davayla ilgili, sersem. Bu meseleyi öylece bırakmayacaksın, değil mi?”

“Bilmiyorum. İlk başta tehlikede olan sadece bendim ama şimdi benim yüzümden Joe...” Bana neden söylememişti?

Geri kalan zamanımızı Neely Kate’in nikâhından bahsederek geçirdik. Gümüş renginde ıslıl ıslıl bir davetiye çıkarıp bana verdi. Üzerine süslü bir elyazısıyla *Rose ve Joe* yazılmıştı. “Umarım gelebilirsiniz,” dedi neşeyle.

“Ah! Sana asıl *büyük* haberi vermedim,” dedim davetiye-
yeyi incelerken.

“Tutuklanmandan da mı büyük?”

Başımı salladım. “Little Rock’a taşınıyorum!”

Gözleri halka küpeleri gibi kocaman açıldı. “Sana yanı-
na taşınmanı mı teklif etti?” Ardından öyle tiz bir çığlık attı
ki kafedeki herkes dönüp bize baktı.

“Neely Kate! Şışt!”

“Bu çok *heyecanlı*!”

“Evet, bakalım Violet ne diyecek.”

“Ona henüz söylemedin mi?”

Onu pazartesi akşamı yaşananlar hakkında bilgilendirdim.

Neely Kate onaylamaz bir ifadeyle dudağını ısır-
dı. “Ablana tüm o söylediklerinin bedelini ödetmek isterdim.”

“Başka türlü davranamıyor. Gerçekten benim için en
iyisini yaptığını düşünüyor.”

Kafasını sallayarak kaşlarını çattı. “Bundan o kadar
emin değilim.” Saatine baktı. “Ah, Tanrım! Geç kaldım.”
Sandalyesinden hızla fırladı.

“Neely Kate. Bekle bir saniye.” Arkasına döndü. “Be-
nim için bir şeye bakabilir misin?”

Elini çenesine dayayarak yerine geri oturdu. “Elbette!”

“Ama ricamı yerine getirmeden önce senden isteyece-
ğim şeyin sebebini öğrenmeyecek misin?”

Omzunu silkti. “Hayır. Ne yapmamı istiyorsun?”

Ona yaklaşp sesimi alçalttım. “Birinin ölmeden önce
Frank Mitchell’ın evini satın almak istediğini öğrendim, bu

adam Frank'ı epey zorlamış. Komşusu evin ancak Frank öldükten sonra oğlu tarafından satıldığını, aradan fazla zaman geçmeden de ikinci bir satış gerçekleştiğini söyledi. Bana kalırsa, ikinci satışın adresi bir süpermarket inşasını arzu eden bir müteahhit ama yine de evi ilk kimin satın almaya çalıştığını merak etmeden duramıyorum. Bunu benim için öğrenebilir misin?"

Sırıtarak göz kırptı. "Lütfeen. Bunu uykumda öğrenebilirim. Seni sonra bilgilendirmek için ararım."

"Teşekkürler Neely Kate."

"Arkadaşlar ne içindir?"

İşe geri döndüğümde yüzüm gülüyordu ki bu durum Suzanne'in kafasını karıştırdı. Öğleden sonrası hızla geçti, günün sonunda elimde istifa mektubumu tutarken gülümsemem daha da genişledi.

"Bu da ne?" diye sordu Suzanne kâğıda gözlerini kırsarak bakarken. "Jüri görevi bilgilendirme mektubun mu?"

"Hayır, istifa dilekçem. Şanslı günündesin!"

Arabama bindiğimde vinil kaplama bacaklarımı yaktı ama öyle mutluydum ki bunu umursamadım. Yıllardır nefret ettiğim işimden sonunda gerçekten ayrılıyordum.

Ceptelefonumu kontrol ettiğimde Neely Kate'in mesaj attığını gördüm.

Eve giderken onu aradım ama klima akü deliklerinden öyle sıkı üflüyordu ki onu güçlükle duyabiliyordum. "Hey, Neely Kate."

"Rose! Bir şey buldum!"

Heyecandan midem kasıldı. “Ne buldun?”

“Louisiana’da bir firma olan Hyde Yatırımlar, Frank Mitchell’in evini oğlundan satın almış.”

“Vasiyetname departmanına uğranması gerekmemiş mi?” Annem evi Violet’a bırakmış olsa da evi satmak için vasiyetname departmanına uğramamız gerekiyordu.

“Hayır, tapuda oğlunun adı yazıyordu.”

“Ah.” Annem de bunu düşünseydi bizi pek çok sıkıntıdan kurtarmış olurdu.

“Birkaç hafta sonra da diğer şirket evi satın almış. Süpermarket bu şirkete ait.”

“Hımmm...”

“Bundan nasıl bir anlam çıkarıyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Hyde Yatırımlar hakkında bir şey biliyor musun?”

“Louisiana’da kurulmuş olması dışında hiçbir bilğim yok. İnternet aramalarında da pek bir şey bulamadım. Şehrin dışında kurulduysa Frank’in borçlandığı bahisçilere ait olamaz mı?”

“Bilmiyorum ama Louisiana’daki bir yatırım şirketinin Frank Mitchell’ı öldürmek istemesi pek mümkün görünmüyor gibi.”

“Rose, bir şey daha var.”

Sesi kulağa gergin geliyordu. “Nedir?” dedim hızlıca.

“Çarşamba günü davayı sonuçlandırmayı umuyorlar.”

Bu sözleri dile getirme şeklinden önemli bir bilgiye ulaştığımı anlayabiliyordum. “Bu ne anlama geliyor?”

“Acele etmen gerek. Kanıt bulursan mahkûm edilmeden önce Bruce Wayne’i kurtarabilirsin. Mahkûm edildikten sonra bulursan da dava temyize gider, ki bu süreç yıllar sürebilir.”

Nefesim kesildi. “Olamaz.”

“Ne yapacaksın?”

Araştırmalarımı hızlandırmam gerekiyordu. “Neely Kate, bu akşam işin var mı?”

“Oje sürüp televizyon izleyeceğim. Neden sordun?”

“Hımmm... sanırım canım bilardo oynamak istiyor.”

“Hımmm... sanırım ona *sekiz top* deniyor.”

Hay aksi. Birkaç saat içinde pek çok şey öğrenmem gerekiyordu.

Bölüm On Dokuz

Neely Kate benimle saat sekizde bilardo salonunda buluşmayı kabul etmişti. Memnundum çünkü bu bana Muffy'yi kısa bir yürüyüşe çıkarma fırsatı tanıyacaktı. Jüri görevimin verdiği tüm o coşku yüzünden onu son günlerde çok ihmal etmiştim. Little Rock'ı nasıl bulacağını merak ediyordum. Zira Joe'nun bir bahçesi yoktu.

Yürüyüşümüzün ardından Muffy'yle birlikte akşam yemeği olarak Joe'nun hazırladığı kalan tavuk parmesanı yedik. Onu düşünmek delicesine özlememe neden oluyordu. Arayıp aramama konusunda kararsız kalarak telefonuma uzandım. Onu sık sık arama konusunda endişelenmem saçma görünüyordu. Geçen haftadan beri onu hiç aramamıştım, bu süre zarfında onun yanına taşınmaya karar vermiştim. Yapışkan bir sevgili gibi görünmekten endişelendiğim kısmı atlattığımızdan kesinlikle emindim. Onu aramak üzereyken telefon çalınca arayanın Joe olduğunu umdum. Fakat ablamdı. Cevap vermeden önce tereddüt etsem de onunla bir şekilde konuşmak zorunda olduğumun farkındaydım.

“Merhaba Violet.”

“Rose, senden özür dilemek için aradım.”

Ağzım açık kalırken beynim az önce dile getirdiği kelimeleri algılamaya çalışıyordu.

“Orada mısın? Bir şey söyle.”

“Evet, buradayım, sadece...”

“Beni affedecek misin?” Ses tonu gerçekten pişmanlık duyan birinden beklenmeyecek ölçüde ıgneleyiciydi.

“Pekâlâ, Violet, tam olarak hangi konuda benden özür dileyeceksin? Beni derinden yaraladın.”

Sesini alçalttı. “Rose, tatlım. Gerçekten çok üzgünüm. Seni incittiğimi biliyorum, inan bana neler olduğunu anlamıyorum. Elbette Joe için yeterlisin. Öyle demek istememiştim. Tamamen yanlış anlaşıldım. Yıllarca annemin sana kaba davranmasını izlediğim için sadece birinin kaba davranıp seni üzmesi fikrine katlanamıyorum. O zaman seni kim koruyacak?”

“Kendimi koruyabilirim. Koruyamazsam bile Joe bunu yapabildiğini gayet güzel bir şekilde kanıtladı.”

“Evet, öyle.” Bir an için sessiz kaldı. “Yarın akşam Henryetta Garden Club’ın toplantısına gideceğim. Misafir konuşmacı güllerden bahsedecek, senin güllerini ne kadar çok sevdiğini biliyorum.”

Evimin arka tarafında bir gül bahçem vardı. Taşındığımda onu ardımda bırakmak zorunda kalacaktım. Bu düşüncenin yarattığı üzüntü beni gafil avladı.

“Her neyse.” Sesi alçak ve neşeli çıkıyordu. “Düşündüm de, belki bana eşlik etmek istersin.”

“Bayan Mildred, Garden Club’ın başkanı değil miydi? Onların gün içinde toplandıklarını sanıyordum.”

“Evet... genelde öyle yapıyorlar ama aralarına yeni insanların katılıp katılmayacağını görmek için bazı akşam toplantılarını da deniyorlar. Garden Club’ın yaş ortalaması yetmiş seksen civarında.”

Mantıklıydı.

“Evet? Benimle gelecek misin? Seni yediye çeyrek kala alabilirim.”

Yapacak hiçbir şeyim yoktu ve meşgul olursam belki de Joe’yu bu kadar fazla özlemeyebilirdim. “Tamam.”

“Harika! Yarın görüşürüz.”

Telefonu kapatınca onun bu ani değişimini düşündüm. An itibarıyla tartışmadığımız için memnundum. Fakat beni yeniden oyuna getirmesine de hazırlıklıydim. Yakın zamanda taşınacağımı ona açıklamam gerekiyordu, bu meselenin ortaya dökülmesiyle işlerin yolunda gideceğinden şüpheliydim.

Joe’yu yeniden özleyerek tavuğa uzandım. Bu çok gü-lünçtü. Soğuk tavuk içimde ağlama isteğiyle onun sesini duyma ihtiyacına neden oluyordu. Tanrı aşkına, benim sorunum neydi böyle? Dışarıdayken arama ihtimaline karşı şu an onunla konuşmam gerektiğine karar verdim.

Telefonu ikinci çalışta açtı. “Hey, sevgilim, günün nasıl geçti?”

“Muhteşem. İstifamı verdim.”

“Bunu gerçekten yaptın mı?” Sesi şaşkına dönmüş geliyordu.

“Elbette. DMV’den ne kadar çabuk ayrılırsam Little Rock’a o kadar çabuk gelebilirim.”

“Sabırsızlanıyorum.”

“Ben de.”

“Violet’la konuştun mu?”

“Hayır... ama arayıp benden özür diledi.”

“Tam olarak *neden* özür diledi?”

Bu adamın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. “Yanlış anlaşıldığını söyledi. Senin için fazlasıyla yeterliymişim. Birinin beni kırmasından, beni koruyamamaktan endişelendiğini söyledi.”

“Ah,” dedi monoton bir ses tonuyla.

“Tamam, ona güvenmesem de yarın akşam Garden Club toplantısında ona eşlik edeceğim.”

“Garden Club’a takıldığını bilmiyordum.” Sesi korumacı çıkıyordu.

“Takılmıyorum ama misafir konuşmacı bir gül uzmanı. Violet gülleri sevdiğimi bildiğinden toplantıya katılmak isteyebileceğimi düşünmüş.”

“Güzel, umarım iyi vakit geçirirsiniz.” Hâlâ sakinliğini korumaya çalışıyordu ama bu yüzden onu suçlayamazdım.

“Senin günün nasıl geçti?”

“Ah, sıkıcı polis işleri.”

“Ve bana anlatamazsın.”

“Ayrıntıları veremem ama sana gizli bir operasyona hazır olduğumuzu söyleyebilirim.” Sesinde bir şey kafamın içinde tehlike çanlarının çalmasına neden oldu.

“Gizli göreve çıkıyorsun.”

“Henüz değil.”

Henüz. Kalbim korkuyla doldu. “Ne zaman?”

“Birkaç hafta içinde.”

“Ne kadar sürecek?”

“Bilmiyorum sevgilim.”

Boğazıma oturan yumruyu yutkundum. “Ne zaman haberin oldu?”

“Bir hafta önce.”

“Ve bana şimdi mi söylüyorsun?”

Joe iç çekti. “Bu işten kurtulmaya çalışıyorum. Başka bir transfere başvuracağım.”

“Neden? İşini seviyorsun.”

“Seni daha çok seviyorum.”

Sersemledim. Gizli göreve çıkmasını arzu etmesem de onun sevdiği bir şeyden vazgeçme nedeni olmak da istemiyordum. “Sen orada bile olmayacaksan ben neden Little Rock’a taşınıyorum?”

“Bu, Henryetta’daki gibi bir şey değil Rose. Orada yaşamak zorunda değilim. Akşam seni ararım.”

“Peki yine tehlikede olacak mısın?”

“Bir polis her zaman tehlikededir Rose.”

Sorun da buydu zaten. Henryetta’da geçirdiği zaman dışında, genellikle beni mesai saatleri içinde ofisinden aradığı için onu bir masanın arkasında otururken gözümün önüne getirme eğilimindeydim. Fakat gerçek şu ki işi bundan daha tehlikeliydi, onu her an kaybedebilirdim.

“Bir şey söyle.”

Açıkçası en iyisi oraya gitmek gibi görünüyordu. “Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Beni hâlâ sevdiğini söyle.”

“Ah, Joe.” Gözlerimi yumdum ve alnımı elime yasladım. Joe işi hakkında bana asla yalan söylememişti. Onunla çıkmaya başladığımda ne yaşayacağımı tam olarak biliyordum. Şimdi ona karşı gelme hakkını bana kim veriyordu? “Elbette seni seviyorum. Yalnızca korkularımı yatıştırmaya çalışıyorum.”

“Biliyorum. Özür dilerim. Birinin benim için endişelenmesine gerçekten alışkın değilim.”

Hâlâ alışkın olmasa da gülümsedim. “Tamam, gerekeni yap. Seni seviyorum ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.”

“İnanılmazsın,” diyerek iç çekti.

Bu akşam nereye gitmeyi planladığımı bilse ne diyeceğinden pek emin değildim ama gizli görev meselesi kendi gizli planlarımın suçunu gölgeliyordu.

Ona Neely Kate’le öğle yemeği yediğimden, Neely Kate’in kurbanın evini satın alan yatırım firmasıyla ilgili öğrendiklerinden bahsettim.

“Kesinlikle kontrol etmeye değer.”

“Neely Kate aynı zamanda davanın çarşamba günü sona erme ihtimalinden bahsetti. O zamana kadar Bruce Decker’in masum olduğunu kanıtlayamazsam temyize gidebilirmiş, bu da yıllar alabilirmiş. Bu doğru mu?”

“Evet, büyük ihtimalle öyle olacak.”

Soğuk tavuk mideme rahat vermiyordu.

“Rose, bu senin sorumluluğun değil. Ona yardım etme isteğini takdir ediyorum ama cinayete şahit olduğu yere neden girdiğini unutma. Nalbur dükkânını soymak için oradaydı. Her halükârda hapse girecek.”

“Ne kadar yatacak?”

“Büyük olasılıkla beş ila on yıl. İyi halden üç ila altı yılda çıkar.”

“Peki ya ikinci dereceden cinayetten mahkûm edilirse?”

“En az yirmi yıl.”

İç çektim. “Kapatmam gerek.”

“Sakın bana kızma.”

“Kızmıyorum, gerçekten... ama Neely Kate’e buluşacağımıza dair söz verdim. Kız kıza takılacağız.” İşte ona söylemiştim. Suçluluk duymama artık gerek yoktu.

“İyi eğlenceler, kendine dikkat et.”

“Edeceğim.”

“Seni seviyorum Rose.”

“Ben de seni seviyorum Joe.”

Saate göz attım. 19.15 olmuştu, ki bu da hazırlanmak için fazla zamanım kalmadığı anlamına geliyordu.

Banyo aynasının karşısında durup makyaj yaptım. Bu zamana kadar bir bilardo salonuna girmediğim için, bilgi alacaksam, her zamanki gibi giyinmemem gerektiğinin farkındaydım. Giyinip kuşanırken de doğru kıyafeti tercih etmeliydim.

Bu durum Trading Post’ta Daniel Crocker’la buluşmamı anımsamama neden oldu. Crocker beni asıl flaş bellekle ortaya çıkmazsam Violet’ı incitmekle tehdit etmişti.

Fakat bu farklıydı. Bu akşam kendi isteğimle bilardo salonuna gidiyordum. Neely Kate'le buluşacaktım. Bu tamamen masum bir hamleydi.

Kendime bunları söylemeye devam edersem buna inanabilirdim belki.

Sekize on kala evden çıktım. Kot pantolon giymeye karar vermiştim ama hava inanılmaz sıcaktı. O nedenle üzerimde beyaz bir etekle ipeksi açık mavi bir bluz vardı. Bluzu birkaç hafta önce Joe'yla birlikte almış ama hiç giymemiştim. Onu bilardo salonunda harcayacak olmaktan nefret etsem de Trading Post'a giderken giydiğim bluz Daniel Crocker tarafından yırtılmıştı. Bunun dışında da sahip olduğum tek seksi şey kırmızı elbisemdi. O da fazla gösterişliydi. İdare edecektim artık. Fahişe kıyafetleri satın alacak vaktim yoktu. Saçımı kıvrırcık yapmış, normalde uyguladığım makyajın iki katını uygulamıştım. Neely Kate'in de yardımıyla bu akşamı başarıyla atlatabileceğimi umuyordum.

Arabamı sürerken bir plan yapmayı denedim. Bahisçinin, kadın ya da erkek, bilardo salonunda takıldığı dışında hiçbir şey bilmiyordum. Oluruna bırakmaktan başka seçeneğim yoktu. Kaldı ki Neely Kate zekidir, bir çözüm yolu bulacağından emindim.

Nova'mı park ederken otopark fazla dolu değildi ama zaten günlerden pazartesiydi. İşler muhtemelen vasattı. Binaya uzun uzun bakarken Neely Kate'in arabasının markasını bilmediğimi fark ettim. Çoktan içeri gitmiş olabilirdi. Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken direksiyonu sıkıca kavradım.

Bir adam bana doğru tuhaf bakışlar atarak Nova'mın yanından geçip gitti. İçeri girmezsem şüphe çekecektim.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım ve derin bir nefes alarak arabamdan indim.

Hadi bakalım!

Pencerede neon ışığıyla aydınlanan bir bira sembolü vardı, kapıdan içeri girdiğimde aldığım koku sersemlememe neden oldu. Mekânın loş olacağını ummuştum ama masaların üzerindeki lambalardan süzülen ışıklar tüm alana yayılıyordu.

Neely Kate'e bakarak koridoru tararken hızla onun içerde olmadığını fark ettim. Kalp atışlarım hızlandı. Tek başıyım.

Bunu yapabiliirdim. Trading Post'ta Daniel Crocker'la buluşmamdan kurtulmuştum, hem de gerçek flaş belleği vermezsem beni öldürmeyi planlamasına rağmen. Sonra tüm o karmaşadan tek başıma sıyrılmadığımı hatırlattım kendime. Joe oradaydı. Şimdiyse aramızda iki saatlik bir mesafe vardı.

Hay aksi.

Tanrı aşkına, burada ne yapıyordum?

Arkama dönüp dışarı çıkarsam tek bir bilgi bile edine-meyebilirdim. En azından bir içki içip doğru düzgün düşünmem gerekiyordu.

Bir şişe bira sipariş edip bir sandalyeye oturdum. Duvara dayalı küçük bir masanın yanındaydım, bulunduğum nokta alanı tamamen gözler önüne seriyordu. Etrafa iyice göz gezdirmemin ardından çoğu adamın korkutucu görüldüğüne karar kıldım. Birçoğu arkadaşlarıyla takılarak ailele-

rinden uzakta bir gece geçirmek istiyormuş gibi görünüyordu. Fakat arka tarafta duran üç kişilik bir grup, Crocker’la adamlarını hatırlamama sebep oldu. Bir bilardo masasının etrafında kasıla kasıla dolanıyorlar, istekalarını dünyalar ellerinin altındaymış gibi tutuyorlardı. Dikkatimi başka bir yöne vermek zorunda kalana kadar onları izledim. Ta ki içlerinden birinin bakışları beni serseme çevirene dek.

O adamların konuşmam gereken tipler olduğuna dair Suzanne’in bronzlaştırıcı losyonunu ömür boyu karşılama bahsine girebilirdim.

Neely Kate neredeydi?

İlgisi bana kayan adam bulunduğum tarafa doğru yürümeye başladı. Biramdan koca bir yudum alıp kaybettiğim cesaretimi tekrar kazanmayı umdum.

Adam hemen karşımda duran sandalyeye oturdu. Siyah saçlı, yakışıklı bir adamdı, sakalı düzgün bir biçimde kırpılmıştı. Yine de onun bu kadar yakınında olmak kendimi rahatsız hissetmeme neden oluyordu. Kasları tişörtünü geriyor, kollarının alt kısmındaki dövmeleler seçiliyordu. Bir dirseğini masaya dayayıp birasını masanın üzerinde tutarak öne doğru eğildi. “Hey, selam tatlım. Senin gibi bir kızın burada ne işi var?”

Yetersiz deneyimime karşın bunun bir tür tavlama numarası olduğunu biliyordum. Asıl sorun bununla nasıl baş edeceğimdi. İçgüdülerime uymaya karar verdim. Biramdan bir yudum aldıktan sonra şişeyi masaya bıraktım. “Söyleyebileceğin en iyi şey bu mu?”

Bu Arsız Rose da nereden çıkmıştı? Bira yüzünden olmalıydı. Bira içmeye bayılıyordum.

Kafasını arkaya atıp genzinden derin bir ses çıkararak kahkahalara boğuldu. Kendini toparladığında göz kırttı. “Sanırım bu sana bir içki kazandırdı.” Bara gitti, iki şişe birayla dönüp birini bana verdi. Birasını yudumlarken sırttı. “İlginç bir akşam geçiriyor gibisin.”

Şişemi onunkine tokuşturup kafama diktim.

“Yalnız mısın?” Elini sandalyemin arkasına attı.

“Kız arkadaşımı bekliyorum. Her an burada olabilir.”

Dudakları tembel bir biçimde usulca kıvrıldı.

Yanlış bir şey söylemiş olmamdan şüphelendim. Ellerimin titremesini saklamak için diğer şişeyi yudumladım. Hay aksi. On dakikadan az bir süredir buradaydım, daha şimdiden bir buçuk şişe bira içmiştim. Yavaşlamam gerekiyordu.

“Arkadaşını beklerken birkaç topa vurmak ister misin?”

“Arayıp aramadığını kontrol etmeme izin verirsen.”

Çantamı karıştırırken hatamın farkına vardım. Evden ayrılmadan önce telefonumu şarja takmış, sonra da fişten çekip yanıma almamıştım.

İki seçeneğim vardı: Gitmek ya da kalmak. Burada olmamın amacı bilgi koparmaktı, elime az önce bir fırsat geçtiğinden şüpheleniyordum. Gülümsedim. “Tabii.”

Biramdan koca bir yudum alıp sandalyeden kalkmadan önce şişeyi masaya bıraktım. Adam elini bana uzatmış halde tam karşımda duruyordu. “Skeeter.”

“Ah...” Ona gerçek ismimi söyleyemezdim. “Jane.”

Elimi sıkamak yerine tutup diğer elini sırtıma kaydırıldı. “Pekâlâ Jane. Bilardoda ne kadar iyisin?” Beni onay dolu sırtışıtlarını saklama gereği görmeden bizi izleyen iki arkadaşının bulunduğu arka köşeye yönlendirdi.

Neely Kate nerede kalmıştı?

“Hiç oynamadım.”

Kaşlarını kaldırarak beni süzdü. “Daha önce hiç oynamadıysan senin gibi sevimli bir kız tek başına bir bilardo salonunda ne arıyor?”

Arkadaşı ona bir şişe bira uzatınca Skeeter şişeyi sol elime tutuşturdu, sağ elimi hâlâ bırakmamıştı. “Arkadaşım... Sasha... haftaya evleniyor, bu yüzden biz de daha önce hiç yapmadığımız çılgınca bir şeyler deneyip kafa dağıtmaya karar verdik. Bilardoyu severim... yani oynamayı.” Gerginken neden sürekli saçmalıyordum?

Skeeter beni tepeden dik dik süzerek tedirgin etti. Parmaklarımın arasında yoğunlaşan soğuk bira şişesi cesaretimi toplamam için beni bir diğer içkiye davet ediyordu.

“Çılgınca şeyler deneyip kafa dağıtan tiplere bayılırım,” dedi.

Elimi elinden çektim, biramı önümde tutarak bir adım geri çekildim. “O halde şanslı gecendesin.” Ne yaptığımı fark etmeden önce içkimden bir yudum daha alıp şişeyi tıngırdatarak bıraktım.

Skeeter kalçasını bilardo masasına yaslamıştı, arkasındaki olan ellerini masasının köşesinde tıkırdatıyordu. Sırıttı. “Sanırım öyle.”

Bana göre olduğundan son derece emindi, alkol damarlarımdan akmaya başlamıştı. “Bunu nasıl yapacağımızı bana gösterecek misin?”

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. “İsteklisin demek? Bunu sevdim. Sana bir isteka getireyim.”

Uzaklaştığında arkadaşları beni süzdüler. Onlara takılabileceğim en kibirli bakışı attım. Yüzünüzü hissedemediğinizde bu oldukça zor bir işti.

Omzuma bir kol kaydı, dönüp baktığımda Skeeter’ın yüzüyle burun buruna geldim. Bira kokan nefesi sersemlememe neden oldu. Elime bir bilardo sopası tutuşturdu. “İşte burada. Beyaz topla başlayacaksın, onu diğer bir topa hızla çarptırıp bir cebe düşüreceksin.”

Küçümseyici ses tonu sinirlerimi gerdi. “Nasıl oynandığını duymuştum. Sadece hiç oynamadım.”

Skeeter kıkırdadı. “Sadece *kuralları* bildiğinden emin olmaya çalışıyorum.”

Alkolün etkisiyle bir şeyi kaçırıp kaçırmadığımı merak ederek onun yüzüne baktım. Kolu omzumdan sarkıyordu ama sonra masadan uzaklaştı. Duvardan bir top üçgeni alıp cephelerden çıkardığı topları içine koydu, ardından ileri geri salladığı üçgeni masanın üzerinde istediği yere kaydırды. Üçgeni kaldırdığında toplar kusursuz bir üçgen biçiminde duruyordu. Masanın kenarına ellerini dayayıp bana uzun uzun bakarak öne doğru eğildi. “Şimdi ne yapacağını biliyor musun Jane?”

Benimle konuştuğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. “Evet, bantlı ya da bantsız olanları ceplere göndereceğiz.”

“Peki bantlı ya da bantsızları kim seçecek?”

“Bilmiyorum.”

“İlk topu cebe gönderen.” İstekasını alıp masaya doğru eğildi, ardından beyaz topa vurdu. Beyaz top diğer topları masada dağıttı. Birkaçı ceplere düştü.

Artist!

İstekasını elinden bırakmadan bana yan gözle baktı.

Neely Kate hangi *cehennemdeydi*?

Skeeter birasından koca bir yudum alıp şişeyi masaya bıraktı. “Yaklaş da sana topa nasıl vuracağını göstereyim.”

“Kendim yapabilirim.” İstekamı alıp topuklularımın üzerinde sendeleyerek ilerledim. Masanın yanında, beyaz topun önünde durdum. “Peki hangisini seçiyorsun? Bantlı mı bantsız mı?”

Elini omzuma koyarak yanıma sokuldu. “Sana yüklenmememize ne dersin? Masada çok sayıda bantlı top kaldı. Bantsız olanları seçmene izin vereceğim.”

Masanın üzerine eğilerek istekamı çıkıntıya yasladım, cebi hedef alarak kırmızı bir topun önünde duran beyaz topa odaklandım. Skeeter’dan gördüğüm şekilde istekanın boyunu parmaklarımın arasında kaydırarak ayarladım. Sonra istekayı kendime doğru çekerek hızla topa vurdum, beyaz top kırmızı olana çarpıp atış cebi gördü. Sırtarak yerimden doğruldum.

“Benden saklanıyormuşsun Jane.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Bunu daha ilgi çekici kılmaya ne dersin?”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Ben bahis adamıyım. Hadi oyun üzerine bahse girelim.”

Skeeter bir bahisçiydi. Bire on Frank Mitchell’ın borçlandığı bahisçiyi biliyordu. Yine de bu aptalcaydı. Riskin ne olduğunu bile bilmiyordum. “Mümkün değil!”

Kalçasını masaya yaslayıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Korkuyor musun?”

Bir elimi belime koyup omuzlarımı dikleştirdim. “Annem bir aptal yetiştirmedi.” *Bu laflar* da nereden çıkıyordu böyle? Kahretsin, bira yüzünden.

Bana doğru kaydı. “Bahse girmenin ne olduğunu bilmiyor musun yoksa?”

Gözlerimi devirdim. “Bilmeme gerek yok. İkimiz de şanslı bir atış yaptığımızı biliyoruz. Seni yenme ihtimalim yok.”

“Ya bir elim arkamda seninle oynarsam?”

“Neden böyle bir şey yapayım ki? Ne kazanacağım?”
Ya da daha önemlisi ne kaybedeceğim?

Kaşları kalktı. “Ne istersin?”

İçimden kıkırdadım. *Seni olmadığı kesin.* Ama ne istediğimi biliyordum. Yalnızca kendimi ele vermeden ona bunu nasıl soracağımı bilmiyordum. “Bilirsin, Susan –yani Sasha– ile buraya gelip yeni şeyler denemek istedik. Bilar-do oynamak ve...” Bakışlarımı aşağı çevirip kirpiklerimin arasından onu süzdüm. “Bahis oynamak,” diye fısıldadım. “Bunun burada yapıldığını duymuştum.”

Yüzüne ahlaksız bir sırıtış yayıldı. Üstdudağını yaladı. “Sana bu konuda yardımcı olabilirim.”

“Peki ya kazanırsan?”

Elini uzattı, kaçmaya hazırlanan vahşi bir hayvanmışım gibi usulca saçlarımı omzundan geriye iterek gözlerimin içine baktı. “Bir öpücük yeter.”

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. “Mümkün değil. Seni tanımıyorum bile.”

“Beni öptükten sonra daha iyi tanıyacaksın.”

Hay aksi. Elimi neden hızla açmışım ki? Şimdi bahis oynamak istediğimi biliyordu; bana yardım etmesinin tek yolu teklifini kabul etmemden geçiyordu. Bayan Mildred’in köpeğimin ön bahçesine işemesinden şikâyet edeceğini bildiğim kadar bahisçinin kaybedeceği bir bahse girmedikten de emindim. İki arada bir derede kalmıştım.

Kahrolası bira.

Neely Kate’in neden bu kadar geciktiğini düşünerek alanı tararken barın yakınında bir saat gördüm. 20.35 olmuştu. Artık gelmeyeceğini kabul etmem gerekiyordu. Burada tek başımaydım.

Ve bahisçiye öyle yakındım ki...

Çenemi kaldırıp ona en amansız bakışımı attım. “Önce oyunda pratik kazanmak istiyorum. Sonra önerini kabul edip etmeyeceğime karar vereceğim.”

Göz kırparak yanımdan uzaklaştı. “Adil görünüyor. Sıra sende. Hatta işleri senin için biraz kolaylaştıracağım. Vurmadan önce topun hangi cebe gireceğini söylemek zorunda değilsin. Bu da kurallardan biri.”

“Sen neden bu kuralı ihlal ediyorsun?”

“Bahisimi kabul etme ihtimalini yükseltmeye çalışıyorum.”

Ne şans ama. “Tamam, centilmen biri değilsin, değil mi?”

Yüksek sesle kahkaha attı. “Kesinlikle değilim.”

Dikkatimi bilardo masasına çevirip yeşil zemin üzerine saçılan toplara odaklandım. Bir kısmı zaten ceplerdeydi. Bu ne kadar zor olabilirdi ki? Bir cebe yakın duran mavi bir topu seçtim ama diğer toplar onunla beyaz top arasında duruyordu.

Sesini alçalttı. “İstersen sana yardımcı olabilirim.”

“Yardıma ihtiyacım yok.”

Yeniden kahkaha attı.

Elim titremeye başlayınca bira şişesini kapıp içkimden bir yudum alarak masanın etrafında dolandım. *Evine git Rose. Bunu yapma.* Ama gerçekten tehlikede değildim. Bilardo masasının etrafında insanlar vardı. Skeeter herkesin gözü önünde bana zarar vermeye kalkamazdı. Önerisini kabul etmeyip güvende olacaktım. Çok geçmeden beyaz topa yeşil bir topun arasında bir vuruş açısı yakaladım.

Skeeter masanın diğer tarafına yaslandı. “Peki neyine bahis oynamak istersin?”

İstekamı seçtiğim topa doğru kaydırarak masaya odaklandım. Belki de bahse hiç gerek yoktu. “Bilmem. Neyine olabilir?”

“Neyine bahis oynayacağını bile bilmiyor musun? O zaman neden bahis oynamak istiyorsun?”

Nasıl cevap vereceğimden emin olamayarak topa vurdum. Beyaz top yeşile çarptı ama yeşil olan cebi ıskaladı. Kafamı çevirip ona baktım. “Bu bir çeşit ölmeden önce ya-

pılması gerekenler listesinde yer alıyor. Fakat arkadaşım Susan'la yapmayı planlamıştım. Sanırım beni ekti."

"Adının Sasha olduğunu sanıyorum."

Kalbim tekledi. "Ah, evet öyle. Aptal kafam. O, Susan'ın kız kardeşi... ikizi." Kendimle gurur duyuyordum. Bu, kulağa ikna edici geliyordu.

Skeeter masanın etrafından dolanarak beyaz topa yönelince onun karşı tarafına geçtim.

"Peki neyine bahis oynayabilirim?"

Eğlendiğini gizlemeye çalışmadı. "Pek çok şeyine. Spor. Atlar. Oscar ödülleri."

"Hımmm, sporuna olsun."

İstekasını ayarlarken bana bakmak için kafasını kaldırdı. "Beyzbola ne dersin?"

"Olur."

Topa vurdu, seçtiği top birkaç topa çarparak ikisini cebe gönderdi.

Tanrı'ya şükür o bahse girmemiştim. "Peki nasıl yapacağım?"

Masanın yan tarafına ilerlerken omzunu silkti. "İnter-netten yapabilirsin. Pek çok insan bunu bu yolla yapıyor."

"Bizzat yapmak istersem?"

Masanın üzerinden eğilerek göz kırptı. "O zaman sanırım bana ihtiyacın olacak."

"Bu nasıl oluyor?"

"Öncelikle bahis oynamak istediğin takımın hangisi olduğuna karar vermen gerekiyor. Beyzbol takımlarından herhangi birini biliyor musun?"

Bira şişemi elime aldığımda içkimi çoktan bitirdiğimi fark ederek şaşırımdım. Bu kaçınıcıydı?

Skeeter bir parmağını bara doğru salladı.

“Hımmm... Little Rock Travelers’ı biliyorum.”

Kahkahalara boğularak bir diğer topu cebe gönderdi. “İkinci ligdeler ama onlar üzerine de bahis oynayabilirsin tabii. Çoğu kişi bunu yapmaz, birinci ligi tercih eder.”

Bir garson iki şişe bira getirip birini bana uzattı. “Ah hayır.” Ellerimi önümde salladım.

Skeeter, garsona şişeyi bırakmasını işaret etti.

“Bu kadar şeyi nereden biliyorsun?” Bir sandalyeye oturdum, dengede durmakta biraz zorlandığım için bu biraz zor oldu.

“Çünkü Jane...” Oturamamdan pişmanlık duymamı sağlayacak şekilde bana yaklaştı. Köşeye sıkıştım. “Bahis oynamak istiyorsan konuşmaya ihtiyaç duyduğun kişi benim.”

“Ah.”

Biramı alıp bana uzattı. “Bak sana ne diyeceğim, bu akşam kendimi harika hissediyorum. Bu bilardo bahsinin dışında bahis oynamanda sana yardımcı olmama ne dersin?”

“Neden?”

“Neden olmasın?”

“Tamam.”

Halinden memnun bir tavırla sırtıttı. “Sıra sende. Ben kaçırımdım.”

Kaçırmış mıydı? Yine sayı yaptığını sanıyordum.

Dirseğimden tutup beni masaya götürerek unuttuğum

bilardo sopasını elime tutuşturdu. “Tam olarak buradan harika bir atış açısına sahipsin.” Parmağıyla işaret etti, birası hâlâ elindeydi. “Görüyor musun?”

Harika atış açısını geçtim, odaklanmakta bile zorlanıyordum. “Hayır.”

Birasını kenara bıraktı. Masaya eğilmemi sağlayacak şekilde beni sırtımdan itip istekayı alarak yanıma koydu. Eğildiğinde yüzlerimiz arasında yalnızca birkaç santim vardı. “Bilardo bir fizik bilimidir. Okulda fizik derslerinde iyi değil miydin?”

“Pek sayılmaz.”

“Bu tamamen yörünge ve eksen dönüşüyle ilgili bir şey.”

“Kulağa karışık geliyor.”

“Sayılır.”

“Bir bahisçi olmak karmaşık mı peki?”

Zorla gülümsedi. “Her zaman ilk aklına geleni söyler misin?”

“Sadece fazla bira içtiğimde.”

“O zaman kesinlikle daha fazla bira içmeye ihtiyacın var.”

Buna kesinlikle ihtiyaç duymuyordum. “Hımmm, peki öyle mi?”

“Ne?”

“Bir bahisçi olmak karmaşık mı?”

“Bunu daha sonra konuşuruz. şimdi atışına odaklan.” Göğsünü sırtıma yaslayıp kollarını yan tarafımdan uzattı. “İstekaya bak, hedefin topun doğru tarafına vurmak olsun, ortasına değil. Görüyor musun?”

Bir gözümü kısarak baktım. “Sanırım.”

“Köşesini hedef alırsan top aksi istikamete fırlayıp şuradaki yeşil topu cebe gönderecek. Şimdi görüyor musun?”

“Sanırım.”

Eli istekayı kavrayarak elimin üzerine kapandı. “Şimdi, dümdüz vur.” Kolumu önce geriye sonra öne doğru itti, istekanın ucu beyaz topun köşesine vurdu. Beyaz top sola fırlayıp yeşil olana isabet ederek onu cebe gönderdi.

Çevresel görüşüm kapandı. Bir görüntü yaklaşmak üzereydi. *Olamaz!* Elimin bir şişeyi salonun karşı tarafına fırlattığını gördüm, kulaklarıma bir dizi küfür doldu. “Sonucu belli bir bahisti,” dedi Skeeter görüntüde. “Binlerce dolar kaybedemem. Biri bunun bedelini ödeyecek.”

“Çok para kaybedeceksin,” dedim, sonra dehşete kapılarak gözlerimi sıkıca yumdum.

Beni de beraberinde çekerek yerinden doğruldu ve yüzüme bakmak için bedenimi döndürdü. Gözleri kısılmıştı. “Neden böyle bir şey söyledin?”

Kafamın içinde çalan tehlike çanlarının etkisiyle geri çekilmeye çalıştım ama bedeniyle kolları beni masaya mıhlamıştı.

“Bahis oynamakla neden bu kadar çok ilgileniyorsun Jane?”

Jane? Ah, tamam. Ben Jane’dim. Görünüşe bakılırsa gizli görevde pek iyi değildim. “Sana söyledim. Ölmeden önce yapılması gereken şeyler listesinde yer alıyor.”

“İnsanlar yalnızca bahis oynamak için bahis oynarlar.

Ötesiyle ilgilenmezler. Görevdeysen bir polis olamayacak kadar toy görünüyorsun. Kimsin sen?”

“Sana söyledim...”

“Tatlım, bu günlere kolay gelmedim ben. Burada ne arıyorsun?” Üzerime eğildi, sesi kulağa eğleniyor gibi gelse de gözlerinde keskin bir ifade belirmişti.

“Sanırım artık gitmek istiyorum.”

“Ben bazı cevapları öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Sanırım hanımefendi gitmek istediğini söyledi,” dedi derin bir ses meydan okurcasına. Dikkatimi sesin geldiği tarafa çevirdiğimde ve elinde bir bilardo sopası tutan Mason Deveraux’yu gördüğümde sersemledim.

Şimdi ne yapacaktım?

Bölüm Yirmi

“Sen de kimsin?” Vücudu hâlâ vücuduma yapışık olan Skeeter gerildi.

“Ben senin *bulaşmak* istemediğin biriyim. Şafak sökmeden mekânının kapatılmasına yetecek yasal uyarılar görmek istemiyorsan o hanımefendiden uzaklaşmanı öneririm.”

Skeeter ellerini teslim olmuş bir şekilde kaldırarak benden uzaklaştı. “Onu incitmedim. Yalnızca neden her şeye burnunu soktuğunu öğrenmek istiyordum.”

“Görünüşe bakılırsa, her şeye burnunu sokmak en iyi yaptığı şey. Şimdi onu evine götüreceğim.” Bay Deveraux istekayı hemen yanında duran boş masanın üzerine atıp koluma uzandı. “Hadi, Rose.”

“*Rose mu?*” diye bağırdı Skeeter. “Gerçek adının Jane olmadığını biliyordum!”

Bay Deveraux beni kapıya doğru çekerken yüzünü buruşturarak hatasını fark etti.

“Çantam!” Bay Deveraux koluma girmiş haldeyken topuklularım üzerinde sallanarak masaya dönüp çantamı aldım.

“Yüce Tanrım, ne kadar çok içmek zorunda kaldın?” diye homurdandı Deveraux.

“Tam olarak bilmiyorum.”

Bunu neden itiraf etmişim ki? Biradan nefret ediyordum.

“Birbirimizi tekrar göreceğiz *Rose*,” diye bağırdı Skeeter arkadan.

“Seni önce ben görmezsem,” deyip kıkırdadım.

Bay Deveraux beni ön kapıdan kaldırıma çıkardı. “Düşman kazanmakta şaşırtıcı bir marifetin var.”

Doğruca yüzüne bakarak başımı yana eğdim. “Sen gelene kadar işler gayet iyi gidiyordu.”

Homurdanınca genzinden bir hırıltı yükseldi. Homurtusu bile kendini beğenmiş bir ifadedeydi. “Seni bilardo masasına kısırdığında ne kadar iyi durumda olduğunu gördüm.”

“Evet, şey... o ana kadar iyi gidiyordu.” Çantamı açıp karıştırmaya başladım.

“Ne yapıyorsun?”

Aptalca sorusu üzerine dudak büzerek başımı kaldırdım. “Anahtarlarımı arıyorum.”

“Bu halde araba *kullanamazsın*. Sarhoşsun.”

Haklıydı. Bir elimi saçımın arasından geçirip park alanında etrafa bakınırken başka bir seçenek bulmaya çalıştım. Elimi belime götürerek ona ters ters baktım. “O halde eve nasıl gideceğim?”

“Seni ben götüreceğim.” Yeniden kolumu tutarak beni diğer arabaların uzağında ikinci sırada duran koyu renk bir Sedan’a doğru sürükledi.

“Neden? Burada ne arıyorsun?”

“Neely Kate beni aradı.”

Neely Kate’in kurtarılmam için erkeklere telefon etmesi de ne demek oluyordu?

“Seninle burada buluşması gerektiğini ama büyükannesinin göğüs ağrılarının olduğunu, onu hastaneye yetiştirmek zorunda kaldığını söyledi. Sana ceptelefonundan ulaşmayı denemiş, ulaşamadığında da beni aramaya karar vermiş.”

Kollarımı göğsümde kavuşturarak arabasının bagajına dayandım. “Alınma ama seni neden arasın ki?”

Kaşlarını çatarak omzunu silkti. “Yerinde bir soru.”

Bir şeyler bilip bunu bana söylemediğinden şüphelendim. “Bir kez daha soracağım, yanlış anlama ama neden buraya geldin? Benden hoşlanmıyorsun bile.”

İfadesi yumuşadı. “Tam bir piç kurusu gibi görünsem de aslında iyi olabilen bir insanım.”

Kıkırdadım. Kendine piç kurusu demişti.

“Tanrım, bir kokarca kadar sarhoşsun. Arabaya bin.”

Ellerimi belime koydum. “Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.”

“Arabaya bin yoksa Dedektif Taylor’ı arayıp huzuru bozan davranışlarından ötürü tutuklanmanı sağlarım.”

Lanet okuyarak yolcu kapısını açıyordum ki Bay De-veraux benden önce davrandı. “Bir piç kurusu olabilirsin. Fakat istediğinde bir centilmen olabilirsin.”

“Daha önceki kusurlarımı telafi etmek için bunu anneme de söyle.”

Cevap veremedi kapı kapandı.

Arabaya binip Henryetta'nın alt kısmına doğru ilerlerken evime yöneldiğini fark ettim. Gerçi Henryetta nüfusunun çoğu o tarafta oturuyordu. "Adresime ihtiyacın yok mu?"

"Hayır."

"Neden? *Beni hapishaneye mi götürüyorsun yoksa?*"
Aman Tanrım. Yasadışı bir şeyler mi yapmıştım?

"Hayır, Rose. Sakinleş. Hapishaneye gitmiyorsun. Adresini jüri üyeliği formundan aldım. Bılando salonunda olmasaydın seni kontrol etmek için evine uğrayacaktım."

"Neden?"

"Sana söyledim. Bazen iyi biri olabiliyorum."

"Hayır. *Gerçekten*. Neden?"

Bana nasıl cevap vereceğine kafa yorarken dudakları kıvrıldı. "Neely Kate senin için endişeleniyordu. Asıl neden bu." Yola odaklanmadan önce bana sert bir bakış attı. "Neden hâlâ davayı araştırıyorsun?"

"Bunu nereden..." Ah, Neely Kate.

"Evet, neden bunu yapıyorsun?" Omuzlarıyla direksiyonu saran elleri gerildi. "Bruce Decker'ı tanıyor muydun? Bunu jüri görevine seçilmeden önce ifşa etmek mi istemedin?"

Midem bulanarak yüzümü buruşturdum. "Neden sürekli yemin ettiğim halde yalan söylediğimi göz önünde bulunduruyorsun? Onu tanımıyordum, yalan söylemedim."

"O halde anlamama yardımcı ol. O gün bana çarptığından beri davayı didikleyip duruyorsun."

"O bir kazaydı, bunu sen de biliyorsun." Yolun yan ta-

rafına sıralanmış posta kutularını izliyordum. Başım dönmeye başlayınca arkama yaslanıp gözlerimi yumdum. “Sana söyledim, erkekler tuvaletinde duyduğum şeyler yüzünden o adamın masum olduğunu biliyorum.” Gözlerimi açıp ona baktım. “Ama polis dahil herkesin sırf tüm oklar onu işaret ettiği için onun suçlu olduğunu düşündüğünü de biliyorum. Ben yardım edemezsem Bruce Wayne Decker’ı bu durumdan kim kurtaracak?”

Bana kısa bir bakış attı. “Peki sana kim yardım etti?”

Sersemleyerek başımı salladım. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Polis annenin cinayetiyle ilgili seni tutuklamayı planlıyordu. Bu planı destekleyecek kanıtlara ulaşmayı bekliyorlardı. Erkek arkadaşın bile ilk tanıştığınızda senin suçlu olduğunu düşündü.”

“Tüm bunları nereden biliyorsun?”

“Dosyanı okudum. Tıpkı adresini almak için jüri başvuru formunu okuduğum gibi.”

“*Bir dosyam mı var?*”

“Bir şüpheliydin. Elbette bir dosyan var ama soruma cevap ver: Adını temize çıkarmanda sana kim yardım etti?”

Bana kim yardım etti? Joe değildi. Son ana kadar ve sonrasında pek çok ayrıntıyı kendi başıma ortaya çıkarmıştım, hem de çoğunu tesadüfen bulmama rağmen. Violet da değildi. Ailesine kendini kaptırmıştı. “Ben.”

“Bu doğru. *Sen*. Daniel Crocker’ın tüm o işlerin arkasında duran isim olduğunu *sen* anladın. Onu *sen* vurdun, tutuk-

lanmasını *sen* sağladın. *Sen* kendini savundun. Neden Bruce Decker’a da bunu yapma izni vermiyorsun? Neden onun için adaleti savunma sorumluluğunu üstlenme zorunluluğu görüyorsun kendinde?”

Soruları başımı ağrıtmıştı. “Bilmiyorum.”

Park alanıma girip motoru durdurdu. Yüzümü süzerken bakışları yoğundu. “Rose, bu akşam kendini tehlikeye attığının farkında olduğunu sanmıyorum. Sen bir polis değilsin. Nancy Drew rolünü oynarken yaralanabilirsin ya da başına daha da beteri gelebilir.”

Çektiği nutka içerleyerek omuzlarımı dikleştirdim. “Henryetta Polis Departmanı işini layıkıyla yerine getirebilseydi böyle davranmak zorunda kalmazdım belki de. Yasadışı herhangi bir şey yaptım mı?”

Kolunu direksiyona yaslayıp derin bir nefes aldı. Tanrım, bu ses bile kibirli çıkıyordu.

“Hayır, jüri görevin sona erdiğinden beri yasadışı hiçbir şey yapmadın.”

“O halde neden beni kurtarmaya geldin?”

“Sana söyledim, Neely Kate beni arayıp yanına gele-meyeceği için...”

“Evet, o kısmı biliyorum. Neden *sen* beni kurtarmaya geldin?”

“Çünkü Skeeter Malcolm’u tanıyorum. Ona bulaşmak istemezsin Rose.”

“Onun Frank Mitchell’ı öldürmüş olabileceğini düşünüyor musun? Frank’in borçlandığı bahisçi o olabilir mi?”

Kafasını geriye atıp koltuğun başlığına yaslayarak homurdandı. “Frank Mitchell’la Bruce Decker’ı *bir an olsun unutup bana kulak verebilir misin?* Skeeter Malcolm işine oldukça sahip çıkan biri ve sen etrafta dolanıp sorular sordun. Malcolm’un senin ne yapmaya çalıştığından haberi yoktu ama artık, sayemde, adımı bile biliyor. İkiyle ikiyi bir araya getirip senin kim olduğunu çözmesi fazla uzun sürmeyecektir. Bu gece evde yalnız kalmaman gerektiğini düşünüyorum. Neden içeri girip yanına birkaç eşya alarak geceyi başka bir yerde geçirmiyorsun?”

Tanrı aşkına, nereye gidecektim? Violet’lara gidemedim, aramız hâlâ gergindi ve onun dışında kapısını çalabileceğim kimsem yoktu. Little Rock’a gidemeyecek kadar da sarhoştum. Çenemi kaldırıp ağırbaşlı görünmeye çalıştım. “Nazik öneriniz için teşekkür ederim Bay Deveraux ama burada başımın çaresine bakabileceğimi düşünüyorum.”

“Bu noktada formaliteleri aramızda bıraktığımızı düşünüyorum. Bana Mason de.”

“Pekâlâ, teşekkürler *Mason*.” İsmi dilimde dönerken tuhaf bir his yarattı. “Ama şu an sadece evime girip uyumak istiyorum.”

“Bunun güvenli olacağından şüpheliyim.”

“Neden? Skeeter Malcolm, Frank Mitchell’ı öldürdüğü için mi? Şimdi de beni susturmaya mı gelecek?”

“*Şuna bir son verecek misin?* Frank Mitchell’ı Bruce Decker öldürdü.”

Kapı kolunu kavradım, öfkeden tükürükler saçıyor ola-

bilirdim. “O kendisi için mücadele etmezken Bruce Decker için neden savaş verdiğimi sordun bana. Tamam, bunu yapıyorum çünkü bu yapılması gereken en doğru şey. Adalet istediğin için bölge savcısı olma hevesinden bahsetmiştin. Gerçekten adalet istiyorsan gerçek katili bulursun.” Kapıyı hızla açıp yeniden yüzüne bakmak için döndüm. “Bu gece yardımına koştuğun için teşekkürler. Kabalığım için de özür dilerim, hem bu gece için hem de geçmişte yaşananlardan ötürü.”

İç çekti. “Sonuna kadar hak ettiğimden eminim.”

“Her neyse, özür dilerim.”

“Bu geceyi başka bir yerde geçirmeyi düşünebilir misin, *lütfen?*”

Sırtım ona dönük, ayağım kaldırıma değmek üzereyken duraksadım. “Gidecek başka yerim yok.” Neden bunu itiraf etmişim ki?

Lanet olası bira!

Yeniden iç çekip ceptelefonunu cebinden çıkardı. “O halde devriye gezmesi için polisle görüşeceğim. Güvende kalman için.”

“Henryetta polisi bu yüzden epey heyecan duyacak.”

“İlgilenecekler. Al bunu...” Üzerinde telefon numarası yazılı olan bir kartvizit verdi bana. “Cep telefonu numaram orada yazıyor. Herhangi bir şey olursa beni ara. *Ne olursa.*”

“Neden?”

Sıkıntılı bir şekilde homurdandı. “Yine mi? Çünkü o herif senin adını öğrendi. Bir dereceye kadar benim yüzümden peşine düşmeye kalkabilir.”

Arabasından indim. “Teşekkür ederim, size iyi geceler Bay... Mason.”

“İyi geceler Rose. *Lütfen* dikkatli ol.”

Ben eve girip ışıkları yakana kadar park alanında bekledi. Muffy’nin dışarı çıkmasına izin verip onu acele ederek işini halletmesi konusunda cesaretlendirdim. Onu evin dışında beklerken ceptelefonumu kontrol ettim. Birkaç cevapsız arama vardı; çoğu Neely Kate’ten, biri Violet’tan, üçü de Bay Deveraux’nun –*Mason’ın*– kartvizitin üzerinde yazan numaradandı. Neyse ki Joe hiç aramamıştı. Ona olup bitenleri anlatmaya henüz hazır değildim, anlatmam gerektiğini biliyordum ama bu gece değil.

Birinin evime girmesinden korku duyarak yatağıma uzandım. Annemin cinayetinden beri bu korkuyu hiç duymamış, gerçekten hiç özlememiştim. Muffy yanıma geldi. Havayı kötü bir koku sarmadan hemen önce bana dik dik baktığına yemin edebilirdim.

“Bak, son günlerde en iyi köpek sahibi rolünü yerine getiremediğimi biliyorum ama...”

Koku daha da yoğunlaşınca bir yastık alıp yüzüme bastırdım. “Muffy! Çabuk buna bir son ver!”

Kendi etrafında dönüp kafasını bacağıma yaslayarak masum gözlerle bana baktı.

“Ah, yapma bunu! Bu kokunun senden geldiğini biliyorum, seninle daha çok ilgileneceğime söz veriyorum ama bu gece bir koruma köpeği olmana ihtiyacım var.”

Örtülerin arasına girip poposunu bana döndü. Kokunun yüzüme vurmasından aklından geçenleri anlayabiliyordum.

“Ah! Muffy, yarın sabah ölü uyanırsam bundan hiç mutlu olmayacağım!” Sarhoş halime rağmen durumun ne kadar gülünç olduğunun farkındaydım ama yine de buna bir çözüm yolu bulamayacak kadar yorgundum. O yüzden biranın yarattığı mahmurluğa hızla yenik düştüm.

Ertesi sabah uyandığımda gün ışığı penceremden içeri süzülüyordu. Mason Deveraux’nun tahminlerine karşın gecenin bir yarısı kimse evime girmemişti. Buna rağmen başka bir sorunum vardı. Ayağa kalktığımda başıma bir ağrı saplanmış, midem bulanmaya başlamıştı.

Biradan nefret etmem için bir sebep daha.

Hızla banyoya koşup klozete gücbele yetiştim. İşe gidebilmemin imkânı yoktu, evde kalma bahanesine sahip olduğum için kendimi mutlu hissettim. Akşamdan kalma halime sırf bu yüzden şükrettiğim düşünülürse DMV’de yalnızca sekiz günümün kalması iyi bir şeydi.

Aradığımda Suzanne’in beni paylaşması şaşırtıcı değildi. “Geri dönme zahmetine sakın girme Rose Gardner!”

Zonklayan başım tiz sesine katlanamıyordu. “Teşekkür ederim Suzanne. Geri dönmem o zaman!” Kendimi ahlaksız hissederek telefonu kapadım. Yalnızca işten ayrılmamış, aynı zamanda patronumun yüzüne telefonu çarpmıştım.

Annem haklıydı. Bira gerçekten tüm kötülüklerin kaynağıydı.

Kısa süre içinde kendimi biraz daha normal hissetmeye başlayınca günün kalanında ne yapacağıma karar verme ihtiyacı duydum. Bruce Decker’ın davasını araştırmak bir

seçenek gibi görünmüyordu. Skeeter Malcolm bulaşılacak bir tip değildi. Dahası gündüz gözüyle, ayıkken, dün gece ne kadar aptalca davrandığımın farkındaydım.

Öylece gidip tekin görünmeyen tiplere sorular sormazdım. Bu tip insanlar doğaları gereği zaten şüphe duyma eğiliminde olurlardı. Bu yüzden sadece soru sorarak bile kendimi tehlikeye sokmuştum ama gerçek şu ki, soru sormazsam cevapları başka yollardan öğrenemezdim. Tam bir çıkmazdaydım. Yine de tüm bunların arasında farkına vardığım en net şey, Mason Deveraux'nun beni uzlaşmacı tavırla kurtarmış olmasıydı. Joe bunu duysa çılgına dönerdi. Hayır, *duyduğunda* çılgına dönecekti. Ne kadar zor olursa olsun ona olanları anlatmak zorundaydım.

Kanepeye oturup yüzlerce kanalı tarayıp izleyecek hiçbir şey bulamazken Mason Deveraux'nun haklı olduğunu fark ederek şaşkına döndüm. Bu karmaşanın ortasında yer almak üstüme vazife değildi. Araştırmaları deneyimli profesyonellere bırakmam gerekiyordu. Cinayetten yargılanmak üzereyken tüm gizemi bizzat çözerek kendimi kurtarmıştım. Bruce Wayne Decker'ın adını temize çıkarma gayretinde bulunması şarttı. Yaptığım tek şey sorun çıkarmak, hatta belki de kendimi tehlikeye atmaktı.

Mutfak kapısına göz attım. Korkuyor olmamda utanç verici bir şey olmadığını söyledim kendime. Yalnızca aptallar tehlike varken korkmazlardı ama bu yine de tuhaf geliyordu. Burası Arkansas, Henryetta'ydı. Tanrı aşkına! Bu şehir ne kadar tehlikeli olabilirdi ki?

Daniel Crocker'ın görüntüsü zihnimde belirdi.

Kanepeden fırlayıp yatak odama doğru koşturdum. Little Rock'a taşınmak için toparlanmam muhteşem bir plan gibi görünüyordu ama evde hiç kutu yoktu. Nova'mı park alanında bıraktığım için bir arabam da. Ya bir taksi tutup arabamı almaya gidecektim ya da kutuları Violet'tan isteyecektim. Sorguyla azara katlanacak ruh halinde olmadığım için bir taksi çağırmaya karar verdim.

Yaşadığım muhitten pek sık taksi geçmiyordu, bu yüzden bir saat sonra evimin önüne bir taksi yanaştığında pence-relerde birkaç yüz belirdi. İşgüzarlar Kulübü olarak da bilinen Mahalle Nöbeti'ni tutanların yüzleri. Bayan Mildred aralarında en gayretlileri olduğu için haliyle onlara önderlik ediyordu. Ona el sallayarak taksinin arka koltuğuna geçtim, acı sigara kokusunu alınca kusmamak için kendimi zor tuttum.

Benim midem kasılırken, sürücü nereye gideceğimi söylediğimde şaşırılmış görünmedi. Skeeter'a yeniden rastlamamayı umuyordum. Yanımda bir silah taşımayı gerçekten düşünmem gerekiyordu ama silahlardan çok korkuyordum; çantam merdanemin sığamayacağı kadar küçüktü.

Fakat endişelenecek hiçbir şey yoktu. Park alanı neredeyse boştu, taksi sürücüsüne parasını ödeyip arabama geçtiğimde etrafta kimseler dolanmıyordu. Burada geçirdiğim gecenin hatırası kötü bir rüya gibi görünüyordu, ta ki sileceklere iliştilen bir parça kâğıdı fark edene dek.

Dışarı çıkıp kâğıdı aldıktan sonra yeniden direksiyonun başına geçip kapıları kilitlerken kalbim tekledi. Temkinli

bir şekilde kâğıdı açtığımdaysa yazılanlar irkilmeme neden oldu. Kalın harflerle kısa bir mesaj karalanmıştı.

İşime burnunu sokan insanlardan hoşlanmam.

Sandwich Kontu dâhiyane keşfini yaptığından beri Little Rock'a taşınmak en iyi fikirmiş gibi görünüyordu ama taşınmak, toparlanmak anlamına geliyordu.

Kutuya ihtiyacım vardı.

Uğramak için en ideal yerin nalbur dükkânı olduğuna karar verdim. Karmakarışık rafların son toparlanma malzemeleri aldığımdan beri düzenlenmemiş olduğu belliydi. Boya departmanının yakınında olduğum için danışmaya karar verdim. Anne boya makinesinin hemen yanında duruyordu, beni görünce yüzü aydınlanarak yanıma geldi.

“Selam, seni hatırlardım. Boya projen nasıl gidiyor? Biraz daha malzeme almak için mi uğradın?”

“Ah! Her şey yolunda. Erkek arkadaşım yardımcı olunca boya işini hallettik.” Elimi havada salladım. “Bu kez kutu arıyorum. Taşınma için. Son gördüğüm yerde onları bulamadım.”

“Bir de bahçe malzemelerinin bulunduğu tarafa göz at. Sanırım yeni müdür onları oraya yerleştirdi.”

“Teşekkür ederim Anne.”

Adını söylediğimde sırtıttı.

Bahsettiği tarafa doğru giderken arkamdan seslendi. “O adam bu hafta sonu geri döndü.”

Nefesim kesilerek yavaşça ona doğru döndüm. “Şu sürekli gelip giden meraklı adam mı?”

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. “Ta kendisi.”

Ona birkaç adım yaklaştım. Ne yapıyordum? Artık Bruce Wayne Decker davasıyla ilgilenmiyordum. Mason Deveraux'ın haklı olduğunu hatırlattım kendime. Bruce'un kendini korumaya ihtiyacı vardı. *Arkamı dönüp uzaklaş*. Bunun yerine tezgâha gidip Anne'e sokuldum. "Ne arıyordu?"

"Arka tarafta etrafa bakınıyordu."

"Neden?"

"Güzel soru. Sıhhi tesisat müdürü onu arka tarafta yakalayıp ne aradığını sormuş ama adam cevap vermeden kaçarak uzaklaşmış."

"Otuzlu yaşlarda mı? Kaslı mı, kollarında dövme var mı?"

Şaşkın bir ifadeyle başını salladı. "Hayır, kısa boylu kel biri."

"Ne?" Bu dün akşam gördüğüm adama kesinlikle uyan bir tanım değildi.

"Evet, kumaş pantolonlu, gömlekli. Kravat takıyor. Mesleği olan biri. Ürkek bir tip."

Bu adam Skeeter ya da onun arkadaşlarından biri değildi. "Bu adam cinayetin ardından ortalıkta gezinen adamlar aynı kişi değil mi?"

"Evet, ta kendisi."

Tezgâhtan uzaklaştım. Bu hiç anlamlı değildi. Skeeter değilse kimdi? Bu adam Frank Mitchell'ın evini satın almak isteyen kişi olmalıydı. Skeeter katil değilse, o zaman Mason Deveraux'nun düşündüğü gibi tehlikede değildim.

Bırak şu meseleyi Rose. Bırak gitsin. Sen artık bununla ilgilenmiyorsun.

Fakat geçip gidemiyordum. Bu bilgi Bruce Wayne Decker'ın masumiyetini kanıtlayabilirdi. Tek sorun, bu bilgiyle ne yapacağımdı. Mason Deveraux beni asla dinlemezdi. Alışveriş arabasına bantlarla kutuları koyarken görüşebileceğim bir diğer kişinin olduğunu düşündüm. Sadece onun bana karşı ne kadar anlayışlı olacağından emin değildim. Yine de şehrin genelinde kendimi çoktan gülünç duruma düşürmüştüm. Bir kez daha olsa ne çıkardı?

Zanlının kendisiyle görüşme vakti gelmişti. Bruce Wayne Decker'la konuşmam gerekiyordu.

Bölüm Yirmi Bir

Bruce Wayne Decker’la görüşmek düşündüğümünden daha zordu. William Yates’in ofis numarasını bulunca sekreteriyle konuşup kadına Bruce Wayne Decker davasına yardımcı dokunabilecek bir bilgiye sahip olduğumu açıkladım. Sekreter, adımlı söylediğimde uzun bir duraksamanın ardından mesajımı Yates’e ileteceğini söyledi.

Bunu “Gelecek buzul devri Henryetta’yı etkilediğinde sizi arar” demenin hukuki bir ifadesi olarak yorumladım.

Bu meseleyi kendi başıma halletmek zorundaydım.

Yargıç McClary genelde öğle yemeği arasını öğlene doğru veriyordu, adliyenin iki blok uzağında bir park yeri bulduğumda saat 11.45’ti. Adliye binasının dışındaki bir banka oturup Bay Yates’i beklemeye başladım. Beş dakika sonra kapılar açıldığında mahkeme salonunun sakinleri dışarıya döküldüler. Kalabalık dağılırken asistanıyla konuşan Mason Deveraux gözüme çarptı. Köşeyi dönmek üzereyken beni gördü.

Durup yanındaki asistanına doğru eğildi, adam kafasını

sallayarak yoluna devam ettiğindeyse yüzünü asarak yanıma geldi.

Bay Yates hâlâ dışarı çıkmamıştı; onu kaçırmak istemiyordum.

“Rose, her şey yolunda mı?”

Kollarımı sinirli bir biçimde kavuşturarak ayağa kalktım. “Evet, her şey yolunda.”

“Keyifsiz görünüyorsun. Burada ne işin var?”

“Birini bekliyorum.” Dudağımı ısırdım.

“Anlıyorum.” Ağırlığını bir ayağından diğerine verip kapiya göz atmasının ardından bakışlarını yeniden bana çevirdi. “Polis dün gece evinin önünden pek çok kez geçmiş. Şüpheli herhangi bir rapor tutulmamış. Bir sorun mu yaşadın?”

“Hayır, her şey yolundaydı.” Adliye binasının kapılarını görmemi engelleyince öbür tarafa geçtim. “Ah bu arada... bir şey unuttum.” Çantamı karıştırıp içinden mesajı çıkardım. “Bu sabah arabamı almaya gittiğimde sileceklere sıkıştırılmıştı.”

Mesajı okurken bedeninin gerilmesinin ardından bana bakmak için kafasını kaldırdı. “Bu bir tehdit mesajı Rose.”

Mason’ın şu an dikkatimi dağıtmasına izin veremedim. “Ne? Hayır. Sadece *işime burnunu sokan insanlardan hoşlanmam* demiş.”

Kollarını göğsünde kavuşurdu. “Ciddi olamazsın. Bu mesajın gerçekten o anlama geldiğini düşünmüyorsun, değil mi?”

“Evet, o anlama geldiğini düşünüyorum. İşine burnunu sokan insanlardan hoşlanmadığını söylemiş, benim de buna

niyetim yok zaten. Özellikle de Bay Mitchell'ı onun öldürmediğini öğrendiğimden beri.”

“Nihayet. Bu, tanıştığımızdan beri senden duyduğum ilk akla uygun olan şey.”

“Bay Mitchell'ı kel bir adam öldürdü; Skeeter Malcolm da kesinlikle kel değil.” Onun yanından geçtim. “Şimdi izin verirken Bay Yates'le konuşmam gerekiyor.”

“Rose!” diye seslendi davalı avukatının peşine takıldığımı görünce. “Rose!” Kolumu yakalayıp beni kendine doğru çekti.

“Gidiyor!”

Kıvrandım ama iki kolumu da kavradı. “Durup beni dinlersen onunla özel bir görüşme yapıp yapamayacağından emin olurum. İstediyin bu, değil mi?”

Usanmış bir halde burnumdan soludum. “Evet, evet... aynı zamanda Bruce Wayne Decker'la da görüşmek istiyorum.”

Gözlerini devirerek başını salladı. “Bu tehdidi ciddiye alman gerekiyor. Ne yapmayı planladığını bilmek istiyorum.”

Sıcaklamıştım ve başımın ağrısı beni daha da sinirlendiriyordu. Kollarımı çekerek onun tutuşundan sıyrıldım. “Bilmiyorum Bay Deveraux. *Yapılacak* başka hiçbir şey yok.”

“Neden ablana gidip orada kalmıyorsun?”

Elimi belime koydum, öfkem giderek yükseliyordu. “Bir ablam olduğunu nereden biliyorsun?”

“Dosyandan.”

Karşımda öylece durup sadece bir dosyadan ibaretmiş

gibi hayatımı tartışıyor olması çok kaba bir tavidir ama ona göre öyleydi zaten.

“Bu ne cüret!”

Gözleri kocaman açılırken gerildi. “Pardon?”

“*Bu ne cüret?* Hayatımı, bir ablamın olduğu ya da ilk tanıştığımızda Joe’nun bana güvenmediği gibi *hayatımdaki* özel şeyleri okuyorsun. Hayatıma burnunu sokup bundan *hiçbir şeymiş gibi* bahsetme hakkını nereden buluyorsun?”

Yüzü kıpkırmızı kesildi. “Niyetlendiğim şey bu değildi Rose. Ben sadece...”

“Neden bana sadece sormuyorsun?”

“*Ne?*”

“Özel hayatıma dair bir şey bilmek istiyorsan bana sor. Bir dosyadan hayatımı okumaya son ver. Bu, yasalara aykırı!”

Derin bir nefes alarak yana dönüp çenesini ovuşturdu. Birkaç saniye boyunca duvara uzun uzun bakmasının ardından derin bir nefes alarak ellerini iki yanına indirdi. “Haklısın. Özel hayatına dair gerçekleri incelikten yoksun bir şekilde öğreniyorum. Özür dilerim. Fakat sana yemin ederim ki, özelini ihlal etme niyetinde değildim. Dosyanı ilk okuduğumda Yargıç McClary’yi seni serbest bırakması konusunda ikna ediyordum. İnan bana, bunu iyi niyetlerle yaptım.”

İtiraz etmeye başladığımda elini kaldırdı.

“Evet, biliyorum. Şehir hapishanesine geri dönüp sana sormam gerekirdi. Fakat zaman işliyordu. Yargıç McClary serbest kalman için onu ikna etmemiz konusunda bize saat beşe kadar zaman tanıdı. Beşe kadar evrakı imzalatma-

muş olsaydık hafta sonunu hapishanede geçirmek zorunda kalacaktın.”

Kendimi dünya üzerinde yaşayan en nankör insanmışım gibi hissederek inledim.

“Dün gece, ofisimde geç saatlere kadar çalışırken Neely Kate aradı. Ben de dosyana göz attım çünkü hâlâ masamın üzerindeydi. Neely Kate bana ceptelefonu numaranı vermişti ama evine uğrama ihtimaline karşı adresini almak istedim.”

Kendimi birden bitkin hissederek banka oturdum. Anlayıp dinlemeden yargıda bulunmaya ne zaman son verecektim?

Mason yanıma ilişti ve dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini önünde kenetledi. “Niyetim...”

Gözlerimi yakan yaşları bastırdım. “Dur artık. Seni bu kadar kötü biri gibi göstermemem gerekirdi. Bana tam iki kez yardım ettin, peki *ben* ne yaptım? Sana nankörlük ettim. Özür dilerim.”

Sırtı duvara degecek şekilde arkasına yaslandı. “Birbirimizin kötü taraflarını dışa vuruyoruz gibi görünüyor.”

Ne diyeceğimden emin değildim ama yine de bu doğru gibi görünüyordu. Boğazını temizlemeden önce birkaç dakika sessizce oturduk. “Skeeter Malcolm’u herhangi bir şeyle itham edecek yeterli kanıta sahip değilim, bu yüzden elim kolum bağlı durumda. Yine de tehdidini ciddiye alman gerekiyor. Birtakım önemler almak zorundasın.”

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. “Tamam, alacağım.”

“Ne yapacaksın?”

“Joe yarın akşam Little Rock’tan yanıma gelecek. Perşembe sabahı onunla geri dönebilirim belki.”

Başını salladı. “Güzel. Bu gayet iyi. Peki ya bu akşam?”

“Bu akşam Henryetta Garden Club’ın bir toplantısına katılmayı düşünüyorum, yani dışarıda olacağım.”

“İlerleyen saatlerde evine geri dönemezsin.”

“Skeeter’ın ne yapacağını düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Hiçbir şey yapmaz belki. Belki de...”

“Onun birini öldürme potansiyeline sahip olduğunu düşünüyor musun?”

Kafasını çevirdiğinde göz göze geldik. “Evet, düşünüyorum.”

“Ah!”

“Şimdi neden endişelendiğimi anlıyor musun?”

“Evet.” Bakışlarımı kucığıma çevirdim. “Ona borçlanan insanları öldürdüğünü düşünüyor musun peki?” Skeeter’ın Mitchell’ı öldürdüğünü sanmıyordum ama Mason bana karşı dürüst görüldüğünden sormakta bir sakınca görmemiştim.

Usanmış bir şekilde derin bir nefes verdi. “Rose,” diye homurdandı. “Bırak gitsin.”

“Bu bir evet mi yoksa hayır mı? Cevap verirsen geceyi ablamda geçireceğim.”

Ayağa kalktığı anda cevap vermeyeceğinden emindim. Kravatını düzeltti. “Bana geceyi evinde geçirmeyeceğine dair söz verir misin?”

Göğsümün üzerinde bir X yaptım. “Yemin ederim.”

Yüzü soldu. Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken bakışlarında sert bir ifade belirdi. “Sana samimi fikrimi söyle-

mekten korkuyorum. Edindiğin bilgiyle yapacağın şeylerden endişe ediyorum.”

“Kimseye söylemeyeceğime dair sana söz veriyorum.”

“Demek istediğin bu değildi.” Duraksadı. “Bruce Wayne Decker’in masumiyetini kanıtlamakta fazlasıyla dikbaşı görünüyorsun. Adalet uğruna ateşe körükle gitmekten nefret ediyorum.”

“Yani cevabın evet mi?”

“Evet.” Kelime dudaklarından sıyrılır sıyrılmaz üzgün göründü. “*Malcolm ’dan uzak dur. Anladın mı?*”

“Evet.”

“Söz vermeni istiyorum Rose.”

“Söz veriyorum ve teşekkürler.”

“Şimdi bana müsaade edersen tükürdüğümü yalamak üzere harekete geçeceğim.”

“Bu ne anlama geliyor?”

Dudağının kenarında çarpık bir gülümseme belirdi. “Sana bir söz verdim. William Yates’le özel olarak görüşmeni sağlayacağım, ancak müvekkiliyle ilgili bir garanti veremem. Ben Bay Yates’in dünya üzerinde en sevmediği kişiyim, o nedenle bu biraz zaman alacak. Yine de verdiği sözü tutan bir adamımdır.”

Onunla ilgili fikirlerimin yalnızca birkaç gün içinde değişmiş olması komikti. “Öyle olduğunuza eminim Bay Deveraux. Teşekkür ederim.”

“Buralardan ayrılma. Bu görüşmenin öğle arasında gerçekleşeceğinden eminim. Bir şeyler öğrendiğimde seni arayım.”

Köşede gözden kaybolurken banka yığılıp kaldım. Mason Deveraux'nun bana yardım edeceğine hayatta inanmazdım. Hem de mantığı ona aksini söylüyorken.

Mason'ın Skeeter'ın bana zarar vermeye çalışacağından endişelenmesine şaşırdığımı kabul etmeliydim. Tamam, bazı sorular sormuştum ama düşündüğümde herhangi bir tehdit oluşturmuyordum. Skeeter beni mesajıyla yalnızca korkutmaya çalışıyordu. Özellikle de Skeeter'ın Frank Mitchell'ı öldürmediği düşünülduğünde. Şüphelensem de onun Bay Mitchell'ın bahışçisi olup olmadığını bile bilmiyordum. Yine de içgüdülerim bana nalbur dükkânında dolanan kel adamın gerçek katil olduğunu söylüyordu; görünüşe göre de o, kesinlikle Skeeter değildi. Kel adam neden geri dönmüştü?

On dakika sonra telefonum çaldı, arayan Mason Deveraux'ydu. "Seninle 216 numaralı odada 12.45'te görüşecek. Sakın geç kalma."

"Teşekkür ederim."

"Bu görüşmeyi ayarlamak kolay olmadı, o yüzden umarım ihtiyaç duyduğun bilgiyi edinirsin."

"Teşekkürler."

12.44'te 216 numaralı odanın kapısının önünde duruyordum. Mason Deveraux'nun gelip bana eşlik edeceğini az da olsa umsam da ortalarda görünmemesinden memnundum. Hazırlıklı olmadığım şey, bir polis memurunun kapının önünde durmasıydı. Bay Yates yapabileceklerim hakkında ne düşünüyordu?

Kapıyı tıklatmak için uzandığımda memur kapıyı iterek açtı.

William Yates bir masada oturuyordu. Yanında Bruce Wayne Decker vardı. Eşikten geçer geçmez kapı arkamdan kapandı.

Bay Yates sol elinde tuttuğu dolmakalemi masaya hafifçe vuruyordu. “Umarım bu bir zaman kaybı değildir, Bayan Gardner.”

“Öyle olmadığından emin olmanız için elimden geleni yapacağım.”

“Oturun.” Karşısında duran sandalyeyi işaret etmesinin ardından not defterine bir şeyler karaladı.

Sandalyeyi çekerken Bruce’a bakmadan edemedim. Yakından daha küçük, daha kırılgan görünüyordu ve bunun beni böylesine serseme çevirmesi gülünçtü. Joe haklıydı. Bruce bir suçluydu. Buna karşın Bruce, Daniel Crocker ve Skeeter Malcolm arasında bir fark vardı. Crocker’la Malcolm insanları kendilerince başlarından savmayı bilen sert tiplerdi. Bunu onların gözlerinde görebilmişim ama Bruce yumuşaktı, aklıma rüzgârda oradan oraya savrularak kolayca parçalanan kurumuş bir sonbahar yaprağını getiriyordu.

“Müvekkilime tüm gün bakmayı mı planlıyorsunuz Bayan Gardner, yoksa gerçekten bizimle bir şeyler paylaşmayı düşünüyor musunuz?”

“Ah, özür dilerim.” Sandalyeye oturup ellerimi masanın üzerine koydum. Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de özel hayatımı bu kadar kafama takmak yerine yapacağım konuşmayı gözden geçirmeye daha çok zaman ayırmalıyım. Bruce’un yüzüne baktım. “Öncelikle, senin masum olduğunu biliyorum.”

Gözlerinde rahatladığını ortaya koyan bir ifade belirdi. Fakat Bay Yates beni hızla gerçeklere geri döndürdü. “Peki bunu tam olarak *nasıl* biliyorsunuz?”

“Hımmm... Tuvalette gerçek katilin konuşmasına kulak misafiri oldum.”

Bay Yates gerildi, sonra da gözlerini devirdi. “Peki ne dedi? Nasıl görünüyordu? Tuvalette onu nasıl duydunuz? Hayal görmediğinizden emin misiniz?”

Dudaklarımı onaylamaz bir tavırla büzdüm. “Sivri dilli olmanıza hiç gerek yok Bay Yates. Fark etmediyseniz söyleyeyim, Bay Decker’ın masumiyetini kanıtlamak için bilgi edinmeye çalışırken hapse girdim ben.”

“Bu bir anlam ifade etmiyor. Günümüz medyasında beş dakikalık şöhrete muhtaç insanlar ilgi çekmek için aptalca şeyler yapıyorlar. Annenizin cinayetiyle üzerinize çektiğiniz ilgiye alışmadığınız ne malum? Belki de ilgi görmeyi özlediniz, öne sürdüğünüz bu gülünç hikâyeyle dikkatleri yeniden üzerinize çekmeye çalışıyorsunuz.”

Duyduklarıma inanamayarak gözlerimi kıstım. “Yaptığım şeyin gerçekten bu olduğunu mu düşünüyorsunuz? Beş dakikalık şöhrete muhtaç olduğumu?”

Bay Yates sandalyesini geriye iterken zeminden tiz bir ses yükseldi. “Sizi yeterince dinledim. Verdiğim sözü yerine getirdim. Burada işimiz bitti.”

Bruce kafasını eğmiş, masanın üzerinde kenetlediği ellerine bakıyordu. “Hayır.”

Bay Yates kaşlarını kaldırdı. “Ne?”

Bruce bana bakmak için kafasını kaldırdı. “Hayır. Ne diyeceğini duymak istiyorum.”

Bay Yates başını sallayarak onun kolunu okşadı. “Çaresizliğini anlıyorum...”

Boğazımı temizledim. “Neden Bruce’un sağ elini kullandığına dikkat çekmediniz?”

“Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

“Bay Mitchell kafasının sağ tarafına darbe aldı.”

“*Yani?*”

“Katil sol elini kullanan biri.”

Bana sert ve dik bakışlar atarak duraksadı. Tepedeki ışıklar neredeyse kel kafasına vuruyordu. “Peki bunu nereden biliyorsunuz?”

Ona gördüğüm görüntüden bahsedemezdim. “Sadece biliyorum.”

“Biliyormuş!” dedi nefret uyandıran bir ses tonuyla, kalemini eline alıp yeniden hafifçe masaya vurmaya başladı. “Müvekkilim merak ediyor, o yüzden bizi *sadece bildiklerinizden* mahrum etmeyin lütfen.”

“Yaka rozetinin katile ait olduğunu, adamın rozetle ilişkilendirilmekten endişe ettiğini biliyorum Ama yine de yaptığının yanına kâr kalacağını düşünüyor.”

Sözlerim üzerine Bruce’un ağzı açık kaldı.

Bay Yates sıkılmış görünüyor.

“Frank Mitchell ölmeden önce biri onun evini satın almaya çalıştı ama Bay Mitchell evini satmayı reddetti. Bu kişi her kimse Frank’i epey zorladı. Frank’in öldürülmeden

birkaç gün önce arka bahçesinde sarhoş halde görülmesine sebep olacak kadar. Öldükten birkaç hafta sonra da oğlu evi Louisiana'daki bir yatırım firmasına sattı. Fakat ev yakın zamanda, bir süpermarket projesi nedeniyle bir şirkete yeniden satıldı. Frank'in evini süpermarketin otopark inşası için satın aldılar. Frank'in bir bahisçiye epey borçlandığını da biliyorum ama bu bahisçinin onu öldürdüğünü sanmıyorum.”

Bay Yates'in gözleri yerinden çıkacak gibiydi. “Neden?”

“Cinayetten sonra nalbur dükkânına gidip gelen, cinayet mahallini merak eden bir adam ortaya çıktı. Sonunda çalışanlardan biri ona neden durmadan dükkâna uğrayıp birbirinden tuhaf şeyler aldığını sorduktan sonra da dükkâna hiç uğramadı. Fakat bu hafta sonu geri dönüp cinayetin gerçekleştiği arka tarafta etrafa bakınırken görüldü.”

Bay Yates'in yüzü bembeyaz kesildi. Düşündüğünden daha fazlasını yapabildiğimi varsaydım.

Bruce'a döndüm. “Çalışanlar bu adamın kel ve ürkek bir tip olduğunu söylüyorlar. Şık giyiniyor, bir meslek sahibi gibi görünüyor. Bu tarife uyan birini tanıyor musun?”

Bruce başparmağının tırnağını ısırarak kafasını salladı. “Hayır.”

“Nalbur dükkânına girdiğin gece neler yaşandığını bana anlatabilir misin?”

Bay Yates bana dik dik bakarak öne doğru eğildi. “Ona sakın cevap verme. Müvekkilim tanık kürsüsüne çıkmıyor.”

“Bana anlatabilir, ona yardım etmeye çalışıyorum.”

Bruce bakışlarını masaya çevirip ahşap yüzey üzerindeki bir oyuğu incelemeye başladı.

Eğilerek onunla göz teması kurmaya çalıştım. “Bruce, geçen hafta, hapishaneden çıktıktan sonra markette David’i gördüm. Sana yardım etmek için elimden geleni yapıyorum. David bana senin Frank Mitchell’in katille tartıştığını duyduğunu söyledi. Bu doğru mu?”

Başını salladı, ardından işaretparmağındaki bir şeytan-tırnağına odaklandı.

“David, Frank’in adama evi asla satmayacağını söylediğini, adamın da ona borcunu ödeteceğini söylediğini duyduğunu da anlattı.”

Keskin bir şekilde tam üç kez başını salladı. Evet.

“Başka bir şey duydun mu? Gördün mü? Herhangi bir şey?”

“Hayır.”

Bay Yates elini masaya indirip kel kafasının üzerine yansıyan ışıkla birlikte öne doğru eğildi. “Bruce, seni uyarıyorum. Bu kadınla sakın konuşma. Buradan çıktığında herhangi bir sözünü sana karşı kullanabilir.”

Bruce yüzünü saklamaya çalıştı, omuzlarını bükerek korkudan sinip kaldı.

Sesimi yumuşattım. “Bruce, sana yemin ederim, istediğim tek şey sana yardım etmek. Cinayeti üzerine yıkabileceklerini düşündüğün için cinayet silahını aldığını biliyorum. Levyeden kurtulmak istedin ama David garanti olsun diye onu saklamak istedi.”

“David Moore’un düşüncelerini kendine saklaması gerekiyor,” diye homurdandı Bay Yates dişlerini sıkarak.

“Bruce, rica etsem bana neler olduğunu anlatır mısın?”

Derin bir nefes alıp ellerini masanın üzerinde esnetti. “Nalbur dükkânını soymaya kararlıydım. İşimi henüz kaybetmiştim, ailem kıcıma tekme basmıştı.” Suratını asarak gözlerini ovuşturdu. “Bunu yapmak istemiyordum ama kiramı karşılamak için...” Ses tonunun bu kadar yumuşak ve ürkek çıkmasına şaşırdım. Herhangi biri onun cinayet işleyebileceğini nasıl düşünebilirdi?

“Peki dükkâna gittiğinde ne oldu?”

“İçeri zor yoldan girmek zorunda kalacağımı umuyordum ama arka kapı ardına kadar açıldı, gizlice içeri süzuldüm. Ofisin arka duvarı boyunca yürürken bağırış seslerini duydum. Yaklaşp birkaç rafın arkasına saklandım. İki adam mücadele ediyor, birbirine bağıyordu. Frank, adama, ‘Evi mi asla satmayacağım, seni piç kurusu’ ve ‘Çıktığın deliğe geri dön’ diye haykırıyordu durmadan.” Birden gözleri ışıldadı. “Ah! Adama *keltoş* diye seslendiğini de duydum.”

“Sonra ne oldu?”

“Adam da durmadan, ‘Sana bunu ödeteceğim’ ve ‘Hak ettiğim şeyi alacağım’ diye haykırıyordu, ki bu gerçekten tuhaf görünüyordu. Sonunda bir levye kapıp Frank’ın kafasına indirdi.”

“Sonra da ofise girdi?”

“Evet, orada birkaç dakika kaldı, dışarı çıktığında da arka kapıdan tüydü.”

“Adamı görme şansın oldu mu? Bana ondan bahsedebilir misin?”

“Hayır, siyah kıyafetler giymiş, kafasına da siyah bir şapka geçirmişti.”

“Nisan ayı olmasına rağmen?”

Bruce omzunu silkti.

“Uzun muydu? Yoksa kısa mı? Şişman mıydı? Yoksa sıska mı?”

Alnını ovuşturarak gözlerini yumdu. “Sanırım Frank kadar uzundu. Sıska değildi ama şişman gibi de durmuyordu.”

“Yani ortalama bir kilodaydı?”

Omzunu silkti. “Evet.”

Dikkatimi Bay Yates’e çevirdim. “Frank Mitchell ne kadar uzundu?”

“Nereden bilebilirim?”

“Dosyasında ya da başka bir yerde yazmıyor mu?”

“Çok uzun değildi,” diyerek araya girdi Bruce.

Bruce’un kurbanın evine yakın bir evde büyüdüğünü unutmuştum. “Tahmin yürütmen gerekirse?”

Yeniden omzunu silkti. “Bilmiyorum. Bir doksan ya da bir doksan beş olabilir.”

“Peki katilin yüzünü ya da saçını gördün mü?”

“Hayır, şapka takıyordu, ortam da yüzünü göremeyeceğim kadar karanlıktı.”

“Peki adam gittikten hemen sonra mı levyeyi alıp oradan ayrıldın?”

Bruce tırnağını kemirerek kafasını eğdi. “Kimseye anlatmadığım bir şey var.”

Bay Yates omuzlarını dikleştirdi. “Neden kimseye anlatmadın?”

“Çünkü korkmama neden olduğu için unutmaya çalıştım.”

“Ne oldu?” diye fısıldadım.

Gözlerinde vahşi ve çılgına dönmüş bir ifade belirdi. “Adam gittikten sonra Frank’ın yanına doğru ilerledim, gözleri kapalıydı.”

Bu hiç anlamlı değildi. “Ama cinayet mahallindeki fotoğraflarında gözleri açıktı.” Boş bakışlarını asla unutmayacaktım.

“Evet, fotoğrafta öyle.”

“Ama... nasıl...”

“Yanına gittiğimde, gözleri açıldı. Ona ulaştığımda Frank hâlâ hayattaydı.”

“Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?” diye bağırdı Bay Yates.

Bruce gözlerini kısarak kafasını salladı. “Korkuyor, çekiniyordum.”

“Neden 911’i aramadın?” diye sordum dehşete kapılarak.

“Çünkü doğru düzgün düşünemiyordum.” Kafasını kaldırdığında gözleri yaşlarla dolmuştu. “Kısa süre sonra da nefes alıp verishi durdu. Çok fazla kan vardı.” Temizlemeye çalışıyormuş gibi ellerini ovuşturdu.

“Bir şey söyledi mi?”

Derin bir nefes alıp kafasını birkaç kez salladı. “Evet, tekrar tekrar *Duane* dedi.”

“Duane mi?”

“Evet.”

“Duane isminde birini tanıyor musun?”

Dudağını ısırarak kafasını salladı. “Hayır.”

Bay Yates’e göz attım. “Bunu polise anlatabilir miyiz?”

“Onlara tam olarak ne söyleyeceğiz, onlardan tam olarak ne yapmalarını bekleyeceğiz? Suçlu ellerinde, onu mahkûm etmek üzereler. Anlatılacak hiçbir şey yok.”

Bruce paniğe kapılarak kafasını kaldırdı. “Ama...”

“İsrarınız için teşekkür ediyorum ama bu işin peşini bırakın.”

“Ama...” Bunu cidden görmezden mi geliyordu?

Bay Yates benden hoşlanmadığını belli eden sert bir ifadeyle ayağa kalktı.” Mahkemeye geri dönüyoruz Bayan Gardner, hepsi bu. Bay Deveraux’ya ekim ayında oynanacak Arkansas-LSU maç biletini değerlendirmeyi dört gözle beklediğimi söylersiniz.”

“Ne?”

“Bu görüşme için bana verdiği biletten bahsediyorum. Buna değeceğini umdum. Çoğu insan bu bilete sahip olmak için ilk çocuğundan memnuniyetle vazgeçebilir.”

Bay Yates, Bruce’u oturduğu sandalyeden kaldırıp kapağı doğru çekti.

Bruce korku dolu gözlerle omzunun üzerinden baktı.

Odadan sendeleyerek koridora çıktığımda öğrendiğim her şeyi sindirmeye çalıştım.

İlki, Bay Yates’in bana yardım etmek istemediğiydi.

İkincisi, Bay Decker’ın bana yardım etmek istediği ama Bay Yates’ten korktuğuydu.

Üçüncüsü, futbola dair fazla bir şey bilmiyordum ama William Yates’in dediğine göre, Mason Deveraux’nun bana iyilik yapması karşılığında ona arzu ettiği bileti vermesiydi.

Tanrı aşkına, bunu neden yapmıştı ki?

Bölüm Yirmi İki

İçeride olup olmadığını merak ederek Mason'ın ofisinin kapısını tıklattım. Bruce Decker'la Bay Yates mahkeme salonunun yolunu tutmuştu, Mason'ın da orada olacağından emindim.

Fakat kapı açıldığında suratsız bir ifadeyle gülümseyerek yanımdan geçerken omzunun üzerinden seslendi. “Görüşmen nasıl geçti?”

Onu yakalamak için acele ederek peşine düştüm. “Emin değilim. Hâlâ çözmeye çalışıyorum.”

“O kadar mı kötü geçti?” Durup asansörün düğmesine bastı.

Sorusunu umursamadım. “Neden ona futbol bileti verdin?”

Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken yüzü soldu. “Bunu nasıl öğrendin?”

“Bay Yates söyledi.”

Mason'ın çenesi gerildi. “Lanet olası piç kurusu.” Sonra gözleri utançtan kocaman açılarak bana göz attı. İç çe-

kerek alnını ovuşturdu. “Terbiyesizliğim için özür dilerim. *Tekrar. Ölçüsüzdü.*”

“Ondan ben de hoşlanmıyorum.”

Elini alnından çekip zorlukla gülümsedi. “Tamam, o ikimizden de hoşlanmıyor, ne kadar sevgi doluyuz!”

“Soruma hâlâ yanıt vermedin.”

Asansörün kapısı açılınca onun peşinden kabine girdim.

Üç numaralı düğmeye bastı. “Açıklaması güç.”

“Şansına, bu dünya üzerindeki en yavaş asansör.”

Bana doğru dönüp geçmişteki tüm o kaba tavırlarını gölgeleyecek şekilde gülümsedi. Bu haliyle cana yakın görünüyordu. “Doğrusunu söylemek gerekirse, bunun pek çok nedeni var. Anlaşılmaz bir biçimde sana kaba davrandım. Skeeter Malcolm’a, tehlikeye girmene sebep olarak adını verdim. En başından orada bulunmaman gerekse de...” Gözlerini kıstı. “En azından takma bir isim kullanacak kadar zekice davrandın. Son olarak...” Bir an için beni süzerek duraksadı. “Bu sıkıcı, gelişmemiş şehri maskaralıklarınla daha çekilir hale getiriyorsun. Tüm bunların karşılığı olarak senin için bunu yapmam adil göründü, hepsi bu.”

İki elimi de belime koydum. *Maskaralıklarım mı?* Mason Van de Camp Deveraux III kim olduğunu sanıyordu? Dik başlılık ve öfke içimde kabarıyordu. “Şu konuyu açıklığa kavuşturalım. Bana yardım ettiğini çünkü eğlenceli biri olduğumu söylüyorsun, öyle mi?”

Bir an için gözlerini yumup açtı. “Öyle demek istemedim.”

“Bu yüzden de dün gece birini göndermek yerine peşime takıldın? Eğlenceli olduğum için?”

Asansörün kapıları açılınca yüzü kararsızlıkla gerildi. “Sana yemin ederim öyle demek istemedim; düşündüğün gibi, birini göndermek yerine peşine takılmamın nedeni bu değildi.”

Öfkemi dizginlemeye çalışarak birkaç kez derin derin nefes aldım.

“Bak Rose, mahkemeye gitmem gerekiyor ama seni bir sirk gösterisi gibi gördüğümü düşünmeni istemiyorum.”

“Beni bir sirk gösterisi gibi mi görüyorsun?”

Koridordaki insanlar asansör kabinine dik dik baktılar. Kapılar kapanmaya başlayınca Mason yeniden açmak için düğmeye bastı. “Hayır, sana öyle düşünmediğimi söylemeye çalışıyordum; her ne kadar bu konuda pek iyi olmasam da. Bunu sonra açıklamama izin ver, olur mu?”

Yaşlar gözlerimi yakıyordu. “Sadece mahkemeye gidin Bay Deveraux. Futbol biletinin size ne kadara patladığını söyleyin de zararınızı karşılayayım.”

Asansörden çıktı, gözlerinde öfkeli ve şaşkın bir ifade belirmişti. “Hayır. Senden böyle bir şey beklemiyorum.” İki adım gerileyip bana rica edercesine baktı. “Gitmem gerek.”

“Seni durdurmuyorum.”

“Seni böyle üzgün, hakkımda kötü şeyler düşünürken ardımda bırakmak istemiyorum.”

Acıyla öfke içimde bir yılan gibi kıvrılıyordu. “Endişelenmeyin Bay Deveraux. Bunu anlamadan uzun zaman önce de hakkınızda kötü şeyler düşünüyordum.”

Acı dolu bir ifade beliren gözlerine hızla o bilindik ki-birli ışıltı yerleşti. “O halde diyecek hiçbir şey yok sanırım.”

Asansörün kapıları kapanırken mahkeme salonuna doğru ilerledi. Ağlamamak için direniyordum. Benim sorunu neydi? O adama karşı neden bu kadar nefret doluydum? Yardımından ötürü ona minnettar olsam da *maskaralıklarımın* onu eğlendirmesinden korku duyuyordum.

Ağır sözlerim üzerine yüzünde beliren acı dolu ifade vicdanıma dokunuyordu. Biriyle konuşmaya ihtiyaç duyuyordum.

Neely Kate.

Ofisi birinci kattaydı, Neely Kate her şey hakkında her şeyi biliyordu. Yapılacak herhangi bir şey olmadığından şüphelensem de o ne yapılacağını bilebilirdi. Yalnızca hissettiğim kırgınlıkla aşağılanmayı atlatmam gerekiyordu.

Emlak vergisi departmanına girdiğimde onu bir bankonun arkasındaki yerinde buldum. Kafasını kaldırdı, yüzümü görünce gülümsemesi yitip gitti. “Rose?” Oturduğu yerden fırladı, bankonun etrafından dolanarak yanıma gelip bana sarıldı. “Tanrı aşkına, ne oldu?”

“Tam olarak bilmiyorum. Kafam karışmış durumda.”

Neely Kate arka tarafa bakarak çenesini kaldırdı. “Ben molaya çıkıyorum Jimmy.”

“Tabii.” İğneleyici bir erkek sesi arka taraftan yükseldi.

Kolunu omzuma sararak kapıya doğru ilerledi. “Öğle yemeği yedin mi?”

“Hayır.”

Beni adliyenin çıkışına doğru yönlendirdi. “Her şeyin bir sırası var. Önce bir şeyler yemen gerekiyor. Hadi Merilee’s Café’ye gidelim.”

“Ama sen çoktan yemedin mi?”

Elini havada umursamazca salladı. “O konuda endişelenme. Jimmy homurdansa da hiçbir şey yapamaz. Tüm o emekli maaşı karmaşasından ötürü aklı başından gitmiş durumda, yani yanıma kâr kalacak.”

Kelime seçimi karşısında yüzümü buruşturdum ama bunu fark etmedi.

Kafede yerimize geçer geçmez Neely Kate sorgusuna başladı. “Joe’yla mı ilgili?”

Başımı sallayarak burnumu sildim. “Hayır.”

Gözleri kocaman açıldı. “Ah Tanrım! Dün akşam yüzünden mi? Gelemediğim için özür dilerim ama büyükannemin göğüs ağrıları başlayınca onu hemen hastaneye götürmek zorunda kaldım.”

Büyükannesini tamamen unutmuştum. Nasıl bir arkadaşım böyle? “Şu an iyi mi?”

Sersemlemiş göründü. “Ne?” Elini havada salladı. “Ah, evet. Bir şeyi yokmuş. Sadece mide yanması. Big Bill’s Barbeque’de on parçalı bufalo kanadı yememesini kaç kez söylediğimizin hiçbir önemi yok, hâlâ yiyor. Sürekli.” Öne doğru eğildi. “Bay Deveraux geldi mi?”

“Evet ama onca insan varken *onu* aradığına inanamıyorum. Birkaç dakika öncesine kadar da onun yanıma geldiğine inanamıyordum gerçi.”

“Birkaç dakika önce ne oldu ki?”

Burnumu çektim. “Beni eğlenceli bulduğunu söyledi.”

Kafası karışarak gözlerini kıstı. “Ne var bunda?”

“Aslında tam olarak öyle demedi ama kastettiği şey buydu. Açık konuşmak gerekirse, *maskaralıklarımın* bu şehri onun için daha çekilebilir hale getirdiğini söyledi.”

Sözlerime devam etmemi beklerken yüzü ifadesizdi.

“Şehrimizi küçümsüyor.”

“Kim küçümsemiyor ki?”

“Beni *küçümsüyor.*”

Yine kafası karışmış gibi göründü. “Dile getirdiği sözlerin hangi kısmı seni küçümsüyor? Rose, bana kalırsa tüm bu can sıkıcı konuşma şekli senden hoşlandığının bir göstergesi.”

“Ne? Hayır.”

Düşüncelere dalarak duvara uzun uzun baktı. “Bay Huysuz’un derinlerde insani duygular besleyeceğini kim bilirdi?”

“Dün gece gelip beni kontrol etmesi için neden *onu* aradın?”

Omzunu silkerek bana doğru döndü. “Çünkü hapishaneye girdiğin için kendini suçlu hissetmişti, bu yüzden sana yardım edeceğini biliyordum. Ayrıca onun yerine Memur Ernie’yi mi aramamı tercih ederdin?”

“İkisini de tercih etmezdim,” diye homurdandım.

Garson yemeklerimizi getirince önceki gecedен beri hiçbir şey yemediğimi fark ederek hamburgerime saldırdım.

“Bir bebek gibi davranmaya son ver.”

Ağzım dolu olduğu için itiraz edemeyeceğimden ona dik dik baktım.

“Bunu bir düşün. Mason Deveraux şehirde yeni. Bu şe-

hirde olmak istemiyor. Tuhaf değilse de sırf bu yüzden huy-suz bir tip. Kibirli. Kaba. Şehirdeki herkese korku salıyor.”

Bu konuda tartışmak gereksizdi.

“Sonra sen ona çarpıp ağzının payını veriyorsun. Onun özenle parlattığı kaidesini yere çarpmaya devam ediyorsun. Adarı ilk defa ona yaltaklanmayan, aksine doğrudan ona karşılık veren biriyle karşılaşıyor.”

Bu sözlerin varacağı noktadan hoşlanacağımdan emin değildim. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim şu: Mason Deveraux yalnız, açıkça kendi işini kendi hallediyor olmasına rağmen yalnız. Bu şehirde hiç arkadaşı yok. Belki de seninle arkadaş olmak istiyordur.”

“Benimle?”

“Elbette. *Neden olmasın?*”

Başımı salladım. “Bilmiyorum...”

Omzunu silkerek salatasını karıştırdı. “Belki de yanlışlıyorumdur ama bu nadiren olur.” Bakışlarını bana çevirip göz kırptı.

Kahkaha atmadan edemedim. Sanırım bu konuda haklıydı.

“Ayrıca onu dün akşam aradığımda senin için endişelenmiş görünüyordu. Yanına geldiğinde ne oldu?”

Ona gecenin tüm ayrıntılarını aktardım.

Gözlerinde dalgın bir ifade belirdi. “Mason Van De Camp Deveraux III, Skeeter Malcolm’a karşı geldi demek. O anı görmek isterdim.”

“Skeeter Malcolm’un kim olduğunu biliyor musun?”

Kahkaha attı. “Kim bilmiyor ki?”

Ben. Bilmiyordum. “Peki dün akşam oraya gitmemizin kötü bir fikir olduğunu aklından hiç geçirmedin mi?”

“Güzel soru, hayır. Bilardo oynamakta hiçbir sorun yok ki. Fakat yanına gelemediğimde orada çılgınca bir şey yapıp Skeeter’ı şüphelendirmenden endişe ettim.”

Neden herkes benim çılgınca bir şeyler yapmamı bekliyordu? “Skeeter’ın Frank Mitchell’ı öldürdüğünü düşünmüyorum.”

“Neden?”

Ona boya departmanındaki Anne’den öğrendiklerimi anlattım.

“Kulağa şüphe çekici geliyor.”

“Anne, onun kısa boylu kel bir adam olduğunu söyledi. Fakat Skeeter’la takıldığı adamlar kısa boylu ya da kel değiller. Yatırım firmasıyla ilgili herhangi bir şey bulabildin mi?”

“Hayır...”

“Belki de katilin Frank’in parasıyla işi yoktu. Belki de bu kişi sadece onun evini istiyordu. Ya ikisi farklı meselelerse? Forest Ridge muhitinin bir kısmına bir süpermarketin açılacağını biliyor muydun?”

“Sözü açılmışken, Jimmy o konuda bir şeylerden bahsetti. O muhitteki kiralık mülklerinden bir kısmı satılmış.” Kaşlarını çatarak bir an için beni süzdü. “Rose, nikâh törenimde çiçeğimi taşıyacak olan kızın suçüçeğı çıkaracağını nereden bildin?”

Lokmam boğazıma takıldı. “Ah... bulaşıcı olduğunu duymuştum.”

“Pekâlâ, Misty bu sabah suççeği çıkardı.” Neely Kate dudağını ısırarak kafasını salladı. “Peki Bruce Decker’ın masum olduğunu nereden biliyorsun?”

Kalbim vahşice çarpıyordu. “Sana bunu zaten söyledim. Sadece biliyorum.” Göğsüm sıkışınca kelimeleri bir araya getirmekte zorlandığımı hissettim.

Gözlerimin içine baktı. “Görme yeteneğine sahipsin.”

Panik her bir hücremi sarıyordu. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Benim gibi, bir şeyleri biliyorsun.” Beni inceleyerek başını yana eğdi. “Auranı görebiliyorum. Parlak mavi. Görme konusunda yeteneklisin.”

Auralar yeniydi. Bunları okumayı ne zaman öğrendiğini merak ettim. Kahkaha attım. “Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey.”

Bana bu konuda büyük ihtimalle yetenekli olduğunu ortaya koyan dik bir bakış atıp kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

Zihnim bu meseleyle en iyi nasıl baş edeceğini bulmaya çalışırken yemeğime göz attım. Lanetli olduğum bilgisini onunla paylaşmak için neler vermezdim ama ya beni kabul etmezse? Ortaokulda güvenebileceğimi düşündüğüm bir arkadaşım olmuştu. En büyük sırlarımızı birbirimizle paylaşıyorduk ama ona sırrımdan bahsettiğimde doğru söylediğimi fark edip dehşete kapılmış, korkudan gözyaşlarına boğulmuştu. Sonra da benimle asla konuşmamıştı. Neely Kate esraren-giz, doğaüstü güçleri benimsiyor görünüyordu ama ya ondan da aynı tepkiyi alırsam diye düşünmeden edemiyordum. Ya

tek arkadaşımı da kaybedersem? “Pekâlâ... görme konusunda yetenekliysem ne olurdu?” Çenemi kaldırarak gözlerinin içine baktım. “Ne düşünürdün?”

Birkaç dakika boyunca hareketsiz kaldı. “Yani gerçekten görme konusunda *yeteneklisin*?”

Gözlerimi kırıştırdım. Başka çıkar yol göremiyordum. “Evet.”

“*Biliyordum!*” diye bağırdı Neely Kate el çırparken. “Buna inanamıyorum! Görme yeteneğine sahipsin!”

Gözlerim dehşete kapılmış halde kocaman açıldı. “Neely Kate! Bunu kimseye söyleyemezsin!”

Sakinleşti, kafası karışmış bir halde gözlerini kısarak bana baktı. “Neden?”

“Çünkü insanlar bunu bilmemelerine rağmen zaten kaçığın teki olduğumu düşünüyorlar.”

Dudak büzerek elini havada salladı. “Onlar sadece kıskanıyorlar.”

Öyle olmadığından emindim. “*Lütfen*, Neely Kate.”

Elini elimin üzerine kapatıp gülümsedi. “Sakin ol. Bunu kimseye söylememi istemiyorsan söylemeyeceğim, yine de bunu anlamsız buluyorum. Yeteneğin ne kadar güçlü?”

Yemek mideme oturmıştu. “Aslında bunu bir yetenek olarak görmüyorum. Daha çok bir lanet gibi.”

Gözleri kocaman açıldı. “*Tanrı aşkına*, neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü onları kontrol edemiyorum...”

“Çoğu kâhin edemez.”

“Her ne görüyorsam bir anda ağzımdan kaçırıyorum.”

“Ah.” Kafasını salladı. “Tamam, bu farklı işte.”

“İnsanlar bilmemem gereken şeyleri bildiğim için meraklı ve dedikoducu olduğumu düşünüyorlar.”

Kıkırdadı. “Bilmemem gereken pek çok şey biliyorum, bir de bana bak.”

Doğru ama Neely Kate benden çok daha güçlüydü.

Ona her şeyi anlatabilir miydim? Bu noktaya çoktan gelmişim. “Annem şeytan çarpmışın teki olduğumu düşünürdü.”

Neely Kate duraksayıp başını yana eğdi. “Dalga geçiyorsun, değil mi?”

Kafamı salladım.

“Rose, özür dilerim.”

Omzumu silktim. Acısı özgüvenimi usulca kırıp zaman zaman kendini gösterse de bu geçmişte kalmış bir mevzuymdu.

“Sen kesinlikle şeytan çarpmışın teki falan değilsin. Tanıdığım en tatlı insanlardan birisin. Arkadaş olduğumuz için gerçekten çok memnunum.”

Ona inanmaz gözlerle baktım.

“Sana ciddi bir şey sormam gerekiyor.” Yüzünde bir kaç çatış belirdi.

Midem korkudan kasıldı. “Tamam.”

“Nikâhım nişanlımın ailesi tarafından mahvolacak mı?”

Sersemleyerek gözlerimi kıstım. “Bunu nasıl bilebilirim?”

“Yeteneğinle.”

“Sana onları kontrol edemediğimi az önce söyledim.”

“Zihninde belirmediği sürece görüntüleri çağırıyor musun?”

“Aslında...” Joe bu konuda beni bir kez ikna etmişti, o zaman onun katilini görmeye çalışmışım. Bunu yeniden yapmamın imkânı yoktu.

Tereddüt ettiğimi fark etti. “*Yapabiliyorsun.*”

“Sadece bir kez denedim; korkunçtu. Joe’nun öldüğünü gördüm.”

“Ama Joe hâlâ hayatta. O bir görüntüde yaşanmış olamaz.”

“Gördüğüm her şey yaşanmıyor. Bazen işler değişiyor. Kendimi annemin kanepesinde ölü gördüm ama sonunda ölen annemdi. Joe’nun öldüğünü gördüm ama bunun olmasına engel oldum.”

Gözleri heyecanla ışıldayarak masaya doğru eğildi. “Nikâhımda yaşanacakları bana söylemen için bunlardan daha iyi neden mi olur! Kötü bir şeyler yaşanacaksa bunun önüne geçebilmek istiyorum.”

“Neely Kate, bilmiyorum. Bunu yalnızca bir kez denedim. İşe yaramadı bile.”

Dudakları halinden memnun bir ifadeyle kıvrıldı. “Pekâlâ, denemezsən bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceksin, değil mi? Bunu bir alıştırmaya olarak düşün. İşe yaraması mümkün olduğu halde bunu asla bilmeyeceksin.”

Joe da aynı şeyi önermişti ama bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyordum. Neely Kate karşımda oturmuş yavru köpek gözleriyle bana bakarak hafifçe dudak büzüyordu. Ona nasıl hayır diyebilirdim ki? Gözlerimi yumarak iç çektim. “Tamam...”

İki elimi de elleri arasına alıp kendine doğru çekti. “Te-

şekkür ederim, teşekkür ederim! Bunun benim için ne kadar çok şey ifade ettiğini tahmin bile edemezsin!”

Bir görüntü görmemin ardından da aynı şekilde hissedeceğimi ümit ettim. Tabii bir görüntü *görürsem*. Birilerinin bizi izleyip izlemediğini görmek için kafede etrafıma bakındım. Müşterilerin hepsi kendi sohbetlerine dalmış görünüyordu. “Tamam, elini tutup sana, nikâhına odaklanmama izin ver de bir şey olup olmadığına bir bakalım. Joe’yla daha önce böyle yapmıştık, yalnızca onunla Daniel Crocker’ı düşünmüştüm.”

Başını sallayarak kenetlenmiş ellerimizi masanın ortasına doğru itti. “Tamam.”

Gözlerimi kapadım, Neely Kate’i gözümün önüne getirip nikâhını, nedimelerin kıyafetlerini düşündüm. Omuzlarım gerildi, tam işe yaramayacağını düşünürken o bilindik karıncalanmayı hissettim.

Koridorda yürüyordum, beyaz kabarık bir elbise bacaklarıma doğru akıyordu. Siyah smokin giymiş yakışıklı bir adam mihrapta duruyordu. Dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı. İki yanda sayılamayacak kadar çok sağdıç ve nedime vardı ama Neely Kate’in turuncu kuzenini zor da olsa seçebildim.

Kollu büyük şamdanlar mihrabın arka kısmını kaplıyor, keyifli bir ışıltı saçarak koridorun köşelerine yayılıyordu. Yanımdaki yaşlı adam elimi damadın eline uzatınca kalbim mutluluktan yerinden çıkacak gibi çarparak damadın yanına çıktım.

“Nikâhın çok güzel geçecek.” Boğazımdaki yumrunun,

gözlerimi yakan yaşların etkisiyle kelimeleri zorlukla dile getirdim.

Neely Kate'in eli gerildi, gözleri endişeyle parıldadı. "O zaman neden ağlayacakmış gibi görünüyorsun?"

"Ah Neely Kate... o kadar güzeldi ki." Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Nişanlın öyle yakışıklı bir adam ki. Skittle'ı da gördüm, her şey o kadar güzeldi ki seçmekte biraz zorlandığımı kabul etmeliyim. Sen de çok *mutluydun*." İçimde kabaran hislerin hâlâ etkisi altındayken son sözlerim boğazıma takılmıştı. Mutluluğunu o kadar yoğun olduğu için mi hissetmişim yoksa görüntüyü zorladığım için mi?

"Gerçekten mi?" Neely Kate altdudağının köşesini ısırdı.

"Yemin ederim."

Bana sarıldı. "Teşekkür ederim Rose! Çok teşekkür ederim!"

Gülümsedim. Bu alıştırma kötü bir şeye dönüşmemişti. Neely Kate kesinlikle rahatlamış görünüyordu. Bunu onun için yapmıştım, gururla karışık bir mutluluk hissiyle sarmalanmıştım. Birinin bana ihtiyaç duyduğunu hissediyordum. "Bu arada nikâhında kaç kişi olacak?"

Neely Kate tavana bakarak parmaklarıyla saymaya başladı. "Bir tane baş nedime, beş nedime, iki çocuk nedime, üç çiçek tutan kız, bir şahit, yedi sağdıç, iki yüzük taşıyıcısı, dört yer gösterici."

"Nikâhımda o kadar çok konuğun olacağını hayal bile edemiyorum."

Kahkaha attı. "Joe'nun nikâhınıza pek çok insan davet edeceğine bahse girerim."

Joe'nun ailesinin kim olduğunu bilmek muhtemelen Neely Kate'in de hakkıydı.

“Joe ve Violet bu hafta sonu ciddi bir şekilde kapıştılar. Joe, ablama ailesinden bahsetti. El Dorado'dan Simmons ailesi.”

Dudakları “O” şeklini alan Neely Kate elini hızla ağzına bastırdı. “*Simmons* ailesi mi?”

“Nasıl oluyor da benim dışımda herkes onların kim olduğunu biliyor?”

“Kızım! Mağaradan yeni mi gün yüzüne çıktın sen? Onlar neredeyse kraliyet ailesi.”

Bir dilim patates kızartmasını ketçaba daldırarak kaşlarını çattım. “Ne mutlu bana.”

“Neden Joe sana onlardan bahsetmedi?”

“Çünkü nasıl karşılık vereceğimi –kötü– tam olarak biliyordum.” Cüzdanımı çıkardım. “Her halükârda, bir arada olmadığımızda kendimizi kötü hissediyoruz. Bu yüzden dün DMV'ye istifamı verdim. Bir hafta içinde taşınmayı planlıyordum ama Mason, Joe'yla birlikte perşembe sabahı şehirden ayrılmam gerektiğini düşünüyor. Skeeter yüzünden.”

“Vay canına. Bu çok hızlı olmuş. Nikâhıma geleceksin ama değil mi?”

“Beni nikâhında görmeyi gerçekten istiyor musun?”

“Sensiz aynı olmayacaktır.”

Kalbim yeniden mutlulukla doldu ama bu, Neely Kate'in görüntüsünden kalan hisler yüzünden değildi. Bu tamamen benim mutluluğumdu. “Kaçıracağımı sanmıyorum! Mihra-

ba yürüyen bir Skittle her gün görülmez.” Kahkaha attım. “İki kez.”

“Bu gerçek olamaz.” Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “İşe geri dönmem gerekiyor ama benimle birlikte ofise gelsen sana kıyafetlerin bir fotoğrafını gösterebilirim.”

Onları az önce gördüğümü söyleyecek oldum ama sonra boş evime gitmeye o kadar da hevesli olmadığuma karar verdim. “Bu teklifi nasıl reddedebilirim ki?”

Neely Kate’i adliyeye doğru takip ederken onu ne kadar çok özleyeceğimi fark ettim. Üzüntüden kalbim sıkıştı. Sonunda görüntülerimi bilip bir kaçık olduğumu düşünmeyen bir arkadaşım olmuştu. Taşındığımda onu kaybedecektim.

Neely Kate masasının çekmecelerini karıştırırken bankonun önünde durdum. “Burada bir yerde olduğunu biliyorum.”

“Kimleri görüyorum, sonunda işe geri dönülmüş.” Köşeyi dönen Neely Kate’in patronunun sözleri iğneleyiciydi.

Neely Kate çekmecelerini karıştırmaya devam ediyordu. “Bu kadar öfkelenme Jimmy. Ah! İşte burada!” Çekmeceden katlanmış bir dergi çıkarıp bana uzattı. “Açık eflatun rengindeki ama benimkiler mandalina tonunda. Tabii şeftali tonunu tercih etmiş olmalarına rağmen.”

Sayfaya hızla göz gezdirip dergiyi ona geri uzatırken göz ucuyla Jimmy’ye baktım. Pek mutlu görünmüyordu, Neely Kate’in başının derde girmesini istemiyordum. “Nikâhın muhteşem olacak.”

Yüzüne hülyalı bir ifade yerleşti. “Hayatım boyunca bu günün hayalini kurdum.”

“İşe dönmeni öneririm. Hyde Yatırımlar hakkında bir şeyler bulursan hemen bana haber ver.”

“Tabii.”

Jimmy bana göz attı, ardından, “*Neely Kate!* Yapacağın işler var,” diye bağırdı.

Neely Kate şok olmuş bir halde irkildi. “Normalde bu kadar ters değildir,” diye fısıldadı.

Patronu bankoya gelip beni ilgiyle süzdü. “Sizi daha önce burada gördüğümü sanmıyorum. Neely Kate’in kuzenlerinden biri misiniz?”

İşleri onun için kolaylaştırmaya çalışarak gülümsedim. “Ah hayır. Geçen hafta jüri görevinde tanıştık.” Çevresel görüşüm kapandı. *Ah hayır. Şimdi olmaz.*

Bir elin elime bir şey tutuşturduğunu gördüm.

“Bunun sana ait olduğuna eminim,” dedi bir erkek sesi, görüntü yitip gitti. “Size ait olan bir şeyi geri alacaksınız,” deyiverdim hızla.

Jimmy beni inceledi. “Gerçekten mi? Nesin sen? Bir kâhin mi?”

Kıvrandım. “Onun gibi bir şey.”

Neely Kate yerinden fırladı. “Jimmy, saçmalama. Ona şans paranı kaybettiğini söylemiştim. Bulacağını umduğunu söylemeye çalışıyor.”

Adam kaşlarını çatı. “Her yere baktım. Bulana ödül vereceğimi ilan etmek üzereyim.” Gözleri hâlâ üzerimdeydi. “Neely Kate, neden beni arkadaşınla tanıştırmıyorsun?”

Neely Kate gözlerini devirdi. “Sevgilisi var, Jimmy.”

“Ona çıkma teklif etmiyorum,” diye homurdandı adam.

“Tamam,” dedi Neely Kate. “Rose Gardner, bu Jimmy DeWade. Jimmy, bu Rose.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Rose.” Dudaklarının kenarı can sıkıcı görünen bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Tüm o karmaşaya sebep olan jüri üyesi sensin demek.”

Bunu inkâr etmek imkânsızdı. “Öyle.”

Bakışları sertleşti. “Buralarda karmaşadan pek hoşlanmazlar.”

“Bir de bana sor.” Aklıma birden Mason Deveraux gelince içim burkuldu. Neely Kate yanılmıyorsa ona yine bir özür borçluydum. Ömrüm bu adamdan özür dilemekle geçiyordu. “Gitmem gerek.”

“Beladan uzak dur,” dedi Neely Kate göz kırparak.

“Bu akşam Violet’la Henryetta Garden Club toplantısına katılacağım. Orada başım ne kadar belaya girebilir ki? Sonra görüşürüz, Neely Kate.”

Masasına yöneldi. “Yarın birlikte yemek yiyecek miyiz? Öğlen?”

Sırıttım. “Elbette.”

Jimmy kapıdan dışarı çıkmamı izleyerek bankonun önünde duruyordu.

Bölüm Yirmi Üç

Muffy'yi yeniden arkamda bırakmak kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Kiliseye gitme görevi dışında mülkünden dışarı asla adım atmayan ev kuşu Rose Gardner, birdenbire şehrin her bir köşesinde kanat çırpın sosyal bir kelebeğe dönüşmüştü. Fakat ne yazık ki bunun bedelini arkamda kalarak Muffy ödüyordu. Programımızı iptal etmek için Violet'ı aramayı düşündüm. Geceyi akşamı katlanır bir sandalyede oturup bir grup yaşlı kadına nazik davranarak geçirmek gerçekten içimden gelmiyordu. Yine de ona hâlâ perşembe sabahı Little Rock'a taşınacağımı söylememiştim. Birlikte dışarı çıkmışken bunu söylemeyi düşünüyordum.

Sinip kaldım. Joe bile henüz perşembe sabahı Little Rock'a onunla birlikte döneceğimi bilmiyordu. Sebebini öğrendiğinde dehşete kapılacağından sonuç karşısında mutlu olmasının imkânı yoktu. Onu Garden Club toplantısından sonra arayacaktım.

Tek seferde iki yüzleşme.

Eve döndüğümde komşunun çocukları arka bahçede oynuyor, Heidi Joy perişan bir halde onların peşinde koştu-
ruyordu. Gülümsedim. Violet'ın beni almasına birkaç saat
vardı, ki bu da komşuya turta yapmak için yeterli zaman de-
mektir. Polis, annemi öldüren ahşap merdaneyi almıştı ama
mermer olan hâlâ duruyordu. İki turta yapabilir, Joe'ya ya-
rın akşam yemek pişirebildiğimi kanıtlayabilirdim. Dahası,
bu benim toparlanma, kutu doldurma işinden de yırtmama
neden olurdu.

Turta hamurunu hazırlayıp açmadan önce donması için
buzdolabına kaldırdım. Taze meyvem olmadığı için Fransız
usulü turta yapmaya karar verdim. Bir saat sonra da elimde
turta, peşimde heyecandan yerinde duramayan Muffy'yle
yan komşuma doğru ilerledim.

Heidi Joy dergi okuyarak ağacın gölgesinde katlanır san-
dalyesinde otururken çocuklar da bahçenin etrafında koşturup
şişme havuza atlamaca oyunu oynuyorlardı. Su yüzeyinde
hasır bir sepet örecek kadar ot yüzüyordu.

Turtayı ona doğru kaldırıp gülümsedim. “Sokağımıza
hoş geldiniz!”

“Tanrım!” Heidi Joy ayağa kalktı, paytak paytak yürü-
yerek yanıma geldi. Tişörtü şiş karnını geriyordu.

Şaşkınlıktan soluğum kesildi. Heidi Joy hamileydi. Bir
bebeği olduğundan, onu daha önce hep bol tişörtlerle gördü-
ğümden bunu fark etmemiştim. Bu küçük evde başka bir
çocuğu daha nasıl büyüteceklerdi?

“Ah. Size Fransız usulü turta pişirdim. Geç oldu biraz
ama kusura bakmayın.”

Turtayı ellerimden aldı. “Tatlım, Fransız usulü turtadan bahsederken kusurun lafı bile olmaz.”

Kahkaha attım. “Doğru. Buzdolabına koymak isteyebilirsin. Yeterince uzun süre dinlendiremedim. Fakat bu akşam dışarı çıkacağım için teslim aldığımdan emin olmak istedim.”

“Çok teşekkür ederim!” Bahçeye göz gezdirince yüzünde kararsız bir ifade belirdi.

“Sen içeri girip çıkana kadar çocuklara göz kulak olurum.”

“Senin için uygunsa?”

“Elbette, neden olmasın. Muffy onlarla eğleniyor.”

Heidi Joy içeri girince örtünün üzerine, bebeğin yanına oturdum. Bebek yumruğunu emip ağzında çevirirken kocaman açılmış gözlerle kafasını kaldırıp bana baktı. “O el lezzetli sanırım?”

“O sana yanıt veremez.” Havuzun ortasına oturan Andy Junior’ın göğsünden bir parça ot sarkıyordu. “Henüz konuşmuyor.”

Kahkaha attım. “Öyle mi?”

“Köpeğinle hafta sonu oyun oynayamadık.”

“Köpeğimin bir ismi var. Muffy.”

“Evet, biliyorum.”

Başımı salladım.

“Anneme bu akşam dışarı çıkacağınızı söylediğinizi duydum.”

“Evet.”

“Keith’le birlikte köpeğinize bakabilir miyiz?”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Muffy’ye bakabilir miyiz?”

“Pekâlâ...” Bu onu arkamda bırakacağım için hissettiğim suçluluğu yatıştırabilirdi ama Andy Junior’a güvendiğimden hâlâ emin değildim.

“Söz veriyorum, ona her zamankinden daha da iyi bırakacağım. Benden hoşlanıyor. Görüyor musunuz?”

Muffy arka bacaklarının üzerine kalkıp Andy Junior’ın yüzünü yaladı.

“Önce annenizle konuşalım.”

Heidi Joy buna çok sevindi. “Çocuklarımı eğlendirecek. Onları meşgul eden *her şey* tarafımdan hoş karşılanan bir teselli!”

Çocuklar Muffy’ye nasıl oturacağını öğretiyorlardı. *Size kolay gelsin.* O köpek kendi kafasına göre takılan bir tipti. Yine de mutlu göründüğünü fark edince haline acıdım. Çocuklarla daha mutlu olacağını bilmeme rağmen onu arkamda bırakmakta zorlandım.

Lavabonun içi kirli tabak çanaklarla doluydu ama Violet’ın beni almasına tam olarak kırk beş dakika vardı; bu süre zarfında duş almam gerekiyordu. Bulaşıklar bekleyebilirdi. Joe evinde bir bulaşık makinesinin olduğundan bahsetmişti. Belki de bir daha asla elimde bulaşık yıkamak zorunda kalmazdım.

Violet tam zamanında park alanıma girdi. Komşumun arka bahçesindeki Muffy’yi izleyerek yan kapıdan dışarı çıktım. Eğleniyor görünüyordu. Boşa endişeleniyordum.

“Bu akşam çok hoş görünüyorsun,” dedi Violet yolcu koltuğuna oturmamı izlerken.

Açık pembe renkli bir etekle beyaz bir bluz giymiş, ayaklarım da sandalet geçirmiştım. Ablamın bu gibi motive edici laflarına güvenmiyordum, o yüzden de gardımı indirmemeye kararlıydım. “Teşekkür ederim.”

“Joe nasıl?”

Ellerimi kucağımda kenetledim. “İyi. Yarın akşam gelecek.”

“Güzel.” Gülümsedi, sesi neşeli geliyordu.

Kesinlikle bir işler karıştırıyordu.

Toplantı Henryetta Güney Baptist Kilisesi’nin kulübünde saat yedide başladı. Bayan Mildred yerine oturmadan önce bana göz atıp kaşlarını çattı. Muhtemelen Garden Club’ı içine şeytan kaçmış varlığımla kirletiyordum.

İki gün daha; sonra onun tüm bu rezilliğine katlanmak zorunda kalmayacaktım.

Bu düşünce kendimi mutlu hissetmemi sağladı. Yüzümde beliren geniş gülümsemeyi görünce kaşları şüphe dolu bir ifadeyle indi.

Konuşmacı Bayan Annabelle Perkins alanında adını duyurmuş ödüllü bir gül uzmanıydı ama broşüre bakınca bu ödülleri beş yıl önce Fenton County Festivali’nde kazandığını anladım.

Joe’nun eksikliği içimi üzüntüyle doldurdu. Onunla yirmi dört saattir konuşmamıştım, sesini duymaya ihtiyacım vardı. Eğilip Violet’ın kulağına fısıldadım. “Hadi erken çıkalım.”

Onaylamaz bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırıp kafasını salladı. “Rose Gardner,” diye fısıldadı kulağıma. “Bu

şehre uyum sağlamak istiyorsan biraz daha çaba göstermen gerekiyor.”

Suratımı asarak ceptelefonumu bulmak için çantamı karıştırdım. Henryetta’ya uyum sağlamak istemiyordum. Kaçıp bir daha asla dönmemenin peşindeydim.

Ablam ne düşündüğümü biliyor olmalıydı. Yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme kondurup fısıldadı. “Henryetta Garden Club toplantılarının can sıkıcı olduğunu mu düşünüyorsun? *Hiçbir şey* Joe’nun ailesi ve onların konuklarıyla kıyaslanamaz. Bunu bir alıştırma olarak düşün.”

Planı sosyeteye uyum sağlamamda bana yardımcı olmak mı yoksa Joe’yla içine düştüğüm kuyunun farkına varmamı sağlamak mıydı hiçbir fikrim yoktu, ama iki türlü de mutlu değildim. Özellikle Joe’dan gelen bir aramayı kaçırdığımı fark ettiğimde. Sandalyemden kalktım, niyetim salondan çıkıp onu geri aramaktı ama Violet bileğimi kavradı. “Buna sakın cüret etme. Toplantı bitene kadar o sandalyede oturacaksın.”

Önümüzde oturan mavi saçlı kadın omzunun üzerinden bize baktı. Evet, buraya ne kadar da uyum sağlıyordum.

Joe’ya mesaj gönderdim. *Violet’la sıkıcı bir toplantıda sıkışıp kaldım, sesini bile duyamıyorum. Seni özledim.*

Birkaç saniye sonra bana cevap yazdı. *Sesli postanda bir sürpriz var :)*

Şimdi gerçekten onun mesajını dinlemek istiyordum.

Violet kaşlarını çatarak telefonuma baktı.

İki seçeneğim vardı. Ya tuvalete gitme izni isteyerek

salondan ayrılıp Violet'ı daha da fazla sinirlendirecektim ya da bekleyecektim.

Joe'ya mesaj gönderdim. *Benim de bir sürprizim var.*

Seksi iç çamaşırlarını içeriyor mu?

Hayır. Kızarak telefonumu çantama tıktım. Bir saat sonra konuşma nihayet sona erdi.

Violet ayağa kalkıp beni de yerimden kaldırdı. "Seni Garden Club kuruluna tanıtmamız gerekiyor."

Kurulla görüşme konusunda hevesli değildim. Joe'dan gelen mesajı dinlemek istiyordum. "Violet, gerçekten çok sıkıştım."

Dudaklarını büzerek başını salladı. "Hayır, olmaz. İhtiyacını gidermek için bir süre daha bekleyebilirsin. Şu an yalnızca insanlarla tanışmaktan kaçmaya çalışıyorsun. Hadi gel." Koluma girip beni salonun ön tarafına doğru çekti.

"Bayan Mildred'i zaten tanıyoruz. Bunu neden yapıyoruz ki?"

"Sızlanmayı kes. Madem bir yetişkin olmak istiyorsun, o halde buna uygun davranmanın zamanı geldi."

Garden Club'ın dar kafalı yaşlı üyeleriyle tanışmamın bir yetişkin gibi davranmamla ne alakası olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Henryetta Garden Club üyeleriyle el sıkışma şerefine ermeden de Amerika Birleşik Devletleri'nde milyonlarca yetişkin vatandaş olduğundan emindim. Fakat Violet'ın kolumu ölümcül şekilde sarışından sıyrılmaya çalışmam olay çıkarabilirdi, ki bu da Violet açısından kesinlikle hoş olmazdı.

“Tamam,” diye homurdandım.

Sırada beklerken dişlerini sıkarak konuştu. “En azından burada olmak istiyormuşsun gibi görünebilir misin?”

Yüzüme sahte bir gülümseme kondurdum. “Bu daha iyi mi?”

Violet’ın yüzü parıldadı. “Evet.”

Violet’la yanma yaklaştığımızda Bayan Mildred yüzünü limon emmişçesine buruşturdu.

“Ne kadar güzel bir tanıtımdı Bayan Mildred.” Violet kafasını salladı. “Akşam toplantısı düzenlemeniz harika bir fikirdi. Şu yeni yüzlere baksanıza!”

Burnunu kırıştırdı. “Hepsi hoş karşılanmıyor.”

Gözlerimi devirdim.

Yüz yaşında görünen bir kadına yöneldik. Bir elli kadardı. Saçları bembeyazdı. Kuru üzüm bile onun kadar buruşuk değildi.

“Bayan Eloise?” diye bağırdı Violet, kadının yamuk yamuk elini tutarak. “Sizi kardeşimle tanıştırmak istiyorum.”

“Ne? Dişin mi?”

Violet başını salladı. “Hayır. *Kardeşim*. Kız kardeşim Rose.”

“Güller? Evet, konuşma güller hakkındaydı.”

Violet gülümseyerek diğer kadına yöneldi.

Yanından geçerken Bayan Eloise’e içten bir şekilde gülümsedim, ancak yakasında parlayan bir şey gözüme takıldı. Üzerinde bir ağaç, bir köpek ve bir kuş olan yaka rozeti.

Midem kasılarak ona geri döndüm. “Bayan Eloise, bu ne kadar güzel bir yaka rozeti!”

Şaşkın görünüyordu. “Ah?”

Violet bana yaklaştı. “Rose, güçlkle duyuyor.”

Yüzümü Violet’a döndüm. “Bunun zaten farkındayım Violet, çok teşekkür ederim. Yaka rozetiyle ilgili ondan bilgi almam gerekiyor.”

“Tanrı aşkına, neden?”

“Öyle işte, istersen sen devam et.” Garden Club kurul üyelerinin yer aldığı sıranın bir parçası olmak istemiyordum, üyelerin çoğu Bayan Eloise’in uzağında duruyor gibi görünüyordu.

Violet bir şeyler mırıldanıp diğer bir kurul üyesine selam verdi.

Yaka rozetini işaret ederek Bayan Eloise’in yanına sokuldum. “Yaka rozetiniz...” diye bağırdım. “Ne anlama geliyor?”

Kaşlarını kaldırdı. “*Yaka rozetim* mi?”

Başımı hızla salladım. “Evet!”

“Büyükkannemindi.”

Yaka rozeti onun büyükkannesine aitse en az yüz yıllık olmalıydı. “Ne anlama geliyor peki?”

“Ah?”

“Yaka rozetiniz ne *anlama* geliyor?”

“Ben...” Aksayarak uzaklaşmaya başladı.

Kolundan tutarak başımı salladım. “Hayır!” Çantamı karıştırıp yazı yazmak için bir şeyler aradım. Yanımızda duran bir sandalyenin üstünden bir broşür kapıp kalın büyük harflerle üzerine *YAKA ROZETİNİZ NE ANLAMA GELİYOR?* diye yazdıktan sonra kaldırıp ona gösterdim.

Eğildi, sonra cebinden bir okuma gözlüğü çıkarıp burunun üzerine yerleştirdi.

Vereceği cevap karşısında o kadar heyecanlıydım ki yerimde zor duruyordum.

Notu okuyan yaşlı kadının birden yüzü aydınlandı. “Ah?” İç rahatlamasıyla derin bir nefes aldım.

“Bilmiyorum.”

“Ne?” dedim tiz bir sesle.

Eğer bakışları öldürebilseydi Violet beni çoktan dondurup duvara asmış olurdu.

Bayan Eloise kolumu okşadı. “Ama sana bundan yalnızca dört kişide olduğunu söyleyebilirim. Büyükannemle en yakın üç arkadaşında.”

“En yakın arkadaşları kimlerdi?”

“Ah?”

Hayal kırıklığına kapılarak broşürün arkasına sorumu yazdım.

“Ah! Rosemary, Mary Beth Dickens, Viola Stanford.”

BU ROZETİ NEDEN TAKIYORLARDI? diye yazıp ona gösterdim.

“Bunlar arkadaşlık rozetleriydi, canım. Grup olduklarını göstermenin bir yoluydu.”

DİĞER ROZETLERİN NEREDE OLDUĞUNU BİLİYOR MUSUNUZ?

Kafasını sallarken gözlerinde üzgün bir ifade belirdi. “Hayır, sadece Roberta Malcolm’da bir tane olduğunu biliyorum. Viola onun büyükannesiydi. Roberta evlenip işe ya-

ramaz, sevimsiz Malcomların ailesine girdiğinde kendini de-
reye attı.”

Skeeter Malcolm’u çağırıyordu.

Yüzüne doğru eğildim. “Peki ya diğer ikisi?” dedim ke-
limeleri tane tane dile getirerek.

“Rosemary sanırım White isminde bir adamla evlendi.
Diğerini bilmiyorum.”

“Teşekkür ederim Bayan Eloise! Çok teşekkür ederim!”

Bayan Eloise yanağını sıktı. “Sen Henryetta tarihiyle
ilgilenen iyi bir kızsın. Burada doğup büyüdün, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet hanımefendi.”

“Bugün o genç insanlara sakın kulak verme. Senin kim
olduğunu ve nereli olduğun belirler. Henryetta senin kanın-
da var.”

Ona katılmıyordum, hem de hiç. Fakat beni anlayama-
yacaktı. Aldığım bilginin ardından ona kaba davranmak da
istemiyordum.

Konuşmacı olan Bayan Perkins’le derin bir sohbette olan
Violet’in yanına gittim. “Violet, gitmem gerekiyor. Şimdi.”

“Tanrı aşkına, hemen gitmeni gerektirecek kadar önemli
olan da ne?”

Haklıydı. Niye bu kadar acele ediyordum ki? Edindi-
ğim bilgiyi kiminle paylaşacaktım? Joe’ya anlatabilirdim
ama bu noktada beladan uzak durmamı sağlayarak beni yatış-
tırmaya çalışacağını biliyordum. Mason Deveraux’yu araya-
bilir miydim? Durumu önemseyeceğinden kuşkuluydum. Ay-
rıca affedilemez bir biçimde ona kaba davranmıştım. Yakın

zamanda benimle herhangi bir şey konuşmak isteyeceğini hiç sanmıyordum. Şaşırtıcı bir şekilde bu fark ediş birden üzülmeme neden oldu.

Bayan Perkins gözlerinde şeytani bir parıltıyla elimdeki broşüre bakıyordu.

Kaba görünen bir şeyler yazmış olup olmadığına bakmak için bakışlarımı broşüre çevirdim. Broşürün ön tarafında Bayan Perkins'in yüzü yer alıyordu, üzerine bir bıyıkla boynuz çizilmişti.

Gözlerim dehşete kapılmış bir biçimde kocaman açıldı. "Ah hayır! Ben yapmadım... ben sadece..." Durdum. Bundan sıyrılmamın hiçbir yolu yoktu. Bir sandalye sırasını işaret ettim. "Şurada bekleyeceğim."

Violet bana tek kelime etmeyerek, araya hiç girmemişim gibi Bayan Perkins'le sohbetine devam etti.

Hain.

Violet'in insanlarla selamlaşmasının sona ermesini beklerken diğer yaka rozetlerinin kimlerde olabileceğini çözmeye çalışarak artık tamamen boşalmış olan ön sıraya oturdum. Bir yanım bu durumdan rahatsızlık duyuyordu. Bilinen sadece bir tane Malcolm ailesi varsa Skeeter çoktan şüpheli listemdeydi zaten. Fakat Joe'nun sözlerini anımsıyordum. Bir yapboz parçasının bir boşluğa uygun görünmesi onun oraya ait olduğu anlamına gelmiyordu.

Son tartışmamıza rağmen Mason'ı aramayı düşündüm. Neely Kate'in yanından ayrıldıktan sonra ona ulaşmayı denemiş ama öğlen süresince mahkemede olacağını hatırla-

mıştım. Gerçi özür dileseydim bile muhtemelen beni yine dinlemek istemeyecekti, ki bu konuda onu suçlayamazdım. Fakat bana elinde yeterli kanıt olmadığı için Skeeter'ı suçlamadığından bahsetmişti. Bu bir fark yaratır mıydı? Bundan kuşkuluydum, bir yaka rozetini mesai saatleri dışında onu aramama sebep olacak kadar önemli görmeyeceğini biliyordum. Bu mevzu sabaha kadar bekleyebilirdi.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Violet suratını asarak yanıma geldi. Boşalmış kek tabağının bununla bir ilgisi olmalıydı.

“Gitmeye hazır mısınız?” diye sordu neredeyse beni hazırlıksız yakalamış gibi görünerek.

“Yeterince katlandığıma...”

Bana tek kaşı hafif kalkmış ifadesiz bir yüzle, yaramazlık yaptıklarında Ashley'yle Mikey'ye attığı bakışı attı. “Bir evet ya da hayır da iş görür Rose.”

“Evet.”

Koridora çıkarken elindeki tabağı bıraktı. Kötü ruh hali hafiflemişti ama hâlâ biraz aksiydi, bu yüzden haberi ona henüz verememiştim. Kilisenin park alanından çıkarken bunun ya şimdi ya hiç durumu olduğunu biliyordum.

Bölüm Yirmi Dört

Ellerimi kucağımda ovuşturarak omuzlarımı kaldırdım. “Violet, sana bir şey söylemem gerekiyor.”

Başını sallarken yüzünde zorlama bir gülümseme belirdi. “Hayır, önce benim sana bir şey söylemem gerekiyor.”

Homurdandım. “Bu söyleyeceğin Joe hakkındaysa duymak istemiyorum. Onu küçük görmenden sıkıldım.”

“Benimle ilgili.” Sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti.

Kulağa öylesine ciddi ve ürpermiş geliyordu ki kalbim sıkıştı. “Nedir?”

“Mike benden ayrılıyor.”

Violet sanki sıradan bir akşamüstüymüş gibi, sanki dünya bizi yutmak için ortadan ikiye yarılmamış gibi Main Sokağı’nda ilerlemeye devam etti.

“Anlamadım.”

Göğsü kabarak burnundan nefes verdi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Benden bıkmış.”

“Ah, Violet. Yalnızca zor bir dönemden geçiyorsunuz, hepsi bu.”

Ana kavşaktaki dörtlü dur işaretine yanaşıp bana bakmak üzere başını çevirdi. “Hayır. Durum bundan fazlası.”

“Ama ikiniz de çok mutluydunuz. Daha öncesinde.”

Annem ölmeden önce. Yirmi dört yaşında bir orta yaş bunalımı geçirmeden önce. Violet’ın tamzamanlı projesi olmayı bırakmadan önce. Ablam çocukluğumuzun bir yalan üzerine kurulu olduğunu fark etmeden önce.

Yanağından bir damla yaş süzüldü. “Öyle miydik? Artık bunu hatırlamıyorum bile.”

“Ama...” Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu durumu düzeltemezdim.

“O kadar *genç* yaşta evlendik ki...” Violet direksiyona doğru kapanarak iç çekti. “Daha çocuktuk. Hayattan ne beklediğimizi bırak, kim olduğumuzu bile bilmiyorduk.”

“Hayattan *ne* istiyorsun?” diye fısıldadım.

Hafifçe gülümseyerek hıçkırdı. “Bunu bilmiyorum bile. Artık kim olduğumu bilmiyorum. Mike’ın karısı, Ashley’yle Mikey’nin annesiyim ama *ben* kimim?”

Son birkaç aydır o kadar çok kim olduğumu bulmaya çalışmışım ki, bunu endişe edecek bir ailem varken yapmayı hayal dahi edemezdim.

“Onu hâlâ seviyor musun? O hâlâ seni seviyor mu?”

“Sanırım onu seviyorum ama eskisi gibi değil. O da beni sevdiğini söylüyor ama ben onun evlendiği ben değilim. İşin komik tarafı, o da benim evlendiğim adam değil ama ben hâlâ buradayım.”

Mike’ı pek çok kez zor durumda bıraktığını kabul ede-

cek ilk kişi bendim. Joe'yu kabul etmemesi. Austin Kent'le flört edencesine muhabbeti. Ama yine de...

“Bunun bir ara olduğunu söylüyor.” Acı dolu bir kahkaha attı. “Ama ikimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz.”

“Sence...” Onu daha fazla incitmeden nasıl soracağımı bilmiyordum. “Sence bir başkası mı var?”

Evimin park alanına yanaştı ama arabanın motorunu kapatmadı. “Ne? Hayır. Saçmalama. Mike'tan bahsediyoruz.”

Mike yakışıklı bir adamdı, en azından birkaç aydan beri mutsuzdu. Yasak bir ilişki Violet'ın düşündüğü kadar akla sığmaz değildi. Fakat bundan şu an bahsetmek pek de doğru görünmüyordu. “Peki o halde ne yapacaksın? Yani... iş bakımından?”

Başını direksiyona yaslayıp homurdandı. “Bilmiyorum. Senin gibi üniversiteye gitmedim.”

“Ben de annem beni eve dönmek zorunda bırakana kadar yalnızca bir buçuk sömestr gittim.”

Yüzünü buruşturarak direksiyonu tutan kolunun arkasından baktı. “Yine de ben hiç gitmedim.”

“Bir şey bulursun. Ne yapmak istiyorsun?”

Doğruldu, klasik Violet kararlılığı yüzüne yayıldı. Azalan ışıklardan yansıyan gölgeler onu daha yaşlıymış gibi gösteriyordu. “Çiçekleri severim. Sen de, ben de... ikimiz de severiz.”

“Bunun için babama teşekkür edebiliriz.”

Elini ağzına götürüp parmağını ısırđı. “Annemin evinden gelecek paranın yarısıyla kendi çiçekçi işimi açabilirim diye düşünüyordum aslında.”

“Ah.” Violet bir işi yürütme hakkında ilk şeyi bilmiyordu; zira sivri dilli olmasına rağmen şehirde zaten bir çiçekçi vardı. “Bu, işe yarayabilir...”

“Benimle birlikte bu işe girebilirsin belki.”

Ağzım açık kaldı. “Ah.”

Yüzü parladı, gözlerinde heyecanlı bir ışıltı belirdi. “Bunu bir süredir araştırıyordum. İkimiz de paramızı teminat olarak yatırırsak küçük bir iş kredisi alabiliriz. Kadınlara kendi küçük işletmelerini açmaları için kredi verdiklerini biliyor muydun?”

“Violet, bilmiyorum...”

“Belki bir fidanlık açar, çam ağacı gibi kışın satabileceğimiz bir şeyler buluruz. Belki yanında bir de hediyelik eşya dükkânı olur.”

“Violet...”

Mutluluk gözlerinden silinirken onu şimdiye kadar hiç bu kadar üzgün görmediğimi düşündüm. “Yalnızca bunu bir düşün, olur mu? Bunu tek başıma yapamam.”

“Tüm bunları ne zamandır düşünüyorsun?”

“Bir yıldır.”

Şaşkınlık içinde donup kaldım. Bu, annemin öldürülmesinden çok daha uzun bir süredir devam ediyordu. “Bana niye söylemedin?”

Başını çevirerek omuz silkti. “Mike bunun aptalca bir fikir olduğunu düşündü, bunun hakkında konuşmak istemiyordu. Ona inşaat işinin bir fidanlıkla ortak olabileceğini anlatmaya çalıştım ama bunun boş ve önemsiz bir iş olduğunu,

benim işimin çocuklarımıza bakıp evle ilgilenmek olduğunu söyledi.”

Mükemmel evle mükemmel çocukları yaratma arzusu –ihtiyacı– artık kulağa daha mantıklı geliyordu. “Violet, çok üzgünüm. Aklına koyduğun her şeyi yapabilecek yeteneğe sahipsin.”

Ellerimi sıkıca tutarak beni yanına çekti. “Bu akşam karar vermek zorunda değilsin ama bunu düşün, olur mu? DMV’deki işinden nefret ediyorsun. Bu ikimiz için de iyi olabilir.”

Ona Little Rock’a taşındığımı nasıl söyleyecektim? “Dün işten ayrılmak üzere istifamı verdim.”

“Öyle mi? Neden?”

“Suzanne’den bıkmıştım. Haklısın. O işten nefret ediyorum.”

“Peki ne yapmayı planlıyorsun?”

“Henüz karar vermedim.” Bu teknik olarak doğrudu.

“Gördün mü?” dedi heyecanlanarak. “Bu, kader!” Beni çekerek kucakladı. “Bunu bu akşam düşün, yarın vasiyetname departmanındaki görüşmemizin ardından yine konuşuruz.”

Hayatımdaki diğer tüm çılgınlıklar yüzünden neredeyse vasiyetname departmanındaki görüşmeyi unutmuştum. Bu da Violet’a evinde kalıp kalamayacağımı sormayı unuttuğumu aklıma getirdi.

Violet beni bıraktı. “Gitmem gerek. Eve vardığımda Mike’la gidişinin detaylarını konuşacağız.”

Artık ona bunu sormamın hiçbir yolu yoktu. “Çocuklara göz kulak olmamı ister misin?”

“Ah hayır. Onlara Mike’ın annesi bakıyor.”

“Kadının olan bitenden haberi var mı?”

Yüzü asıldı. “Henüz değil. Onlara Mike’ın söylemesine izin vereceğim.”

Bunun pek iyi gitmeyeceğinden emindim. “Tamam. Kendine iyi bak, bir şeye ihtiyaç duyarsan beni ara.”

“Tamam.”

“Seni seviyorum Violet.”

“Ben de seni seviyorum Rose.”

Arabadan inip onun uzaklaşmasını izledim. Dünyam altımda sallanarak her şeyi sorgulamama neden oluyordu.

Joe’yla ben Violet’la Mike gibi değildik. Buna karşın ilişkimizin yürüyeceğinden nasıl emin olabilirdim? Gerçek şu ki, hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktu. Her karar bir riskti. Sadece ihtimallerin benim tarafımda olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

İhtimaller. Mason Deveraux’ya geceyi başka bir yerde geçireceğime dair söz vermiştim. Bunun haddinden fazla tedbirli davranmak anlamına geldiği konusunda kendimi ikna etsem de, cinayet mahallinde bulunan rozetten Skeeter’ın ailesinde de olduğunu öğrenmem bunu yeniden düşünmem neden oluyordu. Nereye gidecektim? Bir otelde kalabilirdim ama çoğu köpeğime izin vermezdi. Muffy belki de Heidi Joy ve oğullarıyla kalabilirdi.

Sıkıntıyla ön kapılarını çaldım.

Heidi Joy kucığında bebeğiyle kapıyı açtı. “Merhaba, Rose! Turtan çok lezzetliydi. Çok teşekkür ederim!”

“Muffy’ye göz kulak olduğun için teşekkürler. Yaramazlık yaptı mı?”

“Ah hayır! Hiç yapmadı. Andy onlara uyku öncesi masalı anlatırker. oğlanlarla birlikte yatağa kıvrılmış durumda.”

Tereddüt ederek gülümsedim. “Heidi Joy, senden büyük bir iyilik isteyeceğim. Muffy bu akşam sizde kalabilir mi? Bir yere gitmem gerekiyor, onu yanımda götüremem.”

Göz kırptı. “O ateşli erkek arkadaşınla randevun mu var?”

Yüzüm adeta alev aldı. “Aslında...”

“Elbette kalabilir. Çocuklar buna bayılacaklar.”

“Teşekkür ederim. Sorun olmazsa öğle yemeği zamanı gelip onu alırım.”

“Eğlenmene bak ama aşırıya kaçma.”

Tekrar kızardım. Keşke Joe’yla eğlenecek olsaydım. Yarın akşam bir türlü gelemiyordu.

Ne yapmam gerektiğini düşünerek evime yöneldim. Bir çanta hazırlayıp bir otele yerleşmeliydim. Tüm o vasiyetname evrakları Violet’taydı. Benim yalnızca saat onda adliyede olmam gerekiyordu.

Ablama Henryetta’dan ayrılacağımı nasıl söyleyecektim? Onu gerçekten yalnız bırakabilir miydim? Daha önce, yanında Mike var diye düşünüyordum ama şimdi bana her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Onunla iş kurmamı istiyordu. İtiraf etmemiştim ama bir fidanlık sahibi olma fikri beni de heyecanlandırmıştı.

Peki ya Joe?

Gözlerimi yakan yaşları güçlkle bastırdım. Bu akşam bir karara varmam gerekmiyordu. Joe yarın geliyordu, ona her şeyi anlatacaktım. O, yapılacak en doğru şeyi bulmamda bana yardımcı olurdu.

Bunun yerine yeni kanıtı, bunun nasıl olup da Bruce Wayne'in davasını deęiřtirmedięini dűřündüm. Neely Kate davanın muhtemelen arřamba gűnű sona ereceęini söylemiřti. Daha fazla bilgiye sahip olmama raęmen Bruce Wayne Decker'ı yarı yolda bırakmıřtım. Joe'nun, Bruce'un soyguna teřebbűsten zaten hapse gireceęini söylemesiyle kendimi avuttum. Bulduęum herhangi bařka bir řey temyizde kullanılabılırdi. Műkemmел deęildi ama yapabileceęimin en iyisi buydu.

Yan kapının kilidini çevirip mutfağın ışığını ırmaya çalıştığımda karanlıkla karşılaştım. Dűęmeyi birkaç kez apıp kapadım. Hiçbir řey olmadı. Bir dejavu yaşadım. Kendime samaladığımı söyledim. Ampulű en son ne zaman değiştirdiğimi hatırlayamıyordum. Kesin ampul yűzűndendi. Yine de eşyalarımı alıp gitmeye istekli bir şekilde oturma odasına doğru hızla ilerledim.

Oturma odasındaki masaya çarpınca lamba yere dűřerek kırıldı. Koridorda karanlık bir figűr gűrdűęűmdе sızlanarak mutfaęa gitmek için dűndűm.

Evime biri girmişti.

Hűlű aık olan yan kapıya doğru koşarak çığlık attım. Davetsiz misafir benden daha hızlıydı. Beni mutfak masasına doğru itti ve kapıyı çarparak kapadı.

Kalbim kaburgalarımı dűvűyordu. Dıřarı ıkımam gerekiyordu. Geri çekilerek iki mutfak sandalyesini alanın ortasına fırlattım. Dűndűm, arkamdan sűrűklenen ahřap sesi yükselirken n kapıya doęru kořtum. İyi bir çıkıř yapmıřtım ama parmaklarım kilidin dilini ırmayı bir tűrlű beceremiyordu.

Bir bedenin beni kapıya yapıştırmasıyla nefesim kesildi.

“Keşke bu işe hiç bulaşmasaydın,” diye kükredi adam kulağımın dibinde.

Nefes alıp vermeye çalışırken göğsüm hızla inip yükseliyordu. “Özür dilerim! Yemin ederim işine bir daha asla burnumu sokmayacağım.”

“Bunun için artık çok geç.” Parmakları koluma batarken beni kendine doğru çevirdi.

Simsiyah giyinmiş, kafasına bir kapüşon geçirmişti. Benden çok da uzun sayılmazdı.

Bu, Frank Mitchell’ı öldüren adamdı.

Panik içimde kabarırken istemsizce, tutuşundan sıyrılmaya çalıştım.

Beni daha da sıkı tuttuğundaysa acıyla haykırdım. Benden daha güçlüydü, bu da kaçmak için daha fazla güce ihtiyacı duyacağım anlamına geliyordu.

“Bak, gerçekten özür dilerim,” dedim. “Hiçbir şey bilmiyorum. Kim olduğunu bile bilmiyorum. Eğer gidersen bundan kimseye bahsetmeyeceğim.”

“Bunun için artık çok geç.” Beni koridora doğru sürükleyince çılgılık atarak kanepenin döşemesini kavradım. Beni çekmeye devam ederken kanepede zemin boyunca kaydı.

Kanepeyi bırakmam için boştaki eliyle koluma vurdu. “Bırak!”

Ellerimi döşemeden çekmem için koluma birkaç kez daha vurması gerekti. Uzanıp kapüşonun altından yüzünü çizdim.

Kollarını indirmesiyle serbest kaldım. Mutfağa doğru koştum, alanın ortasındaki sandalyelere takıldım.

“Dur!”

Ona bir sandalye fırlattım, dengemi kaybederek tezgâha doğru düştüm. Beni saçımdan yakalayıp geri çekti.

“İmdat!” diye haykırdım. “Biri bana yardım etsin!” Bir çeşit silah bulmaya çalışarak ellerimi tezgâhın üzerine kaydırdım, uzun silindirik bir nesnede karar kaldım.

Merdanem.

Kollarım göğsüme sararak kollarımı vücuduma sabitledi ve beni koridora sürükledi.

Bacaklarını tekmelerken boğazım yanarak çığlık attım. Merdane elimdeydi ama kollarımı kıpırdatamıyordum.

Sağ elini ağzımı bastırmak için kaldırdı. “Kapa çeneni!”

Parmağını tüm gücümle ısırduğımda beni küfrederek yere itti.

Yan tarafıma dönerek ayağa kalkmaya çalıştım. “İmdat!”

Koluma uzanınca merdaneyi var gücümle savurarak yan tarafına vurdum.

İnledi, kolumu bırakarak suratına vurdu.

Kafam uyuşsa da ona tekrar vurmaya çalıştım ama koluma vurunca silahım ahşap zemin boyunca yuvarlandı.

“Bırak beni!” diye çığlık atarak bacaklarını tekmeledim.

“Rose!” diyen bir erkek sesi duyuldu, ardından ön kapı yumruklanmaya başladı.

Davetsiz misafir üstüme kapaklanıp elleriyle yüzümü örtmeye çalışırken nefesim kesildi. Dudaklarımı araladım ve tekrar ısırarak onu üzerimden atmayı denedim.

Eli kayınca derin bir nefes aldım.

“Yardım edin!”

Saldırganın yumruğu yanağıma isabet edince görüşüm kayboldu. Kurtulmak için aklımın başımda olması gerektiğini bilerek buna karşı koydum.

Kapı artık daha da şiddetli bir şekilde yumruklanıyordu. “Rose!”

Adam kapıya doğru baktı, ardından ellerini boğazıma doladı.

Arkamda bir cam kırıldı ama her şey giderek bulanıyordu. Birdenbire boğazımdaki baskı kesildi, nefes aldım.

Yana döndüm, ayaklarımın üstünde duramayacak kadar başım dönerken yerimden doğrulmaya çalıştım. Ön pencereden bir silüet yaklaştı.

Panik zihnimi bulandırırken eklemlerim sızlayarak mutfığa doğru emekledim.

“Rose!”

Bedenimi saran kollar beni kendine çekiyordu.

Ona karşı koydum, çığlıklarım boğuk bir şekilde çıkıyordu.

“Rose, benim. Güvendesin.”

Mason Deveraux’nun gölgeli yüzüne baktım, ardından bayıldım.

Bölüm Yirmi Beş

Ön verandamda kendime geldim. Aralanan gözkapaklarımın yanıp sönen kırmızı ışıkları seçebiliyordum. Mason'ın lafı dolandırmayan o sesini duydum. "Arka tarafı araştırıyorlar mı?"

"Evet."

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Verandada yatıyordum, başımın altında yumuşak bir şey duruyordu.

"Skeeter Malcolm'u alması için *hemen* birini gönderin." Mason elini saçının arasından geçirerek verandamın önündeki bahçede ileri geri dolanıyordu.

"İkimiz de bunun bir zaman kaybı olduğunu biliyoruz." Sesi tanıdım, bulanık görüşüm sesin sahibinin Dedektif Taylor olduğunu doğruladı. Kenarda durup Mason'ı temkinli bir ifadeyle izliyordu.

Mason ileri geri yürümeye son verip dedektife döndü. Sırtı bana dönük olmasına rağmen elinin altında bir cephanelik dolusu kibirli bakış olduğunu biliyor, şu an bunlardan

birini kullandığından şüpheleniyordum. “Bir kere de sadece kahrolası işini yap,” dedi Mason dişlerini sıkarak.

Dedektif bölge savcısı yardımcısının boğazına her an yapışacakmış gibi görünüyordu.

Doğrulamaya çalıştım. Hareket etmemle birlikte başıma bir ağrı saplanınca inledim.

Mason hemen dönüp iki adımda yanıma ulaştı. “Kalkmaya çalışma.” Beni omuzlarımdan nazikçe geriye itti. Başını kaldırdığında gözlerinde vahşi bir ifade vardı. “*Ambulans nerede?*”

“Ben iyiyim. Kalkmama izin ver.”

“Bilincini kaybettin, başında belirgin bir yara var. Yatman gerekiyor.” Bay Huysuz geri dönmüştü.

Elini ittim. “Hayır iyiyim. Gerçekten çok korktuğum için bayıldım. Tamam, büyük ihtimalle aynı zamanda boğazlandığım için. Fakat gerçekten iyiyim.”

Gözleri kocaman açılarak beni yere doğru itti. “Biri bana fener getirsin!”

“Ölmüyorum, kanamam yok.” Kanın yanağımdan süzüldüğünü hissettim. “Tamam, ciddi bir kanamam yok. Sadece bir sıyrık olduğuna eminim. Bırak da kalkayım.”

Şüpheli görünse de kalkmama yardım etti.

Suratımın zonklamasıyla yüzümü buruşturdum.

“Rose, lütfen...”

Ayaklarımı verandanın kenarından sarkıttım, yanağımdaki sızlayan kasları zorlamasına rağmen gülümsedim. “Görüyor musun? İyiyim işte.”

Sokakta çoktan bir kalabalık oluşmaya başlamıştı. Henryetta'nın iyi halkı muhitte olay çıkarma konusunda Rose Gardner'a güvenebilirdi. Bu geceden önce vukuatlarım hafta sonları gerçekleşmişti. Görünüşe bakılırsa, artık hafta içi gösterilerine de başlamıştım. Biletleri satmaya başlamalıyım.

“İyi olmaktan çok uzaksın. Kahretsin, burada ne işin vardı? Evinde kalmayacağına dair söz vermiştin. Bana söz vermiştin.”

“Sakinleş. Burada kalmayacaktım. Otele gitmeden önce yanıma birkaç eşya almak için uğramıştım.”

“Otel mi? *Tek başına* mı kalacaktın?”

Endişelendiği için minnettar olsam da tavrı sinir bozucuydu. “Yalnız olmamak hakkında hiçbir zaman bir şey söylemedin.”

“Ablana gideceğini söylemiştin bana.”

“Öyle yapacaktım, ta ki akşamın erken saatlerinde bana kocasının onu terk ettiğini söyleyene kadar.”

Memur Ernie uzun bir fenerle yanımıza gelip gözlerini kısarak bana baktı.

Mason feneri alıp ışığı açtı. “Sana baştan aşağı bakmak istiyorum ama ışık parlak olacağından gözlerini kapatmak isteyebilirsin.”

“Bay Deveraux...” “Kör edici ışık gözlerimi sımsıkı yum-mama neden oldu. “Bu gerçekten gerekli mi?” diye sordum sinirli bir şekilde.

“Evet,” diye homurdandı. Birkaç saniye sonra ışık yüzümden ayrıldı, elimi kaldırdığını hissettim. Gözlerimi açtığımda onu kolumu incelerken buldum.

“Ben iyiyim.”

Kolumu bırakırken şaşırtıcı derecede nazikti. “Ambulans nerede?” diye bağırdı omzunun üzerinden.

“Başka bir vakadaymış,” diye seslendi biri.

“Diğer ambulans nerede?”

“Tamircide. Bu sabah bir geyiğe çarptı.”

Mason homurdandı, ardından bana doğru döndü. “Başın dönüyor mu? Kendini bayılacak gibi hissediyor musun?”

“Hayır. Sana söyleyip duruyorum, iyiyim.”

Yine ileri geri yürümeye başladı, onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim. “Eğer seni hastanede tutmazlarsa bu akşam kalacağın bir yer bulmalıyız. Taylor’ın seni yedi yirmi dört gözetmesini sağlayacağım.”

“Bay Deveraux, aşırı tepki vermeye bir son verin.”

Durdu, benimle yüzleşmek için döndüğünde bakışları öfke saçıyordu. “Aşırı tepki mi? *Aşırı tepki mi?*” Ön kapıyı parmağıyla işaret etti. “Küvetin su doluydu. *O herif seni boğacaktı!*”

“Ne?” Başım döndüğünü hissederek sallanmaya başladım.

Hemen gelip yanıma oturdu, bir kolunu sırtıma doladı. “Özür dilerim. Tanrım, çok özür dilerim. Bunu böyle pat diye söylememeliydim.”

“Mason.” Başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Ben iyiyim. Görüyor musun?” Suyla dolu küvetin beni neden bu kadar şaşırttığından emin değildim. Neticede adam beni oturma odamın zemininde boğmaya çalışmıştı.

“Neredeyse seni kontrol etmek için uğramayacaktım. Neredeyse kapına gelmeyecektim.” Sesi çatladı.

“Neden uğradın ki?”

“Seni kontrol etmeye geldim. Ablana gittiğinden emin olmak için seni birkaç kez aradım ama yanıt vermedin. O yüzden ofisten çıktığımda bu tarafa doğru sürdüm, park alanında arabayı gördüm. Çıldırılmış olduğunu, beni karşında görünce daha da öfkeleneneceğini düşündüm. Bırak beni diye bağırdığında da neredeyse gidiyordum.”

Üzerime hazırlıklı olmadığım vahşi bir yorgunluk çökünce başımı onun omzuna yasladım. “Sorun değil. Kızgın değilim.” Neely Kate’in daha önce söyledikleri aklıma geldi. Adam arkadaş olmak istiyordu. Bu, içerik olarak, bana ne kadar yabancı gelse de iyi bir tınıya sahipti. Mason Deveraux III bencil bir adamdı. Fakat onun da kalkanlarını indirdiği anlar oluyordu. Bu gibi anlarda gördüğüm adamdan hoşlanıyordum.

“Ben... bazen söylediklerim... tam olarak...”

“Şşşt. Her şey yolunda. Teşekkürler. Hayatımı kurtardın. Bu aslında yanlış ifade ettiğin her şey için geçerli.”

Davetsiz bir misafir, Mason’ın boşluğunu kollayıp beni kaçıracaktı gibi, kolu sırtımı daha da sıkı sardı. Yanağını başımın üzerine dayadı. “Beni çok korkuttun. Eğer iki dakika geç gelmiş olsaydım...”

“Fakat buradaydın. Büyükanнемin de dediği gibi, *sonu iyi biten her şey iyidir*.”

“Ah, bunun doğru olduğunu sanmıyorum.”

“Büyükanнемe göre bilgece bir söz. O, Lafayette County’nin Kâhini olarak bilinirdi. O ne derse doğrudur.”

Mason şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakmak için döndü-

ğü sırada Joe'nun öfkeli sesi irkilmeme neden oldu. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Bunun kötü görüldüğü aşikârdı. Mason karanlık verandada yanıma oturmuş, kolunu sırtıma sarmış, yüzünü de beni öpmek üzereymiş gibi bana doğru çevirmişti.

Mason suçlu görünerek kollarını indirip yerinden doğruldu. "Düşündüğün gibi değil."

"Anlatmayı dene." Joe etrafında uğuldayan karmaşanın ortasında, bahçemde, beş adım uzağımda durmuş, iki elini de yumruk yapmıştı.

Öfkem kabardı. "Yanıma gelip Henryetta Polis Departmanı'nın yarısını evimin önünde buluyorsun, ilk fark ettiğin şey bölge savcısı yardımcısının bana haddinden fazla yakın oturması mı?"

Bir şey söylemese de bakışlarındaki öfke dinmişti.

Mason ayağa kalktı. "Biri Rose'un evine zorla girmiş. Buradaki polisler de olayı araştırıyorlar."

"Beni aramak aklına gelmedi mi?"

"Joe sakinleş." Ayağa kalkınca dizlerimin bağı çözül-
dü. Yere düşmeden önce Mason beni yakalasa da Joe hemen yanıma gelip onu uzaklaştırdı.

"Ondan uzak dur Deveraux."

Mason geri çekildi. "Seni temin ederim ki Dedektif Simmons, durum görüldüğü gibi değil."

"Bana gözünü onun üzerinden ayırmayacağını söylediginde *gerçekten* bunu mu kastediyordun?"

"Joe!" Daha önce kıskançlık yaptığını görmüştüm ama

asla bu noktaya sürüklenmemiştir. “Mason Deveraux olmasaydı şu an büyük ihtimalle ölü bir halde küvette uzanıyor olacaktım, o yüzden ona biraz saygı göster. O, hayatımı kurtardı.”

Vücudu kaskatı kesildi. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Durup dinlemeden karara varmaya bir son verirsen sana anlatacağım. Garden Club toplantısından sonra eve girdiğimde içeride biri vardı, bana saldırdı. Beni öldürmeyi amaçlıyordu. Mason ortaya çıktı, adamı korkutup kaçırdı.”

“Sen iyi misin?”

“İyiyim.”

“Peki sen burada *ne arıyordun?*” diye sordu Joe.

Mason kendini toparlamıştı, aşağılayıcı tavrı geri dönüyordu. “Sabah bana söz verdiği üzere ablasına gidip gitmediğini kontrol etmek için uğramıştım. Onun ne kadar inatçı olduğunu biliyorsundur zaten.”

“Hem de fazlasıyla,” dedi Joe meydan okur bir tavırla. “Peki onun neden Violet’larda kalacağına dair söz vermesini istedin?”

“İsmi Skeeter Malcolm’a verdiğim için kendimi sorumlu hissediyorum. Bu sabah da arabasının sileceklerine o tehdit mesajı bırakılınca...”

Joe bir adım ilerleyerek “Adını neden kahrolası Skeeter Malcolm’a verdin ki?” diye bağırdı.

Elimi Joe’nun koluna koydum. “Joe bu benim suçum, onun değil. Bilardo salonunda karşılaştık, Skeeter’ın beni köşeye kıştırdığını görüp kurtulmama yardım etti ama bunu yaparken istemeden bana Rose diye seslendi.”

“*Skeeter Malcolm’la bilardo salonunda ne arıyordun?*”

Joe’yu hiç bu kadar öfkeli görmediğim için bir adım geriledim. “Skeeter Malcolm’un kim olduğunu biliyor musun?”

“Elbette Skeeter Malcolm’un kim olduğunu biliyorum. Kim bilmez ki?”

Görünüşe göre bir tek ben.

“Dedektif Simmons,” dedi Mason, elleri iki yanında yumruk olmuştu. “Zor bir gece geçirdi, şu an bu kadar strese gerçekten ihtiyacı yok.”

“Pardon?” dedi Joe ona meydan okurcasına.

“Joe, lütfen.” Oturmaya çalıştım ama başım dönünce yeniden dengemi yitirdim.

“Rose?” Sesi yumuşayan Joe kollarını bedenime doladı.

“Kahrolası ambulans nerede?” diye bağırdı Mason. “Burası kahrolası Henryetta, lanet olası bir metropolis değil.”

“Ambulans mı?” diye sordu Joe boğulur gibi bir ses tonuyla.

“Rose saldırıya uğradı Simmons,” dedi Mason öfkeyle. “Bunun nesini anlamıyorsun?”

“İyi olduğunu söyledi.”

“Açık bir karın yarası varken de bunu söyleyeceğinden şüpheleniyorum. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Kriz geçirmeyi bırakıp *ona bakarsan* iyi olmadığını görürsün.”

Joe beni verandadaki sandalyelerden birine doğru götürüp oturmama yardımcı oldu.

Evin içinde bir ışık açılınca yansıması ön kapıdan dışarı süzüldü. Bana bakarken Joe’nun nefesi kesildi.

“Ben iyiyim Joe. Gerçekten.”

Bir polis memuru ön kapıdan dışarı çıktı. “Bay Deveraux, ışıkları hazırladık. Suç mahallini bizimle birlikte incelemek ister misiniz?”

Joe gerildi.

“Geliyorum.” Mason sert bir ifadeyle Joe’ya baktı. “İçeri girmek istediğini sanıyorum?”

Joe omzunun üzerinden açık kapıya göz atıp yeniden bana döndü. “Seni yalnız bırakmak istemiyorum.”

Sızlandım. “Lütfen gider misin? İnsanlara iyi olduğumu söylemekten sıkıldım, *ben iyiyim!*”

Mason, Memur Ernie’den başımda beklemesini rica etti. “Bir şeye ihtiyacı olursa bana haber verin.”

Memur Ernie başını sallarken normalden daha sert görünüyordu. Joe içeri girdikten sonra yanıma gelip bakışlarını bahçeye dikti. “Ambulansı kontrol ettim. Lastikleri patlamış ama kısa süre sonra burada olurlar.”

“Ambulansa ihtiyacım yok. Herkes aşırı tepki gösteriyor.” İç geçirdim, başımı eğerek avuç içlerime yasladım. Hissettiğim ağrı şiddetlenmişti.

“Size bir şeyler getirmemi ister misiniz? Bir bardak su?”

“Hayır, ben *iyiyim*.”

Joe beş dakika sonra ön kapıdan fırladı. “Rose, Muffy nerede?”

“Yan komşuda. Otele gideceğim için onu oraya bırakmıştım.” Kalabalığa göz attım. Heidi Joy’la kocası Andy kalabalığın kenarında duruyordu. Buraya taşınma kararlarını tekrar gözden geçirdiklerinden emindim.

“Tanrı’ya şükür. Onu göremeyince...”

“İçeride ne buldun?”

“Rose, bu kez bırak da polis ilgilensin.”

Sırtımı dikleştirdim. “Burası benim evim Joe. Bu *benim* başıma geldi. Bilmeye hakkım var.”

Mason ön kapıdan dışarı çıktı. Boğazını temizledi. “Polis şüphelinin arka pencereden kaçtığını söyledi, içeriye de aynı yerden girdiğini düşünüyorlar.”

Midem kasıldı. “O pencere haddinden fazla aksiyon gördü, sizce de öyle değil mi?” diyerek onlara takıldım.

Joe bana bakmadı.

“Saldırkanı henüz bulabilmiş değiller. Fakat Skeeter Malcolm’u sorgulamak üzere emniyete götürüyorlar.”

Skeeter’ın adını duyunca Bayan Eloise’den edindiğim bilgileri anımsadım. “Bekleyin. Size söyleme fırsatım olmadı. Malcolm’ların Frank Mitchell’in cinayet mahallindekine benzer bir yaka rozetine sahip olduklarını öğrendim.”

Joe iki adım geriledi. “Şuna bir son verecek misin Rose? Ne bunu yapacak niteliklere sahipsin ne de deneyime. Kendini tehlikeye attın, hem de bu akşamın olaylarının işaret ettiği üzere *gereksiz bir tehlikeye*.”

Onunla tartışacak durumda olmamama rağmen sesindeki öfke kalbimi sıkıştırıyordu. “Ben...” Joe’nun sözleriyle hissettiğim acıyı umursamamaya çalışırken sesim yitip gitti. “Ben bu bilgiyi edinmek için tehlikeli bir şey yapmadım.” Mason’ın anlayış dolu gözlerinin içine baktım. “Garden Club toplatisındayken Bayan Eloise bir yaka rozeti takıyordu, ona

bu rozeti nereden bulduğunu sordum. Büyükannesine aitmiş. Büyükannesiyle üç arkadaşı arkadaşlıklarını temsil etmek için bu rozeti takmaya karar vermişler. Bayan Eloise ne anlama geldiğini bilmiyordu ama bir tanesinin Malcolm ailesinde, diğerinin White ailesinde olduğunu söyledi, sonuncusunun kimde olduğundan emin değildi.”

“Bu iyi bir haber Rose. Teşekkürler. Bu bilgiyi ileteceğim ama polis bu konuyla ilgili seninle de konuşmak isteyecektir.”

“Taylor’la konuşacağım,” diyen Joe verandadan ayrıldı.

Onun gidişini izleyerek acımı dindirmeye çalıştım. “Beni sorguya çekmek mi istiyorlar? Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Kimse yanlış bir şey yaptığını düşünmüyor. Neler olduğuna dair ifadene ihtiyaçları var sadece.”

“Bir avukat istiyorum. Deanna’yı aramak istiyorum.”

Mason yanıma çömeldi, yüzü benimle aynı hizadaydı. “Rose, seni temin ederim, bir avukata ihtiyacın yok. İstersen sorgu sırasında yanında oturup cevaplamaman gerektiğini düşündüğüm herhangi bir şey çıkarsa sana söylerim.”

“Fakat hakkımda *soruşturma yürüten* sen olmayacak mısın?” Histerik davrandığımı biliyor olsam da kendime engel olamıyordum. Joe beni terk ediyordu.

Mason, Joe’yu izlemek için döndü. “Geri gelecek. Yalnızca bir şey yapıyormuş gibi hissetmeye ihtiyaç duyuyor.”

Yalnız kalmak istemiyordum. Düşündüğümde daha çok korkmuştum ama beni en çok korkutan, Joe’nun saçmalıklarından sıkılıp bir daha dönmemesiydi.

Mason yanımdaki sandalyeye oturup elini dizimin üzerine koydu. “Jüriye seçildiğin zamanı hatırlıyor musun? *Yeminli ifade* kısmından geçtin, öyle değil mi?”

Sakinleşmeye çalıştım. Ağlamak hiçbir şeyi çözmez ve Joe’yu kesinlikle geri getirmezdi. “Yargıç McClary buna pek sevinmemişti.”

Mason kahkaha attı. “Bu, yaşananları hafife olmak olur. Seni soruşturamam çünkü tarafsız olamam. Bunu başka birinin yapması gerekir. Fakat yemin ederim ki *sen* bir şüpheli değilsin.”

“Tamam.”

“Merak etme. Bunu kimin yaptığını bulacağız.” Sesi yavaşça yitip giderken dudakları acı çekiyormuş gibi gerildi.

Görünüşünde hakkımda endişelenmesinden daha fazlası vardı. “Bana insanları korumak istediğin için bölge savcısı yardımcısı olduğunu söylemiştin. Umursadığın birinin başına kötü bir şey mi geldi? O yüzden mi bu olay senin için bu kadar önemli?”

Doğruca karşıya bakarken başını salladı.

“Kimdi o?”

Dudaklarının kenarı acı dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kız kardeşim.”

“Durumu iyi miydi?”

Yüzünde sert bir ifade belirdi. “Hayır.”

“Ona bunu yapanı buldun mu?”

Gözlerinde karanlık bir ifadeyle bana bakmak için döndü. “Evet.”

Mason, Joe birkaç dakika sonra dönene kadar benimle oturdu, ardından ayağa kalkıp uzaklaştı. Joe'nun Mason tek-rar yanıma oturduğu için sinirlenmesini bekliyordum ama bunun yerine iç geçirip beni kollarının arasına çekti.

“Seni seviyorum Rose.”

Başımı sallayarak gözyaşlarımı bastırdım.

Ambulans ortalarda görünmeyince beni hastaneye Joe götürdü. Polis merkezine gidip ifademi vermeden önce bir saat boyunca acilde kaldım. Mason sözüne sadık kalarak sorgulama sırasında yanımda oturdu, hem de saat gece yarısını epey geçmiş olmasına rağmen. Joe ise diğer tarafımdaydı, tek kelime etmedi, sadece ben saldırının ayrıntılarını anlatırken yüzünü buruşturdu.

Dedektif Taylor gittikten sonra odada üçümüz kaldık.

Mason ellerini masanın üzerine koyup Joe'ya baktı. “Malcolm'un, masumiyetini kanıtlayan tanığı var.”

“Tabii ki var. Bu işi kendi başına yapacak hali yok.”

“Joe, Malcolm'un bu işle bir ilgisi yok, bunun sen de farkındasın.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordum ciddi ifadelerinden korku duyarak.

Mason bana döndü. “Çünkü saldırgan küveti suyla doldurdu, büyük ihtimalle bunun bir kaza gibi görünmesini amaçlıyordu.”

“Hâlâ anlamıyorum.”

“Malcolm asla böyle baştan savma iş yapan birini göndermez. Yüzünde birden fazla yara, kollarıyla bacaklarında

morluklar var. Cinayetini örtbas etmiş olsaydı bile Henryetta polisi bunun bir kaza olduğuna inanmazdı.”

Ben bundan o kadar da emin değildim. “Peki kimdi o zaman?”

Mason yutkundu, ardından elini esnetti. “Bruce Decker’in masumiyeti teorinle doğru bir iz üstünde olabilirsin.”

Joe masaya vurdu. “Onu teşvik etme Deveraux.”

“Ona yalan söylemeyecek kadar saygı duyuyorum. Sen aynıısını söyleyebilir misin?”

Kalbim bir an tekledi. Ne demek istiyordu?

Mason sözlerine devam etti. “Kim olduğunu bilmiyoruz. Fakat Malcolm’un saldırıyla ilgisi yoksa araştırmalarınla başka birinin canını sıktığını varsaymak zorundayız. Yarın yargıçtan kısa bir ara vermesini isteyeceğim, bu sayede bildiklerin hakkında seni sorgulayabiliriz.”

Daha fazla sorgulama mı? Yine de Mason, Bruce Decker’in masumiyeti hakkında kanıtlarımın dinleyeceğini ima etmişti. İstedğim de bu değil miydi?

“Sonra da işi bitiyor,” dedi Joe. “Bu karmaşadan tamamen sıyrılacak.”

Mason başıyla onayladı. “Onu bu geceyi geçirmesi için bir yere götür, sabah dokuzda da yargıcın odasına getir.”

Joe ayağa kalkıp elimi tuttu. “Hadi gel. Uyumaya ihtiyacın var.”

Bir daha uyuyacağımdan kuşkuluydum. Arabasına bindiğimizde hemen bir otele sürdü. Otel görevlisi sabahın ikisinde oda tutmamızı garip bulduysa bile bunu hiç belli etmedi.

Joe odanın kapısını kapatıp her iki kilidi de çevirdi, silahını komodinin üzerine koymadan önce etrafına bakındı.

“Ona ihtiyaç duyacağını düşünüyor musun?” diye sordum silahını işaret ederek.

“Evet, sana bunu yapan piç kurusunu bulursam.”

Yanına gidip kollarımı boynuna doladım, vücudumu göğsüne doğru bastırdım.

Yüzünü omzuma gömdü. “Mason Deveraux ortaya çıkmıyordu...”

“Biliyorum ama çıktı. Evime o kadar çabuk nasıl geldin?”

“Sesli mesajımı dinlemedin mi?”

“Hayır, Bayan Eloise’den rozet hakkında bilgi aldım, yanlışlıkla misafir konuşmacıya hakaret ettim, sonra Mike’ın Violet’ı terk ettiğini öğrendim, dikkatim dağıldı.”

“Yani kısaca senin için sıradan bir geceydi?”

Omuz silktim. “Sanırım.”

“Mesajımda bu akşam geleceğimden bahsediyordum. Yarın Magnolia’da üzerinde çalışmam gereken bir mesele var. Henryetta’ya Little Rock’tan daha yakın olduğu için gelip akşamı seninle beraber geçirmeye karar verdim.”

Onu öptüm. “Ne mutlu bana.”

“Hadi seni şu kıyafetlerden kurtarıp yatağa yatıralım.”

“Pijamalarım yok.”

“Ben seni sıcak tutarım.”

Neredeyse hiç havamda olmadığını söyleyerek ona karşı çıkacaktım ama amacının bu olmadığından oldukça emindim.

Soyunup örtülerin altına girmeme yardım etti, ardından ayakkabılarıyla kot pantolonunu çıkardı, yanıma uzanıp beni kollarının arasına çekti.

“Seninle hiçbir an sıkıcı değil.”

Bunun bir iltifat olduğunu sanmıyordum.

Birkaç dakika boyunca karanlıkta uzandık, Joe’nun istikrarlı kalp atışı kulağıma vuruyordu.

“Mike, Violet’ı terk etti demek?”

“Evet.” Hay aksi. Ablamı arayıp neler olduğunu anlatmamıştım. Bu gece yaşananları başkasından duymamasını umuyordum.

“Sorunları olduğunu biliyordum ama bunun olacağını hiç düşünmemiştim.”

“Ben de. Kendi işini kurmayı planlıyor. Hediyecek eşya satan bir fidanlık.”

Bir an için sessiz kaldı. “Sen iyi misin Rose? Gerçekten?”

“Şu an iyiyim. Seninle beraberken her zaman iyiyim.”

“Seni kaybetmek istemiyorum.”

“Benden kolayca kurtulamayacağın kadar inatçıyım.”

Hafif bir kahkaha atınca nefesi yüzümün yan tarafına düşen saçları uçuşturdu. “Seni seviyorum.” Nefes alıp verişini yavaşladı, kısa süre içinde de uyuyakaldı.

Saatler boyunca uyanık kaldım, gecenin görüntülerini aklımdan çıkarmaya çalıştım. Sonunda uykuya çekildiğim sırada Mason Deveraux’nun Joe’ya bakarkenki yüzü ve *ona yalan söylemeyecek kadar saygı duyuyorum, sen aynısını söyleyebilir misin* sözleri belirdi zihnimde.

Joe bana yalan mı söylemişti? Bana ne hakkında yalan söylemesi gerekmişti?

Ertesi gün kalktığımda Joe yatağın yanındaki sandalyeye oturmuş, bilgisayarında çalışıyordu.

“Saat kaç?”

Başını kaldırıp bana baktı, ardından bilgisayarına göz attı. “Dokuz.”

“Gidip yargıçla buluşmam gerekmiyor muydu?”

“Görüşme günün ilerleyen saatlerine ertelendi.”

“Ah.” Yerimden doğrulup inledim. Bütün vücudum ağırıyordu. “Magnolia’ya gitmen gerekmiyor muydu?”

“O işi bir başkası hallediyor.”

Gözlerimi kapadım, içimde yoğun bir suçluluk duygusu kabardı. Benim yüzümden işini kaybetmemesi bir mucizeydi. O kadar garip davranıyordu ki belki de bana hâlâ kızgındı. “Yine de adliyeye gitmem gerekiyor. Saat onda şu vasiyetname görüşmesi var.”

“Henryetta polisiyle bir randevum var, geçerken seni de bırakırım, belki sonra Violet’la eve gidersin.”

Başımı salladım. “Tamam.”

Sandalyesinde dönüp bacaklarına doğru eğildi. “Neden beni arayıp neler olduğunu anlatmadın?”

“Hangi kısmı?”

Ayağa kalktı. “*Hangi kısım* diye sormana gerek yok. Neden beni aramadın?”

“Bilmiyorum...”

Yanıma oturdu. “Evet, biliyorsun. Bunların hoşuma gitmeyeceğini biliyordun. Pervasız ve sorumsuzca davrandın.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Haklıydı.

“Tanrı’ya şükür Little Rock’a taşıyorsun, bu sayede senin için günün her dakikası endişelenmeyeceğim.”

Henryetta’dan ayrılma düşüncesi içimi bir anda panik hissiyle doldurdu. Violet’ı nasıl terk edecektim? “Joe...”

Gözleri kocaman açıldı. “Little Rock’a taşınacaksın, değil mi?”

Çarşafı yumruk yaparken bakışlarımı ellerime odakladım. “Violet şimdi tek başına ve...”

Sesi sertleşti. “Peki bu kimin suçu Rose?”

Gözlerimi kapadım. “Biliyorum.”

“Sana bir gün bir seçim yapmak zorunda kalacağını söylemiştim.”

Kalbim burkuluyordu. Dünya üzerinde en çok sevdiğim iki insan arasında nasıl bir seçim yapabilirdim ki? “Onun içinde hep kötüyü gördüğünü biliyorum ama sana yemin ederim ki içinde bir o kadar da iyi var. Annemle geçen onca seneyi onsuz atlatamazdım. O beni annemden ve diğer herkesten korudu.”

Saçımı okşayarak sesini alçalttı. “Her ikinizin de onun seni koruduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama o seni sadece boğuyordu. Korkularınla, etrafındaki dedikodularla yüzleşmen yerine seni saklıyordu. Seni münzevi gibi saklamak sende bir sorun olduğu fikrini destekliyordu sadece; sende hiçbir sorun yok Rose.”

Joe buna inanan ilk insanlardan biriydi. Gözyaşlarıma hâkim olamadım. “O beni seviyor.”

Bana iyice sokuldu, gözlerinde içten bir ifade belirmişti. “Ben de seni seviyorum.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum. Sensiz acınası haldeyim ama onun tek başına nelerle yüzleştiğini bilirken yine acınası halde olacağım.”

“Bu kararı vermek zorundasın. Bu kararı senin için ne ben verebilirim ne de Violet.”

Beni nazıkçe sırtüstü yatırıp sevecen bir biçimde öpünce katıla katıla ağlamaya başladım.

“Bunun seni üzmemesi gerekiyordu.”

Onu kaybediyordum. Onun parmaklarımın arasından kaydığını hissedebiliyordum. “Seni o kadar çok seviyorum ki...”

Yan yatmış bir halde parmağını yanağımla boğazımdaki yaraların üzerinde gezdirdi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. “Bunu yapmaya devam edebileceğimi sanmıyorum. Senin hakkında böylesine endişelenmeye. Nelere bulaştığın hakkında endişelenmeye. Birinin beni arayıp öldüğünü söylemesinden endişelenmeye.”

“Özür dilerim.” Boğazım düğümlendi.

“Seni seviyorum. Seni ne kadar çok sevdiğimden haberin var mı?”

Geçen akşam gözlerinde gördüğüm korku bana beni ne kadar sevdiğini göstermişti.

“Ben yapamadım... denedim...”

Üzgün bir biçimde gülümsedi. “Biliyorum. Buna engel olamıyorsun. Bu sensin. Âşık olduğum karmaşa yığını. Sen-

den, sana âşık olmama sebep olan şeyleri değiştirmeni nasıl isteyebilirim?”

“Özür dilerim.”

Eğilip beni öptü, eli yanağımı okşarken yaralarımдан özenle sakınıyordu. Korku ve çaresizlik içinde öpücüklerine karşılık verdim. Daha önce hiç paylaşmadığımız bir sevecenlikle seviştik, tüm bu zaman zarfında ağladım çünkü *ne olduğunu* biliyordum.

Joe bana hoşça kal diyordu.

Bölüm Yirmi Altı

Vasiyetname görüşmesine geç kalmıştım ama bu umurunda değildi. Annemin isteğini yerine getiren Violet'tı. Bana kalan tek şey, öz annemden bıraktığı kutuydu. Hiçbirini önemsemiyordum. Annemin evinden taşınma konusunda isteksizlik duymuştum ama artık bunun *ne olduğunu* biliyordum: değişiklik korkusu. Hayatımın çoğunu korku içinde yaşayarak geçirmiştım. Neden bu sefer farklı davranacaktım ki?

Salona usulca girip Violet'ın yanına oturdum. Dün gece üzerimde olan kıyafetleri görünce bana öfkeli bir bakış attı. Fakat yara berelerim onu şaşırtmışa benzemiyordu. Bu da saldırıyı bir başkasından öğrendiği anlamına geliyordu.

Daha sonra bir sürü azar işitecektim.

Ancak yargıç yaralarımı inceleyip davayı durdurdu. "Burası vasiyetname mahkemesi. Suç mahkemesi üçüncü katta."

"Ben doğru yerdeyim. Agnes Gardner benim annemdi."

Kaşlarını kaldırdı ama onu görmezden geldiğimi fark edince işine geri döndü.

Aklım, Bayan Eloise'in önceki gece taktığı yaka roze-tine kaydı. Kütüphaneye gidip Bayan Eloise'in büyükanne-siyle arkadaşlarını araştırmaya karar verdim. Henryetta Ta-rih Kurumu, vatandaşlarının tarihlerini kaydetmekten gurur duyardı. Diğer kadınların kimlerle evlendiğini, çocuklarının kim olduğunu bulabilirsem White ailesini de bulabilirdim. Belki de onlar kayıp rozetin kimde olduğunu bilirlerdi.

Bu meselenin dışında kalmam gerektiğini biliyordum. Mason artık bana inandığına göre bu işle polisin ilgilen-mesine izin vermeliydim. Kendimi tutamayıp gülümseyin-ce Violet'tan bir başka öfkeli bakış çektim üzerime. İşleri polise bırakmak kötü bir fikirdi. Yine de Mason bulduğum ipuçlarını takip etmelerini sağlayabilirdi. Özellikle de Ske-eter Malcolm'un bu işle ilgisi olmadığından bu kadar emin gözükrken.

Hem halka açık bir kütüphaneye gitmek suç muydu?

Ayrıca Little Rock'a taşınma konusunda bir karar ver-mem gerekiyordu. Fakat Joe haklıydı. Ben bir karmaşa yu-mağıydım. İster Henryetta ister Little Rock olsun, nerede yaşarsam yaşayayım belayı bulacağımdan şüpheleniyor-dum. Aramıza giren de bulduğum belaydı.

Değişmek istiyor muydum?

Bütün hayatımı annemi mutlu etmeye çalışarak geçir-miştim. Hayatımın geri kalanını Joe'yu mutlu etmeye çalışarak geçirmek istiyor muydum?

Cevabı bilerek inledim. Bunu kabul etmek istemiyor-dum. Joe başıma gelen en iyi şeydi. Bunu gerçekten yok mu sayacaktım?

Cevaplanması gereken daha acil soruysa, bu öğleden sonra Little Rock’a Joe’yla gidip gitmeyeceğimdi. Hâlâ gelmemi istiyor muydu?

Görüşme sona erdiğinde Violet’la koridorda gayrimenkul avukatıyla tanıştık. Hayatımın avukatlar ve yargıçlarla dolu olduğunu fark ettim. Bu işi yapmasa da Joe bile bir avukattı.

“Temasta kalalım Bayan Beauregard.” Avukat, Violet’la konuşurken yaralarımı görünce yüzünü buruşturdu.

Adam köşeyi döndükten sonra Violet bana doğru döndü. “Bir sürü açıklama yapman gerekiyor Rose Anne Gardner.”

“Tamam ama burada olmaz.”

“Peki. Yolun karşısındaki kafeye gidebiliriz.”

“Tamam.”

Çıkışa doğru ilerlediğimiz sırada Mason ön kapıdan içeri girdi.

“Rose!”

Violet önce ona, sonra bana baktı. “Onu tanıyor musun?”

“Evet, o Mason. Mason Deveraux. Bölge savcısı yardımcısı.”

“Bölge savcısı yardımcısıyla senli benli mi konuşuyorsun?”

Yanımıza gelirken Mason’ın gözleri kocaman açıldı. “Bunun mümkün olacağını sanmıyordum ama dün akşamdan daha kötü görünüyorsun.”

Kaşlarımı çattım. “Daha önceki kahramanca davranışlarınızdan ötürü bu beyanınızın kabalığını görmezden geleceğim Bay Deveraux.”

Violet'ın nefesi kesildi. "Rose!"

"Sorun yok." Mason kahkaha attı. "Sosyal ilişkilerimde kaba ve düşmanca davrandığım bilinen bir gerçek." Violet'a göz kırptı.

Mason Deveraux göz mü kırpmıştı?

"Bu, ablam Violet Beauregard. Violet, bu da Mason Deveraux, kurtarıcım."

Mason'ın yüzü kızardı. Bu kimin aklına gelirdi?

Violet'm elini sıkarken sırttı. "Rose abartıyor."

"Hayatımı iki kez kurtardığın düşünülürse..."

"İçtikten sonra araba kullanmayı planlamadığın hesaba katılırsa ilk seferin sayılacağını sanmıyorum. Blöfümü kastettiğini düşünmeyi yeğlerim."

Violet, Mason'ı aç gözlerle, sanki bir New York bifte-ğiymiş gibi izliyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum Bay Deveraux."

"Ben de öyle Bayan Beauregard." Bana bakarak sırttı. "Görüyor musunuz Bayan Gardner, kibarca sohbet edebiliyorum. Lütfen bunu adliyedeki arkadaşlarınıza söylemeyi unutmayın."

Kahkaha attım. Bu yeni Bay Deveraux hoş bir değişiklikti.

İfadesi birden ciddileşti. "Bugün nasılsın? Gerçekten kendini nasıl hissediyorsun?"

Hayatım boyunca kendimi ne fiziksel ne de duygusal olarak bu kadar kötü hissetmiştim. "Ben iyiyim."

"Yarın Little Rock'a gidecek misin?"

Violet cevabımı bekleyerek donup kaldı.

Bakışlarımı yere dikip ona ne diyeceğimi düşündüm. Sonunda başımı kaldırıp gözlerimde yaşlarla, “Bilmiyorum,” dedim.

Mason beni birkaç saniye süzdükten sonra, “Anlıyorum,” dedi.

“Bu konuyu daha sonra konuşabilir miyiz?” Adliyenin lobisinde kriz geçirmek üzereydim. Son birkaç gün içinde bir ömre yetecek kadar utanç yaşamıştım.

“Elbette. Öğleden sonra yargıçla buluştuğumuzda konuşabiliriz. Fakat Little Rock’a gitmeyeceksen başka ayarlamalar yapmamız gerekecek.”

Başımı salladım. “Tamam.”

“Yargıcın bizi ne zaman göreceğini öğrendiğimde seni ararım. O zamana kadar bir şeye ihtiyacın olursa bana ulaş. Acil bir durumsa, ceptelefonumdan cevap alamazsan ofisi mi ara. Aradığında bana ulaşmaları gerektiğini biliyorlar.”

“Tamam.”

“Bu konuda ciddiym Rose. Ayrıca beladan uzak dur.”

“Öğleden sonrayı kütüphanede geçirmeyi düşünüyordum.”

Bana inanmıyormuşçasına gözlerini kısarak baktı.

“Kütüphanede ne gibi bir belaya bulaşabilirim?”

Yüzünü buruşturdu. “Dürüst olmak gerekirse, söz konusu sen olduğunda bunu kim bilebilir? Sadece dikkatli ol.” Violet’a dönüp gülümsedi. “Sizinle tanışmak hoştu Bayan Beauregard ama bir görüşmeye geciktim. Rose, seninle bu öğleden sonra görüşürüz.”

Violet onun gidişini izlerken beni omzuyla dürttü. “Başın o kadar büyük bir belada ki.”

“Neden? Bu sefer ne yaptım?”

“Bana onun hakkında ya da seni kurtarması hakkında hiçbir şey anlatmamış olmana inanamıyorum. Açıklayacak çok şeyin var.”

“Anlatacak bir şey yoktu.”

Binadan çıkarken kaşlarını inanmaz bir ifadeyle kaldırdı.

“O, bölge savcısı yardımcısı. Mahkemeye saygısızlıktan suçlu bulunduğumda Joe’yla birlikte beni hapisten çıkardı. Pazartesi gecesi bilardo salonunda ortaya çıkıp beni sıkıntılı bir durumdan kurtardı.”

“Peki bilardo salonunda ne işin vardı?”

“Bilmek istediğini sanmıyorum.”

Kahvelerimizi alıp oturana kadar Violet konunun üzerinde durmadı. Ona bilardo salonuna gitmemden, Mason’ın yanlışlıkla Skeeter Malcolm’a adımı söylemesinden, Mason’ın Skeeter’in bana zarar vermeye çalışması hakkındaki endişesinden bahsettim.

“Skeeter Malcolm’u sorguya çekerken aklından ne geçiyordu? Sen aklını mı yitirdin?”

“Sen Skeeter Malcolm’un kim olduğunu biliyor musun?”

Gözlerini devirdi. “Kim bilmiyor ki?”

İnledim. Bu noktada yedi yaşındaki Andy Junior’ın bile o adamı tanıdığına bahse girebilirdim.

“Peki neden bana kalacak bir yere ihtiyacın olduğunu söylemedin?”

“Kendi sorunlarınla uğraşıyordun. Benimkilerin de kapının önüne bırakılmasına ihtiyacın yoktu.”

“Ama dün gece...”

“Violet, bana Mike’ın seni terk ettiğini, eve gidip bu sorunu çözeceğini söylemiştin. Rollerini değişseydik bende kalmayı teklif eder miydin?”

“Sanırım etmezdim.” Pencereden dışarı bir bakış atıp sonra tekrar bana döndü. “Şimdi bana dün akşam neler olduğunu anlat.”

Ona ayrıntıları atlayarak yaşananları anlattım, fazla üzülmesini istemiyordum. Paylaştığım birkaç ayrıntı renginin solmasına yetmişti zaten.

Violet titreyen dudaklarını ısırdı. “Neredeyse öldürüyordun.”

“İyiyim. Mason sayesinde.”

“O yüzden mi Little Rock’a gidecektin?”

“Nedenlerden biri de o.”

Violet bekledi.

“Joe onunla birlikte Little Rock’a taşınmamı istedi.”

Bağırmasını ya da tartışmasını bekliyordum. Bunun yerine derin bir nefes alarak masanın üzerindeki ellerine baktı. “Bana ne zaman söyleyecektin?”

“Sana dün akşam söyleyecektim ama Mike’ı anlatınca...”

“Peki o zaman yarın neden gitmiyorsun?”

“Bu biraz karışık.”

Başını kaldırıp üzgün gözlerle bana bakarken dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. “Biberonlar, bebek bez-

leri, uykusuz gecelerden sonra beynim *tamamen* pelteye dönmedi. Anlatmayı dene.”

Kahve fincanını elimde çevirdim. “Senden ayrılamam Violet.”

“Rose...”

“Bana Mike’ı anlatmadan önce senden ayrılmayı düşünmek yeterince zordu zaten, bir de şimdi... bana ihtiyacın var.”

Violet masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Benim yüzümden kalamazsın. Kalırsan, bu tıpkı annemin sana kendini suçlu hissettirip kendine baktırması gibi olacak. Ondan nefret etmiş, kendini kapana kısılmış hissetmiştin. Benden nefret etmeni istemiyorum.”

“Geçen hafta bana gitmemden ya da uzağa taşınmamdan korktuğunu söylemiştin.”

“Öyleydi, hâlâ öyle. Fakat senin mutlu olmanı istiyorum.”

“Fidanlık ne olacak?”

Gözleri üzüntüyle doldu. “O benim hayalim, senin değil.”

Bu konuda düşündükçe o kadar kararsız kalıyordum ki.

“Seni burada tutan başka ne var Rose? Bunu yüzünden anlayabiliyorum.”

“Joe’nun olmamı istediği kişi miyim bilmiyorum.”

“Sen neden bahsediyorsun? O adam seni içine çektiği havadan bile daha çok seviyor.”

“Onun yanına taşınmamı istemesinin nedenlerinden biri de beni gözünün önünde tutacak olması, bu sayede de beladan uzak duracak olmam. Fakat Little Rock’ta hiçbir şey olmayacağını garanti edemem. Ya oraya taşındığımda benden sıkıldığını fark edersem? O zaman ne yapacağım?”

“Senden sıkılacağı falan yok.”

Haklı olduğunu umuyordum.

“Seni burada tutan başka bir şey daha var. O nedir?”

Zihnimin gerisinde bir rahatsızlık vardı ama Joe’nun bu sabah söylediği bir şey onu ileriye itti. “Taşınarak belki de sorunlarımdan kaçmaya çalışıyorumdur.”

Violet kahvesinden bir yudum alıp bekledi.

“Taşınırsam, geçmişimizin bütün bu acılarından kaçabilirim başka biri olabilirim sanıyordum ama artık bundan o kadar da emin değilim. Belki de başka bir yerin Rose’u olmadan önce Henryetta’nın Rose Gardner’ı olmayı sevip bunu kabul etmeliyim.”

“O zaman belki de bir cevabın vardır.”

Yanaklarımdan yaşlar süzülürken dudağımı ısırıldım. “Joe’yu kaybedeceğim.”

Tekrar elimi tuttu. “Seni yeterince seviyorsa anlayacaktır.”
Anlar mıydı?

“Seni bırakacak kadar aptalsa zaten seni hak etmiyor demektir. Endişelenme Rose, seçebileceğin pek çok erkek var.”

Gözyaşları arasında bir kahkaha patlattım. “Bana ayarladığın o randevudaki gibi mi? Steve, namı diğer Pillsbury Doughboy?”

Ezilip büzüldü. “Hayır, bundan ömrümün sonuna kadar pişmanlık duyacağım ama Austin Kent olabilir mesela.”

“Austin Kent’le ilgilenmiyorum.”

“Elbette ilgilenmiyorsun. Senin gözün sadece Joe’yu görüyor. Fakat kendini bekâr konumunda bulursan seni temin ederim ki diğer erkekler de ilgini çekecektir.”

Eğilip ona sarıldım. “Teşekkürler.”

“Ablalar ne içindir? Belki de hayatımın bu denli sarsılması bazı şeylere farklı bakmama yardımcı olmuştur. Seni seviyorum Rose. Mutlu olmanı istiyorum.”

“Teşekkür ederim Vi. Ben de seni seviyorum.”

“Gidip çocukları almam gerekiyor. Benimle birlikte eve gelmen gerekmiyor muydu?”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

Gülümsedi. “Joe bana mesaj yolladı.”

“Evet. Fakat Neely Kate’le öğle yemeği yiyip kütüphaneye uğramak istiyorum.”

“Bunun güvenli olduğundan emin misin?”

“Mason’a kütüphaneden bahsettiğimi duydun, o beni durdurmaya çalışmadı.”

Ayağa kalktı. “Tamam. Seni herhangi bir yere bırakmamı ister misin?”

“Hayır, kahvem bitmedi, Neely Kate büyük ihtimalle erken bir öğlen yemeğini kaldırabilir. Sonra da kütüphaneye yürüyerek giderim. Zaten sadece iki sokak ötede, etrafında bir sürü insan var. İyi olacağım.”

“İhtiyaç duyarsan beni ara.”

“Teşekkür ederim.”

Violet arabasına doğru yürürken pencereden onu izledim. Davranışındaki değişiklik beni şaşırtmıştı. Joe büyük ihtimalle Violet’la eve gitmediğim için sinirlenecekti. Kalbim ağırlaşarak iç geçirdim. Devamlı uzayan listeme ekleyecek bir hata daha. Fakat yarın Little Rock’a gitmeye karar verir-

sem diye Neely Kate'le son bir öğle yemeği yemeyi gerçekten istiyordum.

Neely Kate'e mesaj çekip nerede olduğumu, o müsait olduğunda buradan hemen çıkacağımı söyledim. Birkaç dakika sonra cevap verdi, Jimmy'nin dışarıda olduğunu, çıkabileceği zamanı haber vereceğini belirtti.

Zamanımı geleceğim hakkında kafa yorarak geçirebileceğimi düşündüm. Little Rock'a gitme, Henryetta'da kalma nedenlerimi içeren bir liste çıkarmaya karar verdim. Kahve fişini alıp Little Rock listesini çıkarmaya başladığımda yirmi dokuz neden buldum.

Her sabah Joe'yla uyanmak. Böcekleri öldürecek birinin olması. Gerçekten çok güzel yemek yapıyor. Muffy'yle arası iyi. Bana sarılmasına bayılıyorum. Harika bir adam. Bulaşıkları yıkamama yardım ediyor. Bazen bana benden daha çok inanıyor. Arabama benzin koyuyor. Benim için çimleri biçiyor. Boya yapmama yardım ediyor ve bundan hoşlandığını söylüyor. Benimle birlikte yeni şeyler denemeyi seviyor. Sadece benimle birlikte olmak ona yetiyor. Ashley ve Mikey'yle oynamaktan keyif alıyor. Yürüyüşe çıktığımızda elimi tutuyor.

Horlamıyor. Ayaklarımı ovuyor. Sırt masajı yapıyor. Düşünceli biri. Çok yakışıklı bir erkek. Güzel olduğumu düşünüyor. Sorunlarımı çözmemde bana yardımcı oluyor. Benim akıllı olduğumu düşünüyor. Gördüğüm görüntüler onu utandırmıyor. Beni seviyor. Birlikte olmadığımız zamanlarda beni özler. Bir gün kendi ailesini kurmak istiyor. Beni mutlu ediyor.

Onsuz berbat bir haldeyim.

Fişi ters çevirip Henryetta’da kalma nedenlerime başladığımda ilkinin bulana kadar kâğıda beş dakika baktım. İlk sebebi yazdığımda gözlerim yaşlarla doldu, kuşkuya yer bırakmadan kararımı verdiğimi anladım.

Yaşlarla bulanık görüşümle o üç kelimeye baktığımda hayatımın en büyük hatasını yaptığımdan emindim.

Henüz hazır değilim.

Gözyaşlarımı bastırarak Joe’yu aramak üzere ceptelefonumu elime aldım. Artık kararımı verdiğim için ona en kısa sürede haber vermem gerektiğini hissediyordum. Telefonu çalmaya başladığında kahveye bir adamın girdiğini gördüm. Neely Kate’in patronu Jimmy DeWade kolunun altına sıkıştırdığı katlanmış bir gazeteyle dükkânın giriş kısmında durdu. Etrafına bakındığında göz göze geldik. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılsa da bakışları buz gibiydi. Yüzünün yan tarafındaki çizikleri gördüğümde nefesim kesildi, başım dönmeye başladı.

Joe’nun sesli mesaj servisi devreye girdiğinde donup kalmış haldeydim.

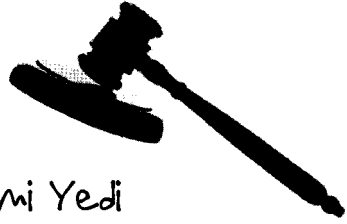
Jimmy DeWade. *Duane.*

“O burada,” dedim hırıltılı bir ses tonuyla, Jimmy gelip telefonu elimden almadan önce. Sersemlemiş, tepki vermekte geç kalmıştım. Jimmy aramayı sonlandırdı, telefonu ceketinin ön cebine koyduktan sonra karşıma geçip oturdu.

“Seninle burada karşılaşmak ne güzel bir tesadüf.”

Nefes alıp verişimi hâlâ düzene sokmaya çalışıyordum.

Jimmy sırtınca yanağındaki çizikler gerildi. “Konuşmamızın zamanı geldi sanırım.”

Bölüm Yirmi Yedi

Jimmy'nin dudakları orantısız bir şekilde kıvrıldı. Masada duran eli tedirginliğini ele vererek seçirdi.

Gördüğüm görüntüyle uyuşan kolundaki yara izini fark ettim. Önceki gün niçin ona daha yakından bakmamıştım ki?

“Gün ışığında söyleyecek bir şeyin yok mu?” Kolunun altına sıkıştırdığı gazeteyi alıp masanın üstüne koydu, bir ucunu kaldırarak arasındaki tabancayı gözler önüne serdi. “Sakin aptalca bir şey yapmaya kalkma. Kazara başka birinin yaralanmasını istemeyiz.”

“Bu asla yanına kâr kalmayacak Jimmy.”

“Tatlım, bu dediğin o kadar klişe ki. Gerçekten. Senden daha iyisini beklerdim ama fark etmediysen belirtiyim, bu iş çoktan yanıma kâr kaldı. Tek yapmam gereken, daha fazla konuşmamı sağlamak.”

Cebinde duran ceptelefonum çalınca gözleri öfke ve endişeyle doldu.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Dün gece bu adamla

karanlıkta boğuşmuştum. Tek başıma. O halde şimdi niye korkuyordum ki? Derin bir nefes aldım. Gelen aramayı bana yardımcı olması için kullanabilirdim. “Muhtemelen arayan erkek arkadaşım. Eyalet polis dedektifi. Yalnızca birkaç blok ötedeki Henryetta Polis Departmanı’nda. Cevap vermezsem buraya gelip beni kontrol eder.”

Jimmy silahına doğru baktı.

“Biliyor musun, şimdi gidersen avantajlı taraf olabilirsin. Hatta ceptelefonumu almana bile izin veririm. Bu ay hattımda epey dakika birikti.” Bu bir yalandı. Dakikalarımın çoğunu Joe’yla konuşarak harcamıştım.

Cebine uzanıp arayan kişiye baktı. “Mason Deveraux.”

Nabzım şakağımda zonkladı. “Kendisi bölge savcısı yardımcısı.”

Homurdanarak bir tuşa bastı, sessize alarak telefonu masaya bıraktı. “Mason Deveraux’nun kim olduğunu biliyorum. Asıl soru, seni niçin arıyor?”

“Mahkeme salonunda olmamı bekliyordu. Gitmezsem peşime polisleri takar.”

Şüphe duyan bir ifadeyle başını oynattı. “Sana inanmıyorum.”

En tatlı gülümsememi takındım. “İstersen arayıp ona sorabilirsin.”

“Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Bana inanmadığınızı söyledin. Bu sayede yalan söylemediğimi anlarsın.”

Telefon tekrar çaldı.

“Yüce Tanrım. Çağrı merkezi işi mi yürütüyorsun?” diye sordu tiksinti yüklü bir ifadeyle. Telefonu alıp arayana baktı. “Joe.”

Tekrar gülümsedim. “Erkek arkadaşım. Eyalet polisinden.”

“Bunu zaten söylemiştin.”

“Kimin kim olduğunu bilmen için sana yardımcı olmaya çalışıyorum yalnızca.”

Gözlerini ovuşturdu, kolunu indirip gazeteye uzandığında arka kapıya doğru koşmak üzere yerinden fırlayacak oldum. “Bunu aklından bile geçirme.”

“İşemem gerekiyor.”

“Hayır, gerekmiyor.”

“Gerçekten. Yemin ederim. Yüksük gibi bir mesanem var, kahve içince hemen *çişim geliyor*.”

“Bekleyebilirsin.”

“Yaşanacak kazalardan sorumlu olmam,” diye homurdandım. Fakat burada ne kadar uzun oturursak o kadar süre hayatta kalırdım. *Konuşmamızın zamanı geldi* dediğinde aklında ne olduğunu anlamamın bir yolu yoktu, ancak önceki gece beni öldürmeye çalışmış olması oldukça iyi bir fikir vermişti.

Beklemek iyiydi ama burada olduğumu bilen tek kişi Violet’tı. Hayır, Neely Kate de biliyordu, benimle öğle yemeği için buluşacaktı. Neely Kate’in Jimmy ofise dönene kadar gelmeyeceğini fark ettiğimde neredeyse inleyecektim; zira Jimmy cinayetimi planlamakla meşguldü. Yapacak başka bir şey bulana dek onu oyalamam gerekiyordu. “Dün gece neden evime geldin?”

Burnundan nefes alırken gözleri kocaman açıldı. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Masum görünmeye çalıştım. “Bilsem neden sorayım?”

“Seni boğmaya çalıştığımda amacımın son derece açık olduğunu sanıyordum.”

Midem bulandı. “Tırnak izlerini nasıl geçiştirecektin?”

“Kediler saldırgan yaratıklardır.”

Bana kedi çizikleri gibi görünmüyordu ama karşımdaki Jimmy’ydi. Kimse ondan centilmenlik dışı bir hareket beklemezdi. “Hâlâ cevap vermedin.”

“Çoktan...”

“Hayır. *Neden?*” Sesimi hafif ve şen tutmaya çalıştım, cinayetinizi planlayan adamla bunu konuşmak kolay bir görev değildi. “Ölmemi istemeni anlıyorum,” diyerek gülümsedim. “Bunu herkes anlayabilir. Henryetta Polis Departmanı bile.”

Jimmy gözlerini öfkeyle kıstı.

“Hadi ama, sen bile –hatta özellikle sen– Henryetta Polis Departmanı’nın soruşturma yeteneklerinin meşe palamudu arayan kızıışmış iki köpeğinkine benzediğini kabul edebilirsin.”

Omuz silkerek gülümsedi. “Yani...”

“Yerel bir efsane gibi olacaksın, biliyorsun değil mi?” diye heyecanla sordum. “Henryetta Polis Departmam’ını zekâsıyla alt eden adam olacaksın.”

Kafası karışarak başını salladı. “Bir saniye. Bunu nasıl anladın?”

Kahve fincanımı kaldırdım. “Henryetta Polis Departmanı’nı zekâsıyla alt eden adama.” Bir yudum alıp fincanı

masanın üstüne bıraktım. “Ah, bekle. Senin içeceğin yok. Sana bir içecek alayım, benden.” Çantamı alıp ayağa kalktım. “Ne istersin?”

“Yerine otur.”

Oturdum. “Bu kadar huysuz olmana gerek yok.”

Tükenmiş bir şekilde iç çekti. “Şimdi şöyle yapacağız. Arabana bineceğiz ve Watson’s Garage’ı geçerek Highway 82’ye çıkacağız. O bölgeye aşinasın değil mi?”

Oraya fazlasıyla aşındım, bunu biliyordu. Burası Daniel Crocker’ın operasyonunun merkeziydi. Muffy’yle ormanlık alandan geçip Joe’yu kurtarmak üzere harekete geçmiştik. Jimmy DeWade beni oraya götürmeyi planlıyorsa beni uzun bir süre bulamazlardı.

Hızlı ve derin nefes almamaya çalışıp yarı tebessüm ederek yüzümü buruşturdum. “Bu planda ufak bir sorun var. Benim arabam yok.”

“Ne?”

Omuz silktilim. “Bu bir şeye işaret gibi görünüyor.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Şöyle ki... Daniel Crocker’la Trading Post’ta buluşmak durumunda kaldığımda arabam yoktu. Joe’yu depodan kurtardığım zaman da. Ben burada bir akım görüyorum.”

Homurdandı, ardından bana öfkeyle baktı. “Tamam. Benim arabamla gideriz.”

“Ormana mı?”

“Hayır, Chuck & Cluck araba servisine. Elbette ormana.”

Ah, hay aksi. *Bir şey düşün!* “Peki ya günlüğüm?”

“Ne günlüğü?”

“Sana karşı elimdeki tüm kanıtları sıraladığım evimdeki gizli günlük.”

Tekrar sıırıtmaya başlamadan önce bir süre beni dikkatle inceledi. “Senin günlüğün falan yok. Olsaydı şimdiye kadar polise çoktan verirdin.”

Burnumdan nefes verdim. “Henryetta polisi söylediğim tek bir kelimeye bile inanmıyor. Muhtemelen dün akşam uğradığım saldırıyı bile uydurduğumu düşünüyorlar. Onlara herhangi bir kanıt veremezdim. Harcarlardı. Bu yüzden günlüğü saklıyorum.”

“Ne için saklıyorsun?”

Ah, canım. Gerçekten ne için? “Mason Deveraux’yla ve yargıçla yapacağım görüşme için.” Başımı salladım. “Evet, günlüğü onlara teslim edecektim.”

Bu beklenmedik çıkmaz yüzünden akli karışmış görünüyordu.

“Endişelenme,” dedim. “Evime uğrayıp alabiliriz.”

“Ne diye bana yardım edesin ki?”

“Tanrı onu kutsasın, annem bana benden daha talihsiz olanlara karşı her zaman iyi davranmayı öğretti.”

Burnundan soludu. “Beni talihsiz biri olarak mı görüyorsun?”

Son zamanlardaki tüm kaba davranışlarına rağmen Jimmy DeWade Güneyli bir centilmenin somut örneğiydi. Onun bu yanının hâlâ içinde olmasını umut ettim. Ona sert bir bakış attım. “Anneniz Tanrı’dan korkan inançlı bir Hıristiyan mı, Bay DeWade?”

Yakasını çekiştirdi.

“Annen hâlâ *hayatta* mı?”

Bakışlarını aşağı, gazeteye çevirdi. “Evet.”

“Yapmak üzere olduğun şeyi duyduğunda onun ne diyeceğini yalnızca hayal edebilirim.”

Kıkırdayarak şeytani bir bakış attı. “Bunun yanıma kâr kalacağını söylediğini sanıyordum. Henryetta polisi bir embesil çetesiydi hani.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ama bir anne her zaman bilir, öyle değil mi?”

Gülüşü yitip giderken yüzü soldu. “Bu kadar konuşma yeter. Gitme vakti.”

Bunun işe yaradığına inanamıyordum. “Hâlâ işlemem gerekiyor.”

“Evinde işersin.”

Beni tekrar boğmaya mı çalışacaktı? Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. *Sakinleş*. Şimdiye kadar oldukça iyi bir iş çıkarmıştım, hatta bu kadar iyi olduğuna inanamıyordum. Ancak hâlâ halka açık bir yerdeydik. Yalnız kalırsak kusacakmışım gibi hissettim.

Telefonum çaldı.

Jimmy başını küçümseyici bir ifadeyle salladı. “Oldukça popüler bir kızsın, öyle değil mi?” Telefonu aldı. “Joe.”

“Erkek arkadaşım, eyalet...”

“Polisinden. Anladım.”

Yüzümü buruşturdum. “Evet. Onu sinirlendirmek istemezsin. Öfkesi *gerçekten* fenadır.”

Elinde çalmaya devam edince telefonu daha da sıkı kavradı. “Ne kadar fena?”

“Joe mekânlarını birkaç ay önce bastığında Daniel Crocker’ın kardeşine olanları duydu mu?”

“Daniel Crocker’ın bir kardeşi yoktu.”

Büzüldüm. “Evet, onlar da *öyle* düşünölsün istiyorlar. Joe’nun ona neler yaptığı duyulsaydı...” Başımı iki yana salladım. “Yalnızca şunu söyleyeyim, Clinton vali olduktan sonra eyalet polisi pislikleri halının altına öylesine derine gömmeyi öğrendi ki bazen tüm kasabaların ortadan kalktığı oluyor.” Tanrım. Bu da nereden çıkmıştı? Su katılmamış bir yalancı olduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Görünen o ki, beklemede olan cinayetimle yüzleşmem, daha önce sahip olduğumu bile bilmediğim kavgacı yanıımı gün yüzüne çıkarmıştı.

Telefona baktı, ardından cebine koydu. “Evet, tabii.”

Omuz silktim. “Seni uyarmadığımı söyleme.”

Gazeteyi alarak ayağa kalktı. “Gitme vakti.”

Pencereden dışarıya göz attım. Memur Ernie bu tarafa doğru ilerliyordu. Keşke Jimmy’yi biraz daha oyalayabilseydim.

Fakat Jimmy bakışlarımı izlediğinde memuru fark etti. Beni koridora doğru itti. “Sanırım arka kapıdan çıkacağız.”

Pencere görüş alanımdan çıkmadan önce Joe’yu yaklaşıp on beş metre ileride sokakta koşarken gördüm. Muhtemelen nerede olduğumu Violet’tan öğrenmişti. Kafeden ayrılırsak beni nerede bulacağını nereden bilecekti? Ablamla gitmediğimi öğrendiğinde bana çok kızacaktı.

Panik yüzünden göğsüm sıkışınca donup kaldım.

Jimmy tabancasının ucunu sırtıma dayadı. “Beni insanların içinde vuramaz, diye düşündüğünü biliyorum ama yanıliyorsun. Frank Mitchell’ı öldürdüm, dün gece de seni boğmaya çalıştım. Ateş ederim ama şu an canlı olarak benim için daha değerlisin, o yüzden seçim senin. Burada kal, vurul ya da benimle gel.”

Son kez göz gezdirince Joe’nun bana zamanında yetişemeyeceğini anladım. Jimmy’nin tabancasının ne kadar zarar vereceğine dair hiçbir fikrim olmasa da bunu şansa bırakma niyetinde değildim.

“Seninle geleceğim,” dedim nefesim kesilince tiz bir sesle. Bir an için öfkem yükselerek korkumun önüne geçti. Bu adama korktuğumu hissetme tatmini yaşatmak istemi-yordum.

“Akıllı kız.” Silahla sırtımı dürtünce doğru kararı verdiğime dair dua ederek arka kapıya doğru yürüdüm.

“Lanet olası sıcak hava dalgası,” diye homurdandı Jimmy. “Arabamın kliması bozuk.” Beni sağ tarafına doğru itip önünde tuttu. “Seninki nerede?”

Sıcak ve içinde bulunduğum durum beni huysuz bir ruh haline sürüklediğinden kaşlarımı çattım. “Sana daha önce de buraya arabamla gelmediğimi söyledim.”

“Onu biliyorum. Sana *nerede* olduğunu sordum.”

“Sanırım evimin önünde.”

“Kliması çalışıyor mu?”

İnanamayarak omzumun üstünden ona baktım. Cinayet

mahallime klimalı bir ortamda gitmek istiyordu. “Pek iyi değil.”

“Bir dakika.” Beni kafenin tuğla duvarına doğru itti. Bir çöp kutusu bizi sokağın görüş alanından saklıyordu.

Korkudan boğazıma oturan yumruyu yutkunmaya çalıştım. Beni bu kokuşmuş çöp kutusunun yanında vuracaktı. “Fikrimi değiştirdim. Tekrar içeri girmek istiyorum.”

Başını bezgin bir tavırla salladı. “Fikrini *artık* değiştiremezsin.”

“Ama değiştirdim. Beni vuracaksan çöp kutusunun yanında ölmektense klimalı bir ortamda olmayı tercih ederim.”

“Seni vurmayacağım. Araba konusunda ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum.”

“Ah.”

Sokağa doğru bakarak çenesini ovuşturdu.

“Neye karar vermeye çalışıyorsun?”

“Arabamla senin evine gidersem komşuların görürler.”

“Taksiye binebiliriz.”

“Ne?”

“Bahse girerim klimalıdır.”

“Taksiye binemeyiz.”

“Neden olmasın?”

Sanki Papa, Yahudi demişim gibi gözleri kocaman açıldı. “Bilirsin, içinde bulunduğumuz *rehine* durumu yüzünden.”

“Ah... doğru...” İnsanların arasında kalma çabası buraya kadarmış.

“Benim arabamla gitmemiz gerekecek.”

Omuz silktim. “Bir şey olmayacaktır. Komşularımın hepsi kör, sağır, yaşlı kadınlar. Hiçbir şeyi fark etmezler.”

Kolumu kavrayıp beni çöp kutusunun yanından sokağa doğru çekerek köşe başında durdu ve etrafa göz gezdirdi. “Her tarafta polisler var.”

“Aydın sonu, bahse girerim ışıklarda karşıdan karşıya geçenlere ceza kesiyorlardır. Bilirsin, geliri artırmak için.”

“Ya da *seni* arıyorlardır.”

“Sanmam, beni pek sevmezler. Bilirsin, beni burada bırakabilirsin, kimseye hakkında tek kelime etmem.”

“Bu ara sokaktan çıkmanın tek yolu benimle beraber gelmen.”

Seçenekler buraya kadarmış. “Araban nerede?”

Dudaklarının kenarı yapmacık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

Kafenin arka kapısı açıldı. Joe’nun gelmiş olması için Tanrı’ya içten içe yakardım.

Jimmy beni köşeden sokağa çekti, gelenin kim olduğunu görmeme imkân tanımadan çaprazlamasına park alanına doğru geçti. Altmışlı yıllardan kalma açık mavi bir Volkswagen tostağının yanında durduk. Araba pastan dökülüyordu, Jimmy kapıyı açmak için bile uğraşmak zorunda kalmıştı.

Elini başımın üstüne koyarak beni yolcu koltuğuna itti.

Tekrar paniklelemeye başladım. “Sanırım beni araba tuttuğunu söylemem gerekiyor.”

“Harika.” Gözlerini devirdi. “Şimdi o koltukta kal yoksa seni vururum, anladın mı?”

O, sürücü koltuğuna geçerken kaçma şansımı değerlendirip ihtimalin pek de yüksek olmadığına karar verdim. Öncelikle bu, ufak bir arabaydı, yani arabanın etrafından dolanması epey kısa sürerdi. Dahası, muhtemelen açmaya çalışırken de kapı takılacaktı.

Sinirlerimi kontrol edemeyerek konuşmaya başladım. “Şansına, kussam bile arabanın durumu çok da fark etmeyecek. Biliyor musun, insan tüm o kiralık mülklerden gelen parayla daha yeni bir araba satın almaya paranın yeteceğini düşünüyor.”

“Kapa çeneni,” diye kükredi. Köşeden bir polis memuru geçerken başımı kucağıma doğru itti.

Aşağı inerken başım ön panele çarptı. “Ayyy!”

“Şşş!” Kucağındaki tabancayı işaret ederek ses çıkarmamam için bana meydan okudu.

Bir plana ihtiyacım vardı.

“Peki şu lafını ettiğin günlük nerede?”

“Ne? Ah o...” Hay aksi. Onu yavaşlatacak bir yere ihtiyacım vardı. “Kulübemde.” Kulübemin içindekileri araştırması sonsuza dek sürebilirdi. Özellikle de Henryetta polisi orayı boşalttıktan sonra her şeyin içeri rasgele atıldığından beri.

“Neden tereddüt ettin? Bana yalan mı söylüyorsun?”

“Tüm kanıtlarımı sana öylece vermek isteyecek değilim, öyle değil mi?” diye homurdandım.

“Sanırım öyle.”

“Ama sonra silahını görünce sana doğruyu söylememin en iyisi olacağına karar verdim.”

“Akıllı kız.”

Pek emin değildim. Aklım başımdan gitmeye başlamıştı, kontrolü güçlkle elimde tutuyordum. Onu oyalamam gerekiyordu, Frank Mitchell'ı neden öldürdüğünü öğrenmek istiyordum. "Artık kalkabilir miyim? Boynum tutulacak."

"Evet..." Elini başımın üstünden kaldırıncı esneyerek yerimden doğruldum.

"Demek süpermarket meselesi yüzünden Frank Mitchell'ın evini almak istedin?"

"Hâlâ burnunu mu sokuyorsun?"

"En azından uğrunda öleceğim şeyi bilmeye hakkım var diye düşünüyorum."

"Yaratıcısıyla tanışmak üzere olan biri için fazlasıyla sakın olsan da bu yeterince adil."

Sakin olmakla uzaktan yakından alakam yoktu, her an çığlık atmaya başlayabilirdim ama etrafta gezinen polisler varken vurulmanın en kesin yolunun bu olduğundan şüpheleniyordum. Bunun yerine ellerimi kaldırdım. "Hazırım. Annemin kazasından sonra kötülüğün ne zaman saldıracığını bilemeyeceğimi öğrendim. O yüzden en iyisi hazırlıklı olmak."

Jimmy dikiz aynasına bakarak koltuğunda kımıldandı.

Arka tarafa bakmamla Memur Ernie'nin ters istikamete doğru yürüdüğünü gördüm. Tek başımaydım.

Artık gerçekten başım beladaydı.

Bölüm Yirmi Sekiz

Bir şey bulana kadar onu konuşturmaya devam etmem gerekiyordu. “Kötülük, Bay DeWade, sıklıkla en iyi niyetlerle başlar, onun kötülük olduğunu bile bilmezsiniz, sizce de öyle değil mi?”

“Neden bana soruyorsun?”

“Yani, bilirsin, tüm bu *cinayet* işleri falan. Doğrudan kaynağına inmeli diye düşündüm.”

Yüzü solarken elini saçlarının arasından geçirdi. “Ben kötü değilim. Yalnızca hak ettiğimi alıyordum.”

“Bahse girerim Frank de hak ettiğini buldu. Sen yalnızca adaleti yerine getiriyordun. Tıpkı kanunsuz bir düzen sağlayıcı gibi.” Gözlerim heyecanla kocaman açıldı. “Tıpkı Batman gibi!” Omuzlarım düştü, başımı çevirdim. “Hayır, bir saniye. Bruce Wayne Decker, Batman olmaz mıydı? Hayır, olamazdı. Batman’ın hapse girdiğini hiç sanmıyorum...”

Homurdanarak başını salladı. “Bruce Wayne hapse girdi.”

“Emin misin? Peki ya Batman? Yani, sonuçta o Batman!

Kim Batman’i tutuklayabilir ki? Hem fotoğrafını çektiklerinde maskesini çıkarmazlar mı? Yoksa fotoğrafını maskesi takılıyken mi çekerler? Çünkü ben *yüzüğümü* çıkarmak zorunda kalmıştım, bu yüzden maskesini çıkaracaklarını sanıyorum.”

“*Sen ne anlatıp duruyorsun?*”

“Bruce Wayne Decker. Mahkûm edilmeyi bekleyen masum adam.”

“Hayır, yanlış anlamışsın. Öyle bir şey değildi.”

“O halde neydi?”

Derin bir nefes verdi. “Ben yalnızca bana ait olanı istedim.”

“Bunu daha önce de söyledin. Frank Mitchell senden ne aldı ki?”

Kaşlarını çattı, gözleri karardı. “Frank Mitchell bir şey almadı.”

Gözlerimi devirdim. “Bu çok anlamsız. Senden bir şey almadıysa onu niye öldürdün?”

“Çok fazla konuşuyorsun.”

“Ayrıca bana neden öleceğimi söyleyecektin. Şimdiye kadar hiçbir şey söylemedin.”

“Yirmi yıldan fazlasını Fenton County’de çalışarak geçirdim. Bundan nefret ediyorum. Bu, insanın ruhunu emen bir iş. Sonunda zamanımı doldurduğumu, tazminatımı alarak emekli olacağımı düşündüm. Bir buçuk yıl önce de Fenton County tazminatlarımızı çalıp her şeyi berbat etti.”

“Bunu duymuştum ama Frank Mitchell’in bununla bir alakası yoktu, değil mi?”

“Susarsan anlatacağım.”

Evime uzanan yolun yarısını geçmiştik, kulübemin kurcalanmasından başka bir plan bulamamıştım, ki bu da hâlâ tam olarak bir plan sayılmazdı.

“Dediğim gibi tazminatımla emekli olacaktım ama planım mahvoldu.”

“Ben DMV’de çalışıyorum –ya da düne kadar çalışıyordum–, bu Neely Kate’le çalışmaktan daha beter bir iş olmalı. Levyyle insanları öldürdüğümü görmüyorsun.”

Dişlerini gıcırdatarak vücudu titrerken iki eliyle birden direksiyonu sıkıca tuttu. “Öyle değil!”

“O zaman ne?”

Cebindeki telefonum çaldı. “Lanet olsun!” Telefonu çıkardı. “Dostun, bölge savcısı yardımcısı.” Telefonu bana verdi. “Cevapla.”

“Ne?” Telefonu ondan almaya çalışırken sersemleyerek kucağıma düşürdüm.

Jimmy tabancayı kaldırıp bana doğrulttu. “Ona arayıp durmasını engelleyecek bir şey söyle.”

Nefesim kesilirken yüzüm karıncalandı. *Kendine gel, Rose.* Kısa ve sık nefeslerin hiçbir şeye faydası yoktu. “Alo?”

“Rose! Neredesin?” Mason’ın sesi öfkeyle yankılandı.

Jimmy ürktü. Bağırışını duymuş olmalıydı.

“Ah...”

“Ona bir arkadaşınla öğle yemeğine gittiğini söyle.”

Elimi kısmen telefonun üstüne koyup fısıldadım. “Buna asla inanmaz. Sen dönene kadar Neely Kate’in yerine bak-tığını biliyor.”

Telefona doğru gülmeye alıştıım ama bu, Bayan Mildred'in Cadillac'ının gıcırdayan frenleri gibi bir ses çıkardı. "Başım belada mı? Mahkemeye gelmediğim için mi? Daha sonra uğramaya çalışacağım."

"Rose, başın belada mı?" diye fısıldadı Mason. "Neely Kate'le ilgili bir şey mi? Onunla alışan biriyle mi?"

Burnumdan hafifçe nefes alıp verdim. "Ne yapacaksın? Beni hapse mi atacaksın?"

"Neredesin Rose?" Mason'ın sesi çılgına dönmüş gibi geliyordu. "Biri seni kaçırdı mı?"

"Joe'nun ne söylediği umurumda değil." Sesimin kızgın çıkmasına çalışıyordum ama pek işe yaramıyordu. "Ona de ki... de ki..." Boğazım düğümlendi. "Ona onu yine de sevdiğimi söyle."

Jimmy telefonu elimden kapıp çağrıyı sonlandırdı. Yüzünde fkeli bir ifade vardı. "Bu konuşma hiç istediğim gibi gitmedi, Rose."

Öfke boğazıma oturdu. "Tüm bu sabah da benim istediğim gibi gitmedi, o yüzden deşmişiz say."

"Bu noktada silahın kimde olduğunu unutuyorsun."

"O zaman beni vur artık!"

"O günlüğü alana kadar olmaz."

Bu, az zamanım olduğu anlamına geliyordu. Aslında var olmayan bir günlüğü istiyordu, onu alana dek idamımı ertelemeye istekliydi. Yine de işimi bitirmeden önce beni ormana götürmeyecek kadar telaşlı görünüyordu.

Joe'yu düşünmek korkuma açılan kapıyı aralayıp tüm

hislerimi çalarak zihnimi doldurdu. Onu paylamaya başlamadan önce korkularımdan arındım. Jimmy'nin hiçkıraran bir kadındansa konuşan bir kadınla başa çıkmayı tercih edeceğini düşünüyordum.

“Frank’i neden öldürdüğünü hâlâ bilmiyorum. Bir katil olduğunu biliyorum ama hâlâ Güneyli bir beyefendisin, sözünü tutacağını umut ediyorum.”

“Sürekli lafımı bölüyorsun.”

“Şu an bölmüyorum!”

“Emekli tazminatları çalındıktan sonra Merilee’s’te öğle yemeği yiyordum. Şansıma iki imar görevlisinin arkasında oturuyordum, süpermarketin yeniden imarı hakkında konuşuyorlardı. Forest Ridge’de zaten iki kiralık mülküm vardı ama stratejik yerlerde başka evler alırsam daha çok para kazanabileceğimi fark ettim. Çoğu ev sahibi satışa yanaşıyordu. Süpermarket hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı, ekonomi bu kadar kötü olduğundan aslında o evleri onların altından çaldım sayılır.”

“Frank’inki hariç.”

“Onun evi tam merkezdeydi ama o inatçı piç kurusu teklifimi reddetti. Gözbebeklerine kadar borca battığını biliyordum, bu yüzden teklifimi arttırmaya devam ettim ama yok. Adamların mülk sahiplerinin yüzde altmışını ikna etmesi gerekiyordu yoksa anlaşma yatacağı. Satmayı reddederse park alanını daha kuzeye kaydırabilirlerdi, ben de elimde on beş evle kalakalmış olurum.”

“Ama anlamıyorum. Onu öldürmek hiçbir şeyi çözme-

di ki. Ölünce malını satamadı, oğlu da evi Louisiana'daki bir yatırım şirketine sattı.”

Sırıttı. “Üçüncü göbekten kuzenime ait bir şirkete. Süpermarkete satıştan kârı paylaştık.”

“Böylece bu işin ucu sana uzanmadı. O öldükten birkaç ay sonra satın almış olsan şüpheleri üzerine çekebilirdin.”

“Henryetta polisi, Bruce Decker’ı tutuklamış olmasına rağmen evet kesinlikle. Ayrıca Frank’i öldürmek istemedim. Yalnızca onu korkutmak istemiştım ama tartıştık, sonra bir baktım ki raftan levyeyi alıp onu haklamışım.”

“Sonra da bunu hırsızlıkmiş gibi göstermek için parasını çaldın.”

“Evet, daha fazlasını da alırdım ama büyükannemin yaka rozetini düşürdüğümü fark edince onu aramaya başladım. Depodan bir ses duyunca da parayı unutup oradan uzaklaştım.”

“Bir önemi de yoktu zaten. Polisin umurunda olmadı.”

“Henryetta Polis Departmanı’na sevgilerimle.”

Ona karşı çıkma gereği görmedim.

Evimden yalnızca bir blok ötedeydik. Hızla bir şey bulmam gerekiyordu. “Fakat masum bir adam suçlanıyor. Bunun için kendini suçlu hissetmiyor musun?”

“İlk başta hissettim. Ta ki sicilinin epey kabarık olduğunu öğrenene dek.”

“Ama şiddet içeren bir suçı yok.”

Jimmy omuz silkti.

“Peki ya ben?” Bunu söylerken sesimin bu kadar boğuk çıkmasını istememiştım. Derin bir nefes alıp sesimin cesur

bir şekilde çıkması için çaba sarf ettim. “Benim sicilim temiz. Masum bir vatandaşım.”

Kahkaha attı. “Senin masumiyetle alakan yok. İtiraf etmeliyim, gidecek kişinin sen olduğuna karar verdiğimde ilk başta kendimi kötü hissettim ama ya sen olacaktın ya da ben. Şunu da kabul edelim, çok insanın canını sıktın.”

Jimmy park alanıma yanaşırken söylediği şeyin gerçekliğini tarttım. Jimmy dahil şehrin yarısının canını sıkmış olabilirdim ama bu, idamı gerektiren bir suç değildi.

Mücadele etmeden öylece gitmeyecektim. Jimmy DeWade yanlış kadına çatmıştı.

Bayan Mildred elinde çiçek sulama kabıyla ön kapısından dışarı çıkınca ne yapmak üzere olduğunu seçemedim. Yalnızca bir ahmak çiçeklerini günün sıcağında sulardı, Bayan Mildred birçok şey olabilirdi ama kesinlikle bir ahmak değildi.

Bir kez olsun Bayan Mildred’i yararımına kullanabilirdim.

Jimmy ön camdan baktı. “O senin kulüben mi?”

“Evet ama anahtara ihtiyacım var. Evde.”

“Tamam, anahtarı alıp oraya geçeceğiz. Aptalca bir şey yaparsan seni vurmakta tereddüt etmem, anladın mı?”

Tüm bunların ne için olduğunu anlamıyordum. Jimmy verandasındaki Bayan Mildred’i görmüş, belki de yaşına – özellikle de komşularımın kör, sağır olduğunu söylediğim düşünülürse– kanmıştı. Ancak zorlu bir kavrayış onu bekliyordu. Bayan Mildred on beş metre öteden şüpheli bir durumu anlamakla asla yetinmezdi.

“Hâlâ işlemem gerekiyor.” Banyomda bir pencere vardı. İşimi halletmem için beni yalnız bırakırsa dışarı tırmanıp kaçabilirdim.

“Bunu söyleyip duruyorsun ama şimdiye kadar keyfin epey yerindeydi.”

Kaşlarımı öfkeyle kaldırdım. “Koltuğuna işeyip DNA kanıtı bırakmamı mı istersin?”

“Tamam...”

Yolcu kapısını açmak için üç defa yüklenmem gerekti. Dışarı çıkarken elinde bir süpürgeyle sokağın karşısına geçen Bayan Mildred’i gördüm.

Hay aksi.

“Bu saçmalığa yeterince katlandım!” diye bağırdı.

Jimmy’nin ağzı açık kaldı.

Başının üstünden süpürgeyi havada sallayıp bir metre ötemizde durdu. “Burayı nasıl bir muhit sanıyorsun, Rose Gardner? Bu hafta içinde buraya kaç tane farklı adam getirdin? Üç mü?”

Hatırlamaya çalıştım. “Evet hanımefendi.”

“Orada bir genelev işletiyorsun, burama kadar geldi artık!” Bayan Mildred, Jimmy’nin kafasına süpürgeyi geçirdi.

“Ah!” diye bağırdı Jimmy kafasını elleriyle kapayarak, bu sırada tabancası park alanına düştü.

“Rose!” Sesin geldiği yöne döndüm. Heidi Joy’u ön kapıda durmuş, Bayan Mildred’den ötürü ağzı açık kalmış halde gördüm. Ayağının dibinde birden Muffy belirdi, havlayarak bana doğru koşturmaya başladı.

Bayan Mildred dayağına hız katarak devam etti. “Git buradan, seni lanet olası pislik! Burası Tanrı’dan korkan insanların yaşadığı bir muhit, pisliklerin gelmesine asla müsaade etmeyiz!”

Jimmy yanlışlıkla tabancayı arabanın altına tekmelemişti. Dizlerimin üstüne çöktüm ama Jimmy hâlâ ne yaptığımı anlayabilecek durumda olduğundan hemen bana doğru atıldı.

Yüzüstü yere yığıldım, Jimmy üzerime kapaklandı. Onu üstümden atmak için dizlerimden güç alıp doğrulmaya çalışsam da beni hızla aşağı çekti.

Bayan Mildred yanımıza gelip onun kafasına vurmaya devam etti. “Şeytan! İblis! *Zina yapıyor!* Hem de gün ışığında!”

Elimi arabanın altına uzattım, tabanca yalnızca birkaç santim uzağımdaydı. Jimmy tekrar sırtıma çıktı. Fakat omuzlarımı kaldırınca homurdanarak yuvarlandık. Yerinden doğrulup ayağıyla beni sırtımdan yere mıhladı.

“Hayatımda...” diye bağırdı Bayan Mildred süpürgesini birkaç defa havada savurarak. “Hayatımda böyle *pislik* görmedim!”

Muffy yanımızda durup Jimmy’yle boğuşmamı izleyerek hırladı. Atıldı ama o an Jimmy’yle ön bahçeye doğru, cesur köpeğimin dişlerinden uzağa savrulduk.

Bayan Mildred hortumuyla bizi ıslatmadan önce, “*Kâfirler!*” diye bağırdı.

Jimmy bağırarak ayağa kalktı, bir elli dört boyundaki baş düşmanııyla karşılaşırken gözleri öfke saçıyordu.

Dikkatinin dağılmasından yararlanarak arabanın altına emekleyip silaha uzandım. Havayı uzak bir mesafeden siren sesleri doldurdu.

Jimmy uğursuz bir haykırıyla onu hortumla ıslatmaya devam eden Bayan Mildred'e hücum etti. Muffy sıçrayıp Jimmy'yi bacağından ısırdı. Jimmy onu dümdüz etmek için vahşice köpeğimin üstüne atıldı ama Muffy bu kez koluna yapıştı. Jimmy acı içinde haykırarak dizlerinin üstüne kapaklandı.

Bayan Mildred hortumu iki eliyle tutarak onu ıslatmaya devam etti. "*Lanet olası fırsatçı pislik!*"

Nefes nefese kalmış bir halde onların yanına giderek tabancayı Jimmy'ye doğrulttum.

Joe'nun arabası ani bir fren sesiyle evimin önünde durdu. Joe kapıyı savurarak açıp bahçe boyunca koştu, bizi gördüğünde donakaldı. Gözlerine inanamıyormuş gibi bir hali vardı.

İki polis arabası Joe'nun arkasına yanaştı, polisler etrafta koşuşturup silahlarını doğrultarak hiçbir şey yapmadan bahçeyi sardılar.

"Joe... açıklayabilirim."

Joe'nun yüzü ifadesizdi. "*Bunu* açıklayabilir misin?" Önündeki manzarayı işaret etti.

Muffy kolunu ısıtırken Jimmy çılgık atıyordu. Bayan Mildred hortumun ucunu uzun püskürtmeye almıştı. Ben bu karmaşanın ortasında elimde bir silahla duruyordum.

Belki de açıklayamazdım.

Silahı havada salladım. "Bu benim değil."

Joe'yla polisler bağırarak eğildiler.

“Rose, silahı yere at!” dedi Joe bana doğru yaklaşarak. Beni tutuklayacak kadar öfkelenmiş miydi?

Silahı bırakınca hafif bir patırtı sesi çıkararak çimlerin üstüne düştü. “Joe, yemin ederim! *Ben bir şey yapmadım!* Orada oturmuş, kendi işime bakıyordum.”

Beni kollarının arasına çekti. “Biliyorum. Sorun yok.”

Rahatlayarak iç çektim.

“Nereye gidersen git başın beladan kurtulmuyor, Rose Gardner. Pes ediyorum.”

Midem korku içinde çalkalanırken başımı hafifçe geri çektim.

Dudakları huysuz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Seni başka türlü kabul edemezdim.”

Ardından bunu kanıtlamak için beni öptü, hem de kaos etrafımızı sarmışken.

Ama şimdiye kadar buna çoktan alışmıştı.

Bölüm Yirmi Dokuz

Joe'yla adliyeden çıktık, kolu belimi sarıyordu. Fırtına bulutları ufuk çizgisine toplanmıştı, Henryetta sokaklarında soğuk bir esinti hissediliyordu.

“Sıcaklığımız hafifleyecek gibi görünüyor,” dedim yağmurla umudun tatlı kokusunu içime çekerek.

Joe kulağıma sokuldu. “Sıcaklığımız derken neye gönderme yaptığına bağlı.”

Kıkırdadım, Mason Deveraux adliyenin basamaklarından inerek bize doğru gelirken onu göğsünden hafifçe dürttüm.

“Tebrikler Rose.” Mason sırtıttı. “Haklıydın. Bruce Decker söylediğin gibi masumdu. Serbest bırakıldı. James DeWade, Frank Mitchell’ı öldürmekten tutuklandı. Louisiana polisi sorgulama için kuzenlerini topluyor.”

Sersemleyerek gözlerimi kısıtım. “Ama Bruce’un, nal-

bur dükkânını soymaktan yargılanacağını sanıyordum. Nasıl serbest bırakılabilir?”

“O zorla içeri girmede, arka kapı açıldı. Dükkândan çaldığı tek şey levyeydi.”

“Ah.”

Bakışları yumuşadı. “Peki şimdi sırada ne var? İşini resmi olarak bıraktığını duydum.”

Kalbim tedirgin bir şekilde çarparak Joe’ya baktım. “Henüz bir karar vermedim.”

Mason elini uzatınca elini sıktım, parmakları şefkatli bir tavırla parmaklarımı sardı. “Yapmaya karar verdiğin şeyde sana mutluluklar dilerim.”

Ona bakarak gülümsedim. “Teşekkür ederim Mason.”

Mason bakışlarını Joe’ya çevirdi, gözleri bir anda buz kesti. “Simmons.”

“Deveraux,” dedi Joe dedektif sesiyle.

Gözlerimi kısarak Joe’ya baktım. “Bu da neydi?”

“İkimizin arasında. Bu konuda endişen olmasın.” Beni kaldırımın kenarındaki banka yönlendirdi. “Konuşmamız gerek.”

Midem çalkalandı.

Oturduğumuzda Joe kolunu bankın ardımdaki arka tarafına attı.

Birkaç dakika sessiz kaldı, ifadesi ciddiydi. “Bu sabah senden ayrılmaya karar verdim.”

Boğazıma bir yumru otururken bakışlarımı kucağıma çevirdim. “Biliyorum.”

“Bu sadece... sen sadece... beni deli ediyorsun.”

Bir gözyaşı yanağımdan süzülüp kucağıma damladı.

“Tahmin edilemezsin, tam bir karmaşa yığınının, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.”

Burada ne işi vardı öyleyse? Henryetta’da? “Biliyorum.”

İki eliyle birden yüzünü ovuşturdu. “Bir sonraki hamlenin ne olacağına dair hiçbir fikrim yok ve bu durum ödümü patlatıyor.”

Dudağımlı ısırarak yüzüne baktım. “Özür dilerim.”

Yaralarımından sakınarak elini yanağıma uzattı. “Ama sensiz bir hayat beni bundan daha çok korkutuyor.”

Ne demek istediğinden emin olamayarak nefesimi tuttum.

“Kararımı vermiştim. Güvende olduğumu bildiğim an senden ayrılacaktım ama seni bir daha görememe, sana bir daha sarılamama ya da seni bir daha öpememe düşüncesi...” Şaşırtıcı bir sevecenlikle dudaklarını dudaklarıma bastırdı. “Bu düşünce paniğe kapılmama neden oldu. Sen coşku dolu, kendi gibi birisin. Bir hız treni gibisin, seninle hayat inişli çıkışlı ama yine de bunun başka türlü olmasını istemiyorum. Seni seviyorum Rose.”

“Seni seviyorum.” İç rahatlamasıyla gözyaşlarına boğularak onun yüzüne uzandım. Sonraki sözlerimin onu benden uzaklaştırmamasını umarak onu öptüm. “Ama Little Rock’a taşınmam.”

Gözlerimin içine bakarak geri çekildi. “Biliyorum.” Sesi üzgün çıkıyordu.

“Sadece Violet yüzünden değil...”

“Biliyorum.” Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kahve fişine çıkardığın listeyi buldum.”

“Ah.” Gözlerimi bir an için kapattım. Joe hâlâ hayatımdaydı. Peki kalbim neden böylesine burkuluyordu? “Ne yapacağız?”

“Sanırım sadece yaptığımız şeyi yapmaya devam edeceğiz.”

“Sanırım.” Yapmakta olduğumuz şeyi yaparken perişan oluyordum.

“İş konusunda ne yapmayı düşünüyorsun? DMV’ye geri dönmeyeceksin değil mi?”

“Tanrım, hayır. Bilmiyorum, belki de... Violet birlikte bir iş kurmamızı istiyor.”

“Fidanlık?”

Belirsizlik içinde bakışlarımı kucağıma çevirdim. “Evet.”

Joe çenemi kaldırdı. “Bu *senin* yapmak istediğin şey mi? Violet’ın değil. *Senin*?”

Başımı salladım. “Evet.”

“O halde bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Dikkatli ol Henryetta. Gardner kardeşler yönetimi ele geçirmek üzereler.”

Sırıttım. “Öyle.”

Uzanıp beni öyle hararetle bir şekilde öptü ki halimizi görebilse Bayan Mildred’in üzerimize hortumuyla su sıkacağından emindim.

“Yarın sabaha kadar Little Rock’a dönmek zorunda değilim.”

“O zaman eve gidip bu sohbeti orada tamamlayabiliriz.”

Joe beni de beraberinde çekerek ayağa kalktı, dudaklarımın yeniden bir öpücük kondurdu. “Sanırım bu, gün boyunca duyduğum en iyi fikir. Yeri gelmişken, listesindeki on altıncı madde hoşuma gitti.”

“Hangisi?”

“Çok yakışıklı bir erkek.”

Kahkaha attım. “Görünüşe bakılırsa ‘Joe oldukça alçakgönüllü bir erkek’ maddesini listeme eklemeyi unutmuşum.”

Onun arabasına doğru kol kola yürürken Mason’ın sözleri zihnimin gerilerinde belirdi. Birbirimize karşı her konuda açık olacaksak bunu da bilmem gerekiyordu. “Joe?”

“Evet, sevgilim.”

“Mason dün gece ona yalan söylemeyecek kadar saygı duyuyorum, sen aynısını söyleyebilir misin derken ne demek istedi?”

Joe durdu, yüzünde kararsız bir ifade belirdi.

“Joe?”

Omuzlarını dikleştirdi, tereddüt eder bir hali vardı. “Ge-

en hafta hapisten ıkmanla ilgili. Deveraux'yla her Şeyi denedik ama yargıç çok sinirliydi, ben de birinden bir yardım istedim. Deveraux sana söylemeyeceğine dair bana söz vermişti."

Doğrudan sordum. "Ne yaptın?"

Gözlerine sert bir ifade yerleŐirken derin bir nefes aldı. "Babamı aradım."

"Anlamıyorum."

"Babam eyalette oldukça etkili bir isim. İkna etme yeteneğini kullandı."

"Baban *benim* hapisten çıkmam için nüfuzunu mu kullandı? Bunu neden yapsın ki? Beni tanımıyor bile."

"nk ondan rica ettim. Anlamadığın Şey, babamdan bir Şey istenirse bunun için her zaman bir bedel ödenir."

"Ve sen yine de ondan bir Şey istedin?"

"Seni hücrede bırakamazdım."

"zr dilerim." Neden ondan sürekli özür diliyordum?

Joe omzunu silkti. "Oldu bitti."

"Bedeli neydi?"

"Ne?" Şaşırmış görünmeye çalışsa da başarılı olamadı, aksine bir Şey saklıyormuŐ gibiydi.

Sesimi alçalttım. "Bedeli neydi Joe?"

Omzunu silkti. "Henüz bilmiyorum."

Midem korkudan kasıldı. "Buna değerim umarım."

Kafamı eğip gözlerimin içine baktı. "Senin için her Şeyi yaparım. Bunun farkında mısın?"

Başımı salladım. Bunu pek çok kez kanıtlamıştı.

Göz kırptı. “Şimdi beni eve götür ve beni ne kadar çok sevdiğini göster.”

Sırıtarak kafamı yana eğdim. “Bunu göstermek için bir gecenin yeterli geleceğini sanmıyorum.”

Mutluluk ve aşk vaadiyle beni öptü. “O halde sonsuzluğun geri kalanını değerlendirerek bunun üzerinde çalışmamız gerekecek.”

Bence bir mahsuru yoktu.

TEŞEKKÜR

Yaptığım tüm saçmalıklara (bunun farkındayım) gözlerini devirerek katlanan eleştirmenim Trisha Leigh'ye teşekkürler. Ve nasıl bir işe bulaşmak üzere olduğunun farkına bile varmadan kitabımın ilk taslağını okumayı kabul ettiği için Derek Dodson'a teşekkürler. Bir buçuk haftalık yazım maratonumun ardından Trisha ve Derek kısa süreliğine sayfalarla boğuşmak zorunda kaldılar. Beni yoğun programlarına dahil ettikleri ve bu kadar kısa bir sürede kitabımla ilgili düşüncelerini ve yorumlarını paylaştıkları için ikisine de teşekkürler!

Kitabın ön okumasını yapan okurlarıma teşekkürler: Rhonda, Anne, Lori, Wendy, Brandy ve Kay Bratt. İki hafta içinde okuyup yorumlamalarını isteyerek onlara *Yirmi Dokuz Buçuk Neden*'i göndermeme karşın iki gün içinde notlarıyla bana geri dönüş yaptılar. Okuyucularım kitaplarımı

ellerinden düşürmediklerinde çok mutlu oluyorum!

Bir sene önce bir yarışmayı kazanan ve her birinin ismi kitapta bir karaktere verilen Marcy, Marjorie, Anne ve Heidi'ye teşekkürler. (Marcy: Neely Kate; Marjorie: Marjorie Grace; Anne: Anne; Heidi: Heidi Joy) Bu konuda biraz endişeliydim ama ortaya eğlenceli bir şeyler çıktı.

İmar meselesi kadar mahkeme sorularıyla da bana paha biçilemez bir destek sunan Mandie Metier'e teşekkürler. Beni bir sürü ayak işinden kurtardı. Facebook'u ve bana hâlâ yardım etmeye istekli olan arkadaşlarımı seviyorum!

Kitabımın ilk taslağı üzerinde –Rose'a duyduğu sevgiyle– düzeltmeler yapan editörüm Alison Dasho'ya teşekkürler. Önerdiği ufak tefek değişikliklerin hepsi büyük fark yaratıp hikâyeyi daha da zenginleştirdi. Karakterlerimi algılayabilmesine ve gözden kaçırmış olduğum ayrıntılara dikkat çekmesine hayranım!

Kelimelerimi daha da ısıltılı hale getiren redaktörüm Jim Thomsen'e teşekkürler. Birlikte çalıştığımız altı kitabın ardından benimle çalışmaya devam etmesinden memnunum!

Kitabımın son okumasını yapan Annette Guerriero'ya teşekkürler. O inanılmaz titiz biri ve kitaplarıma bayılıyor. Her ikimiz için de büyük kazanç.

Ve son olarak okurlarıma teşekkürler. Yapmakta olduğum şeyi severek yapmasam bunu hepiniz fark ederdiniz, o

yüzden önce kendim sonra da elbette sizin için yazıyorum. Sizi eğlendirmeyi, gülümsetip ağlatabilmeyi seviyorum. Rose, Joe ve Violet'ı gerçek insanlarmış gibi görmenize bayılıyorum. Ortada milyonlarca kitap varken okumak için benimkini seçmenize de. Bunun kıymetini asla unutmayacağım.

yirmi sekiz büyük DİLEK

yirmi
SEKİZ

büyük
DİLEK

DENISE GROVER SWANK

Nereden başlayacaktım?

Listemden elbette.

Her zaman yapmak istediğim ama denemekten korktuğum şeylerden...

Rose Gardner olacakları önceden görme konusunda doğuştan yeteneğe sahip, genç bir kızdır. Fakat şimdiye dek hep başkalarına dair, çoğu zaman saçma sapan -birinin tuvaletinin taşması gibi- olayları görmüş, kendisiyle ilgili herhangi bir görüntüyle karşılaşmamıştır. Ta ki kendi ölümüne şahit olana kadar...

Yirmi dört yıllık hayatını boşa harcadığını fark eden Rose, malum olay gerçekleşmeden önce, çok isteyip de yapamadığı şeylerin listesini çıkarır. Yan dairelerine yeni taşınan yakışıklı komşusu Joe da bu maddeleri hayata geçirmesi için ona yardımcı olur; Rose'un erkeklerle daha çok şey yaşamak istediğini belirttiği madde hariç! Gelgelelim, bu yaşına kadar ona her şeyi yasaklayan ve kötü davranan annesi onun yerine öldürüldüğünde ortada daha önemli bir gerçek vardır: Rose, cinayetin baş şüphelisidir.

Diğer yandan, peşine düştükleri şeyin Rose'da olduğunu düşünen birileri ne pahasına olursa olsun onu ele geçirmekte kararlıdır. Genç kız artık bakire ölme endişesinin yanı sıra çok daha ciddi sorunlarla karşı karşıyadır.

Denise Grover Swank

Missouri'deki Lee's Summit
şehrinde yaşıyor. Altı çocuğu,
iki köpeği ve oldukça aktif
bir hayal gücü var.

Onu mutfağında çocuklarıyla
dans ederken, kitap okurken ya
da yazarken görebilirsiniz.

Denise ve kitaplarıyla ilgili daha
fazla bilgi edinmek için

www.denisegroverswank.com

adresini ziyaret edebilir

ya da yazara

denisegroverswank@gmail.com

adresinden ulaşabilirsiniz.

YİRMİ DOKUZ küçük NEDEN

Her kararımız bir risk.

Yine de hayat, tüm ihtimalleri göze almaya değer.

Rose Gardner, yeni bölge savcısı yardımcısı Mason Deveraux'yla yaşadığı talihsiz karşılaşmaya rağmen bir cinayet davasına jüri üyesi olarak seçilir. Dava sürecinde, girmek zorunda kaldığı erkekler tuvaletinde şahit olduğu telefon konuşmasının ve gördüğü görüntünün, sanığın suçsuz olduğunu işaret ettiğini fark eder. Fakat bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktur.

Yoksa var mıdır?

İşler yeterince kötü değilmiş gibi bir de ablası Violet, erkek arkadaşı Joe'yla görüşmesine son verip şansını başka erkeklerden yana kullanması konusunda kendisine baskı kurmaya başlar. Diğer yandan Joe ona birlikte yaşamayı teklif eder. Rose'un bu teklifi kabul etmesi için yirmi dokuz, reddetmesi için ise küçük ama önemli bir nedeni vardır! Kafası karışan genç kadının, şimdiye dek başına gelen en muhteşem şeyin ellerinden kayıp gitmesine izin verip vermeyeceğini ise zaman gösterecektir.

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/martiyayinlari
instagram.com/martiyayinlari

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-186-174-6

9 786051 861746

internetten sipariş: okuoku.com